

UNIVERSITY COLLEGE LIBRARY
NOTTINGHAM

Class Mark ⁵¹ PA 260 B8 F4

Book Number 30558

NOTTINGHAM.

LIBRARY.

Classics Department

Presented by

Catalogue No.....

Shelf No.....

Florilegium Tironis Graecum

Florilegium Tironis Graecum

Simple Passages for
Greek Unseen Translation chosen with
a view to their Literary Interest

By

Ronald M. Burrows

Professor of Greek in University College, Cardiff

AND

W. C. Flamstead Walters

Professor of Classical Literature in King's College, London

London

Macmillan and Co., Limited

New York: The Macmillan Company

1904

All rights reserved

c

GLASGOW: PRINTED AT THE UNIVERSITY PRESS
BY ROBERT MACLEHOSE AND CO. LTD.

PREFACE

CAN passages be chosen for Unseen Translation from Greek that are at once simple and beautiful? The question leads to another. How can the average boy and the average pass-man be given some idea of the greatness of Greek literature? The set books he reads are isolated, and carry him over but a small part of the field. Can we utilize another part of his training—his Unseen Translation—to give him a connected idea of the whole? Can it be made possible for him, while reading as a set book a single play of Euripides or a single book of Homer, to form a conception of Euripides as a poet, or of the general outline of the *Iliad* and the *Odyssey*? The present book is an experiment in this direction.

If, however, ours was to be a practical book of Unseens for those who have not read Greek widely or long, we had to adopt a bold policy. The great things of literature could only be presented in this form at some cost: difficulties, irregularities, all that was not normal and straightforward, had to be avoided. We have, therefore, wherever necessary, omitted lines and phrases; we have occasionally adopted the *facillima lectio* without regard to the weight of evidence; in a few cases (for having frankly accepted the principle, we have but rarely had resort to it in practice) we have preferred making some slight simplification or modification in an important piece to omitting it altogether.

These are drastic measures: we are fully alive to it. We believe that the object to be attained is worth the sacrifice, and we ask those who are inclined to criticise, whether, in point of fact, the interesting side of Classics has not too often been exclusively reserved for candidates for scholarships and advanced honours. Attention has been concentrated on the irregular; what is simple and normal has been hurried over. Not enough effort has been made to widen the range of the average boy's or man's reading, or to call forth his taste and appreciation. It is not his fault if he has little conception of what Greek literature means. The short set books chosen for him are probably from the great writers;¹ but when his progress in the language is to be tested, as it should constantly be tested, by Unseen Translation, there is little to be found for him but insipid "Aesop" and second-rate Arrian, which are not only remote in style from what he is reading in class, but fill him with a just contempt for a literature that is so barren. Nothing should be set as an Unseen which is not valuable enough—for its style, or its subject-matter, or both—to be learnt by heart. This is the principle we have tried to apply.

It is interesting to note that an experiment on similar lines to ours has been made by Professor Sonnenschein in arranging the Degree courses of the University of Birmingham. The student reads part of an author as

¹ It will be clear from what we have said that we do not suggest that our volume of selections should be used as a substitute for set books, but rather as auxiliary to them. For a valuable discussion on the possible dangers which exclusive attention to Unseens may produce, see the *Proceedings of the Classical Association for Scotland*, pp. 55, 56-63, 66-69, 95-96, 105-112. Our dangers, however, in England at any rate, are at present mainly on the other side.

a set book, but is expected to be acquainted with the subject-matter of the whole.¹ It is significant, too, that the dominant note struck at the first general meeting of the Classical Association of England and Wales, was a widely expressed hope that greater stress would be laid on the literary side of classical teaching.

The authors we have chosen are the great staple authors—those who are most widely read, and yet exist in such bulk that they can only be read by the beginner in part. Pindar and Aristotle we have regretfully rejected, as outside the beginner's range; the fragments that survive of Sappho's poems ought to be studied together as a set book, not broken up into still smaller pieces. Only one writer to whom the tradition has not been generous has been included. Aeschines deserves at least some notice as a necessary corollary to Demosthenes.

Our aim throughout has been to choose characteristic passages, so that they may be used to illustrate a simple course of literary lectures on the author. In the case of Homer it has been possible to do still more, and it will be seen that in practically all its essentials the story is told in the selections. The same has been to a large extent possible with the dramatists: the selections are meant to illustrate, not only the poetry, but the plot, of a play. If it is desired to make the piece easier, a summary of the plot can be given to the class before they begin translating; a variation is to get the class to work out the plot from the selections.

We have thought it wiser to print no headings or lists of rarer words, but to leave it entirely to the teacher whether to give such help or not. The book can thus

¹ See *The Classical Review*, October, 1901, p. 337.

be used for various standards of attainment. Though we have adapted it for 'tirones,' those who are trying Unseens actually for the first time will probably need some help, either from dictionaries—a commoner practice in Germany than with us—or from the teacher. On the other hand, the book contains enough matter and variety of style to cover several years' work, and after the first year no help should be needed. Dialect we have not altered: our passages from Homer and Herodotus are meant to be used only when these authors are already being studied as set books. For the spelling of our text of Herodotus we have made use of H. W. Smyth's "Ionic Dialect."

The authors follow each other in historical order, except in so far as it has not been thought worth while to break the continuity of the dramatists by laying stress on the priority of Herodotus to Aristophanes. Within the limits of each author, too, so far as is possible, the same method has been followed; in some cases—that of Sophocles, for instance, or Plato—the data for determining exact sequence do not always exist, and we have had to rest on probabilities.

The *Rhesus* we have printed as the first of Euripides' extant tragedies: it is either that, or an archaistic work of the fourth century, and the evidence for rejecting it does not seem to us adequate. The selections from the *Cyclops* and the *Alcestis*, though early plays, are printed by themselves at the end of all the tragedies: it is in this way that the true significance of the Satyric play in the evolution of the drama can best be appreciated.

The *Respublica Atheniensium* we have not taken out of its place in the body of Xenophon's works, but have marked what we believe to be its early date by the use

of the conventional literary spelling of the Fifth Century. We have adopted the same device for the beginning of the *Hellenica*, where Xenophon is not only continuing the narrative of Thucydides, but is attempting to imitate his manner.

The verse selections have been primarily made by Professor Burrows, the prose by Professor Walters, but both editors are responsible for the general plan and composition of the book.

Homer : Iliad

1. ὥς ἔφατ', ἔδεισεν δ' ὁ γέρων καὶ ἐπείθετο μύθῳ,
βῆ δ' ἀκέων παρὰ θίνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιὼν ἡράθ' ὁ γεραίος
'Απόλλωνι ἄνακτι, τὸν ἡΰκομος τέκε Λητώ·
“κλῦθί μεν, ἀργυρότοξ', ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας
Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἱφί ἀνάσσεις,
Σμινθεῦ. εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὶν ἔρεψα,
ἢ εἰ δὴ ποτέ τοι κατὰ πύονα μηρί' ἔκηα
ταύρων ἢ δ' αἰγῶν, τόδε μοι κρήνην ἐέλδωρ·
τείσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν.”
- ὥς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος 'Απόλλων,
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων χωόμενος κῆρ,
τόξ' ὥμοισιν ἔχων ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην.
ἔκλαγξαν δ' ἄρ' οἷστοι ἐπ' ὤμων χωόμενοιο,
αὐτοῦ κινηθέντος· ὁ δ' ἦιε νυκτὶ ἐοικώς.
ἔζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὼν ἔηκε·
δεινὴ δὲ κλαγγὴ γέενετ' ἀργυρέοιο βιοῖο.
1. 33.
2. τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἡμέιβετο δῖος 'Αχιλλεύς·
“ἦ γάρ κεν δειλὸς τε καὶ οὐτιδανὸς καλοοίμην,
εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον ὑπείξομαι, ὅττι κεν εἴπῃς.
ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο· μὴ γὰρ ἔμοιγε
σήμειν'· οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοὶ πείσεσθαι οἶτω.
ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσι.
χερσὶ μὲν οὐ τοι ἔγωγε μαχήσομαι εἵνεκα κούρης,
οὔτε σοὶ οὔτε τῷ ἄλλῳ, ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες·
τῶν δ' ἄλλων ἃ μοι ἔστι θογὴ παρὰ νηὶ μελαίνῃ,
τῶν οὐκ ἂν τι φέροις ἀνελὼν ἀέκοντος ἐμεῖο.
εἰ δ' ἄγε μὴν πείρησαι, ἵνα γνῶωσι καὶ οἷδε·
αἰψά τοι αἶμα κελαινὸν ἐρωήσῃ περὶ δουρί.”
- id. 292.

3. ὥς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθηνεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε
κηρύσσειν πόλεμόνδε κάρη κομόωντας Ἀχαιοὺς.
οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.
τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ' ἢ νέεσθαι
ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

ἦ ὅτε πῦρ αἰδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην
οὔρεος ἐν κορυφῇς, ἕκαθεν δέ τε φαίνεται αὐγή,
ὥς τῶν ἐρχομένων ἀπὸ χαλκοῦ θεσπεσίοιο
αἴγλη παμφανώσασα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἔκε.

τοὺς δ', ὥς τ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες
ῥεῖα διακρίνωσιν, ἐπεὶ κε νομῶ μιγέωσιν,
ὥς τοὺς ἠγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα
ὑσμίνηνδ' ἰέναι, μετὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων,
ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἔκελος Διὶ τερπικεραυνῶ,
Ἄρεϊ δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι,
ἦ ὅτε βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων
ταῦρος· ὁ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένῃσι·
τοῖον ἄρ' Ἀτρεΐδην θῆκε Ζεὺς ἥματι κείνῳ,
ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἠρώεσσιν.

ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσai,—
ὑμεῖς γὰρ θεαί ἐστε, πάρεστε τε, ἴστε τε πάντα,
ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν—
οἳ τινες ἠγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν.
πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι δέκα δὲ στόματ' εἶεν,
φωνὴ δ' ἄρρηκτος, χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη,
εἰ μὴ Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι, Διὸς αἰγιόχοιο
θυγατέρες, μνησαίαθ' ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.
ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω νῆας τε προπάσας.

II. 441.

Iliad

4. ὥς ἔφαθ', "Ἐκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα μῦθον ἀκούσας,
καί ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας.
αὐτὰρ ὁ μακρὸν αὔσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
"ἴσχεσθ', Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε, κοῦροι Ἀχαιῶν·
στεῦται γάρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαίολος Ἐκτωρ.

ὥς ἔφαθ', οἱ δ' ἔσχοντο μάχης ἀνέφ' τ' ἐγένοντο
ἔσσυμένως. Ἐκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπε·
"κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν.
ἄλλους μὲν κέλεται Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς
τεύχεα κάλ' ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
αὐτὸν δ' ἐν μέσῳ καὶ ἀρηίφιλον Μενέλαον
οἴους ἀμφ' Ἑλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι.
ὁπότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,
κτῆμαθ' ἐλὼν εὖ πάντα γυναιῖκά τε οἴκαδ' ἀγέσθω·
οἱ δ' ἄλλοι φιλότῃτα καὶ ὄρκια πιστὰ τάμωμεν." III. 76.

5. Ἴρις δ' αὖθ' Ἑλένη λευκωλένῳ ἄγγελος ἦλθε·
τὴν δ' εὖρ' ἐν μεγάρῳ· ἥ δὲ μέγαν ἰστὸν ὕφαινεν.
ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη προσέφη πόδας ὠκεία Ἴρις·
"δεῦρ' ἴθι, νύμφα φίλη, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδῃαι
Τρώων θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
οἳ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολὺδάκρυν Ἄρηα
ἐν πεδίῳ, ὀλοοῖο λιλαιόμενοι πολέμοιο,
οἱ δὴ νῦν ἔσται σιγῇ—πόλεμος δὲ πέπαυται—
ἀσπίσι κεκλιμένοι, παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν.
αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ ἀρηίφιλος Μενέλαος
μακρῆς ἐγχείησι μαχίσσονται περὶ σείο·
τῷ δέ κε νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις."

ὥς εἰπούσα θεὰ γλυκὺν ἕμερον ἔμβαλε θυμῷ
ἀνδρός τε προτέραιο καὶ ἄστεος ἠδὲ τοκῆων.
αὐτίκα δ' ἀργενῇσι καλυψαμένη ὀθόνησιν
ὠρμάτ' ἐκ θαλάμοιο, τέρεν κατὰ δάκρυ χέουσα. *id.* 121.

6. ἔνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα δῖον,
οὐδὲ καταπτύσσοντ', οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι,
ἀλλὰ μάλα σπεύδοντα μάχην ἐς κυδιάνειραν.
ἵππους μὲν γὰρ ἔασε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ·
καὶ τοὺς μὲν θεράπων ἀπάνευθ' ἔχε φυσιόωντας
Εὐρυμέδων, υἱὸς Πτολεμαίου Πειραιῖδαο,
τῷ μάλα πόλλ' ἐπέτελλε παρισχέμεν, ὅππότε κέν μιν
γυῖα λάβῃ κάματος, πολέας διὰ κοιρανέοντα·
αὐτὰρ ὁ πεζὺς ἐὼν ἐπεπωλείτο στίχας ἀνδρῶν.
καὶ ῥ' οὖς μὲν σπεύδοντας ἴδοι Δαναῶν ταχυπόλων,
τοὺς μάλα θαρσύνεσκε παριστάμενος ἐπέεσσιν·
“Ἀργεῖοι, μὴ πῶ τι μεθίετε θούριδος ἀλκῆς·
οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσειτ' ἄρωγός,
ἀλλ' οἷ περ πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσαντο,
τῶν ἦτοι αὐτῶν τέρενα χροῖα γῦπες ἔδονται,
ἡμεῖς αὐτ' ἀλόχους τε φίλας καὶ νήπια τέκνα
ἄξομεν ἐν νήεσσιν, ἐπὴν πτολίεθρον ἔλωμεν.”

IV. 223.

7. ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη,
γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεν·
ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
“θαρσῶν νῦν, Διόμηδες, ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι·
ἐν γάρ τοι στήθεσσι μένος πατρώιον ἦκα
ἄτρομον, οἷον ἔχεσκε σακέσπαλος ἵπποτα Τυδεύς·
ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἥ πρὶν ἐπῆεν,
ὄφρ' εἷ γιγνώσκῃς ἡμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα.
τῷ νῦν, αἶ κε θεὸς πειρώμενος ἐνθάδ' ἵκηται,
μή τι σύ γ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι
τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
ἔλθῃσ' ἐς πόλεμον, τήν γ' οὐτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ.”
ἣ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη.

V. 121.

8. Αἰνείας δ' ἀπόρουσε σὺν ἀσπίδι δουρί τε μακρῷ,
 δείσας μή πῶς οἱ ἐρυσαίατο νεκρὸν Ἀχαιοί.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε λέων ὥς ἀλκὶ πεποιθώς,
 πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' εἴσῃν,
 τὸν κτάμεναι μεμαῶς ὅς τις τοῦ γ' ἀντίος ἔλθοι,
 σμερδαλέα ἰάχων. ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ
 Τυδεΐδης, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν,
 οἷοι νῦν βροτοὶ εἰσ'. ὁ δέ μιν ρέα πάλλε καὶ οἶος.
 καὶ νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο ἄναξ ἀνδρῶν Αἰνείας,
 εἰ μὴ ἄρ' ὄξυν νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
 ἀμφὶ δ' ἐὼν φίλον υἷον ἐχεύατο πῆχυν λευκῷ,
 πρόσθε δέ οἱ πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμ' ἐκάλυπεν,
 ἔρκος ἔμεν βελέων, μή τις Δαναῶν ταχυπώλων
 χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν ἐκ θυμὸν ἔλοιτο. v. 297.

9. ὥς φάτο, γήθησεν δὲ βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
 ἔγχος μὲν κατέπηξεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
 αὐτὰρ ὁ μειλιχίοισι προσηύδα ποιμένα λαῶν·
 “ἦ ρά νύ μοι ξεῖνος πατρώϊός ἐσσι παλαιός·
 Οἶνεὺς γάρ ποτε δῖος ἀμύμονα Βελλεροφόντην
 ξείνισ' ἐνὶ μεγάροισιν εἰέκοσιν ἡματ' ἐρύξας.
 οἱ δὲ καὶ ἀλλήλοισι πόρον ξεινήια καλά·
 Οἶνεὺς μὲν ζωστήρα δίδου φοῖνικι φαεινόν,
 Βελλεροφόντης δὲ χρύσειον δέπας ἀμφικύπελλον,
 καὶ μιν ἐγὼ κατέλειπον ἰὼν ἐν δώμασ' ἐμοῖσι.
 τῷ νῦν σοὶ μὲν ἐγὼ ξεῖνος φίλος Ἀργεῖ μέσσω
 εἰμί, σὺ δ' ἐν Λυκίῃ, ὅτε κεν τῶν δῆμον ἴκωμαι.
 ἔγχεα δ' ἀλλήλων ἀλεώμεθα καὶ δι' ὁμίλου·
 πολλοὶ μὲν γὰρ ἐμοὶ Τρῶες κλειτοὶ τ' ἐπίκουροι
 κτείνειν, ὃν κε θεὸς γε πόρῃ καὶ ποσσὶ κιχέω,
 πολλοὶ δ' αὖ σοὶ Ἀχαιοὶ ἐναιρέμεν, ὃν κε δύνῃαι.
 τεύχεα δ' ἀλλήλοισι ἐπαμείψομεν, ὄφρα καὶ οὔδε
 γνῶσιν ὅτι ξεῖνοι πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι.” VI. 212.

10. ἥ ῥα γυνὴ ταμίη· ὁ δ' ἀπέσσυτο δώματος Ἐκτωρ
 τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὖτις ἔϋκτιμένας κατ' ἀγυιάς.
 εἶτε πύλας ἵκανε διερχόμενος μέγα ἄστυ
 Σκαίᾱς—τῇ γὰρ ἔμελλε διεξίμεναι πεδίοιενδε—,
 ἔνθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίῃ ἦλθε θέουσα
 Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡετίωνος.
 ἥ οἱ ἔπειτ' ἦντησ', ἅμα δ' ἀμφίπολος κίεν αὐτῇ
 παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νήπιον αὖτως,
 Ἐκτορίδην ἀγαπητόν, ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ,
 τόν ῥ' Ἐκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 Ἀστυάνακτ'· οἷος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἐκτωρ.
 ἦτοι ὁ μὲν μείδησεν ἰδὼν ἐς παῖδα σιωπῇ·
 Ἀνδρομάχῃ δέ οἱ ἄγχι παρίστατο δάκρυ χέουσα,
 ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
 “δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος, οὐδ' ἐλεαίρεις
 παῖδά τε νηπίαχον καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἥ τάχα χήρῃ
 σεῦ ἔσομαι· τάχα γάρ σε κατακτανέουσιν Ἀχαιοὶ
 πάντες ἐφορμηθέντες· ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἶη
 σεῦ ἀφαμαρτούσῃ χθόνα δύμεναι· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη
 ἔσται θαλπωρή, ἐπεὶ ἂν σύ γε πότμον ἐπίσπῃς,
 ἀλλ' ἄχε'. οὐδέ μοι ἔστι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
 ἦτοι γὰρ πατέρ' ἅμὸν ἀπέκτανε διὸς Ἀχιλλεύς,
 ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν Κιλικῶν εὖ ναιετάουσαν·
 μητέρα δ', ἥ βασίλευεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσῃ,
 τὴν ἐπεὶ ἄρ δεῦρ' ἦγαγ' ἅμ' ἄλλοισι κτεάτεσσιν,
 ἄψ ὃ γε τὴν ἀπέλυσε λαβὼν ἀπερείσι' ἄποινα,
 πατρὸς δ' ἐν μεγάροισι βάλ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα.
 Ἐκτορ, αὐτὰρ σύ μοι ἔσσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 ἡδὲ κασίγνητος, σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοίτης.
 ἀλλ' ἄγε νῦν ἐλέαιρε καὶ αὐτοῦ μίμν' ἐπὶ πύργῳ,
 μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θήῃς χήρῃν τε γυναικα.”

VI. 390.

11. ὥς εἰπὼν οὗ παιδὸς ὀρέξατο φαίδιμος Ἑκτωρ.
 ἄψ δ' ὁ πάϊς πρὸς κόλπον εὐζώνιοι τιθήνης
 ἐκλίνθη ἰάχων, πατρὸς φίλου ὅψιν ἀτυχθεῖς,
 ταρβήσας χαλκόν τε ἰδὲ λόφον ἵππιοχαίτην,
 δεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας.
 ἐκ δ' ἐγέλασε πατήρ τε φίλος καὶ πότνια μήτηρ.
 αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος Ἑκτωρ,
 καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὶ παμφανόωσαν·
 αὐτὰρ ὃ γ' ὃν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε πῆλέ τε χερσίν,
 εἶπεν ἐπενξάμενος Δίι τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσι·
 “Ζεῦ ἄλλοι τε θεοί, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι
 παῖδ' ἐμόν, ὥς καὶ ἐγὼ περ, ἀριπρεπέα Τρῳέεσσι,
 ὦδε βίην τ' ἀγαθόν, καὶ Ἰλίου Ἰφι ἀνάσσειν.
 καί ποτέ τις εἴποι, ‘πατρός γ' ὅδε πολλὸν ἀμείνων,’
 ἐκ πολέμου ἀνιόντα· φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα
 κτείνας δῆιον ἄνδρα, χαρεῖή δὲ φρένα μήτηρ.”
 ὥς εἰπὼν ἀλόχοιο φίλης ἐν χερσὶν ἔθηκε
 παῖδ' ἐόν· ἢ δ' ἄρα μιν κηῳδεῖ δέξατο κόλπῳ
 δακρυόεν γελάσασα. πόσις δ' ἐλέησε νοήσας,
 χειρὶ τέ μιν κατέρεξε, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
 “δαιμονίη, μή μοί τι λίην ἀκαχίζω θυμῷ·
 οὐ γάρ τίς μ' ὑπὲρ αἴσαν ἀνὴρ Αἰδὶ προΐάψει·
 μοῖραν δ' οὐ τίνα φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν,
 οὐ κακόν, οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται.
 ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
 ἱστόν τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
 ἔργον ἐποίχεσθαι. πόλεμος δ' ἀνδρεσσι μελήσει
 πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τοῖ Ἰλῖω ἐγγεγᾶσι.”

VI. 466.

12. ὥς ἄρα φωνήσας κατεδύσετο τεύχεα καλά.
 ἔνθα κέ τοι, Μενέλαε, φάνη βιότοιο τελευτῇ
 Ἑκτορος ἐν παλάμῃσιν, ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν,
 εἰ μὴ ἀναΐξαντες ἔλον βασιλῆες Ἀχαιῶν,
 αὐτός τ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 δεξιτερῆς ἔλε χειρός, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν.
 “ἀφραΐνεις, Μενέλαε διοτρεφές, οὐδέ τί σε χρὴ
 ταύτης ἀφροσύνης· ἀνὰ δὲ σχέο κηδόμενός περ,
 μηδ' ἔθελ' ἐξ ἔριδος σεῦ ἀμείνوني φωτὶ μάχεσθαι,
 Ἑκτορι Πριαμίδῃ, τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
 καὶ δ' Ἀχιλεὺς τούτῳ γε μάχῃ ἐνὶ κνιδιανείρῃ
 ἔρριγ' ἀντιβολῆσαι, ὃ περ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἕξου ἰὼν μετὰ ἔθνος ἑταίρων,
 τούτῳ δὲ πρόμον ἄλλον ἀναστήσουσιν Ἀχαιοί.

VII. 103.

13. τὸν δὲ καὶ Ἀργεῖοι μὲν ἐγῆθον εἰσορόωντες,
 Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον,
 Ἑκτορί τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασεν·
 ἀλλ' οὐ πῶς ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι οὐδ' ἀναδύναί
 ἂψ λαῶν ἐς ὅμιλον, ἐπεὶ προκαλέσσατο χάρμῃ.
 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε φέρων σάκος ἥντε πύργον,
 χάλκεον ἑπταβόειον, ὃ οἱ Τυχίος κάμε τεύχων,
 σκυτοτόμων ὃχ' ἄριστος, Ὑλῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων.
 τὸ πρόσθε στέρνοιο φέρων Τελαμώνιος Αἴας
 στή ῥα μάλ' Ἑκτορος ἐγγύς, ἀπειλήσας δὲ προσηύδα·
 “Ἑκτορ, νῦν μὲν δὴ σάφα εἴσται οἰόθεν οἶος
 οἶοι καὶ Δαναοῖσιν ἀριστῆες μετέασι,
 καὶ μετ' Ἀχιλλῆα ῥήξήνορα θυμολέοντα.
 ἀλλ' ὃ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσινι ποντοπόροισι
 κεῖτ' ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν·
 ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖοι οἳ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν,
 καὶ πολέες. ἀλλ' ἄρχε μάχης ἥδὲ πτολέμοιο.”

ιδ. 214.

Iliad

14. Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλέοντα·
 δεῖσε δ' ὃ γ' ἐν θυμῷ, Διομήδεα δὲ προσέειπε·
 “Τυδεΐδη, ἄγε δ' αὖτε φόβονδ' ἔχε μώνυχας ἵππους.
 ἦ οὐ γιγνώσκεις ὅ τοι ἐκ Διὸς οὐχ ἔπेत' ἀλκή;”
 τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 “ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει·
 Ἐκτωρ γάρ ποτε φήσει ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων,
 ‘Τυδεΐδης ὑπ' ἐμείο φοβεύμενος ἔκετο νῆας.’
 ὥς ποτ' ἀπειλήσει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών.”
 τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 “ὦ μοι, Τυδέος υἱὲ δαΐφρονος, οἶον ἔειπες.
 εἴ περ γάρ σ' Ἐκτωρ γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φήσει,
 ἀλλ' οὐ πεισονται Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες
 καὶ Τρώων ἄλοχοι μεγαθύμων ἀσπιστάων,
 τάων ἐν κονίησι βάλες θαλεροὺς παρακοίτας”
- VIII. 137.
15. οἱ δὲ μέγα φρονέοντες ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας
 ἦτο παυννύχιοι, πυρὰ δὲ σφισι καίετο πολλά.
 ὥς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην
 φαίνεται ἀριπρεπέα, ὅτε τ' ἐπλετο νήνεμος αἰθήρ,
 ἐκ τ' ἔφανε πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρόνες ἄκροι
 καὶ νάπαι, οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερράγη ἄσπετος αἰθήρ,
 πάντα δὲ εἶδεται ἄστρα, γέγηθε δέ τε φρένα ποιμήν·
 τόσσα μεσηγὺ νεῶν ἦδ' Ἐάνθοιο ῥοάων
 Τρώων καιόντων πυρὰ φαίνετο Ἴλιόθι πρό.
 χίλιν' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο, πᾶρ δὲ ἐκάστω
 ἦτο πεντήκοντα σέλα πυρὸς αἰθομένοιο.
 ἵπποι δὲ κρὶ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας,
 ἑσταότες παρ' ὄχεσφιν, ἐϋθρονον Ἡῶ μίμνον. id. 553.

16. "τί δὲ δεῖ πολεμιζέμεναι Τρώεσσι
 Ἀργείους; τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας
 Ἀτρεΐδης; ἥ οὐχ' Ἑλένης ἔνεκ' ἡὔκομοιο;
 ἥ μῦνοι φιλέουσ' ἀλόχους μερόπων ἀνθρώπων
 Ἀτρεΐδαι; ἐπεὶ ὅς τις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων,
 τὴν αὐτοῦ φιλέει καὶ κήδεται, ὥς καὶ ἐγὼ τὴν
 ἐκ θυμοῦ φίλεον δουρικτητὴν περ ἑοῦσαν.
 νῦν δ' ἐπεὶ ἐκ χειρῶν γέρας εἴλετο καὶ μ' ἀπάτησε,
 μή μεν πειράτω εὖ εἰδότος· οὐδέ με πείσει.
 ἀλλ', Ὀδυσσεύ, σὺν σοί τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεύσι
 φραξέσθω νήεσσιν ἀλεξέμεναι δῆιον πῦρ.
 ἥ μὲν δὴ μάλα πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμεῖο,
 καὶ δὴ τείχος ἔδειμε, καὶ ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ
 εὐρείαν μέγαλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς δύναται σθένος Ἑκτορος ἀνδροφόνιοιο
 ἴσχειν. ὄφρα δ' ἐγὼ μετ' Ἀχαιοῖσιν πολέμιζον,
 οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἑκτωρ,
 ἀλλ' ὅσον ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν·
 ἔνθα ποτ' οἶον ἔμιμνε, μόγισ δέ μεν ἔκφυγεν ὁρμήν.
 νῦν δ' ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολεμιζέμεν Ἑκτορι δίῳ,
 αὔριον ἱρὰ Διὶ ῥέξας καὶ πᾶσι θεοῖσι,
 νηήσας εὖ νῆας, ἐπὴν ἄλαδε προερεύσω,
 ὄψαι, ἣν ἐθέλῃσθα καὶ αἶ' κέν τοι τὰ μεμήλῃ,
 ἥρι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεούσας
 νῆας ἐμάς, ἐν δ' ἄνδρας ἐρεσσέμεναι μεμαῶτας·
 εἰ δέ κεν εὐπλοίην δώῃ κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 ἡματί κε τριτάτῳ Φθίῃν ἐρίβωλον ἰκοίμην."

IX. 337.

Iliad

17. ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δόλων Εὐμήδεος υἱός
κήρυκος θείοιο, πολύχρυσος πολύχαλκος,
ὃς δὴ τοι εἶδος μὲν ἦν κακός, ἀλλὰ ποδώκης·
αὐτὰρ ὁ μῶνος ἦν μετὰ πέντε κασιγνήτησιν.
ὃς ῥα τότε Τρωσὶν τε καὶ Ἑκτορι μῦθον ἔειπεν·
“Ἑκτορ, ἔμ’ ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ
νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν ἔκ τε πυθέσθαι.
ἀλλ’ ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον ἀνάσχεο, καὶ μοι ὁμοσσον
ἦ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ
δωσέμεν, οἳ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
τόφρα γὰρ ἐς στρατὸν εἶμι διαμπερές, ὅφρ’ ἂν ἴκωμαι
νῆ’ Ἀγαμεμνονέην, ὅθι που μέλλουσιν ἄριστοι
βουλὰς βουλεύειν, ἦ φευγέμεν ἢ μάχεσθαι.” x. 314.

18. δουρὶ δ’ ἐπαΐσσω προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
“ἦέ μὲν, ἦέ σε δουρὶ κιχήσομαι, οὐδέ σέ φημι
δηρὸν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἀλύξειν αἶπὺν ὀλεθρον.”
ἦ ῥα, καὶ ἔγχος ἀφήκεν, ἐκὼν δ’ ἡμάρτανε φωτός.
δεξιτερὸν δ’ ὑπὲρ ὦμον ἐϋξοῦ δουρὸς ἀκωκῇ
ἐν γαίῃ ἐπάγῃ· ὁ δ’ ἄρ’ ἔστη τάρβησέν τε
χλωρὸς ὑπαὶ δείους· τῷ δ’ ἀσθμαίνοντε κιχήτην,
χειρῶν δ’ ἀψάσθην· ὁ δὲ δακρίσας ἔπος ηὔδα·
“ζωγρεῖτ’, αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι· ἔστι γὰρ ἔνδον
χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε σίδηρος,
τῶν κ’ ὕμιν χαρίσαιο πατὴρ ἀπείρεσι’ ἅποινα,
εἴ κεν ἐμὲ ζῶν πεπύθοιτ’ ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.”

τὸν δ’ ὑπαμβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
“θάρσει, μηδέ τί τοι θάνατος καταθίμιος ἔστω.
ἀλλ’ ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
πῇ δὴ οὕτως ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται οἷος
νύκτα δι’ ὀρφναίην, ὅτε θ’ εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι;”

id. 369.

19. ὥς δὲ λέων ἐλάφοιο ταχείης νήπια τέκνα
 ῥηιδίως συνέαξε λαβὼν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν,
 ἐλθὼν εἰς εὐνὴν, ἀπαλὸν τέ σφ' ἦτορ ἀπηύρα·
 ἢ δ' εἴ πέρ τε τύχῃσι μάλα σχεδόν, οὐ δύναταί σφι
 χραιομεῖν· αὐτὴν γάρ μιν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ἰκάνει·
 καρπαλίμως δ' ἦξε δια δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην
 σπεύδουσ', ἰδρώουσα, κραταιοῦ θηρὸς ὑφ' ὀρμῆς·
 ὥς ἄρα τοῖς οὐ τις δύνατο χραιομῆσαι ὄλεθρον
 Τρώων, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπ' Ἀργείοισι φέβοντο.

xi. 113.

20. ὥς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο·
 Νέστορα δ' ἐκ πολέμοιο φέρον Νηλήϊαι ἵπποι
 ἰδρῶσαι, ἦγον δὲ Μαχάονα ποιμένα λαῶν.
 τὸν δὲ ἰδὼν ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 ἐστήκει γὰρ ἐπὶ πρύμνῃ μεγαλήτεϊ νηί,
 εἰσορόων πόνον αἰπὺν ἰωκά τε δακρυόεσσαν.
 αἶψα δ' ἐταῖρον ἐδν Πατροκλῆα προσέειπε,
 φθεγξάμενος παρὰ νηός· ὁ δὲ κλισίηθεν ἀκούσας
 ἔκμολεν ἴσος Ἄρηι, κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή.
 τὸν πρότερος προσέειπε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
 “τίπτε με κικλήσκεις, Ἀχιλεῦ; τί δέ σε χρεὼ ἐμεῖο;”
 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 “δῖε Μενoitιάδῃ, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένῃ θυμῷ,
 νῦν οἴω περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιοὺς
 λισσομένους· χρεῖω γὰρ ἰκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός.
 ἀλλ' ἔθι νῦν, Πάτροκλε διίφιλε, Νέστορ' ἔρειο
 ὃν τινα τοῦτον ἄγει βεβλημένον ἐκ πολέμοιο,
 ἦτοι μὲν τά γ' ὀπισθε Μαχάονι πάντα ἔοικε
 τῷ Ἀσκληπιάδῃ, ἀτὰρ οὐκ ἴδον ὄμματα φωτός·
 ἵπποι γὰρ με παρήϊξαν πρόσσω μεμανῦναι.”

id. 596.

Iliad

21. τὸν δ' αὖτ' Ἴδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ἠΰδα·
 “ νηυσὶ μὲν ἐν μέσσησιν ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι,
 Αἴαντές τε δύω Τεῦκρός θ', ὃς ἄριστος Ἀχαιῶν
 τοξοσύνη, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ·
 οἷ μιν ἄδην ἐλώωσι καὶ ἐσσύμενον πολέμοιο,
 Ἔκτορα Πριαμίδην, καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν.
 αἰπὺ οἱ ἐσσεῖται, μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι,
 κείνων νικήσαντι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους
 νῆας ἐνιπρήσαι, ὅτε μὴ αὐτὸς γε Κρονίων
 ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι θοῇσιν·
 ἀνδρὶ δέ κ' οὐκ εἴξειε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
 ὃς θνητός τ' εἴη καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτὴν,
 χαλκῷ τε ῥηκτὸς μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν.
 οὐδ' ἂν Ἀχιλλῇ ῥήξήνορι χωρήσειεν
 ἐν γ' αὐτοσταδίῃ· ποσὶ δ' οὐ πῶς ἔστιν ἐρίζειν.
 ἀλλὰ σύ γ' ὦδ' ἐπ' ἀριστέρ' ἔχε στρατοῦ, ὃφρα τάχιστα
 εἶδομεν ἥε τῷ εὖχος ὀρέξομεν, ἥε τις ἡμῖν.”

XIII. 311.

22. τὼ δ' ἀμφὶς φρονέοντε δύω Κρόνον νῆε κραταιῷ
 ἀνδράσιν ἡρώεσσιν ἐτεύχετον ἄλγεα λυγρά.
 Ζεὺς μὲν ἄρα Τρώεσσι καὶ Ἔκτορι βούλετο νίκην,
 κυδαίνων Ἀχιλλῆα πόδας ταχύν· οὐδ' ὃ γε πάμπαν
 ἤθελε λαὸν ὀλέσθαι Ἀχαιικὸν Ἴλιόθι πρό,
 ἀλλὰ θέτιν κύδαινε καὶ νῆεα καρτερόθιμον.
 Ἀργείους δὲ Ποσειδάων ὀρόθυνε μετελθών,
 λάθρῃ ὑπεξαναδὺς πολιῆς ἀλός· ἤχθετο γάρ ῥα
 Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
 ἦ μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἦδ' ἴα πάτρη,
 ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γεγόνει καὶ πλείονα ἦδη.

ιδ. 345.

23. τὸν καὶ φωνήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 “ὦ Νέστορ Νηληιάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 τίπτε λιπὼν πόλεμον φθισήνορα δεῦρ’ ἀφικάνεις;
 δεῖδω μὴ δὴ μοι τελέσῃ ἔπος ὄβριμος Ἐκτωρ,
 ὥς ποτ’ ἐπηπείλησεν ἐνὶ Τρώεσσ’ ἀγορεύων,
 μὴ πρὶν παρ νηῶν προτὶ Ἴλιον ἀπονέεσθαι,
 πρὶν πυρὶ νῆας ἐνιπρῆσαι, κτεῖναι δὲ καὶ αὐτούς.
 κείνος τὼς ἀγόρευε· τὰ δὲ νῦν πάντα τελεῖται.
 ὦ πόποι, ἣ ῥα καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον, ὥς περ Ἀχιλλεύς,
 οὐδ’ ἐθέλουσι μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνησι νέεσσι.”

XIV. 41.

24. ὥς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες,
 ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσι
 χεῖρας ἀνίσχοντες μεγάλ’ εὐχετόωντο ἕκαστος.
 Νέστωρ αὖτε μάλιστα Γερήνιος, οὔρος Ἀχαιῶν,
 εὔχετο, χεῖρ’ ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
 “Ζεῦ πάτερ, εἴ ποτέ τίς τοι ἐν Ἀργεῖ περ πολυπύργῳ
 ἦ βοὸς ἢ ὄϊος κατὰ πίονα μηρία καίων
 εὔχετο νοστήσαι, σὺ δ’ ὑπέσχεο καὶ κατένευσας,
 τῶν μνήσαι, καὶ ἄμνον, Ὀλύμπιε, νηλεὲς ἦμαρ,
 μῆδ’ οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιούς.”

ὥς ἔφατ’ εὐχόμενος, μέγα δ’ ἔκτυπε μητίετα Ζεὺς,
 ἀράων αἰῶν Νηληιάδαο γέροντος.

Τρῶες δ’ ὥς ἐπύθοντο Διὸς κτύπον αἰγιόχοιο,
 μᾶλλον ἐπ’ Ἀργείοισι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
 οἱ δ’, ὥς τε μέγα κύμα θαλάσσης εὐρυνπόροιο
 νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται, ὅππότ’ ἐπέιγῃ
 ἰς ἀνέμου· ἣ γάρ τε μάλιστά γε κύματ’ ὀφέλλει·
 ὥς Τρῶες μεγάλη ἰαχὴ κατὰ τεῖχος ἔβαινον.

xv. 367.

25. "Ἐκτωρ δ' ὥς εἶδεν Τεύκρον βλαφθέντα βέλεμα,
 Τρωσί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο μακρὸν αὔσας·
 "Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 ἄνερες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς
 νῆας ἀνὰ γλαφυράς· δὴ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
 ἀνδρὸς ἀριστῆος Διόθεν βλαφθέντα βέλεμα.
 ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος Διὸς ἀνδράσι γίγνεται ἀλκή,
 ἥμὲν ὅτοισιν κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίξῃ,
 ἥδ' ὅτινας μινύθῃ τε καὶ οὐκ ἐθέλῃσιν ἀμύνειν,
 ὥς νῦν Ἀργείων μινύθει μένος, ἅμμι δ' ἀρήγει.
 ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες· ὅς δέ κεν ὑμέων
 βλῆμενος ἢ τε τυπεὶς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
 τεθνάτω. οὐ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης
 τεθνάμεν· ἀλλ' ἄλοχός τε σόῃ καὶ παῖδες ὀπίσσω,
 καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, εἴ κεν Ἀχαιοὶ
 οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν."
- ὥς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστων.
 Αἴας δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἐτάροισιν·
 "αἰδώς, Ἀργεῖοι. νῦν ἄρκιον ἢ ἀπολέσθαι
 ἢ ἐσαωθῆναι καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν.
 ἢ ἔλπεσθ', ἣν νῆας ἔλῃ κορυθαίολος Ἐκτωρ,
 ἐμβαδὸν ἕξεσθαι ἣν πατρίδα γαίαν ἕκαστος;
 ἢ οὐκ ὀτρύνοντος ἀκούετε λαὸν ἅπαντα
 Ἐκτορος, ὅς δὴ νῆας ἐνιπρῆσαι μενεαίνει;
 οὐ μὰν ἔς γε χορὸν κέλετ' ἐλθέμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 ἡμῖν δ' οὐ τις τοῦδε νόος καὶ μῆτις ἀμείνων,
 ἢ αὐτοσχεδὴν μείξαι χεῖράς τε μένος τε.
 βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἓνα χρόνον ἢ ἐβιῶναι,
 ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δημοτῇτι
 ὧδ' αὖτως παρὰ νηυσὶν ὑπ' ἀνδράσι χειροτέροισι."

26. τὸν δὲ βαρὺ στενάχων προσέφη, Πατρόκλεες ἱππεῦ·
 “ὦ Ἀχιλεῦ Πηλῆος υἱέ, μέγα φέρτατ’ Ἀχαιῶν,
 μὴ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιοῦς.
 οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι
 ἐν νηυσὶν κέεται βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.
 βέβληται μὲν ὁ Τυδεΐδης κρατερὸς Διομήδης,
 οὐτάσται δ’ Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἡδ’ Ἀγαμέμνων,
 βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν ὀϊστῶ.
 τοὺς μὲν τ’ ἱητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπέπονται,
 ἔλκε’ ἀκείόμενοι· σὺ δ’ ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ.
 μὴ ἐμέ γ’ οὖν οὗτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις·
 νηλεές, οὐκ’ ἄρα σοί γε πατὴρ ἦν ἱππότα Πηλεΐς,
 οὐδὲ Θέτις μήτηρ· γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα
 πέτραι τ’ ἡλίβατοι, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.
 εἰ δέ τινα φρεσὶ σῇσι θεοπροπίνην ἀλεείνεις
 καὶ τινά τοι παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
 ἀλλ’ ἐμέ περ πρόες ὦχ’, ἅμα δ’ ἄλλον λαὸν ὅπασσον
 Μυρμιδόνων, ἣν πού τι φόως Δαναοῖσι γένωμαι.
 δὸς δέ μοι ὥμοιιν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι,
 αἶ κ’ ἐμέ σοὶ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ’ ἀρήιοι νῆες Ἀχαιῶν
 τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ’ ἀνάπνευσις πολέμοιο.
 ρεῖα δέ κ’ ἀκμήτες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῇ
 ὥσαιμεν προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.”
 ὥς φάτο λισσόμενος μέγα νήπιος· ἦ γὰρ ἔμελλεν
 οἷ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι.

XVI. 20.

27. Γλαῦκος δ' Ἴππολόχοιο πάϊς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
 "Ἐκτορ' ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῶ ἠνίπαπε μύθῳ·
 "Ἐκτορ εἶδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἐδέεο.
 φράζεο νῦν ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστν σαώσεις
 οἷος σὺν λαοῖσι, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν·
 οὐ γάρ τις Λυκίων γε μαχησόμενος Δαναοῖσιν
 εἴσι περὶ πτόλιος, ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν
 μάρνασθαι δηίοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμὲς αἰεὶ.
 πῶς κε σὺ χεῖρονα φῶτα σαώσεας μεθ' ὄμιλον,
 σχέτλι', ἐπεὶ Σαρπηδόν' ἄμα ξεῖνον καὶ ἑταῖρον
 κάλλιπες Ἀργεῖοισιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι,
 ὅς τοι πόλλ' ὄφελος γένητο, πτόλει τε καὶ αὐτῷ,
 ζῶδς ἐών· νῦν δ' οὐ οἱ ἀλαλκόμεναι κύνας ἔτλης.
 εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσὲς ἐνείη,
 ἄτρομον, οἷόν τ' ἀνδρας ἐσέρχεται οἱ περὶ πάτρης
 ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο,
 αἰψά κε Πάτροκλον ἐρυσαίμεθα Ἴλιον εἴσω.
 εἰ δ' οὗτος προτὶ ἄστν μέγα Πριάμοιο ἀνακτος
 ἔλθοι τεθνηὼς καὶ μιν ἐρυσαίμεθα χάρμης,
 αἰψά κεν Ἀργεῖοι Σαρπηδόνοσ' ἐντεα καλὰ
 λύσειαν, καὶ κ' αὐτὸν ἀγοίμεθα Ἴλιον εἴσω·
 τοίου γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέρος, ὅς μὲγ' ἄριστος
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες.
 ἀλλὰ σύ γ' Αἴαντος μεγαλήτορος οὐκ ἐτάλασσας
 στήμεναι ἄντα κατ' ὅσσε ἰδὼν δηίων ἐν αὐτῇ,
 οὐδ' ἰθὺς μαχέσασθαι, ἐπεὶ σέο φέρτερός ἐστι."

XVII. 140.

28. τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 “ὦ πόποι, ἦδη μὲν κε καὶ ὅς μάλα νῆπιός ἐστι
 γνοίῃ ὅτι Τρώεσσι πατὴρ Ζεὺς αὐτὸς ἀρήγει.
 τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε’ ἀπτεται, ὅς τις ἀφήγῃ,
 ἢ κακὸς ἢ ἀγαθός· Ζεὺς δ’ ἔμπης πάντ’ ἰθύνει·
 ἡμῖν δ’ αὖτως πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε.
 ἀλλ’ ἄγετ’, αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
 ἡμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἦδὲ καὶ αὐτοὶ
 χάρμα φίλοις ἐτάροισι γενώμεθα νοστήσαντες·
 εἴη δ’ ὅς τις ἐταῖρος ἀπαργείλεια τάχιστα
 Πηλεΐδῃ, ἐπεὶ οὐ μιν οἶομαι οὐδὲ πεπύσθαι
 λυγρῆς ἀγγελίης, ὅτι οἱ φίλος ὦλεθ’ ἐταῖρος.
 ἀλλ’ οὐ πῇ δύναμαι ιδέειν τοιοῦτον Ἀχαιῶν·
 ἡέρι γὰρ κατέχονται ὁμῶς αὐτοὶ τε καὶ ἵπποι.
 Ζεὺ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ’ ἡέρος νῆας Ἀχαιῶν,
 ποίησον δ’ αἴθρην, δὸς δ’ ὀφθαλμοῖσιν ιδέσθαι·
 ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον, ἐπεὶ νύ τοι εὐαδεν οὕτως.”

XVII. 628.

29. ἦος ὁ ταῦθ’ ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθεν ἀγαυοῦ Νέστορος νῆδς
 δάκρυα θερμὰ χέων, φάτο δ’ ἀγγελίην ἀλεγεινὴν·
 “ὦ μοι, Πηλέος νιὲ δαΐφρονος, ἢ μάλα λυγρῆς
 πεύσσει ἀγγελίης, ἢ μὴ ὥφελλε γενέσθαι.
 κείται Πάτροκλος, νέκυσ δὲ δὴ ἀμφιμάχονται
 γυμνοῦ· ἀτὰρ τά γε τεύχε’ ἔχει κορυθαίολος Ἑκτωρ.”
 ὥς φάτο, τὸν δ’ ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα.
 ἀμφοτέρησιν δὲ χερσὶν ἐλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν
 χεύατο κακὴ κεφαλῆς, χαρίεν δ’ ἥσυχνε πρόσωπον·
 σμερδαλέον δ’ ὦμωξεν· ἄκουσε δὲ πότνια μήτηρ
 ἡμένη ἐν βένθεσσιν ἀλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι.

XVIII. 15.

30.

αἱ δ' ἅμα πᾶσαι

στήθεα πεπλήγοντο, Θέτις δ' ἐξήρχε γόοιο·
 “κλῦτε, κασίγνηται Νηρηίδες, ὄφρ' ἐὺ πᾶσαι
 εἴδωτ' ἀκούουσai ὅς' ἐμῶ ἐνὶ κήδεα θυμῶ.
 ὦ μοι ἐγὼ δειλῇ, ὦ μοι δυσαριστοτόκεια,
 ἦ τ' ἐπεὶ ἄρ τέκον υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε,
 νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω
 Τρωσὶ μαχυσόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις
 οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηληϊον εἴσω.
 ὄφρα δέ μοι ζῶει καὶ ὄρᾱ φάος ἡελίοιο,
 ἄχνηται, οὐδέ τί οἱ δύναμαι χραισμῆσαι ἰούσα.
 ἀλλ' εἴμ', ὄφρα ἴδωμι φίλον τέκος, ἥδ' ἐπακούσω
 ὅττι μιν ἔκετο πένθος ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα.”

xviii. 50.

31.

Ἥφαιστος δ' ἔκανε δόμον Θέτις ἀργυρόπεζα
 ἄφθιτον, ἀστερόεντα, μεταπρεπέ' ἀθανάτοισι·
 τὴν δὲ ἶδε προμολοῦσα Χάρις λιπαροκρίδεμνος,
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
 “τίπτε, Θέτι ταυύπεπλε, ἰκάνεις ἡμέτερον δῶ
 αἰδοίῃ τε φίλῃ τε; πάρος γε μὲν οὔ τι θαμίζεις.
 ἀλλ' ἔπειο προτέρω, ἵνα τοι πᾶρ ξείνια θεῶ.”
 ὥς ἄρα φωνήσασα πρόσω ἄγε διὰ θεάων.
 τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροῆλου
 καλοῦ δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν·
 κέκλετο δ' Ἥφαιστος κλυτοτέχνην, εἰπέ τε μῦθον·
 “Ἥφαιστε, πρόμολ' ὦδε· Θέτις νύ τι σείο χατίζει.”
 τὴν δ' ἡμέιβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυῖεις·
 “ἦ ρά νύ μοι δεινὴ τε καὶ αἰδοίῃ θεὸς ἔνδον,
 ἦ μ' ἐσάωσ', ὅτε μ' ἄλγος ἀφίκετο τῇλε πεσόντα
 μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος, ἦ μ' ἐθέλησε
 κρύψαι χωλὸν ἑόντα. τότε' ἂν πάθον ἄλγεα θυμῶ,
 εἰ μὴ μ' Εὐρυνόμη τε Θέτις θ' ὑπεδέξατο κόλπῳ,
 Εὐρυνόμη, θυγάτηρ ἀψορρόου Ὀκεανοῖο.”

id. 369.

32. ὥς εἰπὼν τὴν μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δ' ἐπὶ φύσας·
τὰς δ' ἐς πῦρ ἔτρεψε, κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι.

ποίει δὲ πρόωιστα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε
πάντοσε δαιδάλλων, περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινὴν
τρίπλακα μαρμαρέην, ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμῶνα.
πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίῃσι πραπίδεςσιν.

ἐν μὲν γαίαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανόν, ἐν δὲ θάλασσαν,
ἥελιόν τ' ἀκάμαντα σελήνην τε πλήθουσιν,
ἐν δὲ τὰ τέρεα πάντα, τὰ τ' οὐρανὸς ἑστεφάνωται,
Πηληιάδης θ' Ὑάδας τε τό τε σθένος Ὀρίωνος
Ἄρκτον θ', ἣν καὶ Ἀμαξαν ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν.

ἐν δὲ δῶυ ποίησε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων
καλὰς. ἐν τῇ μὲν ῥα γάμοι τ' ἔσαν εἰλαπῖναι τε,
νύμφας δ' ἐκ θαλάμων δαΐδων ὑπο λαμπομενάων
ἡγίνεον ἀνὰ ἄστυ, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει·
κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον· αἱ δὲ γυναῖκες
ἰστάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἐκάστη.

xviii. 468.

33. ἐν δὲ νομὸν ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις
ἐν καλῇ βήσση μέγαν οἰῶν ἀργεννῶν,
σταθμοὺς τε κλισίας τε κατηρεφείας ἰδὲ σηκούς.

ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
τῷ ἔκελον οἶόν ποτ' ἐνὶ Κνωσῷ εὐρείῃ
Δαίδαλος ἥσκησεν καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδνῃ.
ἔνθα μὲν ἡῖθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεισίβοιαι
ὠρχεῦντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες.
καὶ ῥ' αἱ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας
εἶχον χρυσείας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων.
πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὸν περιίσταθ' ὅμιλος
τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ὠοιδός.

id. 587.

34. αἶγλη δ' οὐρανὸν ἶκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθὼν
χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς· ὑπὸ δὲ κτύπος ὥρνυτο ποσσὶν
ἀνδρῶν· ἐν δὲ μέσοισι κορύσσετο δῖος Ἀχιλλεύς.
τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλε, τῷ δέ οἱ ὄσσε
λαμπέσθην ὥς εἴ τε πυρὸς σέλας, ἐν δέ οἱ ἦτορ
δύν' ἄχος ἄτλητον· ὁ δ' ἄρα Τρῳσὶν μενεαίνων
δύσετο δῶρα θεοῦ, τά οἱ Ἥφαιστος κάμε τεύχων.
κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκε
καλάς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν.
ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον
χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε
εἵλετο, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ' ἥντε μῆνης.
ὥς δ' ὅτ' ἂν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτησι φανήη
καιομένοιο πυρός· τὸ δὲ καίεται ὑψόθ' ὄρεσφι
σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ· τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἄλλαι
πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φίλων ἀπάνευθε φέρουσιν·
ὥς ἀπ' Ἀχιλλῆος σάκεος σέλας αἰθέρ' ἵκανε
καλοῦ δαιδαλέου.

XIX. 362.

35. αὐτὰρ ὁ διογενὴς δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ' ὄχθῃ
κεκλιμένον μυρίκησιν, ὁ δ' ἔσθορε δαίμονι ἴσος,
φάσγανον οἶον ἔχων, κακὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα,
τύπτε δ' ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὥρνυτ' ἀεικὴς
ἄορι θεινομένων, ἐρυθαίνετο δ' αἷματι ὕδωρ.
ὥς δ' ὑπὸ δελφίνος μεγακήτεος ἰχθύες ἄλλοι
φεύγοντες πιμπλᾷσι μυχοὺς λιμένος ἑὸρμον,
δειδιότες· μάλα γάρ τε κατεσθίει ὅν κε λάβῃσιν·
ὥς Τρῳῆς ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα
πτῶσσον ὑπὸ κρημνοῦς· ὁ δ' ἐπεὶ κάμε χεῖρας ἐναίρων,
ζωὸν ἐκ ποταμοῖο δυνώδεκα λέξατο κούρους,
ποινήν Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο θανόντος.

XXI. 17.

36. ὥς ἄρα μιν Πριάμοιο προσηύδα φαίδιμος υἷδς
 λισσόμενος ἐπέεσσιν, ἀμείλικτον δ' ὅπ' ἄκουσε·
 “νήπιε, μή μοι ἄποινα πιφαύσκειο, μηδ' ἀγόρευε.
 πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπισπεῖν αἷτιμον ἡμαρ,
 τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν
 Τρώων, καὶ πολλοὺς ζωοὺς ἔλον ἡδ' ἐπέρασσε·
 νῦν δ' οὐκ ἔσθ' ὅς τις θάνατον φύγῃ, ὃν κε θεός γε
 Ἰλίοο προπάρειθεν ἐμῆς ἐν χερσὶ βάλλῃσι,
 καὶ πάντων Τρώων, πέρι δ' αὖ Πριάμοιό γε παίδων.
 ἀλλά, φίλος, θάνε καὶ σύ· τῇ ὀλοφύρεαι οὕτως;
 κάτθανε καὶ Πάτροκλος, ὃ περ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 οὐχ ὀράς οἷος καὶ ἐγὼ καλός τε μέγας τε;
 πατρὸς δ' εἴμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δέ με γείνατο μήτηρ·
 ἀλλ' ἐπι τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ μοῖρα κραταῖή.
 ἔσσεται ἡ ἡὼς ἡ δέϊλη ἡ μέσον ἡμαρ
 ὁππότε τις καὶ ἐμεῖο Ἄρη ἐκ θυμὸν ἔλῃται,
 ἡ ὃ γε δουρὶ βαλὼν ἡ ἀπὸ νευρῆφιν οὔστωφ.”

XXI. 97.

37. τὸν δ' ὁ γέρων Πρίαμος πρῶτος ἴδεν ὀφθαλμοῖσι,
 παμφαίνονθ' ὥς τ' ἀστέρ' ἐπεσσύμενον πεδίῳιο·
 ᾗμωξεν δ' ὁ γέρων, κεφαλὴν δ' ὃ γε κόψατο χερσὶν
 ὑψόσ' ἀνασχόμενος, μέγα δ' οἰμώξας ἐγεγώνει
 λισσόμενος φίλον υἱόν· ὁ δὲ προπάρειθε πυλάων
 ἐστήκει, ἄμοτον μεμαῶς Ἀχιλῆι μάχεσθαι.
 τὸν δ' ὁ γέρων ἐλεεινὰ προσηύδα, χεῖρας ὀρεγνύς·
 “Ἔκτορ, μή μοι μίμνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τοῦτον
 οἷος ἀνενθ' ἄλλων, ἵνα μὴ τάχα πότμον ἐπίσπῃς
 Πηλεΐωνι δαμείς, ἐπεὶ ἡ πολὺν φέρτερός ἐστι,
 σχέτλιος. αἴθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο
 ὅσσον ἐμοί· τάχα κέν ἐ κύνες καὶ γῦπες ἔδοιεν
 κείμενον· ἡ κέ μοι αἰνὸν ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι.”

XXII. 25.

38. ὥς ὥρμαινε μένων· ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθεν Ἀχιλλεὺς
 ἴσος Ἐνναλίῳ, κορυθαίκι πτολεμιστῇ,
 τεῖων Πηλιάδα μελὴν κατὰ δεξιὸν ὦμον
 δεινὴν· ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἵκελος αὐγῇ
 ἣ πυρὸς αἶθομένου ἣ ἡλίου ἀνιόντος.
 Ἔκτορα δ', ὥς ἐνόησεν, ἔλε τρόμος· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
 αὖθι μένειν, ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, βῆ δὲ φοβηθείς·
 Πηλεΐδης δ' ἐπόρουσε ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς.
 πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφενγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων
 καρπαλίμως, ἐπεὶ οὐχ ἱερήιον οὐδὲ βοεῖην
 ἀρνύσθην, ἃ τε ποσσὶν ἀέθλια γίγνεται ἀνδρῶν,
 ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θεὸν Ἔκτορος ἵπποδάμοιο.
 ὥς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι
 ῥίμφα μάλα τρωχῶσι· τὸ δὲ μέγα κείμεναι ἀέθλον,
 ἣ τρίπος ἥ ἐ γυνή, ἀνδρὸς κατατεθνηῶτος·
 ὥς τὼ τρὶς Πριάμοιο πόλιν πέρι δινηθήτην
 καρπαλίμοισι πόδεσσι. θεοὶ δ' ἐς πάντες ὀρῶντο.

xxii. 131.

39. τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 “Ἔκτορ, μὴ μοι, ἄλαστε, συνημοσύνας ἀγόρευε,
 ὥς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά,
 οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν,
 ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισιν,
 ὥς οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι, οὐδέ τι νῶιν
 ὄρκια ἔσσονται πρὶν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα
 αἵματος ἄσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστὴν.
 παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεο· νῦν σε μάλα χρὴ
 αἰχμητὴν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστὴν.
 οὐ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυξίς, ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη
 ἔγχει ἐμῷ δαμάει· νῦν δ' ἄθρόα πάντ' ἀποτείσεις
 κήδε' ἐμῶν ἐτάρων, οὓς ἔκτανες ἔγχεϊ θύων.”

id. 260.

40. τὸν δὲ καταθνήσκων προσέφη κορυθαίολος Ἑκτωρ·
 “ἦ σ’ εὖ γιγνώσκων προτιόσσομαι, οὐδ’ ἄρ’ ἔμελλον
 πείσειν· ἦ γὰρ σοί γε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός.
 φράζεο νῦν μή τοί τι θεῶν μῆνιμα γένωμαι,
 ἥματι τῷ ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων
 ἐσθλὸν ἔοντ’ ὀλέσωσιν ἐνὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν.”

ὥς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψε,
 ψυχὴ δ’ ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἀϊδόσδε βεβήκει,
 ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ’ ἀδροτήτα καὶ ἥβην.

xxii. 355.

41. ἄλοχος δ’ οὐ πώ τι πέπυστο
 Ἑκτορος· οὐ γάρ οἱ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἔλθων
 ἥγγειλ’ ὅττι ρά οἱ πόσις ἔκτοθι μίμνε πυλάων,
 ἀλλ’ ἦ γ’ ἴστων ὕφαινε μυχῶ δόμου ὑψηλοῖο
 δίπλακα πορφυρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ’ ἔπασσε.
 κέκλετο δ’ ἀμφιπόλοισιν ἔνπλοκάμοις κατὰ δῶμα
 ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν, ὅφρα πέλοιτο
 Ἑκτορι θερμὰ λοετρὰ μάχης ἐκ νοστήσαντι,
 νηπίη, οὐδ’ ἐνόησεν ὃ μιν μάλα τῆλε λοετρῶν
 χερσὶν Ἀχιλλῆος δάμασε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 κωκυτοῦ δ’ ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου·
 τῆς δ’ ἐλελίχθη γυῖα, χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς.

id. 437.

42. Πηλεΐδης δ’ ἐπὶ θινὶ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
 κείτο βαρὺ στενάχων, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ’ ἐπ’ ἡϊόνος κλύζεσκον·
 εὔτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ·
 ἦλθε δ’ ἐπὶ ψυχὴ Πατροκλῆος δειλοῖο,
 πάντ’ αὐτῷ μέγεθός τε καὶ ὄμματα κάλ’ ἐκκυῖα
 καὶ φωνήν, καὶ τοῖα περὶ χροῖ εἴματα ἔστο.
 στή δ’ ἄρ’ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 “εὐδεις, αὐτὰρ ἐμεῖο λελασμένος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ.”

43. τοὺς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πριάμος μέγας, ἄγχι δ' ἄρα στὰς
 χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα καὶ κύσε χεῖρας
 δεινὰς ἀνδροφόνους, αἷ οἱ πολέας κτάνον υἱας.
 τὸν καὶ λισσόμενος Πριάμος πρὸς μῦθον ἔειπε·
 “μνήσσαι πατὸρ σοῖο, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 τηλίκου ὥς περ ἐγών, ὀλοῶ ἐπὶ γήραος οὐδῶ.
 καὶ μὲν που κεῖνον περιναίεται ἀμφὶς ἐόντες
 τείρουσ', οὐδέ τις ἔστιν ἀρῆν καὶ λοιγὸν ἀμῦναι.
 ἀλλ' ἦτοι κεῖνός γε σέθεν ζῶντος ἀκούων
 χαίρει τ' ἐν θυμῷ, ἐπὶ τ' ἔλπεται ἥματα πάντα
 ὄψεσθαι φίλον υἱὸν ἀπὸ Τροίηθε μολόντα·
 αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἱας ἀρίστους
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὐ τινά φημι λελεῖσθαι.
 ὃς δέ μοι οἶος ἔην, εἵρυτο δὲ ἄστυ καὶ αὐτοῖς,
 τὸν σὺ πρόην κτείνας ἀμυνόμενον περὶ πάτρης,
 Ἔκτορα· τοῦ νῦν εἴνεχ' ἰκάνω νῆας Ἀχαιῶν,
 λυσόμενος παρὰ σείο, φέρω δ' ἀπερείσι' ἄποινα.
 ἀλλ' αἰδεῖο θεούς, Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλέησον
 μνησάμενος σοῦ πατρός· ἐγὼ δ' ἐλεεινότερός περ,
 ἔτλην δ' οἷ' οὐ πῶ τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος,
 ἀνδρὸς παιδοφόνιο ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι.”

xxiv. 477.

44. τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρων Πριάμος θεοειδής·
 “μή μέ πω ἐς θρόνον ἵξε, διοτρεφές, ὄφρα κεν Ἔκτωρ
 κεῖται ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδής, ἀλλὰ τάχιστα
 λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω· σὺ δὲ δέξαι ἄποινα.”
 τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 “μηκέτι νῦν μ' ἐρέθιζε, γέρον· νοέω δὲ καὶ αὐτὸς
 Ἔκτορά τοι λῦσαι, Διόθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθε
 μήτηρ, ἣ μ' ἔτεκεν, θυγάτηρ ἀλίοιο γέροντος.
 τῷ νῦν μή μοι μάλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνης,
 μή σε, γέρον, οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἐάσω
 καὶ ἰκέτην περ ἐόντα, Διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφετμάς.”

Homer: Odyssey

45. τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
“τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
Μέντης Ἀγχιάλιοιο δαΐφρονος εὐχομαι εἶναι
υἱός, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.
νῦν δ' ὦδε ξὺν νηὶ κατήλυθον ἡδ' ἐτάροισι
πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον ἐπ' ἄλλοθρόους ἀνθρώπους
ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκόν, ἄγω δ' αἰθωνα σίδηρον.
νηὺς ξέ μοι ἦδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόλῃος
ἐν λιμένι Πρίθρῳ ὑπὸ Νηίῳ ὑλήεντι.
ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρώιοι εὐχόμεθ' εἶναι
ἐξ ἀρχῆς, εἴ πέρ τε γέροντ' εἶρηαι ἐπελθὼν
Λαέρτην ἦρωα, τὸν οὐκέτι φασὶ πόλινδε
ἔρχεσθ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγροῦ πῆματα πάσχειν
γρηὶ σὺν ἀμφιπόλῳ, ἣ οἱ βρῶσίν τε πόσιν τε
παρτιθεῖ, εὖτ' ἄν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃσι.
νῦν δ' ἦλθον· δὴ γάρ μιν ἔφαντ' ἐπιδήμιον εἶναι,
σὸν πατέρ'· ἀλλὰ νυ τόν γε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου.
οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
ἀλλ' ἔτι που ζῶδς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ
νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν
ἄγριοι, οἳ που κείνον ἐρυκανόσω' ἀέκοντα.
αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
ἀθάνατοι βάλλουσι καὶ ὥς τελέεσθαι οἶω,
οὔτε τι μάντις ἐὼν οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς·
οὔ τοι ἔτι δηρόν γε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης
ἔσσεται, οὐδ' εἴ πέρ ἐ σιδήρεα δέσματ' ἔχῃσι·
φράσσεται ὥς κε νέηται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστι.

Odyssey

46. πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἔλθῃ καὶ εἴρεο Νέστορα διόν,
 κείθεν δὲ Σπάρτηνδε παρὰ ξανθὸν Μενέλαον
 ἔρχεο πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο·
 αὐτὰρ ἐπὴν δὴ ταῦτα τελευτήσῃς τε καὶ ἔρξης,
 φράζεσθαι δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ὅπως κε μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσι
 κτείνῃς ἢ δόλῳ ἢ ἀμφιδόν. οὐδ' ἔτι σε χρὴ
 νηπιᾶς ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκέτι τηλίκος ἔσσι.
 ἢ οὐκ αἶτις, οἶον κλέος ἔλλαβε δῖος Ὀρέστης
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα
 Αἴγισθον δολόμητιν, ὃ οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα·
 καὶ σὺ, φίλος,—μάλα γάρ σ' ὀρώω καλὸν τε μέγαν τε—
 ἄλκιμος ἔσς', ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ.

I. 284.

47. τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦ᾽δα·
 “Εὐρύμαχ' ἡδὲ καὶ ἄλλοι, ὅσοι μνηστῆρες ἀγανοί,
 ταῦτα μὲν οὐχ ὑμέας ἔτι λίσσομαι οὐδ' ἀγορεύω·
 ἦδη γὰρ τὰ ἴσασι θεοὶ καὶ πάντες Ἀχαιοί.
 ἀλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἵκοσ' ἑταίρους,
 οἳ κέ μοι ἔνθα καὶ ἔνθα διαπρήσσωσι κέλευθον·
 εἴμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα
 νόστον πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο,
 ἣν τίς μοι εἴπῃσι βροτῶν ἢ ὅσσαν ἀκούσω
 ἐκ Διός, ἣ τε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισιν.
 εἰ μὲν κεν πατρὸς βίοτον καὶ νόστον ἀκούσω,
 ἢ τ' ἂν τρυχόμενός περ ἔτι τλαίην ἐνιαυτόν·
 εἰ δέ κε τεθνηῶτος ἀκούσω μῆδ' ἔτ' ἔοντος,
 νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαίαν
 σῆμά τέ οἱ χεύω καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεῖξω
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δώσω.”

II. 208.

48. ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τηλεμάχῳ ἔκκυϊα κατὰ πτόλιν ὥχετο πάντῃ
 καὶ ῥα ἐκάστῳ φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον,
 ἐσπερίους δ' ἐπὶ νῆα θοὴν ἀγερῆσθαι ἀνώγει.
 ἢ δ' αὖτε Φρονίοιο Νοήμονα φαίδιμον υἱὸν
 ἦτεε νῆα θοήν· ὁ δέ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο.
 δύσετό τ' ἥελιος, σκιῶντό τε πᾶσαι ἀγυιαί·
 καὶ τότε νῆα θοὴν ἄλαδ' εἵρυσε, πάντα δ' ἐν αὐτῇ
 ὄπλ' ἐτίθει, τά τε νῆες εὖσσελμοι φορέουσι.
 στῆσε δ' ἐπ' ἐσχατιῇ λιμένος, περὶ δ' ἐσθλοὶ ἐταῖροι
 ἀθρόοι ἠγερῆθοντο· θεὰ δ' ὥτρυνεν ἕκαστον.

ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 βῆ ῥ' ἵεναι πρὸς δώματ' Ὀδυσσῆος θεῖοιο·
 ἔνθα μνηστήρεσσιν ἐπὶ γλυκὺν ὕπνον ἔχευε,
 πλάζε δὲ πίνοντας, χειρῶν δ' ἐκβαλλε κύπελλα.
 οἱ δ' εὖδεν ὥρνυντο κατὰ πτόλιν οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 ἦατ', ἐπεὶ σφισιν ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν.
 αὐτὰρ Τηλέμαχον προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 ἐκ προκαλεσσαμένη μεγάρων εἰ ναιετάοντων
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδὴν·
 “Τηλέμαχ', ἥδη μὲν τοι εὐκνήμιδες ἐταῖροι
 ἦατ' ἐπήρετμοι τὴν σὴν ποτιδέγμενοι ὁρμήν·
 ἀλλ' ἴομεν, μὴ δηθὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο.”

ὥς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
 καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἔχνια βαίνει θεοῖο.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
 εὖρον ἔπειτ' ἐπὶ θινὶ κάρη κομόωντας ἐταῖρους.

Odyssey

49. “ὦ Νέστορ Νηληιάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
εἴρεαι ὀππόθεν εἰμέν· ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω.
πρῆξις δ' ἦδ' ἰδίη, οὐ δῆμιος, ἦν ἀγορεύω.
πατρὸς ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι, ἦν που ἀκούσω,
δίου Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος, ὃν ποτέ φασι
σὺν σοὶ μαρνάμενον Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξαι.
ἄλλους μὲν γὰρ πάντας, ὅσοι Τρῳσὶν πολέμιζον,
πενθόμεθ', ἦχι ἕκαστος ἀπώλετο λυγρῷ ὀλέθρῳ·
κείνου δ' αὖ καὶ ὄλεθρον ἀπενυθέα θῆκε Κρονίων.
οὐ γάρ τις δύναται σάφα εἰπέναι ὀππόθ' ὄλωλεν,
εἴ θ' ὁ γ' ἐπ' ἠπείρου δάμη ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
εἴ τε καὶ ἐν πελάγει μετὰ κύμασιν Ἀμφιτρίτης.
τοῦνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι, αἶ κ' ἐθέλῃσθαι
κείνου λυγρὸν ὄλεθρον ἐνισπέναι, εἴ που ὄπωπας
ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν ἢ ἄλλου μῦθον ἄκουσας.” III. 79.

50. “καὶ σύ, φίλος, μὴ δηθὰ δόμων ἄπο τῇλ' ἀλάλησο
κτῆματά τε προλιπὼν ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
οὕτω ὑπερφιάλους, μὴ τοι κατὰ πάντα φάγῃσι
κτῆματα δασσάμενοι, σὺν δὲ τηῦσίην ὁδὸν ἔλθῃς.
ἀλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα
ἐλθεῖν· κείνος γὰρ νέον ἄλλοθεν εἰλήλουθεν
ἐκ τῶν ἀνθρώπων ὅθεν οὐκ ἔλποιτό κε θυμῷ
ἐλθέμεν, ὃν τινα πρῶτον ἀποσφήλωσιν ἅελλαι
ἐς πέλαγος μέγα τοῖον, ὅθεν τέ περ οὐδ' οἶωνοι
αὐτότετες οἰχνεῦσιν, ἐπεὶ μέγα τε δεινόν τε.
ἀλλ' ἴθι νῦν σὺν νηὶ τε σῇ καὶ σοῖς ἐτάροισιν·
εἰ δ' ἐθέλεις πεζός, πάρα τοι δίφρος τε καὶ ἵπποι,
πὰρ δέ τοι νῆες ἐμοί, οἳ τοι πομπῆς ἔσονται
ἐς Λακεδαίμονα διὰν, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος.
λίσσεσθαι δέ μιν αὐτός, ἵνα νημερτὲς ἐνίσπῃ·
ψεύδος δ' οὐκ ἐρέει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστί.”

id. 313.

51. “σὸς δέ που ἔκφυγε κῆρας ἀδελφεὸς ἡδ’ ὑπάλυξεν
 ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι· σάωσε δὲ πότνια Ἥρη.
 ἀλλ’ ὅτε δὴ τάχ’ ἔμελλε Μαλαιῶν ὄρος αἰπὺν
 ἵξεσθαι, τότε δὴ μιν ἀναρπάξασα θύελλα
 πόντον ἐπ’ ἰχθυόεντα φέρεν μεγάλα στενάχοντα.
 ἀλλ’ ὅτε δὴ καὶ κείμεν ἐφαίνετο νόστος ἀπήμων,
 ἄψ δὲ θεοὶ οὖρον στρέψαν, καὶ οἴκαδ’ ἵκοντο
 ἀγροῦ ἐπ’ ἑσχατιῆς, ὅθι δώματα ναῖε Θυέστης
 τὸ πρὶν, ἀτὰρ τότε ἔναιε Θυεστιάδης Αἴγισθος·
 ἦ τοι ὁ μὲν χαίρων ἐπεβήσето πατρίδος αἰῆς
 καὶ κύνει ἀπτόμενος ἦν πατρίδα, πολλὰ δ’ ἀπ’ αὐτοῦ
 δάκρυα θερμὰ χέοντ’, ἐπεὶ ἀσπασίως ἴδε γαῖαν.
 τὸν δ’ ἄρ’ ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπός, ὃν ῥα καθεῖσεν
 Αἴγισθος δολόμητις ἄγων, ὑπὸ δ’ ἑσχετο μισθὸν
 χρυσοῦ δοιὰ τάλαντα· φύλασσε δ’ ὁ γ’ εἰς ἐνιαυτόν,
 μή ἐ λάθοι παριών, μνήσαιο δὲ θούριδος ἀλκῆς·
 βῆ δ’ ἵμεν ἀγγελέων πρὸς δώματα ποιμένι λαῶν.
 αὐτίκα δ’ Αἴγισθος δολίην ἐφράσσατο τέχνην·
 κρινάμενος κατὰ δῆμον εἵκοσι φῶτας ἀρίστους
 εἷσε λόχον, ἐτέρωθι δ’ ἀνώγει δαῖτα πένεσθαι.
 αὐτὰρ ὁ βῆ καλέων Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν
 ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν, αἰεκέα μερμηρίζων.
 τὸν δ’ οὐκ εἰδὸτ’ ὄλεθρον ἀνήγαγε καὶ κατέπεφνε
 δειπνίσσας, ὥς τις τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ.
 οὐδέ τις Ἀτρεΐδew ἐτάρων λίπεθ’ οἷ οἱ ἔποντο,
 οὐδέ τις Αἰγίσθου· ἀλλ’ ἔκταθεν ἐν μεγάροισι.”

IV. 512.

Odyssey

52. “ὡς ἐφάμην, ὁ δὲ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 ‘υἱὸς Λαέρτew Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων·
 τὸν δ' ἴδον ἐν νήσῳ θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντα,
 νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκη
 ἴσχει· ὁ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι.
 οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
 οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 σοὶ δ' οὐ θέσφατόν ἐστι, διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
 Ἄργει ἐν ἵπποβότῳ θανέειν καὶ πότμον ἐπισπείν,
 ἀλλὰ σ' ἐς Ἠλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης
 ἀθάνατοι πέμπουσιν, ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθς,
 τῇ περ ῥήιστῃ βιοτῇ πέλει ἀνθρώποισιν·
 οὐ νιφετός, οὔτ' ἄρ' χειμὼν πολὺς οὔτε ποτ' ὄμβρος,
 ἀλλ' αἰεὶ ξεφύροιο λιγὺν πνεῖοντος ἀήτας
 Ὠκεανὸς ἀνίησιν ἀναψύχειν ἀνθρώπους.’”

IV. 554.

53. ἣ δ' ὑπερωίῳ αὖθι περίφρων Πηνελόπεια
 κείτ' ἄρ' ἄσιτος ἄπαστος ἐδητύος ἡδὲ ποτῆτος,
 ὀρμαίνουσ' ἥ οἱ θάνατον φύγοι υἱὸς ἀμύμων,
 ἣ ὁ γ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι δαμείῃ.
 ὅσσα δὲ μερμήριξε λέων ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ
 δείσας, ὅππότε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἄγωσι,
 τόσσα μιν ὀρμαίνουσιν ἐπήλυθεν ἡδυμὸς ὕπνος.
 ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 εἰδῶλον ποίησε, δέμας δ' ἦικτο γυναικί,
 Ἰφθίμῃ κούρῃ μεγαλήτορος Ἰκαρίοιο.
 πέμπε δέ μιν πρὸς δώματ' Ὀδυσσῆος θεῖοιο·
 στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 “εὐδεις, Πηνελόπεια, φίλον τετιμημένη ἦτορ;
 οὐ μὲν σ' οὐδὲ ἑῶσι θεοὶ ῥεία ζῶοντες
 κλαίειν οὐδ' ἀκαχῆσθαι, ἐπεὶ ῥ' ἔτι νόστιμός ἐστι
 σὸς παῖς· οὐ μὲν γάρ τι θεοῖς ἀλιτῆμενός ἐστι.”

54. Ἑρμείαν δ' ἐρέεινε Καλυψώ, δία θεάων,
ἐν θρόνῳ ἰδρύσασα φαεινῷ σιγαλόεντι·

“τίπτε μοι, Ἑρμεία χρυσόρραπι, εἰλήλουθας,
αἰδοῖός τε φίλος τε; πάρος γε μὲν οὐ τι θαμίζεις.
αὐδα ὃ τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
εἰ δύναμαι τελέσαι γε καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.”

ὥς ἄρα φωνήσασα θεὰ παρέθηκε τράπεζαν
ἀμβροσίης πλήσασα, κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν·
αὐτὰρ ὃ πίνε καὶ ἦσθε διάκτορος ἀργεῖφόντης.
αὐτὰρ ἔπει δείπνησε καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ,
καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·

“εἰρωτῆς μ' ἐλθόντα θεὰ θεόν· αὐτὰρ ἐγὼ τοι
νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω· κέλεαι γάρ.
Ζεὺς ἐμέ γ' ἠνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα·
τίς δ' ἂν ἐκὼν τοσόνδε διαδράμοι ἀλμυρὸν ὕδωρ
ἄσπετον; οὐδέ τις ἄγχι βροτῶν πόλις, οἷ τε θεοῖσιν
ιερά τε ῥέζουσι καὶ ἐξαιίτους ἐκατόμβας.
ἀλλὰ μάλ' οὐ πως ἔστι Διὸς νόον αἰγιόχοιο
οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεὸν οὔθ' ἀλιῶσαι.
φησί τοι ἄνδρα παρεῖναι οἷζυρώτατον ἄλλων,
τῶν ἀνδρῶν οἱ ἄστυ πέρι Πριάμοιο μάχοντο
ἐννάετες, δεκάτῳ δὲ πόλιν πέρσαντες ἔβησαν
οἴκαδ'· ἀτὰρ ἐν νόστῳ Ἀθηναίην ἀλίτοντο,
ἣ σφιν ἐπῶρσ' ἄνεμόν τε κακὸν καὶ κύματα μακρά.
τὸν νῦν σ' ἠνώγει ἀποπεμπέμεν ὅττι τάχιστα·
οὐ γάρ οἱ τῇδ' αἴσα φίλων ἄπο νόσφιν ὀλέσθαι,
ἀλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ ἐῖν ἐς πατρίδα γαίαν.”

ὥς φάτο· ῥίνησεν δὲ Καλυψώ, δία θεάων.

v. 85.

55. οἷη δ' Ἀλκινόου θυγάτηρ μένε· τῇ γὰρ Ἀθήνη
 θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε καὶ ἐκ δέος εἴλετο γυνίων.
 στῇ δ' ἄντα σχομένη· ὁ δὲ μερμήριξεν Ὀδυσσεύς,
 ἣ γούνων λίσσοιτο λαβὼν εὐώπιδα κούρην,
 ἣ αὐτὼς ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μειλιχίοισι
 λίσσοιτ', εἰ δείξειε πόλιν καὶ εἵματα δοίη.
 ὥς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι
 λίσσεσθαι ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μειλιχίοισι,
 μὴ οἱ γούνα λαβόντι χολώσαιο φρένα κούρη.
 αὐτίκα μειλίχιον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον·
 “γουνουῦμαί σε, ἄνασσα· θεὸς νύ τις ἢ βροτός ἐσσι;
 εἰ μὲν τις θεὸς ἐσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 Ἀρτέμιδί σε ἐγὼ γε, Διὸς κούρη μέγαλοιο,
 εἰδός τε μέγεθός τε φινὴν τ' ἄγχιστα ἔϊσκω·
 εἰ δέ τίς ἐσσι βροτῶν, τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσι,
 τρὶς μάκαρες μὲν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
 τρὶς μάκαρες δὲ κασίγνητοι· μάλα πού σφισι θυμὸς
 αἰὲν εὐφροσύνησιν ἰαίνεται εἵνεκα σείδω,
 λευσσόντων τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεύσαν.
 κείνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάρτατος ἔξοχον ἄλλων,
 ὃς κέ σ' ἐέδνοισι βρίσας οἰκόνδ' ἀγάγηται.
 οὐ γάρ πω τοιοῦτον ἴδον βροτὸν ὀφθαλμοῖσιν,
 οὔτ' ἄνδρ' οὔτε γυναῖκα· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.
 Δήλω δὴ ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ
 φοῖνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα·
 ὥς δ' αὐτὼς καὶ κείνο ἰδὼν ἐτεθήπεα θυμῷ
 δῆν, ἐπεὶ οὐ πω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης,
 ὥς σέ, γύναι, ἄγαμαί τε τέθηπά τε, δαΐδια δ' αἰνῶς
 γούνων ἄψασθαι· χαλεπὸν δέ με πένθος ἰκάνει.
 ἀλλὰ, ἄνασσ', ἐλέαιρε· σὲ γὰρ κακὰ πολλὰ μογήσας
 ἐς πρώτην ἰκόμην, τῶν δ' ἄλλων οὐ τινα οἶδα
 ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσι.”

VI. 139.

56. ἦ ῥα, καὶ ἀμφιπόλοισιν ἔϋπλοκάμοισι κέλευσε·
 “στῆτέ μοι, ἀμφίπολοι· πόσε φεύγετε φῶτα ἰδοῦσαι;
 ἦ μή ποῦ τινα δυσμενέων φάσθ’ ἔμμεναι ἀνδρῶν;
 οὐκ ἔσθ’ οὗτος ἀνὴρ ζωὸς βροτός, οὐδὲ γένηται,
 ὅς κεν Φαιήκων ἀνδρῶν ἐς γαίαν ἵκηται
 δημοτῆτα φέρων· μάλα γὰρ φίλοι ἀθανάτοισιν.
 οἰκέομεν δ’ ἀπάνευθε πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ
 ἔσχατοι, οὐδὲ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος.
 ἀλλ’ ὅδε τις δύστηνος ἀλώμενος ἐνθάδ’ ἰκάνει,
 τὸν νῦν χρή κομέειν· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσιν ἅπαντες
 ξείνοί τε πτωχοί τε, δόσις δ’ ὀλίγη τε φίλη τε.
 ἀλλὰ δότ’, ἀμφίπολοι, ξείνῳ βρῶσίν τε πόσιν τε
 λούσατέ τ’ ἐν ποταμῷ, ὅθ’ ἐπὶ σκέπας ἔστ’ ἀνέμοιο.”

VI. 198.

57. ὥς εἰπὼν κατ’ ἄρ’ ἔξετ’ ἐπ’ ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσι
 πὰρ πυρί· οἱ δ’ ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 ὁψὲ δὲ δὴ μετέειπε γέρων ἥρως Ἑχένης,
 ὃς δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστατος ἦεν
 καὶ μύθοισι κέκαστο, παλαιά τε πολλά τε εἰδώς·
 ὃ σφιν ἐὺ φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 “Ἀλκίνο’, οὐ μὲν τοι τόδε κάλλιον οὐδὲ ἔοικε,
 ξείνον μὲν χαμαὶ ἦσθαι ἐπ’ ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν·
 οἶδε δὲ σὸν μῦθον ποτιδέγμενοι ἰσχανόωνται.
 ἀλλ’ ἄγε δὴ ξείνον μὲν ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου
 εἶσον ἀναστήσας, σὺ δὲ κηρύκεσσι κέλευσον
 οἶνον ἐπικρῆσαι, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραύνῳ
 σπείσομεν, ὅς θ’ ἰκέτησιν ἅμ’ αἰδοίοισιν ὀπηδεί.
 δόρπον δὲ ξείνῳ ταμίῃ δότῳ ἔνδον ἐόντων.”

VII. 153.

58. ταῦτ' ἄρ' αἰοῖδς ἀεῖδε περικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔλων χερσὶ στιβαρῇσι
 κακὸν κεφαλῆς εἵρυσσε, κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα·
 αἶδετο γὰρ Φαίηκας ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβων.
 ἦ τοι ὅτε λήξειεν αἰείδων θεῖος αἰοῖδός,
 δάκρυ' ὁμορξάμενος κεφαλῆς ἅπο φᾶρος ἔλεσκε
 καὶ δέπας ἀμφικύπελλον ἔλων σπείσασκε θεοῖσιν·
 αὐτὰρ ὅτ' ἄψ' ἄρχοιτο καὶ ὀτρύνειαν αἰεῖδεν
 Φαιήκων οἱ ἄριστοι, ἐπεὶ τέρποντ' ἐπέεσσιν,
 ἄψ' Ὀδυσσεὺς κατὰ κράτα καλυψάμενος γοάσκειν.
 ἔνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων·
 Ἄλκίνοος δέ μιν οἶος ἐπεφράσατ' ἠδ' ἐνόησεν
 ἦμενος ἄγχ' αὐτοῦ, βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσε.

VIII. 83.

59. τὸνδ' ἐπεὶ οὖν δμῳαὶ λούσαν καὶ χρίσαν ἐλαίῳ,
 ἀμφὶ δέ μιν χλαῖναν καλὴν βάλον ἠδὲ χιτῶνα,
 ἔκ ρ' ἀσαμίνθου βὰς ἄνδρας μέτα οἶνοποτῆρας
 ἦιε. Ναυσικάα δὲ θεῶν ἅπο κάλλος ἔχουσα
 στῇ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο·
 θαύμαζεν δ' Ὀδυσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρώσα
 καὶ μιν φωνήσας' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 “χαῖρε, ξεῖν, ἵνα καὶ ποτ' ἐὼν ἐν πατρίδι γαίῃ
 μνήσῃ ἐμεῦ, ὅτι μοι πρώτη ζῳάγρι' ὀφέλλεις.”
 τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 “Ναυσικάα, θύγατερ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 οὕτω νῦν Ζεὺς θεῖη, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
 οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἡμᾶρ ιδέσθαι·
 τῷ κέν τοι καὶ κείθι θεῶ ὥς εὐχετοφύμην
 αἰεὶ ἡματα πάντα· σὺ γάρ μ' ἐβιώσας, κοῦρη.”

id. 454.

60. τί πρῶτόν τοι ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω;
 κήδε' ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ οὐρανίωνες.
 νῦν δ' ὄνομα πρῶτον μυθήσομαι, ὅφρα καὶ ὑμεῖς
 εἶδεν, ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα φυγὼν ὑπὸ νηλεὲς ἡμαρ
 ὑμῖν ξείνος ἔω καὶ ἀπόπροθι δώματα ναίων.

εἴμ' Ὀδυσσεὺς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισιν
 ἀνθρώποισι μέλω, καὶ μεν κλέος οὐρανὸν ἵκει.
 ἦ μὲν μ' αὐτόθ' ἔρυκε Καλυψὼ δῖα θεάων
 ἐν σπέεσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
 ὥς δ' αὐτῶς Κίρκη κατερήτυεν ἐν μεγάροισιν
 Αἰαίῃ δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
 ἀλλ' ἐμὸν οὐ ποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.
 ὥς οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος οὐδὲ τοκῆων
 γίγνεται, εἴ περ καὶ τις ἀπόπροθι πίονα οἶκον
 γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει ἀπάνευθε τοκῆων.
 εἰ δ' ἄγε τοι καὶ νόστον ἐμὸν πολυκηδέ' ἐνίσπω,
 ὃν μοι Ζεὺς ἐφέηκεν ἀπὸ Τροίῃθεν ἰόντι.

IX. 14.

61. ὥς ἐφάμην, ὃ δὲ δέκτο καὶ ἔκπιεν· ἦσατο δ' αἰνῶς
 ἡδὺ ποτὸν πίνων, καὶ μ' ἦτεε δεύτερον αὖτις·
 “δός μοι ἔτι πρόφρων, καὶ μοι τεδν οὐνομα εἰπὲ
 αὐτίκα νῦν, ἵνα τοι δῶ ξείνιον, ᾧ κε σὺ χαίρης.”

ὥς φάτ'· ἀτάρ οἱ αὖτις ἐγὼ πόρον αἶθοπα οἶνον.
 τρὶς μὲν ἔδωκα φέρων, τρὶς δ' ἔκπιεν ἀφραδίῃσιν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωπα περὶ φρένας ἦλυνθεν οἶνος,
 καὶ τότε δῆ μιν ἔπεσσι προσηγύδων μελιχίοισι·

“Κύκλωψ, εἰρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτόν· αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 ἐξερέω· σὺ δέ μοι δὸς ξείνιον, ὥς περ ὑπέστης.
 Οὔτις ἐμοί γ' ὄνομα· Οὔτιν δέ με κικλήσκουσι
 μήτηρ ἡδὲ πατὴρ ἡδ' ἄλλοι πάντες ἐταῖροι.”

ὥς ἐφάμην, ὃ δέ μ' αὐτίκ' ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
 “Οὔτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἐτάροισι,
 τοὺς δ' ἄλλους πρόσθεν· τὸ δέ τοι ξεινήιον ἔσται.”

id. 353.

62. εὔρον δ' ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα Κίρκης
 ξεστοῖσιν λάεσσι περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ.
 ἀμφὶ δέ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι ἢδὲ λέοντες,
 τοὺς αὐτὴ κατέθελξεν, ἐπεὶ κακὰ φάρμακ' ἔδωκεν.
 οὐ δ' οἷ γ' ὠρμήθησαν ἐπ' ἀνδράσιν, ἀλλ' ἄρα τοί γε
 οὐρῇσιν μακρῇσι περισσαίνοντες ἀνέστην.
 ὥς δ' ὅτ' ἄν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα
 σαίνωσ',—αἰεὶ γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμοῦ,—
 ὥς τοὺς ἀμφὶ λύκοι κρατερώνυχες ἢδὲ λέοντες
 σαῖνον· τοὶ δ' ἔδεισαν, ἐπεὶ ἴδον αἰνὰ πέλωρα.
 ἔσταν δ' ἐν προθύροισι θεᾶς καλλιπλοκάμοιο,
 Κίρκης δ' ἔνδον ἄκουον ἀειδούσης ὅπῃ καλῇ
 ἰστὸν ἐποιχομένης μέγαν ἄμβροτον, οἷα θεάων
 λεπτά τε καὶ χαρίεντα καὶ ἀγλαὰ ἔργα πέλονται.
 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Πολίτης ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 ὅς μοι κήδιστος ἐτάρων ἦν κεδνότατός τε·

“ὦ φίλοι, ἔνδον γάρ τις ἐποιχομένη μέγαν ἰστὸν
 καλὸν ἀοιδίαι—δάπεδον δ' ἅπαν ἀμφιμέμυκεν—
 ἢ θεὸς ἢ γυνή· ἀλλὰ φθεγγώμεθα θᾶσσον.”

ὥς ἄρ' ἐφώνησεν, τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες.
 ἢ δ' αἰψ' ἐξελθοῦσα θύρας ὤξε φαεινὰς
 καὶ κάλει, οἱ δ' ἅμα πάντες αἰδρεῖνσιν ἔποντο·
 Εὐρύλοχος δ' ὑπέμεινεν οὔσάμενος δόλον εἶναι.
 εἶσεν δ' εἰσαγαγούσα κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε,
 ἐν δέ σφιν τυρόν τε καὶ ἄλφιστα καὶ μέλι χλωρὸν
 οἶνω Πραμνείῳ ἐκύκα· ἀνέμισγε δὲ σίτῳ
 φάρμακα λύγρ', ἵνα πάγχυ λαθοῖατο πατρίδος αἷης.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε καὶ ἔκπιον, αὐτίκ' ἔπειτα
 ῥάβδῳ πεπληγυῖα κατὰ συφεοῖσιν ἐέργυν.
 οἱ δὲ συῶν μὲν ἔχον κεφαλὰς φωνήν τε τρίχας τε
 καὶ δέμας, αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος ὥς τὸ πάρος περ.

63. αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, ὄφρ' ἐπὶ μήτηρ
 ἦλυθε καὶ πῖεν αἷμα κελαινεφές· αὐτίκα δ' ἔγνω
 καί μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

“τέκνον ἔμόν, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἡερόεντα
 ζωὸς ἑών; χαλεπὸν δὲ τάδε ζωοῖσιν ὀρᾶσθαι.
 ἦ νῦν δὴ Τροίηθεν ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκάνεις
 νηί τε καὶ ἐτάροισι πολὺν χρόνον; οὐδέ πω ἦλθες
 εἰς Ἰθάκην, οὐδ' εἶδες ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκα;”

ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 “μῆτερ ἔμή, χρειώ με κατήγαγεν εἰς Ἀἶδαο
 ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τεῖρεσίαο.
 οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῖδος οὐδέ πω ἀμῆς
 γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχων ἀλάλημαι οὔζυν,
 ἐξ οὗ τὰ πρῶτισθ' ἐπόμεν Ἀγαμέμνονι δίφῳ
 Ἴλιον εἰς εὐπωλον ἵνα Τρώεσσι μαχοίμην.
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
 τίς νύ σε κῆρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο;
 ἦ δολιχὴ νοῦσος, ἦ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποικομένη κατέπεφνεν;
 εἰπὲ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱέος, ὃν κατέλειπον,
 ἦ ἔτι παρ κείνοισιν ἐμὸν γέρας, ἦέ τις ἦδη
 ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει, ἐμὲ δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι.
 εἰπὲ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλήν τε νόον τε,
 ἦέ μένει παρὰ παιδὶ καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσει,
 ἦ ἦδη μιν ἔγγηνεν Ἀχαιῶν ὅς τις ἄριστος.”

ὣς ἐφάμην, ἦ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ·
 “καὶ λίην κείνη γε μένει τετληότι θυμῷ
 σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· οὔζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
 φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέματα δάκρυ χεοῦσῃ.”

64. ὥς ἐφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ γ' ἔθελον φρεσὶ μερμηρίξας
μητρὸς ἐμῆς ψυχὴν ἐλέειν κατατεθνηυίης·
τρὶς μὲν ἐφωρμήθην ἐλέειν τέ με θυμὸς ἀνώγει,
τρὶς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ εἵκελον ἦ καὶ ὀνείρῳ
ἔπατα'. ἐμοὶ δ' ἄχος ὁξὺ γενέσκειτο κηρόθι μᾶλλον,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

“μῆτερ ἐμή, τί νύ μ' οὐ μίμνεις ἐλέειν μεμαῶτα,
ὄφρα καὶ εἰν Ἀἶδαο φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε
ἀμφοτέρω κρνεροῖο τεταρπώμεσθα γόοιο;
ἦ τί μοι εἶδωλον τόδ' ἀγανὴ Περσεφόνεια
ῶτρυν', ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω;”

XI. 204.

65. τόφρα δὲ καρπαλίμως ἐξίκητο νηὺς ἔννεργῆς
νῆσον Σειρήνοιον ἔπειγε γὰρ οἶρος ἀπήμων.
αὐτίκ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο ἠδὲ γαλήνη
ἔπλετο νηνεμίη, κοίμησε δὲ κύματα δαίμων.
ἐξείης δ' ἐτάροισιν ἐπ' οὐατα κηρὸν ἄλειψα.
οἱ δ' ἐν νηὶ μ' ἔδησαν ὁμοῦ χεῖράς τε πόδας τε·
αὐτοὶ δ' ἐξόμενοι πολὴν ἄλα τύπτον ἔρετμοῖς.
ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆμεν ὅσον τε γέγωνε βοήσας
ρίμφα διώκοντες, τὰς δ' οὐ λάθην ὠκύαλος νηὺς
ἐγγύθεν ὀρνυμένη, λιγυρὴν δ' ἔντυνον ἀοιδὴν·

“δεῦρ' ἄγ' ἰὼν, πολύαιν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
νῆα κατάστησον, ἵνα νωιτέρην ὅπ' ἀκούσῃς.
οὐ γάρ πώ τις τῇδε παρήλασε νηὶ μελαίνῃ,
πρίν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὅπ' ἀκοῦσαι·
ἀλλ' ὃ γε τερψάμενος νεῖται καὶ πλείονα εἰδώς.
ἴδμεν γάρ τοι πάνθ', ὅσ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρέη
Ἀργεῖοι Τρῳῆες τε θεῶν ἰότητι μόγησαν·
ἴδμεν δ', ὅσσα γένηται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.”

ὥς φάσαν ἰεῖσαι ὅπα κάλλιμον· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
ἤθελ' ἀκουέμεναι, λῦσαί τ' ἐκέλειον ἐταίρους
ὀφρύσι νειστάζων· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρυσσον.

Homer

66.

ὁ δ' ἔγρετο δῖος Ὀδυσσεὺς

εὖδων ἐν γαίῃ πατρώῃ, οὐδέ μιν ἔγνω
 ἦδη δὴν ἀπείων· περὶ γὰρ θεὸς ἡέρα χεῦε
 Παλλὰς Ἀθηναίη κούρη Διός, ὅφρα μιν αὐτὸν
 ἄγνωστον τεύξειεν ἑκαστά τε μυθήσαιο,
 μή μιν πρὶν ἄλοχος γνοίῃ ἄστοί τε φίλοι τε,
 πρὶν πάσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτείσαι.
 τοῦνεκ' ἄρ' ἀλλοῖδέα φαινέσκετο πάντα ἄνακτι,
 ἀτραπιτοὶ τε διηνεκέες λιμένες τε πάνορμοι
 πέτραι τ' ἡλίβατοι καὶ δένδρεα τηλεθώοντα.
 στῇ δ' ἄρ' ἀναΐξας καὶ ῥ' εἶσιδε πατρίδα γαῖαν·
 ὦμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὦ πεπλήγετο μηρῷ
 χερσὶ καταπρηνέσσ', ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ἠΐδα·
 “ὦ μοι ἐγώ, τέων αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἰκάνω;
 ὦ πόποι, οὐκ ἄρα πάντα νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι
 ἦσαν Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 οἳ μ' εἰς ἄλλην γαῖαν ἀπήγαγον· ἥ τέ μ' ἔφαντο
 ἄξειν εἰς Ἰθάκην εὐδείελον, οὐδ' ἐτέλεσαν.”

XIII. 187.

67.

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφησ, Εὖμαιε συβῶτα·
 “ξείν', οὗ μοι θέμις ἔστ', οὐδ' εἰ κακίων σέθεν ἔλθοι,
 ξείνον ἀτιμῆσαι· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσιν ἅπαντες
 ξεῖνοί τε πτωχοί τε· δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε
 γίγνεται ἡμετέρῃ· ἥ γὰρ δμῶων δίκη ἐστὶν
 αἰεὶ δειδιότων, ὅτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες
 οἱ νέοι. ἥ γὰρ τοῦ γε θεοὶ κατὰ νόστον ἔδησαν,
 ὅς κεν ἔμ' ἐνδυκέως ἐφίλει καὶ κτήσιν ὅπασσεν,
 οἰκόν τε κληρόν τε πολυμνήστην τε γυναιῖκα·
 ἀλλ' ὄλεθ'· ὥς ὥφελλ' Ἑλένης ἀπὸ φῦλον ὀλέσθαι
 πρόχυν, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε·
 καὶ γὰρ κείνος ἔβη Ἀγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς
 Ἴλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μάχοιτο.”

XIV. 55.

Odyssey

68. τὼ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεὺς καὶ δῖος ὕφορβος
δορπεύτην· παρὰ δέ σφιν ἐδόρπεον ἄνδρες ἄλλοι.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
τοῖς δ' Ὀδυσσεὺς μετέειπε συβώτew πειρητίζων,
ἦ μιν ἔτ' ἐνδυκέως φιλέοι μεῖναι τε κελεύοι
αὐτοῦ ἐνὶ σταθμῷ ἢ ὀτρύνειε πόλινδε·

“κέκλυθι νῦν, Εὐμαῖε καὶ ἄλλοι πάντες ἐταῖροι·
ἡῶθεν προτὶ ἄστνυ λιλαίομαι ἀπονέεσθαι
πτωχεύσων, ἵνα μὴ σε κατατρύχω καὶ ἐταῖρους.
καί κ' ἐλθὼν πρὸς δώματ' Ὀδυσσῆος θεῖοιο
ἀγγελίην εἴποιμι περίφρονι Πηνελοπείῃ,
καὶ κε μνηστήρεσσιν ὑπερφιάλοισι μιγείην,
εἴ μοι δέϊπνον δοῖεν ὀνείατα μινρί' ἔχοντες·
αἰψά κεν εἷδ δρώοιμι μετὰ σφίσιν ὅττι θέλοιν.”

xv. 301.

69. Τηλέμαχον δὲ περισσαινὸν κύνες ὕλακόμωροι
οὐδ' ὕλαον προσιόντα· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς
σαίνοντάς τε κύνας, περί τε κτύπος ἦλθε ποδοῖν.
αἰψα δ' ἄρ' Εὐμαῖον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

“Εὐμαί', ἦ μάλα τίς τοι ἐλείσεται ἐνθάδ' ἐταῖρος
ἢ καὶ γινώριμος ἄλλος, ἐπεὶ κύνες οὐχ ὕλαουσιν
ἀλλὰ περισσάινουσι· ποδῶν δ' ὑπὸ δοῦπον ἀκούω.”

οὐ πω πᾶν εἴρητο ἔπος, ὅτε οἱ φίλος υἱὸς
ἔσθη ἐνὶ προθύροισι. ταφῶν δ' ἀνόρουσε συβώτης,
ἐκ δ' ἄρα οἱ χειρῶν πέσον ἄγγεα, τοῖς ἐπονείτο
κιρνὰς αἰθοπα οἶνον· ὁ δ' ἀντίος ἦλθεν ἄνακτος,
κύσσε δέ μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ
χειράς τ' ἀμφοτέρας· θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.
ὥς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζῃ
ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
μουῖνον τηλύγετον, τῷ ἔπ' ἄλγεα πολλὰ μογίσσῃ,
ὥς τότε Τηλέμαχον θεοειδέα δῖος ὕφορβος
πάντα κύσεν περιφὺς ὥς ἐκ θανάτοιο φυγόντα.

70. τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 "οὐ τίς τοι θεός εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν ἔσσεις;
 ἀλλὰ πατήρ τεός εἰμι, τοῦ εἵνεκα σὺ στεναχίζων
 πάσχεις ἄλγεα πολλὰ βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν."

ὥς ἄρα φωνήσας υἱὸν κύσε, καὶ δὲ παρειῶν
 δάκρυον ἦκε χαμᾶζε· πάρος δ' ἔχε νωλεμέσ ἀϊεί.
 Τηλέμαχος δ'—οὐ γάρ πω ἐπείθετο ὃν πατέρ' εἶναι—
 ἐξαυτὶς μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·

"οὐ σύ γ' Ὀδυσσεύς ἐσσι πατὴρ ἐμός, ἀλλὰ με δαίμων
 θέλγει, ὅφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω.
 οὐ γάρ πως ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανόωτο
 ᾧ αὐτοῦ γε νόω, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
 ῥηιδίως ἐθέλων θείῃ νέον ἢ γέροντα.
 ἦ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρων καὶ ἀεικέα ἔσσο·
 νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικας, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι."

XVI. 186.

71. ἂν δὲ κύων κεφαλὴν τε καὶ οὐατα κείμενος ἔσχειν
 Ἄργος, Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος, ὃν ῥά ποτ' αὐτὸς
 θρέψε μέν, οὐ δ' ἀπόνητο, πάρος δ' εἰς Ἴλιον ἱρὴν
 ᾗχετο. τὸν δὲ πάροιθεν ἀγίνεσκον νέοι ἄνδρες
 αἴγας ἐπ' ἀγροτέρας ἢ δὲ πρόκας ἢ δὲ λαγούς·
 δὴ τότε κείτ' ἀπόθεστος ἀποικομόμενοιο ἄνακτος
 ἐν πολλῇ κόπρῳ. τότε δ' ὥς ἐνόησεν ἄνακτα,
 οὐρῇ μέν ῥ' ὃ γ' ἔσγηνε καὶ οὐατα κάββαλεν ἄμφω,
 ἄσπον δ' οὐκέτ' ἔπειτα δυνήσατο οἷο ἄνακτος
 ἐλθέμεν. αὐτὰρ ὁ νόσφιν ἰδὼν ἀπομόρξατο δάκρυ.
 "Ἄργον δ' αὔ κατὰ μοῖρ' ἔλαβεν μέλανος θανάτοιο
 αὐτὶκ' ἰδόντ' Ὀδυσῆα ἑικοστῷ ἐνιαυτῷ."

XVII. 291.

Odyssey

72. Εὐρύμαχος δ' ἐπέεσσι προσηύδα Πηνελόπειαν·
“κούρη Ἰκαρίοιο περίφρον Πηνελόπεια,
εἰ πάντες σε ἴδοιεν ἄν' Ἴασον Ἄργος Ἀχαιοί,
πλέονές κε μνηστῆρες ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν
ἡῶθεν δαινύατ', ἐπεὶ περίεσσι γυναικῶν
εἶδός τε μέγεθός τε ἰδὲ φρένας ἔνδον εἴσας.”
τὸν δ' ἡμίβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
“Εὐρύμαχ', ἦ τοι ἐμὴν ἀρετὴν εἶδός τε δέμας τε
ᾤλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰς ἀνέβαινον
Ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
εἰ κείνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεῦοι,
μειζόν κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὔτω.
νῦν δ' ἄχομαι· τόσα γάρ μοι ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων.”
XVIII. 244.

73. τῆς δ' ἄρ' ἀκουούσης ῥέε δάκρυα, τήκετο δὲ χρώς.
ὥς δὲ χιὼν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν,
ἦν τ' εὖρος κατέτηξεν, ἐπὴν ξέφυρος καταχεύη,
τηκομένης δ' ἄρα τῆς ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες·
ὥς τῆς τήκετο καλὰ παρήια δάκρυ χεούσης,
κλαιούσης ἐὼν ἄνδρα παρήμενον. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
θυμῷ μὲν γοόωσαν ἔην ἐλέαιρε γυναῖκα,
ὀφθαλμοὶ δ' ὥς εἰ κέρα ἔστασαν ἢ ἐ σίδηρος
ἀτρέμας ἐν βλεφάροισι· δόλῳ δ' ὃ γε δάκρυα κεῖθεν.
ἦ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
ἐξᾗτ' αὐτὴς μιν ἔπεσσιν ἀμειβομένη προσέειπε·
“νῦν μὲν δὴ σευ, ξεῖνε, δῖω πειρήσεσθαι,
εἰ ἔτεδ' οὖν δὴ κείθι σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισι
ξείνιστας ἐν μεγάροισιν ἐμὸν πόσιν, ὥς ἀγορεύεις.
εἰπέ μοι, ὅπποτ' ἄσσω περὶ χροῖ εἴματα ἔστω,
αὐτός θ' οἶος ἔην, καὶ ἐταίρους, οἳ οἳ ἔποντο.”
XIX. 204.

74. ὥς ἄρ' ἔφη· γρηῦς δὲ λέβηθ' ἔλε παμφανώντα,
τοῦ πόδας ἐξ ἀπένιζεν, ὕδωρ δ' ἐνεχεύατο πουλὺν
ψυχρόν, ἔπειτα δὲ θερμὸν ἐπήφυσεν. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ἶξεν ἐπ' ἔσχαρόφιν, ποτὶ δὲ σκότον ἐτράπετ' αἶψα·
αὐτίκα γὰρ κατὰ θυμὸν οἶσατο, μὴ ἑ λαβοῦσα
οὐλὴν ἀμφράσσαιτο καὶ ἀμφαδὰ ἔργα γένοιτο.
νίξε δ' ἄρ' ἄσπον ἰοῦσα ἄναχθ' ἐόν· αὐτίκα δ' ἔγνω
οὐλὴν, τὴν ποτέ μιν σὺς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι
Παρνησόνδ' ἐλθόντα μετ' Αὐτόλυκόν τε καὶ υἱας.
τὴν γρηῦς χεῖρεσσι καταπρηνέσσι λαβοῦσα
γυνὼ ῥ' ἐπιμασσομένη, πόδα δὲ προέηκε φέρεσθαι·
ἐν δὲ λέβητι πέσε κνήμη, κανάχησε δὲ χαλκός,
ἃς δ' ἐτέρωσ' ἐκλίθη· τὸ δ' ἐπὶ χθονὺς ἐξέχυθ' ὕδωρ.
τὴν δ' ἄμα χάρμα καὶ ἄλγος ἔλε φρένα, τῷ δέ οἱ ὅσσε
δακρυόφιν πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
ἀπαμένη δὲ γενείου Ὀδυσσῆα προσέειπεν·
“ἦ μάλ' Ὀδυσσεὺς ἐσσι, φίλον τέκος· οὐδέ σ' ἐγὼ γα
πρὶν ἔγνων, πρὶν πάντα ἄνακτ' ἐμὸν ἀμφαφάσθαι.”
ἦ, καὶ Πηνελόπειαν ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσι,
πεφραδέειν ἐθέλουσα φίλον πόσιν ἔνδον ἑόντα.
ἦ δ' οὐτ' ἀθρήσαι δύνατ' ἀντίη οὔτε νοῆσαι·
τῇ γὰρ Ἀθηναίῃ νόον ἔτραπεν. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
χείρ' ἐπιμασσάμενος φάρυγος λάβε δεξιτερῇφι,
τῇ δ' ἐτέρῃ ἔθεν ἄσπον ἐρύσσατο φώνησέν τε·
“μαῖα, τίη μ' ἐθέλεις ὀλέσαι; σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτὴ
τῷ σῷ ἐπὶ μαζῷ· νῦν δ' ἄλγεα πολλὰ μογήσας
ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαίαν.
ἀλλ' ἐπεὶ ἐφράσθης καὶ τοι θεὸς ἔμβαλε θυμῷ,
σίγα, μὴ τίς τ' ἄλλος ἐνὶ μεγάροισι πύθηται.”

xix. 386.

75. ὥς φάτο καί ρά οἱ ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχενεν,
αὐτὴ δ' ἄψ' ἐς Ὀλυμπον ἀφίκετο δῖα θεάων.
εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
λυσιμελῆς, ἄλοχος δ' ἄρ' ἐπέγρετο κεδνὰ ἰδυῖα.
κλαῖε δ' ἄρ' ἐν λέκτροισι καθεζομένη μαλακοῖσιν.
αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίουσα κορέσσατο ὄν κατὰ θυμόν,
'Αρτέμιδι πρῶτιστον ἐπεύξατο δῖα γυναικῶν·

“Ἄρτεμι, πότνα θεά, θύγατερ Διός, αἶθε μοι ἦδη
ἰὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλοῦσ' ἐκ θυμόν ἔλοιο
αὐτίκα νῦν, ἣ ἔπειτά μ' ἀναρπάξασα θίελλα
οἷχοιτο προφέρουσα κατ' ἡερόεντα κέλευθα,
ἐν προχοῆς δὲ βάλοι ἀψορρόου Ὠκεανοῖο.
ὥς ἔμ' αἰστώσειαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
ἧέ μ' ἐὺπλόκαμος βάλοι Ἄρτεμις, ὄφρ' Ὀδυσῆα
ὀσσομένη καὶ γαῖαν ὑπὸ στυγερὴν ἀφικοίμην
μηδέ τι χείρονος ἀνδρὸς εὐφραίνοιμι νόημα.
ἀλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακόν, ὅπποτε κέν τις
ἤματα μὲν κλαίῃ πυκινῶς ἀκαχήμενος ἦτορ,
νύκτας δ' ὕπνος ἔχῃσιν· ὁ γάρ τ' ἐπέλησεν ἀπάντων,
ἐσθλῶν ἠδὲ κακῶν, ἐπεὶ ἄρ βλέφαρ' ἀμφικαλύψῃ·
αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ ὀνείρατ' ἐπέσσειεν κακὰ δαίμων.
τῇδε γὰρ αὖ μοι νυκτὶ παρέδραθεν εἵκελος αὐτῷ,
τοῖος ἐὼν οἶος ἦεν ἄμα στρατῷ· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
χαῖρ', ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ὄναρ ἔμμεναι ἀλλ' ὕπαρ ἦδη.”

ὥς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἦλυθεν Ἡώς.
τῆς δ' ἄρα κλαιούσης ὅπα σύνθετο δῖος Ὀδυσσεύς·
μερμήριξε δ' ἔπειτα, δόκησε δέ οἱ κατὰ θυμόν
ἦδη γιγνώσκουσα παρεστάμεναι κεφαλῇφι.

xx. 54.

76. ἐκ δ' αὐτὸς μετὰ τοὺς δόμον ἤλυθε διὸς Ὀδυσσεύς.
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκτὸς θυρέων ἔσαν ἡδὲ καὶ αὐλῆς,
 φθεγγάμενός σφ' ἐπέεσσι προσηύδα μελιχίοισι·
 “βουκόλε καὶ σύ, συφορβέ, ἔπος τί κε μυθησαίμην·
 ἢ αὐτὸς κεύθω; φάσθαι δέ με θυμὸς ἀνώγει.
 ποίοι κ' εἴτ' Ὀδυσῆι ἀμυνέμεν, εἴ ποθεν ἔλθοι
 ὦδε μάλ' ἐξαπίνης καὶ τις θεὸς αὐτὸν ἐνείκαι;
 ἢ κε μνηστήρεσσιν ἀμύνειτ' ἢ Ὀδυσῆι;
 εἴπαθ' ὅπως ὑμέας κραδίη θυμὸς τε κελεύει.”
 τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
 “Ζεῦ πάτερ, αἶ γὰρ τοῦτο τελευτήσῃας ἐέλδωρ,
 ὥς ἔλθοι μὲν κείνος ἀνὴρ, ἀγάγοι δέ ἐ δαίμων·
 γνοίης χ' οἷη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἔπονται.”
 ὥς δ' αὖτως Εὐμαιὸς ἐπέυχετο πᾶσι θεοῖσι
 νοστήσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα ὄνδε δόμονδε.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τῶν γε νόον νημερτέ' ἀνέγνω,
 ἐξαυτίς σφ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 “ἔνδον μὲν δὴ ὄδ' αὐτὸς ἐγώ, κακὰ πολλὰ μογήσας,
 ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαίαν.
 γιγνώσκω δ' ὥς σφῶιν ἐλδομένοισιν ἰκάνω
 οἴοισι δμῶων· τῶν δ' ἄλλων οὐ τευ ἄκουσα
 εὖξαμένου ἐμὲ αὖτις ὑπότροπον οἴκαδ' ἰκέσθαι.
 σφῶιν δ', ὥς ἔσεται περ, ἀληθείην καταλέξω·
 εἴ χ' ὑπ' ἐμοί γε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαπούς,
 ἄξομαι ἀμφοτέροις ἀλόχους καὶ κτήματ' ὀπάσσω
 οἰκία τ' ἐγγὺς ἐμείω τετυγμένα, καὶ μοι ἔπειτα
 Τηλεμάχου ἐτάρω τε κασιγνήτω τε ἔσεσθον.”

xxi. 190.

Odyssey

77. Εὐρύμαχος δ' ἤδη τόξον μετὰ χερσὶν ἐνώμα
θάλπων ἔνθα καὶ ἔνθα σέλα πυρός· ἀλλὰ μιν οὐδ' ὥς
ἐντανύσαι δύνατο, μέγα δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ.
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
“ὦ πόποι, ἦ μοι ἄχος περί τ' αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων.
οὐ τι γάμου τοσσούτον ὀδύρομαι ἀχνύμενός περ·
εἰσὶ καὶ ἄλλαι πολλαὶ Ἀχαιίδες, αἱ μὲν ἐν αὐτῇ
ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, αἱ δ' ἄλλῃσιν πολίεσσιν·
ἀλλ' εἰ δὴ τοσσόνδε βίης ἐπιδευέες εἰμὲν
ἀντιθέου Ὀδυσῆος, ὃ τ' οὐ δυνάμεσθα τανύσσαι
τόξον· ἐλεγχεῖν δὲ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.”

XXI. 245.

78. ὥς ἄρ' ἔφαν μνηστῆρες· ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεύς,
αὐτίκ' ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάστασε καὶ ἶδε πάντα,
ὥς ὅτ' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ αἰοιδῆς
ῥηιδίως ἐτάνυσσε νέφ' περὶ κόλλοπι χορδῇν,
ἄψας ἀμφοτέρωθεν ἔυστρεφὲς ἔντερον οἶός·
ὥς ἄρ' ἄτερ σπουδῆς τάνυσεν μέγα τόξον Ὀδυσσεύς.
δεξιτερῇ δ' ἄρα χειρὶ λαβὼν πειρήσατο νευρῆς·
ἦ δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισε χελιδόνι εἰκέλῃ αὐδῇν.
μνηστῆρσιν δ' ἄρ' ἄχος γένετο μέγα, πᾶσι δ' ἄρα χρῶς
ἐτράπετο· Ζεὺς δὲ μεγάλ' ἔκτυπε σήματα φαίνων.
γῆθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
ὅττι ρά οἱ τέρας ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.
εἶλετο δ' ὠκὺν ὀϊστόν, ὃ οἱ παρέκειτο τραπέξῃ
γυμνός· τοῖ δ' ἄλλοι κοίλῃς ἐντοσθε φαρέτρῃς
κείατο, τῶν τάχ' ἔμελλον Ἀχαιοὶ πειρήσεσθαι.

id. 404.

79. αὐτὰρ ὁ γυμνώθη ρακέων πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 ἄλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδὸν ἔχων βιὸν ἠδὲ φαρέτρην
 ἰῶν ἐμπλείην, ταχέας δ' ἐκχεύατ' οὔστοις
 αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν, μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν·
 “οὔτος μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται·
 νῦν αὖτε σκοπὸν ἄλλον, ὃν οὐ πώ τις βάλεν ἀνὴρ,
 εἴσομαι, αἶ' κε τύχωμι, πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.”
 ἦ, καὶ ἐπ' Ἀντινόφῃ ἰθύνετο πικρὸν οὔστον.
 ἦ τοι ὁ καλὸν ἄλειςον ἀναιρήσεσθαι ἔμελλε
 χρύσειον ἄμφωτον, καὶ δὴ μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
 ὄφρα πίοι οἴνοιο· φόνος δέ οἱ οὐκ ἐνὶ θυμῷ
 μέμβλετο· τίς κ' οἴοιτο μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσι
 μοῦνον ἐνὶ πλεόνεσσι, καὶ εἰ μάλα καρτερὸς εἴη,
 οἷ τεύξειν θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα μέλαιναν ;
- XXII. I.
80. τοὶ δ' ὁμάδησαν
 μνηστῆρες κατὰ δώμαθ', ὅπως ἴδον ἄνδρα πεσόντα,
 ἐκ δὲ θρόνων ἀνόρουσαν ὀρινθέντες κατὰ δῶμα
 πάντοσε παπταίνοντες ἐϋδμήτους ποτὶ τοίχους·
 οὐδὲ πη ἄσπις ἦν οὐδ' ἄλκιμον ἔγχος ἐλέσθαι.
 νείκειον δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσι·
 “ξείνε, κακῶς ἀνδρῶν τοξάζεαι· οὐκέτ' ἀέθλων
 ἄλλων ἀντιάσεις· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.
 καὶ γὰρ δὴ νῦν φῶτα κατέκτανες, ὃς μέγ' ἄριστος
 κούρων εἰν Ἰθάκῃ· τῷ σ' ἐνθάδε γυῖpes ἔδονται.”
 τοὺς δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 “ὦ κύνες, οὐ μ' ἔτ' ἐφάσκεθ' ὑπότροπον οἴκαδ' ἰκέσθαι
 δήμου ἅπο Τρώων, ὅτι μοι κατεκειρετε οἶκον,
 οὔτε θεοὺς δείσαντες οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 οὔτε τιν' ἀνθρώπων νέμεσιν κατόπισθεν ἔσεσθαι·
 νῦν ὑμῖν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφήπται.”
 ὣς φάτο, τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἶλε.

81. στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 “ἔγρεο, Πηνελόπεια, φίλον τέκος, ὅφρα ἴδῃαι
 ὀφθαλμοῖσι τεοῖσι τά τ' ἔλδαι ἡματα πάντα·
 ἦλθ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἰκάνεται ὀψέ περ ἐλθών,
 μνηστῆρας δ' ἔκτεινεν ἀγήνορας, οἳ θ' ἐν οἶκον
 κῆδεσκον καὶ κτήματ' ἔδον βιόωντό τε παῖδα.”
 τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 “τίπτε με λωβεύεις πολυπενθέα θυμὸν ἔχουσαν
 ταῦτα παρὲς ἐρέοντα καὶ ἐξ ὕπνου μ' ἀνεγείρεις
 ἠδέος, ὅς μ' ἐπέδησε φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας;
 οὐ γάρ πω τοιόνδε κατέδραθον, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς
 ᾤχετ' ἐποψόμενος Κακοῖλιον οὐκ ὀνομαστήν.
 ἀλλ' ἄγε νῦν κατάβηθι καὶ ἄψ ἔρχευ μέγαρόνδε,
 εἰ γάρ τίς μ' ἄλλη γε γυναικῶν, αἷ μοι ἔασι,
 ταῦτ' ἐλθοῦσ' ἠγγεῖλε καὶ ἐξ ὕπνου ἀνεγείρει,
 τῷ κε τάχα στυγερῶς μιν ἐγὼν ἀπέπεμψα νέεσθαι
 αὐτὶς ἔσω μέγαρον· σὲ δὲ τοῦτό γε γῆρας ὀνήσει.”

XXIII. 4.

82. ὥς φαμένη κατέβαιν' ὑπερώια· πολλὰ δέ οἱ κῆρ
 ὄρμαιν' ἢ ἀπάνευθε φίλον πόσιν ἐξερεεῖνοι,
 ἢ παρσῆα κύσειε κάρη καὶ χεῖρε λαβοῦσα.
 ἢ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθεν καὶ ὑπέρβη λάϊνον οὐδόν,
 ἔξετ' ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐναντίον ἐν πυρὸς ἀνγῇ
 τοίχου τοῦ ἑτέρου· ὃ δ' ἄρα πρὸς κίονα μακρὴν
 ἦστο κάτω ὀρώων, ποτιδέγμενος εἴ τί μιν εἴποι
 ἰφθίμη παράκοιτις, ἐπεὶ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν.
 ἢ δ' ἄνεω δὴν ἦστο, τάφος δέ οἱ ἦτορ ἴκανε·

id. 85.

83. δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰθὺς δράμεν, ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 δειρῇ βάλλ' Ὀδυσῇ, κάρη δ' ἔκυσ' ἥδ' προσηύδα·
 “μή μοι, Ὀδυσσεῦ, σκύζευ, ἐπεὶ τά περ ἄλλα μάλιστα
 ἀνθρώπων πέπνυστο· θεοὶ δ' ὤπαζον οἷζύν,
 οἳ νῶιν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντε
 ἥβης ταρπῆναι καὶ γήραος οὐδὲν ἱκέσθαι.
 αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τόδε χῶεο μηδὲ νεμέσσα,
 οὐνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ᾧδ' ἀγάπησα.
 αἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
 ἐρρίγει, μή τίς με βροτῶν ἀπάφοιτ' ἐπέεσσιν
 ἐλθών· πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλεύουσιν.”

ὥς φάτο, τῷ δ' ἔτι μᾶλλον ὑφ' ἔμερον ᾧρσε γόοιο·
 κλαῖε δ' ἔχων ἄλοχον θυμαρέα, κεδνὰ ἰδυίαν.
 ὥς δ' ὅτ' ἂν ἀσπᾶσιος γῇ νηχομένοισι φανήῃ,
 ὦν τε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ
 ῥαίισῃ ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῶ·
 παῦροι δ' ἐξέφυγον πολιῆς ἁλὸς ἠπειρόνδε
 νηχόμενοι, πολλὴ δὲ περὶ χροῖ τέτροφεν ἄλμη,
 ἀσπᾶσιοι δ' ἐπέβαν γαίης, κακότητα φυγόντες·
 ὥς ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἔην πόσις εἰσοροώσῃ,
 δειρῆς δ' οὐ πῶ ἀμπαν ἀφίετο πῆχες λευκῷ.

XXIII. 207.

84. τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαι·
 “Ὀλβιε Λαέρταο παῖς, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἦ ἄρα σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ ἐκτίσῃ ἀκοιτίν·
 ὥς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἀμύμονι Πηνελοπείῃ
 κούρῃ Ἰκαρίου, ὥς εὖ μέμνητ' Ὀδυσῆος,
 ἀνδρὸς κουριδίου. τῷ οἱ κλέος οὐ ποτ' ὀλείται
 ἦς ἀρετῆς, τεύξουσιν δ' ἐπιχθονίοισιν αἰοιδὴν
 ἀθάνατοι χαρίεσσαν ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ.”

XXIV. 191.

Aeschylus

Χορὸς Δαναιδῶν. Βασιλεὺς Ἀργείων. Κῆρυξ Αἰγύπτιος.

85. ΧΟ. φρόντισον καὶ γενοῦ
 πανδίκως εὐσεβῆς πρόξενος,
 τὰν φυγάδα μὴ προδῶς·
 μηδ' ἰδῆς μ' ἐξ ἐδρᾶν
 πολυθέων ῥυσιασθεῖσαν, ὦ
 πᾶν κράτος ἔχων χθονός.
 γνῶθι δ' ὕβριν ἀνέρων,
 καὶ φύλαξαι κότον. *Supplices* 418.
86. ΒΑ. κακῶν δὲ πλῆθος ποταμὸς ὧς ἐπέρχεται·
 ἄτης δ' ἄβυσσον πέλαγος οὐ μάλ' εὐπορον
 τόδ' ἐσβέβηκα, κοῦδαμοῦ λιμὴν κακῶν.
 εἰ μὲν γὰρ ὑμῖν μὴ τόδ' ἐκπράξω χρέος,
 μίασμ' ἔλεξας οὐχ ὑπερτοξεύσιμον·
 εἰ δ' αὖθ' ὁμαίμοις παισὶν Αἰγύπτου σέθεν
 σταθεὶς πρὸ τειχέων διὰ μάχης ἤξω τέλους,
 πῶς οὐχὶ τανάλωμα γίγνεται πικρόν,
 ἄνδρας γυναικῶν εἶνεχ' αἰμάξαι πέδον;
 ὅμως δ' ἀνάγκη Ζηνὸς αἰδεῖσθαι κότον
 ἱκτῆρος· ὕψιστος γὰρ ἐν βροτοῖς φόβος. *id.* 469.
87. ΧΟ. ἰὼ πόλεως ἀγοὶ πρόμοι, δάμναμαι.
 ΚΗ. πολλοὺς ἀνακτας, παῖδας Αἰγύπτου, τάχα
 ὄψεσθε· θαρσεῖτ', οὐκ ἐρεῖτ' ἀναρχίαν.
 ΧΟ. διωλόμεσθ'· ἅελπτ', ἀναξ, πάσχομεν.
 ΚΗ. ἔλξειν ἔοιχ' ὑμᾶς ἀποσπάσας κόμης,
 ἐπεὶ οὐκ ἀκούεις ὅξ' ὅ τῶν ἐμῶν λόγων.
 ΒΑ. οὗτος, τί ποιεῖς; ἐκ ποίου φρονήματος
 ἀνδρῶν Πελαγῶν τήνδ' ἀτιμάξεις χθόνα;
 ἀλλ' ἢ γυναικῶν ἐς πόλιν δοκεῖς μολεῖν; *id.* 904.

Aeschylus

"Αγγελος.

88. ΑΓ. ἐπεὶ δὲ φέγγος ἡλίου κατέφθιτο
καὶ νύξ ἐπῆει, πᾶς ἀνὴρ κώπης ἄναξ
ἐς ναῦν ἐχώρει πᾶς θ' ὅπλων ἐπιστάτης·
τάξεις δὲ τάξιν παρεκάλει νεὼς μακρᾶς·
πλέουσι δ' ὥς ἕκαστος ἦν τεταγμένος,
καὶ πάννυχτοι δὴ διάπλοον καθίστασαν
ναῶν ἄνακτες πάντα ναυτικὸν λεών·
καὶ νύξ ἐχώρει, κοῦ μάλ' Ἑλλήνων στρατὸς
κρυφαῖον ἔκπλουν οὐδαμῇ καθίστατο·
ἐπεὶ γε μέντοι λευκόπωλος ἡμέρα
πᾶσαν κατέσχε γαίαν εὐφεγγῆς ἰδεῖν,
πρῶτον μὲν ἡχῇ κέλαδος Ἑλλήνων πάρα
μολπηδὸν ἠυφήμησεν, ὄρθιον δ' ἄμα
ἀντηλάλαξε νησιώτιδος πέτρας
ἡχώ· φόβος δὲ πᾶσι βαρβάροις παρῆν
γνώμης ἀποσφαλεῖσιν· οὐ γὰρ ὥς φυγῇ
παιᾶν' ἐφύμνουν σεμνὸν Ἕλληνες τότε,
ἀλλ' ἐς μάχην ὀρμῶντες εὐψύχῳ θράσει.
σάλπιγξ δ' αὐτῇ πάντ' ἐκείν' ἐπέφλεγεν·
εὐθὺς δὲ κώπης ροθιάδος ξυνεμβολῇ
ἔπαισαν ἄλμην βρύχιον ἐκ κελεύσματος,
θοῶς δὲ πάντες ἦσαν ἐκφανεῖς ἰδεῖν·
τὸ δεξιὸν μὲν πρῶτον εὐτάκτως κέρας
ἡγείτο κόσμῳ, δεύτερον δ' ὁ πᾶς στόλος
ἐπεξεχώρει, καὶ παρῆν ὁμοῦ κλύειν
πολλὴν βοήν, “ὦ παῖδες Ἑλλήνων ἴτε,
ἐλευθεροῦτε πατρίδ', ἐλευθεροῦτε δὲ
παιδας, γυναῖκας, θεῶν τε πατρῴων ἔδη,
θίγκας τε προγόνων· νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγών.”
καὶ μὴν παρ' ἡμῶν Περσίδος γλώσσης ῥόθος
ὑπηντίαζε, κοῦκ ἔτ' ἦν μέλλειν ἀκμή. *Persae 377.*

Aeschylus

Χορὸς Γερόντων.

89. ΧΟ. νῦν δὴ πρόπασα μὲν στένει
γαῖ' Ἀσὶς ἐκκενουμένα.
Ξέρξης μὲν ἄγαγεν, τοτοῖ,
Ξέρξης δ' ἀπώλεσεν, τοτοῖ,
Ξέρξης δὲ πάντ' ἐπέσπε δυσφρόνως
βαρίδεσσι ποντίαις.
τίπτε Δαρεῖος μὲν οὖ-
τω τότ' ἀβλαβῆς ἐπῆν
τόξαρχος πολιήταις,
Σουσίδαις φίλος ἄκτωρ;
πεζούς τε καὶ θαλασσίους
λινόπτεροι κυανώπιδες
νᾶες μὲν ἄγαγον, τοτοῖ,
νᾶες δ' ἀπώλεσαν, τοτοῖ,
νᾶες πανωλέθροισιν ἐμβολαῖς,
διὰ δ' Ἰαόνων χέρας.

Persae 548.

90. ΧΟ. βασιλεία γύναι, πρέσβος Πέρσαις,
σύ τε πέμπε χοὰς θαλάμους ὑπο γῆς,
ἡμεῖς θ' ὕμνοις αἰτησόμεθα
φθιμένων πομποῖς
εὐφρονας εἶναι κατὰ γαίας.
ἀλλά, χθόνιοι δαίμονες ἄγνοί,
Γῇ τε καὶ Ἑρμῇ, βασιλεῦ τ' ἐνέρων,
πέμψατ' ἔνερθε ψυχὴν ἐς φῶς·
εἰ γάρ τι κακῶν ἄκος οἶδε πλέον,
μόνος ἂν θνητῶν πέρας εἴποι.
πέμπετε δ' ἄνω οἶον οὐπω
Περσὶς αἷ' ἐκάλυψεν.
ἦ φίλος ἀνὴρ, φίλος ὄχθος· φίλα γὰρ κέκευθεν ἦθη.
Ἀἰδωνεὺς δ' ἀναπομπὸς ἀνείης Ἀἰδωνεὺς
θεῖον ἀνάκτορα Δαριᾶνα.

id. 623.

Aeschylus.

Δαρείος. "Ατουσα.

91. ΔΑ. τῶν ἐμῶν λέκτρων γεραῖα ξύννομ', εὐγενὲς γύναι,
κλανμάτων λήξασα τῶνδε καὶ γόων σαφές τί μοι
λέξον. ἀνθρώπεια δὴ τοι πῆματ' ἂν τύχοι βροτοῖς.
πολλὰ μὲν γὰρ ἐκ θαλάσσης, πολλὰ δ' ἐκ χέρσου κακὰ
γίγνεται θνητοῖς, ὁ μᾶστων βίोटος ἦν ταθῇ πρόσω.

ΑΤ. ὦ βροτῶν πάντων ὑπερσχὼν ὄλβον εὐτυχεῖ πότμῳ,
ὅς θ', ἕως ἔλευσες αὐγὰς ἡλίου, ξηλωτὸς ὦν
βίοτον εὐαίωνα Πέρσαις ὡς θεὸς διήγαγες,
νῦν τέ σε ξηλῶ θανόντα, πρὶν κακῶν ἰδεῖν βάθος
πάντα γάρ, Δαρεῖ', ἀκούσῃ μῦθον ἐν βραχεὶ χρόνῳ·
διαπεπόρθηται τὰ Περσῶν πράγμαθ', ὡς εἰπεῖν ἔπος.

Persae 704.

92. ΔΑ. τοιγὰρ σφιν ἔργον ἐστὶν ἐξειργασμένον
μέγιστον, αἰμῆνηστον, οἷον οὐδέπω
τόδ' ἄστυ Σούσων ἐξεκείνωσεν πεσόν,
ἐξ οὗτε τιμὴν Ζεὺς ἀναξ τήνδ' ὥπασεν,
ἐν' ἄνδρ' ἀπάσης Ἀσίδος μηλοτρόφου
ταγεῖν, ἔχοντα σκῆπτρον εὐθυντήριον.
Μῆδος γὰρ ἦν ὁ πρῶτος ἡγεμὼν στρατοῦ·
τρίτος δ' ἀπ' αὐτοῦ Κῦρος, εὐδαίμων ἀνὴρ,
ἄρξας ἔθηκε πᾶσιν εἰρήνην φίλοις·
Λυδῶν δὲ λαὸν καὶ Φρυγῶν ἐκτήσατο,
Ἰωνίαν τε πᾶσαν ἤλασεν βίᾳ.
θεὸς γὰρ οὐκ ἤχθηρεν, ὡς εὐφρων ἔφν.
Κύρου δὲ παῖς τέταρτος ἠύθυνε στρατόν.
πέμπτος δὲ Μάρδος ἠρξεν, αἰσχύνῃ πάτρῃ
θρόνοισί τ' ἀρχαίοισι· τὸν δὲ σὺν δόλῳ
Ἀρταφρένης ἔκτεινεν ἐσθλὸς ἐν δόμοις,
ξὺν ἀνδράσιν φίλοισιν, οἷς τόδ' ἦν χρέος.
κἀγὼ πάλου τ' ἔκυρσα τοῦπερ ἠθέλον,
κάπεστράτευσα πολλὰ σὺν πολλῷ στρατῳ.

id. 759.

Aeschylus

"Ἀγγελος Κατάσκοπος. Ἑτεοκλής.

93. ΑΓ. Καπανεύς δ' ἐπ' Ἡλέκτραισιν εἴληχεν πύλαις,
γίγας ὃδ' ἄλλος τοῦ πάρος λελεγμένου
μείζων, ὃ κόμπος δ' οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ,
πύργοις δ' ἀπειλεῖ δειν', ἃ μὴ κραῖνοι τύχη·
θεοῦ τε γὰρ θέλοντος ἐκπέρσειν πόλιν
καὶ μὴ θέλοντός φησιν, οὐδὲ τᾶν Διὸς
ἔριν πέδοι σκήψασαν ἐκποδῶν σχεθεῖν·
τὰς δ' ἀστραπὰς τε καὶ κεραυνίους βολὰς
μεσημβρινοῖσι θάλπεσιν προσήκασεν.
ἔχει δὲ σῆμα γυμνὸν ἄνδρα πυρφόρον,
φλέγει δὲ λαμπὰς διὰ χερῶν ὥπλισμένη·
χρυσοῖς δὲ φωνεῖ γράμμασιν "πρήσω πόλιν."
τοιῶδε φωτὶ τίς πρόμων ξυστήσεται;

ΕΤ. πέποιθα δ' αὐτῷ ξὶν δίκη τὸν πυρφόρον
ἦξειν κεραυνόν, οὐδὲν ἐξηκασμένον
μεσημβρινοῖσι θάλπεσιν τοῖς ἡλίον.

Septem contra Thebas 423.

94. ΑΓ. τοιαῦθ' ὁ μάντις ἀσπίδ' εὐκυκλον νέμων
πάγχαλκον ἠὔδα· σῆμα δ' οὐκ ἐπὴν κύκλω.
οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει,
βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος,
ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα.
τούτῳ σοφούς τε κἀγαθοὺς ἀντηρέτας
πέμπειν παραινῶ. δεινὸς ὃς θεοὺς σέβει.

ΕΤ. ἐν παντὶ πράγει δ' ἔσθ' ὁμιλίας κακῆς
κάκιον οὐδέν, καρπὸς οὐ κομιστέος.
ἦ γὰρ ξυνεσβάς πλοῖον εὐσεβῆς ἀνὴρ
ναύταισι θερμοῖς καὶ πανουργία τινὶ
ὄλωλεν ἀνδρῶν σὺν θεοπτύστῳ γένει·
ἦ ξὺν πολίταις ἀνδράσιν δίκαιος ὦν
ἐχθροξένοισ τε καὶ θεῶν ἀμνήμοσι,
ταῦτοῦ κυρήσας ἐκδίκως ἀγρεύματος,
πληγείς θεοῦ μάλιστα παγκοίνῳ ἰδάμῃ.

id. 590.

Aeschylus

Προμηθεύς.

95. ΠΡ. ὦ διὸς αἰθὴρ καὶ ταχύπτεροι πνοαί,
ποταμῶν τε πηγαί, ποντίων τε κυμάτων
ἀνήριθμον γέλασμα, παμμήτορ τε γῆ,
καὶ τὸν πανόπτῃν κύκλον ἡλίου καλῶ·
ἴδεσθέ μ' οἷα πρὸς θεῶν πάσχω θεός.
δέρχθηθ' οὔαις αἰκίαισιν
διακναιόμενος τὸν μυριετῇ
χρόνον ἀθλεύσω. *Prometheus Vincit* 88.
96. ΠΡ. ἀλγαινὰ μὲν μοι καὶ λέγειν ἐστὶν τάδε,
ἄλγος δὲ σιγᾶν, πανταχῇ δὲ δύσποτμα.
ἐπεὶ τάχιστ' ἤρξαντο δαίμονες χόλου,
οἱ μὲν θέλοντες ἐκβαλεῖν ἔδρας Κρόνον,
ὥς Ζεὺς ἀνάσσοι δῆθεν, οἱ δὲ τοῦμπαλιν
σπεύδοντες, ὥς Ζεὺς μήποτ' ἄρξειεν θεῶν,
ἐνταῦθ' ἐγὼ τὰ λῶστα βουλευῶν πιθεῖν
Τιτᾶνας, Οὐρανοῦ τε καὶ Χθονὸς τέκνα,
οὐκ ἠδυνήθην· αἰμύλας δὲ μηχανὰς
ἀτιμάσαντες καρτεροῖς φρονήμασιν
ῥοντ' ἀμοχθὶ πρὸς βίαν τε δεσπόσειν.
κράτιστα δὴ μοι τῶν παρεστώτων τότε
ἐφαίνετ' εἶναι προσλαβόντα μητέρα
ἐκόνθ' ἐκόντι Ζηνὶ συμπαραστατεῖν.
ἐμαῖς δὲ βουλαῖς Ταρτάρου μελαμβαθῆς
κευθμῶν καλύπτει τὸν παλαιγενῆ Κρόνον
αὐτοῖσι συμμάχοισι. τοιάδ' ἐξ' ἐμοῦ
ὁ τῶν θεῶν τύραννος ὠφελημένος
κακαῖσι ποιναῖς ταῖσδέ μ' ἐξημείψατο.
ἔνεστι γάρ πως τοῦτο τῇ τυραννίδι
νόσημα, τοῖς φίλοισι μὴ πεποιθέναι. *id.* 197.

Aeschylus

Προμηθεύς. Ἰώ.

97. ΠΡ. οἱ πρῶτα μὲν βλέποντες ἔβλεπον μάτην,
κλύοντες οὐκ ἤκουον, ἀλλ' ὄνειράτων
ἀλίγκιοι μορφαῖσι τὸν μακρὸν χρόνον
ἔφυρον εἰκῇ πάντα, κοῦτε πλινθυφεῖς
δόμους προσείλους ᾗσαν, οὐ ξυλουργίαν·
κατῶρυχες δ' ἔναιον, ὥστ' ἀήσυροι
μύρμηκες, ἀντρων ἐν μυχοῖς ἀνηλίοις.
ᾗν δ' οὐδὲν αὐτοῖς οὔτε χερίματος τέκμαρ
οὔτ' ἀνθεμώδους ἥρος οὔτε καρπίμου
θέρους βέβαιον, ἀλλ' ἄτερ γνώμης τὸ πᾶν
ἔπρασσον, ἔστε δὴ σφιν ἀντολὰς ἐγὼ
ἄστρον ἔδειξα τὰς τε δυσκρίτους δύσεις.
καὶ μὲν ἀριθμόν, ἔξοχον σοφισμάτων,
ἐξηῦρον αὐτοῖς, γραμμμάτων τε συνθέσεις,
μνήμην ἀπάντων, μουσομήτορ' ἐργάνην.
κᾶξευξα πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα
ζεύγλαισι δουλεύοντα· σώμασιν θ' ὅπως
θητοῖς μεγίστων διάδοχοι μοχθημάτων
γένονινθ', ὑφ' ἄρματ' ἤγαγον φιληνίους
ἵππους, ἄγαλμα τῆς ὑπερπλούτου χλιδῆς.
θαλασσόπλαγκτα δ' οὔτις ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ
λινόπτερ' ἠῦρε ναυτίλων ὀχήματα.

Prometheus Vincetus 447.

98. ΙΩ. ποῖ, πόποι, ποῖ μ' ἄγουσι τηλέπλανοι πλάναι.
τί ποτέ μ', ὦ Κρόνιε
παῖ, τί ποτε ταῖσδ' ἐνέζευξας εὐ-
ρὼν ἀμαρτοῦσαν ἐν πημοσύναις, εἰ ἔ,
οἷστροηλάτῳ δὲ δείματι δειλαίαν
παράκοπον ὦδε τείρεις;
πυρί με φλέξον, ἣ χθονὶ κάλυψον, ἣ
ποντίοις δάκεσι δὺς βοράν,
μηδέ μοι φθονήσῃς
εὐγμάτων, ἀναξ.

id. 576.

Aeschylus

Προμηθεύς.

99. ΠΡ. ἐπεὶ προθυμείσθ', οὐκ ἐναντιώσομαι
τὸ μὴ οὐ γεγωνεῖν πᾶν ὅσον προσχρήζετε.
σοὶ πρῶτον, Ἰοί, πολύδονον πλάνην φράσω,
πρὸς Γοργόνεια πεδία Κισθήνης, ἵνα
αἱ Φορκίδες ναίουσι δηναῖαι κόραι
τρεῖς κυκνόμορφοι, κοινὸν ὄμμ' ἐκτημέναι,
μονόδοντες, ἃς οὐθ' ἥλιος προσδέρεται
ἀκτίσιν οὐθ' ἡ νύκτερος μήνη ποτέ.
πέλας δ' ἀδελφαὶ τῶνδε τρεῖς κατάπτεροι,
δρακοντόμαλλοι Γοργόνες βροτοστρυγεῖς,
ἃς θνητὸς οὐδεὶς εἰσιδὼν ἔξει πνοάς·
τοιούτο μὲν σοι τοῦτο φρούριόν λέγω.
ἄλλην δ' ἄκοισον δυσχερῇ θεωρίαν·
ὀξύστόμους γὰρ Ζηνὸς ἀκραγεῖς κύνας
γρυῦπας φύλαξαι, τόν τε μουνῶπα στρατὸν
'Αριμασπὸν ἵπποβάμον', οἳ χρυσόρρυτον
οἰκοῦσιν ἀμφὶ νᾶμα Πλούτωνος πόρον·
τούτοις σὺ μὴ πέλαζε. τηλουρὸν δὲ γῆν
ἤξεις κελαινὸν φύλον, οἳ πρὸς ἡλίου
ναίουσι πηγαῖς, ἔνθα ποταμὸς Αἰθίοψ.
τούτου παρ' ὄχθας ἔρφ', ἕως ἂν ἐξίκη
καταβασμόν, ἔνθα Βυβλίνων ὁρῶν ἅπο
ἦσι σεπτὸν Νεῖλος εὐποτον ῥέος.
οὗτός σ' ὀδώσει τὴν τρίγωνον ἐς χθόνα
Νειλῶτιν, οὗ δὴ τὴν μακρὰν ἀποικίαν,
Ἰοί, πέπρωται σοί τε καὶ τέκνοις κτίσαι.

Prometheus Vincitus 786.

Aeschylus

Χορὸς Γερόντων. Κλυταιμνήστρα.

100. ΧΟ. καὶ τίς τόδ' ἐξίκοιτ' ἂν ἀγγέλων τάχος;
ΚΛ. Ἦφαιστος Ἰδῆς λαμπρὸν ἐκπέμπων σέλας.
φρυκτὸς δὲ φρυκτὸν δεῦρ' ἀπ' ἀγγάρου πυρὸς
ἔπεμπεν. Ἰδῆ μὲν πρὸς Ἑρμαῖον λέπας
Λήμνου· μέγαν δὲ πανδὸν ἐκ νήσου τρίτον
Ἄθων αἰπὸς Ζηνὸς ἐξεδέξατο,
ὑπερτελὴς τε, πόντον ὥστε νωτίσαι,
ἰσχὺς πορευτοῦ λαμπάδος πρὸς ἡδονὴν
πέμπει τὸ χρυσοφεγγές, ὥς τις ἥλιος,
σέλας παραγγείλασα Μακίστου σκοπαῖς·
ὁ δ' οὔτι μέλλων οὐδ' ἀφρασμόνως ὕπνῳ
νικώμενος παρήκεν ἀγγέλου μέρος·
ἐκὰς δὲ φρυκτοῦ φῶς ἐπ' Εὐρίπου ῥοὰς
Μεσσαπίου φύλαξι σημαίνει μολόν.
οἱ δ' ἀντέλαμψαν καὶ παρήγγειλαν πρόσω.
σθέκουσα λαμπὰς δ' οὐδέπω μαυρουμένη,
ὑπερθοροῦσα πεδίον Ἀσωποῦ, δίκην
φαιδρᾶς σελήνης, πρὸς Κιθαιρῶνος λέπας
ἡγειρεν ἄλλην ἐκδοχὴν πομποῦ πυρός.

Agamemnon 280.

101. ΚΛ. καὶ νῦν τὰ μάσσω μὲν τί δεῖ σ' ἐμοὶ λέγειν;
ἄνακτος αὐτοῦ πάντα πεύσομαι λόγον.
ὅπως δ' ἄριστα τὸν ἐμὸν αἰδοῖον πόσιν
σπεύσω πάλιν μολόντα δέξασθαι. τί γὰρ
γυναικὶ τούτου φέγγος ἥδιον δρακεῖν,
ἀπὸ στρατείας ἀνδρὶ σώσαντος θεοῦ
πύλας ἀνοῖξαι; ταῦτ' ἀπάγγελον πόσει·
ἦκειν ὅπως τάχιστ' ἐράσμιον πόλει.
γυναῖκα πιστὴν δ' ἐν δόμοις εὖροι μολὼν
οἶανπερ οὖν ἔλειπε, δωμάτων κῦνα
ἔσθλῃν ἐκείνῳ, πολεμίαν τοῖς δύσφροσι. *id.* 598.

Aeschylus

Χορὸς Γερόντων.

102. XO. ἔθρεψεν δὲ λέοντος^κ
ἱνὶν δόμοις ἀγάλακτον
οὕτως ἀνὴρ φιλόμαστον,
ἐν βιότου προτελείοις
ἄμερον, εὐφιλόπαιδα,
καὶ γεραροῖς ἐπίχαρτον.
πολέα δ' ἦν ἐν ἀγκάλαις,
νεοτρόφου τέκνου δίκαν,
φαιδρωπὸς ποτὶ χεῖρα, σαίνων τε γαστρὸς ἀνάγκαις.
χρονισθεὶς δ' ἀπέδειξεν
ἦθος τὸ πρὸς τοκέων· χά-
ριν γὰρ τροφεύσιν ἀμείβων,
μηλοφόνουσι σὺν αἷταις
δαῖτ' ἀκέλευστος ἔτευξεν·
αἵματι δ' οἶκος ἐφύρθη·
ἄμαχον ἄλγος οἰκέταις
μέγα σίνος πολυκτόνον.
ἐκ θεοῦ δ' ἱερεῖς τις αἶτας δόμοις προσεθρέφθη.

Agamemnon 717.

103. XO. παλαίφατος δ' ἐν βροτοῖς γέρων λόγος
τέτυκται, μέγαν τελεσθέντα φωτὸς ὄλβον
τεκνοῦσθαι μηδ' ἄπαιδα θνήσκειν,
ἐκ δ' ἀγαθὰς τύχας γένει
βλαστάνειν ἀκόρεστον οἰζύν.
δίχα δ' ἄλλων μονόφρων εἰμί. τὸ δυσσεβὲς γὰρ ἔργον
μετὰ μὲν πλείονα τίκτει, σφετέρᾳ δ' εἰκότα γέννη.
οἴκων δ' ἄρ' εὐθυδίκων
καλλίπαις πότημος αἰεί.

id. 750.

Aeschylus

Κλυταιμνήστρα. Χορὸς Γερόντων.

104. ΚΛ. νῦν ταῦτα πάντα τλαῦ' ἀπενθήτῃ φρενὶ
λέγοιμ' ἄν ἄνδρα τόνδε τῶν σταθμῶν κύνα,
σωτήρα ναὸς πρότονον, ὑψηλῆς στέγης
στῦλον ποδῆρη, μονογενὲς τέκνον πατρί,
καὶ γῆν φανείσαν ναυτίλοις παρ' ἐλπίδα,
κάλλιστον ἡμᾶρ εἰσιδεῖν ἐκ χείματος,
ὁδοιπόρῳ διψῶντι πηγαῖον ῥέος.
τερπνὸν δὲ τὰναγκαῖον ἐκφυγεῖν ἅπαν.
τοιούσδ' ἐτοίμιν ἀξίῳ προσφθέγμασι.
φθόνος δ' ἀπέστω· πολλὰ γὰρ τὰ πρὶν κακὰ
ἦναιχόμεσθα· νῦν δέ μοι, φίλον κάρη,
ἔκβαιν' ἀπήνης τῆσδε, μὴ χαμαὶ τιθεῖς
τὸν σὸν πόδ', ὄναξ, Ἰλίου πορθήτορα.
δμωαί, τί μέλλεθ', αἷς ἐπέσταλται τέλος
πέδον κελεύθου στρωννύναι πετάσμασιν;
εὐθύς γενέσθω πορφυρόστρωτος πόρος
ἐς δώμ' ἄελπτον ὥς ἂν ἡγήται δίκη.

Agamemnon 895.

105. ΚΛ. πολλῶν πάροιθεν καιρίως εἰρημένων
τάναντί' εἰπεῖν οὐκ ἐπαισχυνθήσομαι.
ἔστηκα δ' ἔνθ' ἔπαισ' ἐπ' ἐξειργασμένοις·
οὕτω δ' ἔπραξα, καὶ τὰδ' οὐκ ἀρνήσομαι.
ΧΟ. θαυμάζομέν σου γλῶσσαν, ὡς θρασύστομος,
ἥτις τοιόνδ' ἐπ' ἀνδρὶ κομπάζεις λόγον.
ΚΛ. πειρᾶσθέ μου γυναικὸς ὡς ἀφράσμονος,
ἐγὼ δ' ἀτρέστῳ καρδίᾳ πρὸς εἰδότας
λέγω· σὺ δ' αἰνεῖν εἴτε με ψέγειν θέλεις
ὅμοιον. οὗτός ἐστιν Ἀγαμέμνων, ἐμὸς
πόσις, νεκρὸς δέ, τῆσδε δεξιᾶς χερὸς
ἔργον, δικαίως τέκτονος. τὰδ' ὧδ' ἔχει. *id.* 1372.

Aeschylus

'Ορέστης. Οίκετὴς Αἰγίσθου. Κλυταιμνήστρα.

106. ΟΡ. τίς ἔνδον, ᾧ παῖ, παῖ, μάλ' αὔθις, ἐν δόμοις ;
 ΟΙ. εἶεν, ἀκούω· ποδαπὸς ὁ ξένος ; πόθεν ;
 ΟΡ. ἄγγελλε τοῖσι κυρίοισι δωμάτων,
 πρὸς οὔσπερ ἤκω καὶ φέρω καινοὺς λόγους.
 τάχυνε δ', ὥς καὶ νυκτὸς ἄρμ' ἐπείγεται
 σκοτεινόν, ὥρα δ' ἐμπόρους καθιέναι
 ἄγκυραν ἐν δόμοισι πανδόκοις ξένων.
- ΚΛ. ξένοι, λέγοιτ' ἂν εἴ τι δεῖ· πάρεστι γὰρ
 ὅποιάπερ δόμοισι τοῖσδ' ἐπείκوتا,
 καὶ θερμὰ λουτρά, καὶ πόνων θελκτηρία
 στρωμνή, δικαίων τ' ὁμμάτων παρουσία.
- ΟΡ. ξένος μὲν εἰμι Δαυλιεὺς ἐκ Φωκῶν·
 στείχοντα δ' ἐς τόδ' Ἄργος οἰκεία σαγῆ,
 ἀγνῶς πρὸς ἀγνῶτ' εἶπε συμβαλὼν ἀνήρ,
 ἐξιστορήσας καὶ σαφηνίσας ὁδόν,—
 Στρώφιος ὁ Φωκεὺς· πεύθομαι γὰρ ἐν λόγῳ.—
 “ἐπείπερ ἄλλως, ᾧ ξέν', εἰς Ἄργος κίεις,
 πρὸς τοὺς τεκόντας, πανδίκως μεμνημένος,
 τεθνεώτ' Ὀρέστην εἰπέ, μηδαμῶς λάθῃ.”
 τοσαῦτ' ἀκούσας εἶπον. εἰ δὲ τυγχάνω
 τοῖς κυρίοισι καὶ προσήκουσιν λέγων
 οὐκ οἶδα, τὸν τεκόντα δ' εἰκὸς εἶδέναι.
- ΚΛ. οἷ γώ, κατ' ἄκρας ἐνθάδ' ὥς πορθούμεθα
 ᾧ δυσπάλαιστε τῶνδε δωμάτων ἀρά,
 φίλων ἀποψιλοῖς με τὴν παναθλίαν.
- ΟΡ. ἐγὼ μὲν οὖν ξένοισιν ᾧδ' εὐδαίμοσι
 κεδνῶν ἑκατι πραγμάτων ἂν ἤθελον
 γνωστὸς γενέσθαι καὶ ξενωθῆναι· τί γὰρ
 ξένου ξένοισιν ἔστιν εὐμενέστερον ;
- ΚΛ. οὔτοι κυρήσεις μείον ἀξίων σέθεν,
 οὐδ' ἦρσον ἂν γένοιο δώμασιν φίλος. *Choephoro* 654.

Aeschylus

"Αιγισθος. Οἰκετὴς Αἰγίσθου. Κλυταιμνήστρα. Πυλάδης.

107. ΑΙ. ἔέ, ὁτοτοτοῖ.

ΟΙ. οἴμοι πάνοιμοι δεσπότην πεπληγμένον,
οἴμοι μάλ' αὔθις ἐν τρίτοις προσφθέγμασιν.
Αἰγισθος οὐκ ἔτ' ἐστίν. ἀλλ' ἀνοίξατε
ὅπως τάχιστα, καὶ γυναικείους πύλας
μοχλοῖς χαλάτε· καὶ μάλ' ἡβώντος δὲ δεῖ,
οὐχ ὥστ' ἀρῆξαι διαπεπραγμένῳ· τί γάρ;
ιοὺ ἰού.

κωφοῖς αὐτῷ καὶ καθεύδουσιν μάτην
ἄκραντα βάζω. ποῖ Κλυταιμνήστρα; τί δρᾷ;
ἔοικε νῦν αὖ τῇσδ' ἐπιξήνου πέλας
αὐχὴν πεσεῖσθαι πρὸς δίκην πεπληγμένης.

ΚΛ. τί δ' ἐστὶ χρῆμα; τίνα βοῇν ἴστης δόμοις;

ΟΙ. τὸν ζῶντα καίνειν τοὺς τεθνηκότας λέγω.

ΚΛ. οἱ 'γώ. ξυνῆκα τοῦπος ἐξ αἰνιγμάτων.
δόλοισι δολούμεθ', ὥσπερ οὖν ἐκτεínaμεν.
δοίῃ τις ἀνδροκμήτα πέλεκυν ὡς τάχος·
εἰδῶμεν εἰ νικῶμεν ἢ νικώμεθα.
ἐνταῦθα γὰρ δὴ τοῦδ' ἀφικόμην κακοῦ.

ΟΡ. σὲ καὶ ματεύω· τῷδε δ' ἀρκούντως ἔχει.

ΚΛ. οἱ 'γώ. τέθνηκας, φίλτατ' Αἰγίσθου βία.

ΟΡ. φιλεῖς τὸν ἄνδρα; τοιγὰρ ἐν ταύτῳ τάφῳ
κείσῃ. θανόντα δ' οὔτι μὴ προδῶς ποτέ.

ΚΛ. ἐπίσχεσ, ὦ παῖ· μητέρ' αἰδεσθῶ κτανεῖν.

ΟΡ. Πυλάδῃ, τί δράσω; μητέρ' αἰδεσθῶ κτανεῖν;

ΠΥ. ποῦ δὴ τὰ λοιπὰ Λοξίου μαντεύματα
τὰ πυθόχρηστα, πιστά τ' εὐορκώματα;
ἅπαντας ἐχθροὺς τῶν θεῶν ἡγοῦ πλέον.

ΟΡ. κρίνω σὲ νικᾶν, καὶ παραινέεις μοι καλῶς.

ἔπου, πρὸς αὐτὸν τόνδε σὲ σφάξαι θέλω.

καὶ ζῶντα γάρ νιν κρείσσον' ἡγήσω πατρός·

τούτῳ θανοῦσα ξυγκάθευδ'· ἐπεὶ φιλεῖς

τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν δὲ χρῆν φιλεῖν στυγέεις.

Aeschylus

Κλυταιμνήστρας Εἰδωλον. Χορὸς Ἐρινύων. Ἀθηνᾶ.

108. ΚΛ. εὐδοιτ' ἄν, ὥή, καὶ καθενδουσῶν τί δεῖ;
 ΧΟ. (μυγμός.)
 ΚΛ. ἄγαν ὑπνώσσεις, κοῦ κατοικτίζεις πάθος·
 φονεὺς δ' Ὀρέστης τῇσδε μητρὸς οἴχεται.
 ΧΟ. (μυγμὸς διπλοῦς ὀξύς.)
 λαβὲ λαβὲ λαβὲ λαβὲ, φράζον.
 ΚΛ. ὄναρ διώκεις θήρα, κλαγγαίνεις δ' ἄπερ
 κύων μέριμναν οὐποτ' ἐκλείπων πόνου.
 τί δρᾷς; ἀνίστω, μή σε νικάτω πόνος,
 μηδ' ἀγνοήσης πῆμα μαλθαχθεῖω' ὑπνω.
 ΧΟ. ἔγειρ', ἔγειρε καὶ σὺ τήνδ', ἐγὼ δὲ σέ.
 εὐδεις; ἀνίστω, κάπολακτίσας' ὑπνον,
 ἰδῶμεθ' εἴ τι τοῦδε φροιμίου ματᾶ.
 ἰοῦ ἰοῦ, πόπαξ. ἐπάθομεν, φίλαι,
 ἐπάθομεν πάθος δυσαχές, ὦ πόποι,
 ἄφερτον κακόν.
 ἐξ ἀρκύων πέπτωκεν οἴχεται θ' ὁ θήρ.
 ὑπνω κρατηθεῖω' ἄγραν ὠλεσα. *Eumenides 94.*
109. ΑΘ. κλύοιτ' ἄν ἥδη θεσμόν, Ἀττικὸς λεώς,
 πρῶτας δίκας κρίνοντες αἵματος χυτοῦ.
 ἔσται δὲ καὶ τὸ λοιπὸν Αἰγέως στρατῷ
 αἰὲ δικαστῶν τοῦτο βουλευτήριον·
 πάγον δ' Ἀρειον τόνδ', Ἀμαζόνων ἔδραν,
 ἔρυμά τε χώρας καὶ πόλεως σωτήριον
 ἔχοιτ' ἄν, οἷον οὔτις ἀνθρώπων ἔχει
 οὔτ' ἐν Σκύθαισιν οὔτε Πέλοπος ἐν τόποις
 κερδῶν ἄθικτον τοῦτο βουλευτήριον,
 αἰδοῖον, ὀξύθυμον, εὐδόντων ὑπερ
 ἐγρηγορὸς φρούρημα γῆς καθίσταμαι.
 ταύτην μὲν ἐξέτειν' ἐμοῖς παραίνεσιν
 ἀστοῖσιν ἐς τὸ λοιπόν. ὀρθοῦσθαι δὲ χρή,
 καὶ ψῆφον αἶρειν καὶ διαγνῶναι δίκην,
 αἰδουμένους τὸν ὄρκον. εἴρηται λόγος. *id. 681.*

Sophocles

Τέκμησσα. Αἴας.

110. TEK. ἔμοι γὰρ οὐκέτ' ἔστιν εἰς ὃ τι βλέπω
πλὴν σοῦ. σὺ γάρ μοι πατρίδ' ἦστωσας δορί,
καὶ μητέρ' ἄλλη μοῖρα τὸν φύσαντά τε
καθεῖλεν "Αἰδου θανασίμους οἰκήτορας.
τίς δῆτ' ἔμοι γένοιτ' ἂν ἀντὶ σοῦ πατρίς;
τίς πλοῦτος; ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σῶζομαι.
ἀλλ' ἔσχε κάμου μνήστιν· ἀνδρί τοι χρεὼν
μνήμην προσεῖναι, τερπνὸν εἶ τί που πάθοι.
χάρις χάριν γάρ ἐστιν ἡ τίκτουσ' αἰεί.
ὅτου δ' ἀπορρεῖ μνήστις εὖ πεπονθότος,
οὐκ ἂν γένοιτ' ἔθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνὴρ. *Ajax* 514.

111. TEK. ὦ παῖ, πατὴρ καλεῖ σε. δεῦρο προσπόλων
ἄγ' αὐτὸν ὅσπερ χερσὶν εὐθύνων κυρεῖς.

AI. αἶρ' αὐτόν, αἶρε δεῦρο· ταρβήσει γὰρ οὐ
νεοσφαγῇ τοιόνδε προσλεύσσω φόνον,
εἴπερ δικάως ἔστ' ἐμὸς τὰ πατρόθεν.
ἀλλ' αὐτίκ' ὠμοῖς αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς
δεῖ πωλοδαμνεῖν κάξομοιοῦσθαι φύσιν.
ὦ παῖ, γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος,
τὰ δ' ἄλλ' ὅμοιος· καὶ γένοι' ἂν οὐ κακός.
καίτοι σε καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω,
ὁθύνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνη κακῶν·
ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἡδιστος βίος,
ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθης.
ὅταν δ' ἴκη πρὸς τοῦτο, δεῖ σ' ὅπως πατρὸς
δείξεις ἐν ἐχθροῖς οἷος ἐξ οἴου 'τράφης.
τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκου, νέαν
ψυχὴν ἀτάλλων, μητρὶ τῇδε χαρμονήν. *id.* 541.

Sophocles

Αἴας.

112. ΑΙ. ἀλλ' εἶμι πρὸς τε λουτρὰ καὶ παρακτίους
 λειμῶνας, ὥς ἂν λύμαθ' ἀγνίσας ἐμὰ
 μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλύξωμαι θεᾶς·
 μολῶν τε χῶρον ἐνθ' ἂν ἄστιβῇ κίχῳ,
 κρύψω τόδ' ἔγχος τοῦμόν, ἔχθιστον βελῶν,
 γαίης ὀρύξας ἔνθα μή τις ὄψεται·
 ἀλλ' αὐτὸ νύξ' Αἰδης τε σφζόντων κάτω.
 ἐγὼ γὰρ ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην
 παρ' Ἑκτορος δῶρημα δυσμενεστάτου,
 οὔπω τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα.
 ἀλλ' ἔστ' ἀληθὴς ἢ βροτῶν παροιμία,
 ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοῦκ ὀνήσιμα.
 τοιγὰρ τὸ λοιπὸν εἰσόμεσθα μὲν θεοῖς
 εἶκιν, μαθησόμεσθα δ' Ἀτρεΐδας σέβειν.
 ἄρχοντές εἰσιν, ὥσθ' ὑπείκτεον. τί μή;
 καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα
 τιμαῖς ὑπείκει· τοῦτο μὲν νιφοστιβεῖς
 χεიმῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει·
 ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανὴς κύκλος
 τῇ λευκοπώλῃ φέγγος ἡμέρᾳ φλέγειν·
 λείων τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε
 στένοντα πόντον· ἐν δ' ὁ παγκρατὴς ὕπνος
 λύει πεδήσας, οὐδ' αἰὲ λαβὼν ἔχει.
 ἡμεῖς δὲ πῶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν;
 ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως μαθὼν ὅτι
 ὃ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν ἐς τοσόνδ' ἐχθαρτέος,
 ὥς καὶ φιλήσων αὐθις, ἔς τε τὸν φίλον
 τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι,
 ὥς αἰὲν οὐ μενοῦντα· τοῖς πολλοῖσι γὰρ
 βροτῶν ἄπιστός ἐσθ' ἐταιρείας λιμήν.

Ajax 654

Sophocles

Αἴας.

113. ΑΙ. ὁ μὲν σφαγεὺς ἔστηκεν ἥ τομώτατος
γένοιτ' ἄν, εἴ τῳ καὶ λογίζεσθαι σχολή,
δῶρον μὲν ἀνδρὸς Ἑκτορος, ξένων ἐμοὶ
μάλιστα μισηθέντος ἐχθίστου θ' ὄραν·
πέπηγε δ' ἐν γῇ πολεμία τῇ Τρωάδι,
ἔπηξα δ' αὐτὸν εὖ περιστείλας ἐγώ·
οὔτω μὲν εὖσκενοῦμεν· ἐκ δὲ τῶνδὲ μοι
σὺν πρῶτος, ὦ Ζεῦ, καὶ γὰρ εἰκός, ἄρκεσον.
αἰτήσομαι δέ σ' οὐ μακρὸν γέρας λαχεῖν.
πέμψον τιν' ἡμῖν ἄγγελον, κακὴν φάτιν
Τεύκρῳ φέροντα, πρῶτος ὥς με βαστάσῃ
πεπτῶτα τῷδε περὶ νεορράντῳ ξίφει·
σὺ δ', ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν
Ἥλιε, πατρώαν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα
ἴδῃς, ἐπισχὼν χρυσόνωτον ἡνίαν
ἄγγειλον ἄτας τὰς ἐμὰς μόρον τ' ἐμδν
γέροντι πατρὶ τῇ τε δυστήνῃ τροφῇ.
ἥ που τάλαινα, τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν,
ἦσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει.
ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνέϊσθαι μάτην,
ἀλλ' ἄρκτέον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχει τινί.
ὦ Θάνατε Θάνατε, νῦν μ' ἐπίσκεψαι μολῶν·
καίτοι σέ μὲν κάκει προσανδῆσω ξυνών.
σέ δ', ὦ φαεινῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας,
καὶ τὸν διφρεντὴν Ἥλιον προσεννέπω,
πανίστατον δὴ κοῦποτ' αὔθις ὕστερον.
ὦ φέγγος, ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον
Σαλαμῖνος, ὦ πατρῶον ἐστίας βᾶθρον
κλειναί τ' Ἀθῆναι καὶ τὸ σύντροφον γένος
κρήναί τε ποταμοί θ' οἶδε, καὶ τὰ Τρωικὰ
πεδία προσανδῶ, χαίρετ', ὦ τροφῆς ἐμοί·
τοῦθ' ὑμῖν Αἴας τοῦπος ὕστατον θροεῖ,
τὰ δ' ἄλλ' ἐν Αἰδου τοῖς κάτω μυθήσομαι.

Sophocles

Κρέων.

114. ΚΡ. καὶ μείζον ὅστις ἀντὶ τῆς αὐτοῦ πάτρας
φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω.
ἐγὼ γάρ, ἴστω Ζεὺς ὁ πάνθ' ὀρῶν αἰεί,
οὔτ' ἂν σιωπήσαιμι τὴν ἄτην ὀρῶν
στείχουσιν ἀστοῖς ἀντὶ τῆς σωτηρίας,
οὔτ' ἂν φίλον ποτ' ἄνδρα δυσμενῇ χθονὸς
θείμην ἐμαντῶ, τοῦτο γιγνώσκων ὅτι
ἥδ' ἐστὶν ἡ σώζουσα καὶ ταύτης ἔπι
πλέοντες ὀρθῆς τοὺς φίλους ποιούμεθα.
τοιούσδ' ἐγὼ νόμοισι τήνδ' αὖξω πόλιν·
καὶ νῦν ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας ἔχω
ἀστοῖσι παίδων τῶν ἀπ' Οἰδίπου πέρι·
'Ετεοκλέα μὲν, ὃς πόλεως ὑπερμαχῶν
ὄλωλε τῆσδε, πάντ' ἀριστεύσας δορί,
τάφῳ τε κρύψαι καὶ τὰ πάντ' ἐφαγνίσαι
ἂ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς·
τὸν δ' αὖ ξύναιμον τοῦδε, Πολυνείκη λέγω,
ὃς γῆν πατρώαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς
φυγὰς κατελθὼν ἠθέλησε μὲν πυρὶ
πρῆσαι κατ' ἄκρας, ἠθέλησε δ' αἵματος
κοινοῦ πάσασθαι, τοὺς δὲ δουλώσας ἄγειν,
τοῦτον πόλει τῇδ' ἐκκεκήρυκται τάφῳ
μήτε κτερίζειν μήτε κωκῦσαί τινα,
ἐὰν δ' ἄθαπτον καὶ πρὸς οἰωνῶν δέμας
καὶ πρὸς κυνῶν ἐδεστὸν αἰκισθέν τ' ἰδεῖν.
τοιόνδ' ἐμὲν φρόνημα, κοῦποτ' ἐκ γ' ἐμοῦ
τιμῇ προέξουσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων·
ἀλλ' ὅστις εὖνους τῇδε τῇ πόλει, θανὼν
καὶ ζῶν ὁμοίως ἐξ ἐμοῦ τιμήσεται. *Antigone 182.*

Sophocles

Κρέων. Ἀντιγόνη.

115. ΚΡ. καὶ δῆτ' ἐτόλμας τούσδ' ὑπερβαίνειν νόμους ;

ΑΝ. οὐ γάρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε,
οὐδ' ἡ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη
τοιούσδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὤρισε νόμους·
οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ὥοιμην τὰ σὰ
κηρύγμαθ', ὥστ' ἄγραπτα κἀσφαλῇ θεῶν
νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν.
οὐ γάρ τι νῦν γε κἀχθές, ἀλλ' αἰεί ποτε
ζῆ ταῦτα, κοῦδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου φάνη.
τούτων ἐγὼ οὐκ ἔμελλον, ἀνδρὸς οὐδενὸς
φρόνημα δείσας, ἐν θεοῖσι τὴν δίκην
δώσειν· θανουμένη γὰρ ἐξῆδη,—τί δ' οὔ ;—
κεῖ μὴ σὺ προκλήρυξας. εἰ δὲ τοῦ χρόνου
πρόσθεν θανοῦμαι, κέρδος αὐτ' ἐγὼ λέγω.
ὅστις γὰρ ἐν πολλοῖσιν ὥς ἐγὼ κακοῖς
ζῆ, πῶς ὁδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει ;

Antigone 449.

116. ΚΡ. ὅστις δ' ὑπερβὰς ἡ νόμους βιάζεται,
ἡ τοῦπιτάσσειν τοῖς κρατύνουσιν νοεῖ,
οὐκ ἔστ' ἐπαίνου τοῦτον ἐξ ἐμοῦ τυχεῖν.
ἀλλ' ὃν πόλις στήσῃ, τοῦδε χρὴ κλύειν
καὶ σμικρὰ καὶ δίκαια καὶ τάναντία.
καὶ τοῦτον ἂν τὸν ἄνδρα θαρσοίην ἐγὼ
καλῶς μὲν ἄρχειν, εἰ δ' ἂν ἄρχεσθαι θέλῃν,
δορός τ' ἂν ἐν χειμῶνι προστεταγμένον
μένειν δίκαιον κἀγαθὸν παραστάτην.
ἀναρχίας δὲ μείζον οὐκ ἔστιν κακόν·
αὕτη πόλεις ὄλλυσιν, ἥδ' ἀναστάτους
οἴκους τίθησιν, ἥδε συμμάχου δορὸς
τροπὰς καταρρήγνυσιν· τῶν δ' ὀρθουμένων
σῶζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ἡ πειθαρχία.

id. 663.

Sophocles

Ἀντιγόνη. Χορὸς Γερόντων Θηβαίων. Κρέων.

117. AN. ὀράτ' ἐμ', ὦ γὰρ πατρίας πολίται,
τὰν νεάταν ὁδὸν
στείχουσιν, νέατον δὲ φέγγος
λεύσσουν ἀελίου,
κοῦποτ' αὖθις· ἀλλὰ μ' ὁ παγκοίτας Ἄιδας ζῶσαν ἄγει
τὰν Ἀχέροντος
ἄκταν, οὐθ' ὑμεναίων
ἔγκληρον, οὐτ' ἐπινύμφειός πώ μέ τις ὕμνος
ὑμνησεν, ἀλλ' Ἀχέροντι νυμφεύσω.
- XO. οὐκοῦν κλεινὴ καὶ ἔπαινον ἔχουσ'
ἐς τόδ' ἀπέρχῃ κεῦθος νεκύων,
οὔτε φθινάσιν πληγείσα νόσοις
οὔτε ξιφέων ἐπὶ χεῖρα λαχοῦσ',
ἀλλ' αὐτόνομος, ζῶσα μόνη δὴ
θνητῶν Ἄιδην καταβήσῃ.
- AN. ἄκλαντος, ἄφιλος, ἀννέμεναιος ἔρχομαι
τὰν πυμάταν ὁδόν· οὐκέτι μοι τόδε
λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα
θέμις ὀρᾶν ταλαίνα·
- KP. ἄρ' ἴστ', αἰοιδὰς καὶ γόους πρὸ τοῦ θανεῖν
ὡς οὐδ' ἂν εἷς παύσαιτ' ἂν, εἰ χρεῖη λέγειν;
οὐκ ἄξεθ' ὡς τάχιστα; καὶ κατηρεφεῖ
τύμβῳ περιπτύξαντες, ὡς εἰρηκ' ἐγώ,
ἄφετε μόνην ἔρημον, εἴτε χρῆ θανεῖν
εἴτ' ἐν τοιαύτῃ ζῶσα νυμφεύειν στέγη·
ἡμεῖς γὰρ ἄγνοι τοῦπὶ τήνδε τὴν κόρην·
μετοικίας δ' οὖν τῆς ἄνω στερήσεται.
- AN. ὦ γῆς Θήβης ἄστρ' πατρῶον,
ἄγομαι δὴ κοῦκέτι μέλλω.
λεύσσετε, Θήβης οἱ κοιρανίδαι,
τὴν βασιλεῖδ' ἀν μούνῃν λοιπὴν,
οἷα πρὸς οἷων ἀνδρῶν πάσχω,
τὴν εὐσεβίαν σεβίσασα.

Antigone 806.

Sophocles

Ἱερεὺς. Οἰδίπους.

118. ΙΕ. ἄλλ' ὦ κρατύνων Οἰδίπους χώρας ἐμῆς,
 ὀρῶς μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα
 βωμοῖσι τοῖς σοῖς· οἱ μὲν οὐδέπω μακρὰν
 πτέσθαι σθένοντες, οἱ δὲ σὺν γήρῃ βαρεῖς
 ἱερῆς, ἐγὼ μὲν Ζηνός, οἶδε τ' ἡθέων
 λεκτοί· τὸ δ' ἄλλο φῦλον ἐξεστεμμένον
 ἀγοραίσι θακεῖ, πρὸς τε Παλλάδος διπλοῖς
 ναοῖς, ἐπ' Ἴσμηνοῦ τε μαντεῖα σποδῶ.
 πόλις γάρ, ὥσπερ καὐτὸς εἰσορῶς, ἄγαν
 ἦδη σαλεύει κἀνακουφίσαι κἀρα
 βυθῶν ἔτ' οὐχ οἷα τε φοινίου σάλου,
 φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονός,
 φθίνουσα δ' ἀγέλαις βουνόμοις τόκοισί τε
 ἀγόνοις γυναικῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
 σκῆψας ἐλαύνει, λοιμὸς ἔχθιστος, πόλιν,
 ὑφ' οὗ κενούται δῶμα Καδμείον· μέλας δ'
 "Αἰδῆς στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται.

Oedipus Tyrannus 14.

119. ΟΙ. ὦ παῖδες οἰκτροί, γνωτὰ κοῦκ ἀγνωτὰ μοι
 προσήλθεθ' ἱμείροντες· εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
 νοσεῖτε πάντες, καὶ νοσοῦντες, ὥς ἐγὼ
 οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ.
 τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἓν ἔρχεται
 μόνον καθ' αὐτόν, κοῦδέν' ἄλλον· ἢ δ' ἐμὴ
 ψυχὴ πόλιν τε κἀμὲ καὶ σ' ὁμοῦ στένει.
 ὥστ' οὐχ ὑπνῷ γ' ἐνδόντα μ' ἐξεγείρετε,
 ἀλλ' ἴστε πολλὰ μὲν με δακρύναντα δῆ,
 πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις.
 ἦν δ' εὖ σκοπῶν ἡῦρισκον ἱασιν μόνην,
 ταύτην ἔπραξα· παῖδα γὰρ Μενοικέως
 Κρέοντ', ἐμαντοῦ γαμβρόν, ἐς τὰ Πυθικὰ
 ἔπεμψα Φοίβου δώμαθ', ὥς πύθοιθ' ὃ τι
 δρῶν ἢ τί φωνῶν τήνδε ῥυσαίμην πόλιν.

id. 58.

Sophocles

Οιδίπους. Χορὸς Γερόντων Θηβαίων.

120. ΟΙ. ὦ πάντα νωμῶν Τειρεσία, διδακτά τε ἄρρητά τ', οὐράνιά τε καὶ χθονοστιβῆ,
 πόλιν μέν, εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὅμως
 οἷα νόσῳ ξύνεστιν· ἥς σὲ προστάτην
 σωτήρρά τ', ὄναξ, μόνον ἐξευρίσκομεν.
 Φοῖβος γάρ, εἴ τι μὴ κλύεις τῶν ἀγγέλων,
 πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν, ἔκλυσιν
 μόνην ἂν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος,
 εἰ τοὺς κτανόντας Λαῖον μαθόντες ἢ
 κτείναιμεν ἢ γῆς φυγάδας ἐκπεμψαίμεθα.
 σὺ δ' οὖν φθονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν
 μήτ' εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδόν,
 ῥύσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν, ῥύσαι δ' ἐμέ,
 ῥύσαι δὲ πᾶν μίasma τοῦ τεθνηκότος.
 ἐν σοὶ γὰρ ἔσμέν· ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν
 ἔχοι τε καὶ δύναιτο, κάλλιστος πόνων.

Oedipus Tyrannus 300.

121. ΧΟ. ἰὼ γενεαὶ βροτῶν,
 ὥς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν ζώσας ἐναριθμῶ.
 τίς γάρ, τίς ἀνὴρ πλεόν τᾶς εὐδαιμονίας φέρει
 ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν καὶ δόξαντ' ἀποκλίνει;
 τὸν σὸν τοι παράδειγμ' ἔχων,
 τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σὸν, ὦ τλαῖμον Οἰδιπόδα, βροτῶν
 οὐδὲν μακαρίζω·
 οὔστις καθ' ὑπερβολὰν
 τοξεύσας ἐκράτησε τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου,
 ὦ Ζεῦ, κατὰ μὲν φθίσας τὰν γαμφώνυχα παρθένον
 χρησμοδόν, θανάτων δ' ἐμᾶ χώρα πύργος ἀνέστα·
 ἐξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλῇ
 ἐμὸς καὶ τὰ μέγιστ' ἐτιμάθης, ταῖς μεγάλαισιν ἐν
 Θήβαισιν ἀνάσπων.
 τανῦν δ' ἀκούειν τίς ἀθλιώτερος;

id. 1186.

Sophocles

Οιδίπους.

122. ΟΙ. ὥς μὲν τάδ' οὐχ ᾧδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα,
μή μ' ἐκδίδασκε, μηδὲ συμβούλευ' ἔτι.
ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅμμασιν ποίοις βλέπων
πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον εἰς "Αἰδου μολών,
οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρ', οἷν ἐμοὶ δυοῖν
ἔργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα.
ἀλλ' ἢ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος ;
οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτε.
οὐδ' ἄστυ γ' οὐδὲ πύργος οὐδὲ δαιμόνων
ἀγάλμαθ' ἱερά, τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ
κάλλιστ' ἀνὴρ εἰς ἔν γε ταῖς Θήβαις τραφεῖς
ἀπεστέρησ' ἐμαντόν, αὐτὸς ἐννέπων
ὠθεῖν ἅπαντας τὸν ἀσεβῆ, τὸν ἐκ θεῶν
φανέντ' ἀναγνον καὶ γένους ἀλάστορα.
τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμὴν
ὀρθοῖς ἔμελλον ὅμμασιν τούτους ὄρᾱν ;
ὠ Κιθαιρών, τί μ' ἐδέχου ; τί μ' οὐ λαβὼν
ἐκτεινας εὐθύς, ὥς ἔδειξα μήποτε
ἐμαντὸν ἀνθρώποισιν ἔνθεν ἢ γεγώς ;
ὦ Πόλυβε καὶ Κόρινθε καὶ τὰ πάτρια
λόγῳ παλαιὰ δώμαθ', οἷον ἄρά με
κάλλος κακῶν ὑπουλον ἐξεθρέψατε·
νῦν γὰρ κακός τ' ὢν κακῶν εὐρίσκομαι.
ἀλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ' ἂ μηδὲ δρᾶν καλόν,
ὅπως τάχιστα πρὸς θεῶν ἕξω μέ που
καλύψατ' ἢ φονεύσατ' ἢ θαλάσσιον
ἐκρίψατ', ἔνθα μήποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι.
ἴτ', ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν.
πείθεσθε, μὴ δείσητε· τὰμὰ γὰρ κακὰ
οὐδείς οἷός τε πλὴν ἐμοῦ φέρειν βροτῶν.

Oedipus Tyrannus 1369.

Sophocles

Κλυταιμνήστρα.

123. ΚΛ. νῦν δ' ὡς ἄπεστ' Αἴγισθος, οὐδὲν ἐντρέπη
ἐμοῦ γε· καίτοι πολλὰ πρὸς πολλοὺς με δὴ
ἐξείπας ὡς θρασεῖα καὶ πέρα δίκης
ἄρχω, καθυβρίζουσα καὶ σέ καὶ τὰ σά·
ἐγὼ δ' ὕβριν μὲν οὐκ ἔχω, κακῶς δέ σε
λέγω κακῶς κλύουσα πρὸς σέθεν θαμά.
πατὴρ γάρ, οὐδὲν ἄλλο, σοὶ πρόσχημ' αἰεί,
ὡς ἐξ ἐμοῦ τέθνηκεν. ἐξ ἐμοῦ· καλῶς
ἐξοῖδα· τῶνδ' ἄρνησις οὐκ ἔνεστί μοι·
ἢ γὰρ Δίκη νιν εἶλεν, οὐκ ἐγὼ μόνη,
ἢ χρεὴν σ' ἀρήγειν, εἰ φρονοῦσ' ἐτύγχανες·
ἐπεὶ πατὴρ σὸς οὗτος, ὃν θρηνεῖς αἰεί,
τὴν σὴν ὄμαιμον οὐκ ἔτλη θῦσαι θεοῖς;
εἶεν, δίδαξον δὴ με πρὸς χάριν τίνων
ἔθυσεν αὐτήν; πότερον Ἀργείων ἑρεῖς;
ἄλλ' οὐ μετῆν αὐτοῖσι τήν γ' ἐμὴν κτανεῖν.
ἄλλ' ἀντ' ἀδελφοῦ δῆτα Μενέλεω κτανὼν
τᾶμ', οὐκ ἔμελλε τῶνδ' ἐμοὶ δώσειν δίκην;
πότερον ἐκείνῳ παῖδες οὐκ ἦσαν διπλοῖ,
οὓς τῆσδε μᾶλλον εἰκὸς ἦν θνήσκειν πάρος,
ἐκ μητρὸς ὄντας ἧς ὁ πλοῦς ὅδ' ἦν χάριν;
ἢ τῶν ἐμῶν Ἀιδης τιν' ἕμερον τέκνων
ἢ τῶν ἐκείνης ἔσχε δαίσασθαι πλέον;
ἢ τῷ πανώλει πατρὶ τῶν μὲν ἐξ ἐμοῦ
παίδων πόθος παρείτο, Μενέλεω δ' ἐνῆν;
οὐ ταῦτ' ἀβούλου καὶ κακοῦ γνώμην πατρός;
δοκῶ μὲν, εἰ καὶ σῆς δίχα γνώμης λέγω·
φαίη δ' ἂν ἢ θανούσά γ', εἰ φωνὴν λάβοι.

Electra 519.

Sophocles

Ἡλέκτρα.

124. ΗΛ. ἄρ' ὑμῖν ὡς ἀλγοῦσα κώδυνωμένη
 δεινῶς δακρῦσαι κάπικωκῦσαι δοκεῖ
 τὸν υἱὸν ἢ δύστηνος ᾧδ' ὀλωλότα;
 ἀλλ' ἐγγελῶσα φροῦδος. ᾧ τάλαιν' ἐγώ·
 Ὀρέστα φίλταθ', ὥς μ' ἀπώλεσας θανών.
 ἀποσπάσας γάρ τῆς ἐμῆς οἴχῃ φρενὸς
 αἶ μοι μόναί παρῆσαν ἐλπίδων ἔτι,
 σὲ πατρὸς ἥξειν ζῶντα τιμωρόν ποτε
 καμοῦ ταλαίνης. νῦν δὲ ποί με χρὴ μολεῖν;
 μόνη γάρ εἰμι, σοῦ τ' ἀπεστερημένη
 καὶ πατρός. ἤδη δέ με δουλεύειν πάλιν
 ἐν τοῖσιν ἐχθίστοισιν ἀνθρώπων ἐμοὶ
 φονεῦσι πατρός. ἄρά μοι καλῶς ἔχει;

Electra 804.

125. ΗΛ. λόγων γε μὴν εὐκλειαν οὐχ ὀρᾷς ὄσσην
 σαυτῇ τε καμοὶ προσβαλεῖς πεισθεῖς ἐμοί;
 τίς γάρ ποτ' ἀστῶν ἢ ξένων ἡμᾶς ἰδὼν
 τοιοῦσδ' ἐπαίνους οὐχὶ δεξιῶσεται;
 “ἴδεσθε τῷδε τῷ κασιγνήτῳ, φίλοι,
 ᾧ τὸν πατρῶον οἶκον ἐξεσωσάτην,
 ᾧ τοῖσιν ἐχθροῖς τοῦ φόνου μεταιτίω·
 τούτῳ φιλεῖν χρὴ, τῷδε χρὴ πάντας σέβειν,
 τῷδ' ἐν θ' ἐορταῖς ἐν τε πανδήμῳ πόλει
 τιμᾶν ἅπαντας εἵνεκ' ἀνδρείας χρεών.”
 τοιαῦτά τοι νῦν πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν,
 ζῶσιν θανούσιν θ' ὥστε μὴ ἔκλιπεῖν κλέος.
 ἀλλ', ᾧ φίλη, πείσθητι, συμπόνει πατρί,
 σύγκαμν' ἀδελφῷ, παῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ,
 παῦσον δὲ σαυτήν, τοῦτο γιγνώσκουσ' ὅτι
 ζῆν αἰσχροὺν αἰσχροῦς τοῖς καλῶς πεφυκόσι.

id. 973.

Sophocles

Ὅρεστος. Ἡλέκτρα.

126. OP. μέθες τόδ' ἄγγος νῦν, ὅπως τὸ πᾶν μάθῃς.
 ΗΛ. μὴ δῆτα πρὸς θεῶν τοῦτό μ' ἐργάσῃ, ξένε.
 OP. πείθου λέγοντι κοῦχ ἁμαρτήσῃ ποτέ.
 ΗΛ. μὴ, πρὸς γενείου, μὴ 'ξέλῃ τὰ φίλτατα.
 OP. οὐ φήμ' ἑάσειν.
 ΗΛ. ὦ τάλαιν' ἐγὼ σέθεν,
 Ὅρεστα, τῆς σῆς εἰ στερήσομαι ταφῆς.
 OP. εὐφημα φώνει· πρὸς δίκης γὰρ οὐ στένεις.
 ΗΛ. πῶς τὸν θανόντ' ἀδελφὸν οὐ δίκη στένω;
 OP. οὐ σοι προσήκει τήνδε προσφωνεῖν φάτιν.
 ΗΛ. οὕτως ἄτιμός εἰμι τοῦ τεθνηκότος;
 OP. ἄτιμος οὐδενὸς σύ· τοῦτο δ' οὐχὶ σόν.
 ΗΛ. εἴπερ γ' Ὅρεστος σῶμα τῷδ' ἄγγει φέρω;
 OP. ἀλλ' οὐκ Ὅρεστος, πλὴν λόγῳ γ' ἠσκημένον.
 ΗΛ. ποῦ δ' ἔστ' ἐκείνου τοῦ τάλαιπύρου τάφος;
 OP. οὐκ ἔστι. τοῦ γὰρ ζῶντος οὐκ ἔστιν τάφος.
 ΗΛ. πῶς εἴπας, ὦ παῖ;
 OP. ψεῦδος οὐδὲν ὦν λέγω.
 ΗΛ. ἦ ξῆ γὰρ ἀνὴρ;
 OP. εἴπερ ἔμψυχός γ' ἐγώ.
 ΗΛ. ἦ γὰρ σὺ κείνος;
 OP. τήνδε προσβλέψασά μου
 σφραγίδα πατρὸς ἔκμαθ' εἰ σαφῇ λέγω.
 ΗΛ. ὦ φίλτατον φῶς.
 OP. φίλτατον, ξυμμαρτυρῶ.
 ΗΛ. ὦ φθέγμ', ἀφίκου;
 OP. μηκέτ' ἄλλοθεν πύθῃ.
 ΗΛ. ἔχω σε χερσίν;
 OP. ὥς τὰ λοιπ' ἔχοις αἰεί.
 ΗΛ. ὦ φίλταται γυναικες, ὦ πολίτιδες,
 ὁρᾶτ' Ὅρεστην τόνδε, μηχαναῖσι μὲν
 θανόντα, νῦν δὲ μηχαναῖς σεσωσμένον. *Electra* 1205.

Sophocles

Δηιάνειρα. Λίχας.

127. ΔΗ. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ χαίροίμ' ἄν, ἀνδρὸς εὐτυχῇ
κλύουσα πρᾶξιν τήνδε, πανδίκῃ φρενί;
πολλή 'στ' ἀνάγκη τῇδε τοῦτο συντρέχειν.
ὅμως δ' ἔνεστι τοῖσιν εὖ σκοπούμενοις
ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα, μὴ σφαλῇ ποτε.
ἐμοὶ γὰρ οἶκτος δεινὸς εἰσέβη, φίλαι,
ταύτας ὁρώσῃ δυσπότμους ἐπὶ ξένης
χώρας ἀοίκους ἀπάτοράς τ' ἀλωμένας,
αἱ πρὶν μὲν ἦσαν ἐξ ἐλευθέρων ἴσως
ἀνδρῶν, τανῦν δὲ δοῦλον ἴσχουσιν βίον.
ὦ Ζεῦ τροπαίε, μή ποτ' εἰσίδοιμί σε
πρὸς τοῦμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσαντά ποι,
μῆδ', εἴ τι δράσεις, τῇσδὲ γε ζώσης ἔτι.
οὕτως ἐγὼ δέδοικα τάσδ' ὀρωμένα.
ὦ δυστάλαινα, τίς ποτ' εἰ νεανίδων;
ἄναιδρος ἢ τεκοῦσα; πρὸς μὲν γὰρ φύσιν
πάντων ἄπειρος τῶνδε, γενναία δέ τις.
Λίχα, τίνος ποτ' ἐστὶν ἢ ξένη βροτῶν;
τίς ἢ τεκοῦσα, τίς δ' ὁ φιτύσας πατήρ;
ἔξειπ'· ἐπεὶ νιν τῶνδε πλείστον ᾤκτισα
βλέπουσ', ὅσῳ περ καὶ φρονεῖν οἶδεν μόνη.
- ΛΙ. τί δ' οἶδ' ἐγώ, τί δ' ἄν με καὶ κρίνοις; ἴσως
γέννημα τῶν ἐκείθεν οὐκ ἐν ὑστάτοις.
- ΔΗ. μὴ τῶν τυράννων; Εὐρύτου σπορά τις ἦν;
- ΛΙ. οὐκ οἶδα· καὶ γὰρ οὐδ' ἀνιστόρουν μακράν.
- ΔΗ. οὐδ' ὄνομα πρὸς τοῦ ξυνεμπόρων ἔχεις;
- ΛΙ. ἥκιστα· σιγῇ τοῦμὸν ἔργον ἤνυτον.
- ΔΗ. εἴπ', ὦ τάλαιν', ἀλλ' ἡμῖν ἐκ στυγῆς· ἐπεὶ
καὶ ξυμφορά τοι μὴ εἰδέναι σέ γ' ἦτις εἶ.

Trachiniae 293.

Sophocles

Ὕλλος. Δηιάνειρα.

128. ΤΛ. ὦ μῆτερ, ὡς ἂν ἐκ τριῶν σ' ἔν εἰλόμην,
ἢ μηκέτ' εἶναι ζῶσαν, ἢ σεσσωσμένην
ἄλλου κεκλησθαι μητέρ', ἢ λύους φρένας
τῶν νῦν παρουσῶν τῶνδ' ἀμείψασθαί ποθεν.
ΔΗ. τί δ' ἐστίν, ὦ παῖ, πρὸς γ' ἐμοῦ στυγούμενον;
ΤΛ. τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι, τὸν δ' ἐμὸν λέγω
πατέρα, κατακτείνασα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ.
ΔΗ. οἴμοι, τίν' ἐξήνεγκας, ὦ τέκνον, λόγον;
ΤΛ. ὃν οὐχ οἶόν τε μὴ οὐ τελεσθῆναι· τὸ γὰρ
φανθὲν τίς ἂν δύναιτ' ἂν ἀγέννητον ποιεῖν;
ΔΗ. πῶς εἶπας, ὦ παῖ; τοῦ παρ' ἀνθρώπων μαθὼν
ἄξιον οὕτως ἔργον εἰργάσθαι με φῆς;
ΤΛ. αὐτὸς βαρεῖαν ξυμφορὰν ἐν ὄμμασιν
πατρὸς δεδορκὼς κοῦ κατὰ γλῶσσαν κλύων.

Trachiniae 734.

129. ΤΛ. εἶδέ μ' ἐν πολλῷ στρατῷ
δακρυρροοῦντα, καί με προσβλέψας καλεῖ·
“ὦ παῖ, πρόσελθε, μὴ φύγῃς τοῦμὸν κακόν,
μηδ' εἴ σε χρὴ θανόντι συνθανεῖν ἐμοί·
ἀλλ' ἄρον ἔξω, καὶ μάλιστα μὲν μέθες
ἐνταῦθ' ὅπου με μὴ τις ὄψεται βροτῶν·
εἰ δ' οἶκτον ἴσχεις, ἀλλὰ μ' ἔκ γε τῆσδε γῆς
πόρθμευσον ὡς τάχιστα, μηδ' αὐτοῦ θάνω.”
τοσαῦτ' ἐπισκῆψαντος, ἐν μέσῳ σκάφει
θέντες σφε πρὸς γῆν τήνδ' ἐκέλσαμεν μόλις
βρυχώμενον σπασμοῖσι· καί νιν αὐτίκα
ἢ ζῶντ' ἐσόψεσθ' ἢ τεθνηκότ' ἀρτίως.
τοιαῦτα, μῆτερ, πατρὶ βουλεύσασ' ἐμῷ
καὶ δρῶσ' ἐλήφθης, ὃν σε ποίνιμος Δίκη
τείσασαί· Ἑρινύς τ'· εἰ θέμις δ', ἐπεύχομαι·
θέμις δ', ἐπεὶ μοι τὴν θέμιν σὺ προύβαλες,
πάντων ἄριστον ἄνδρα τῶν ἐπὶ χθονὶ
κτείνας, ὅποιον ἄλλον οὐκ ὄψει ποτέ.

id. 795.

Sophocles

Ἡρακλῆς.

130. ΗΡ. ὦ πολλὰ δὴ καὶ θερμὰ καὶ λόγῳ κακὰ
καὶ χερσὶ καὶ νώτοισι μοχθήσας ἐγώ·
κούπῳ τοιοῦτον οὔτ' ἄκοιτις ἢ Διὸς
προύθηκεν οὔθ' ὁ στυγνὸς Εὐρύσθεὺς ἐμοί,
οἷον τόδ' ἢ δολῶπις Οἰνέως κόρη
καθήψεν ὥμοις τοῖς ἐμοῖς Ἑρινύων
ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον, ᾧ διόλλυμαι.
ὦ παῖ, γενοῦ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγώς,
καὶ μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσης πλέον.
δός μοι χεροῖν σαῖν αὐτὸς ἐξ οἴκου λαβὼν
ἐς χεῖρα τὴν τεκοῦσαν, ὥς εἰδῶ σάφα
εἰ τοῦμόν ἀλγείς μᾶλλον ἢ κείνης ὀρῶν
λωβητὸν εἶδος ἐν δίκη κακούμενον.
ἴθ', ὦ τέκνον, τόλμησον· οἴκτιρόν τέ με
πολλοῖσιν οἴκτρον, ὅστις ὥστε παρθένος
βέβρυχα κλαίων, καὶ τόδ' οὐδ' ἂν εἰς ποτε
τόνδ' ἄνδρα φαίῃ πρόσθ' ἰδεῖν δεδρακότα,
ἀλλ' ἀστένακτος αἰὲν εἰπόμεν κακοῖς.
νῦν δ' ἐκ τοιούτου θῆλυς ἠΐρημαι τάλας.
ἰδοῦ, θεᾶσθε πάντες ἄθλιον δέμας,
ὁρᾶτε τὸν δύστηνον, ὥς οἴκτρῳς ἔχω,
ὁ τῆς ἀρίστης μητρὸς ὠνομασμένος,
ὁ τοῦ κατ' ἄστρα Ζηνὸς αὐδηθεὶς γόνος.
ἀλλ' εὖ γέ τοι τόδ' ἴστε, κἂν τὸ μηδὲν ὦ
κἂν μηδὲν ἔρπω, τὴν γε δράσασαν τάδε
χειρώσομαι κακὰ τῶνδε· προσμόλοι μόνον,
ἵν' ἐκδιδαχθῇ πᾶσιν ἀγγέλλειν ὅτι
καὶ ζῶν κακοὺς γε καὶ θανὼν ἐτεισάμην.

Trachiniae 1046.

Sophocles

Φιλοκτήτης. Χορὸς Ναυτῶν.

131. ΦΙ. ἰὼ ξένοι,
 τίνες ποτ' ἐς γῆν τήνδε καὶ ποίας τύχης
 κατέσχετ' οὐτ' εὖορμον οὐτ' οἰκουμένην;
 ποίας ἂν ὑμᾶς πατρίδος ἢ γένους ποτὲ
 τύχοιμ' ἂν εἰπών; σχήμα μὲν γὰρ Ἑλλάδος
 στολῆς ὑπάρχει προσφιλεστάτης ἐμοί·
 φωνῆς δ' ἀκούσαι βούλομαι· καὶ μὴ μ' ὄκνῃ
 δείσαντες ἐκπλαγῆτ' ἀπηγριωμένον,
 ἀλλ' οἰκτίσαντες ἄνδρα δύστηνον, μόνον,
 ἔρημον ὧδε καῖφίλον κακούμενον,
 φωνήσατ', εἴπερ ὥς φίλοι προσήκετε. *Philoctetes* 219.
132. ΦΙ. οὐκ ἐνθάδ' οἱ πλοῖ τοῖσι σώφροσιν βροτῶν.
 τάχ' οὖν τις ἄκων ἔσχε· πολλὰ γὰρ τάδε
 ἐν τῷ μακρῷ γένοιτ' ἂν ἀνθρώπων χρόνῳ·
 οὐτοί μ', ὅταν μόλωσιν, ὦ τέκνον, λόγους
 ἔλεοῦσι μέν, καί πού τι καὶ βορᾶς μέρος
 προσέδοσαν οἰκτίραντες ἢ τινα στολήν·
 ἐκείνο δ' οὐδεῖς, ἡνίκ' ἂν μνησθῶ, θέλει,
 σῶσαί μ' ἐς οἴκους, ἀλλ' ἀπόλλυμαι τάλας
 ἔτος τόδ' ἤδη δέκατον ἐν λιμῷ τε καὶ
 κακοῖσι βόσκων τὴν ἀδηφάγον νόσον.
 τοιαῦτ' Ἀτρεΐδαί μ' ἢ τ' Ὀδυσσέως βία
 ὦ παῖ, δεδράκασ', οἷ' Ὀλύμπιοι θεοὶ
 δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν. *id.* 304.
133. ΧΟ. Ὕπν' ὀδύναις ἀδαής, Ὕπνε δ' ἀλγέων,
 εὐαὲς ἡμῖν ἔλθοις,
 εὐαίων εὐαίων, ὧναξ·
 ὄμμασι δ' ἀντίσχοις
 τάνδ' αἴγλαν, ἃ τέταται τανῦν.
 ἴθ' ἴθι μοι παιήων. *id.* 827.

Sophocles

Φιλοκτήτης.

134. ΦΙ. ὦ πῦρ σὺ καὶ πᾶν δαῖμα καὶ πανουργίας
 δεινῆς τέχνημ' ἔχθιστον, οἷά μ' εἰργάσω,
 οἷ' ἠπάτηκας· οὐδ' ἐπαισχύνῃ μ' ὀρώων
 τὸν προστρόπαιον, τὸν ἰκέτην, ὦ σχέτλιε;
 ἀπεστέρηκας τὸν βίον τὰ τόξ' ἐλών.
 ἀπόδος, ἱκνοῦμαί σ', ἀπόδος, ἱκετεύω, τέκνον·
 πρὸς θεῶν πατρώων, τὸν βίον με μὴ ἀφέλῃς.
 ὦμοι τάλας. ἀλλ' οὐδὲ προσφωνεῖ μ' ἔτι,
 ἀλλ' ὥς μεθήσων μήποθ', ὦδ' ὀρᾷ πάλιν.
 ὦ λιμένες, ὦ προβλήτες, ὦ ξυνουσία
 θηρῶν ὀρείων, ὦ καταρρώγες πέτραι,
 ὑμῖν τάδ', οὐ γὰρ ἄλλον οἶδ' ὅτῳ λέγω,
 ἀνακλαίομαι παροῦσι τοῖς εἰωθόσιν,
 οἷ' ἔργ' ὁ παῖς μ' ἔδρασεν οὐξ Ἀχιλλέως·
 ὁμόσας ἀπάξειν οἴκαδ', ἐς Τροίαν μ' ἄγει·
 προσθείς τε χεῖρα δεξιάν, τὰ τόξα μου
 ἱερὰ λαβὼν τοῦ Ζηνὸς Ἡρακλέους ἔχει,
 καὶ τοῖσιν Ἀργείοισι φήνασθαι θέλει.
 ὥς ἄνδρ' ἐλὼν ἰσχυρὸν ἐκ βίας μ' ἄγει,
 κοῦκ οἶδ' ἐναίρων νεκρὸν ἢ καπνοῦ σκιάν,
 εἶδωλον ἄλλως· οὐ γὰρ ἂν σθένοντά γε
 εἶλέν μ'. ἐπεὶ οὐδ' ἂν ὦδ' ἔχοντ', εἰ μὴ δόλῳ.
 νῦν δ' ἠπάτημαι δῦσμορος. τί χρή με δρᾶν;
 ἀλλ' ἀπόδος, ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαντῷ γενοῦ.
 τί φῆς; σιωπᾶς· οὐδέν εἰμ' ὁ δῦσμορος.
 ὄλοιο—μή πω, πρὶν μάθοιμ' εἰ καὶ πάλιν
 γνῶμην μετοίσεις· εἰ δὲ μή, θάνοις κακῶς.

Philoctetes 927.

Sophocles

Φιλοκτήτης. Νεοπτόλεμος. Ὀδυσσεύς.

135. ΦΙ. τίς αὖ παρ' ἄντροις θόρυβος ἵσταται βοῆς;
 ΝΕ. θάρσει· λόγους δ' ἄκουσον οὓς ἤκω φέρων.
 ΦΙ. δέδοικ' ἔγωγε· καὶ τὰ πρὶν γὰρ ἐκ λόγων
 καλῶν κακῶς ἔπραξα, σοῖς πεισθεὶς λόγοις.
 ΝΕ. οὐκ οὖν ἔνεστι καὶ μεταγνῶναι πάλιν;
 ΦΙ. τοιοῦτος ἦσθα τοῖς λόγοισι χῶτε μου
 τὰ τόξ' ἔκλεπτες, πιστός, ἀτηρὸς λάθρα.
 ΝΕ. ἀλλ' οὐ τι μὴν νῦν· βούλομαι δέ σου κλύειν,
 πότερα δέδοκταί σοι μένοντι καρτερεῖν
 ἢ πλεῖν μεθ' ἡμῶν;
 ΦΙ. παῦε, μὴ λέξης πέρα·
 μάτην γὰρ ἂν εἴπῃς γε πάντ' εἰρήσεται.
 οὐ γάρ ποτ' εὖνον τὴν ἐμὴν κτήσῃ φρένα,
 ὅστις γ' ἐμοῦ δόλοισι τὸν βίον λαβὼν
 ἀπεστέρηκας, κᾶτα νουθετεῖς ἐμὲ
 ἐλθῶν, ἀρίστου πατρὸς ἔχθιστος γεγώς·
 ὄλοισθ', Ἀτρεΐδαι μὲν μάλιστ', ἔπειτα δὲ
 ὁ Λαρτίου παῖς καὶ σύ.
 ΝΕ. μὴ 'πεύξῃ πέρα·
 δέχον δὲ χεῖρὸς ἐξ ἐμῆς βέλη τάδε.
 ΦΙ. πῶς εἶπας; ἄρα δεύτερον δολούμεθα;
 ΝΕ. ἀπώμοσ' ἄγνὸν Ζηνὸς ὑψίστου σέβας.
 ΦΙ. ὦ φίλτατ' εἰπῶν, εἰ λέγεις ἐτήτυμα.
 ΝΕ. τοῦργον παρέσται φανερόν· ἀλλὰ δεξιὰν
 πρότεινε χεῖρα, καὶ κράτει τῶν σῶν ὅπλων.
 ΟΔ. ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ γ', ὥς θεοὶ ξυνίστορες,
 ὑπέρ τ' Ἀτρειδῶν τοῦ τε σύμπαντος στρατοῦ.
 ΦΙ. τέκνον, τίνος φώνημα, μῶν Ὀδυσσέως,
 ἐπησθόμην;
 ΟΔ. σάφ' ἴσθι· καὶ πέλας γ' ὄρᾳς,
 ὅς σ' ἐς τὰ Τροίας πεδί' ἀποστελῶ βίᾳ,
 εἴαν τ' Ἀχιλλέως παῖς εἴαν τε μὴ θέλῃ.
 ΦΙ. ἀλλ' οὐ τι χαίρων, ἦν τόδ' ὀρθωθῇ βέλος.

Sophocles

Οἰδίπους. Χορὸς Ἀττικῶν Γερόντων.

136. ΟΙ. ὦ φίλτατ' Αἰγέως παῖ, μόνοις οὐ γίγνεται
 θεοῖσι γῆρας οὐδὲ κατθανεῖν ποτε,
 τὰ δ' ἄλλα συγχεῖ πάνθ' ὁ παγκρατὴς χρόνος.
 φθίνει μὲν ἰσχὺς γῆς, φθίνει δὲ σώματος,
 θνήσκει δὲ πίστις, βλαστάνει δ' ἀπιστία,
 καὶ πνεῦμα ταῦτ' οὐ ποτ' οὔτ' ἐν ἀνδράσιν
 φίλοις βέβηκεν οὔτε πρὸς πόλιν πόλει.
 τοῖς μὲν γὰρ ἤδη, τοῖς δ' ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ
 τὰ τερπνὰ πικρὰ γίγνεται καὶ θῆις φίλα.
 καὶ ταῖσι Θήβαις εἰ τανῦν εὐήμερεῖ
 καλῶς τὰ πρὸς σέ, μυρίας ὁ μυρίος
 χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ' ἰών.

Oedipus Coloneus 607.

137. ΧΟ. εὐίππου, ξένε, τᾶσδε χώρας
 ἔκου τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα,
 τὸν ἀργῆτα Κολωνόν, ἐνθ'
 ἂ λῖγεια μινύρεται
 θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδὼν
 χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις,
 τὸν οἰνώπα νέμουσα κισσὸν
 καὶ τὰν ἄβατον θεοῦ
 φυλλάδα μυριόκαρπον ἀνήλιον
 ἀνήμερόν τε πάντων
 χειμώνων· ἔν' ὁ βακχιώτας
 αἰὲ Διόνυσος ἐμβατεύει
 θεαῖς ἀμφιπολὼν τιθήναις.
 θάλλει δ' οὐρανίας ὑπ' ἄχνας
 ὁ καλλίβοτρυς κατ' ἡμαρ αἰὲ
 νάρκισσος, μέγалаιν θεαῖν
 ἀρχαῖον στεφάνωμ', ὃ τε
 χρυσαυγῆς κρόκος.

id. 668.

Sophocles

Κρέων. Οιδίπους. Χορὸς Ἀττικῶν Γερόντων. Ἀντιγόνη. Θεαεὺς.

138. ΚΡ. παίδοιν δυοῖν σοι τὴν μὲν ἀρτίως ἐγὼ
 ξυναρπάσας ἔπεμψα, τὴν δ' ἄξω τάχα.
 ΟΙ. οἴμοι.
 ΚΡ. τάχ' ἔξεις μᾶλλον οἰμῶζειν τάδε.
 ΟΙ. ἰὼ ξένοι, τί δράσετ' ; ἢ προδώσετε,
 κοῦκ ἐξελαῖτε τὸν ἀσεβῆ τῇσδε χθονός ;
 ΧΟ. χώρει, ξέν', ἔξω θᾶσσον· οὔτε γὰρ τὰ νῦν
 δίκαια πράσσεις οὔθ' ἂ πρόσθεν εἵργασαι.
 ΚΡ. ὑμῖν ἄν εἴη τήνδε καιρὸς ἐξάγειν
 ἄκουσαν, εἰ θέλουσα μὴ πορεύσεται.
 ΑΝ. οἴμοι τάλαινα, ποῖ φύγω ; ποίαν λάβω
 θεῶν ἄρηξιν ἢ βροτῶν ;
 ΧΟ. τί δρᾶς, ξέने ;
 ΚΡ. οὐχ ἄψομαι τοῦδ' ἀνδρός, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς.
 ΟΙ. ὦ γῆς ἀνακτες.
 ΧΟ. ὦ ξέν', οὐ δίκαια δρᾶς.
 ΚΡ. δίκαια.
 ΧΟ. πῶς δίκαια ;
 ΚΡ. τοὺς ἐμοὺς ἄγω.
 ΑΝ. ἀφέλκομαι δύστηνος, ὦ ξένοι ξένοι.
 ΟΙ. ποῦ, τέκνον, εἰ μοι ;
 ΑΝ. πρὸς βίαν πορεύομαι.
 ΟΙ. ὄρεξον, ὦ παῖ, χεῖρας.
 ΑΝ. ἀλλ' οὐδὲν σθένω.
 ΘΗ. τίς ποθ' ἢ βοή ; τί τοῦργον ; ἐκ τίνος φόβου ποτὲ
 βουθυτοῦντά μ' ἀμφὶ βωμὸν ἔσχετ' ἐναλίῳ θεῷ
 τοῦδ' ἐπιστάτῃ Κολωνοῦ ; λέξαθ', ὡς εἰδῶ τὸ πᾶν,
 οὐ χάριν δεῦρ' ἤξα θᾶσσον ἢ καθ' ἡδονὴν ποδός.
 ΟΙ. ὦ φίλτατ', ἔγνω γὰρ τὸ προσφώνημά σου,
 πέπονθα δεινὰ τοῦδ' ὑπ' ἀνδρός ἀρτίως.
 ΘΗ. τὰ ποῖα ταῦτα, τίς δ' ὁ πημῆνας ; λέγε.
 ΟΙ. Κρέων ὅδ', ὃν δέδορκας, οἷχεται τέκνων
 ἀποσπάσας μου τὴν μόνην ξυνωρίδα.

Sophocles

"Αγγελος.

139. ΑΓ. κτύπησε δ' οὖν Ζεὺς χθόνιος, αἱ δὲ παρθένοι
ρίγησαν, ὥς ἤκουσαν· ἐς δὲ γούνατα
πατρὸς πεσοῦσαι κλαῖον, οὐδ' ἀνίεσαν
στέρνων ἀραγμοὺς οὐδὲ παμμήκεις γόους.
ὁ δ' ὥς ἀκούει φθόγγον ἐξαίφνης πικρόν,
πτύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας εἶπεν· “ὦ τέκνα,
οὐκ ἔστ' ἔθ' ὑμῖν τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ πατήρ.
ὄλωλε γὰρ δὴ πάντα τὰμά, κούκέτι
τὴν δυσπρόνητον ἔξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφήν—
σκληρὰν μὲν, οἶδα, παῖδες· ἀλλ' ἐν γὰρ μόνον
τὰ πάντα λύει ταῦτ' ἔπος μοχθήματα.
τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἐξ ὅτου πλέον
ἢ τοῦδε τάνδρως ἔσχεθ', οὐ τητῶμεναι
τὸ λοιπὸν ἤδη τὸν βίον διάξετον.”
τοιαῦτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀμφικείμενοι
πικρῶς ἔκλαιον πάντες. ὥς δὲ πρὸς τέλος
γόνων ἀφίκοντ' οὐδ' ἔτ' ὠρώρει βοή,
ἦν μὲν σιωπή· φθέγμα δ' ἐξαίφνης τινός·
καλεῖ γὰρ αὐτὸν πολλὰ πολλαχῇ θεός·
“ὦ οὗτος οὗτος, Οἰδίπους, τί μέλλομεν
χωρεῖν; πάλαι δὴ τὰπὸ σοῦ βραδύνεται.”
ὁ δ' ὥς ἐπήσθητ' ἐκ θεοῦ καλούμενος,
αὐδᾶ μολεῖν οἱ γῆς ἄνακτα Θησέα.

· · · · ·
μόρφῃ δ' ὁποῖω κείνος ὦλετ', οὐδ' ἂν εἷς
θνητῶν φράσειε, πλὴν τὸ Θησέως κάρα.
οὐ γάρ τις αὐτὸν οὔτε πυρφόρος θεοῦ
κεραυνὸς ἐξέπραξεν οὔτε ποντία
θύελλα κινηθεῖσα τῷ τότε ἐν χρόνῳ.
ἀνὴρ γὰρ οὐ στενακτὸς οὐδὲ σὺν νόσοις
ἀλγεινὸς ἐξεπέμπετ', ἀλλ' εἴ τις βροτῶν
θαυμαστός.

Oedipus Coloneus 1606.

Euripides

Ἔκτωρ. Ῥήσος. Χορὸς Φυλάκων Τρωικῶν.

140. ΕΚ. παῖ τῆς μελῳδοῦ μητέρος, Μουσῶν μιᾶς,
 Ὀρηκός τε ποταμοῦ Στρυμόνος, φιλῶ λέγειν
 τάληθές ἀεὶ κοῦ διπλοῦς πέφυκ' ἀνὴρ.
 πάλαι πάλαι χρῆν τῇδε συγκάμνειν χθονὶ
 ἐλθόντα, καὶ μὴ τοῦπὶ σ' Ἀργείων ὑπο
 Τροίαν ἑᾶσαι πολεμίων πεσεῖν δορί.

οὐ γάρ τι λέξεις ὥς ἄκλητος ὢν φίλοις
 οὐκ ἦλθες οὐδ' ἡμυνας οὐδ' ἐπεστράφης.
 τίς γάρ σε κῆρυξ ἢ γερουσία Φρυγῶν
 ἐλθοῦσ' ἀμύνειν οὐκ ἐπέσκηψεν πόλει;
 ποίων δὲ δώρων κόσμον οὐκ ἐπέμψαμεν;
 σὺ δ' ἐγγενὴς ὢν βάρβαρός τε βαρβάρους
 Ἑλλησιν ἡμᾶς προύπιες τὸ σὸν μέρος.

ΡΗ. ἀλλ' ὕστερον μὲν ἦλθον, ἐν καιρῷ δ' ὅμως.
 σὺ μὲν γὰρ ἤδη δέκατον αἰχμάζεις ἔτος,
 ἐμοὶ δὲ φῶς ἐν ἡλίου καταρκέσει,
 πέρσαντι πύργους ναυστάθμοις ἐπεσπεσεῖν
 κτεῖναί τ' Ἀχαιοὺς· θατέρᾳ δ' ἀπ' Ἰλίου
 πρὸς οἶκον εἶμι, ξυντεμὼν τοὺς σοὺς πόνους.

Rhesus 393.

141. ΧΘ. τίνας ἂ φυλακά; τίς ἀμείβει
 τὰν ἐμὰν πρῶτα;
 δύνεται σημεῖα καὶ ἐπτάποροι
 Πλειάδες αἰθέριαι·
 μέσα δ' αἰετὸς οὐρανοῦ ποτᾶται.
 ἔγρεσθε, τί μέλλετε; κοιτᾶν
 ἔλθετε πρὸς φυλακάν.

οὐ λεύσετε μηνάδος αἴγλαν;

αὖς δὴ πέλας αὖς

γίγνεται, καὶ τις προδρόμων ὅδε γ' ἐστὶν ἀστήρ.

Euripides

Ὅδυσσεύς. Διομήδης. Χορὸς Φυλάκων Τρωικῶν.

142. ΟΔ. ὄρα κατ' ὄρφνην μὴ φύλαξιν ἐντύχῃς.
 ΔΙ. φυλάξομαί τοι κὰν σκότῳ τιθεὶς πόδα.
 ΟΔ. ἦν δ' οὖν ἐγείρῃς, οἷσθα σύνθημα στρατοῦ;
 ΔΙ. Φοῖβον Δόλωνος οἶδα σύμβολον κλύων.
 ΟΔ. ἔα.
 εὐνὰς ἐρήμους τάσδε πολεμίων ὀρώ.
 ΔΙ. καὶ μὴν Δόλων γε τάσδ' ἔφραζεν Ἑκτορος
 κοίτας, ἐφ' ᾧπερ ἔγχος εἴλκυσται τόδε.
 ΟΔ. τί δῆτ' ἂν εἴῃ; μὼν λόχος βέβηκέ ποι;
 ΔΙ. ἴσως ἐφ' ἡμῖν μηχανὴν στήσων τινά.
 ΟΔ. θρασὺς γὰρ Ἑκτωρ νῦν, ἐπεὶ κρατεῖ, θρασύς.
 ΔΙ. τί δῆτ', Ὅδυσσεῦ, δρῶμεν; οὐ γὰρ ἡῦρομεν
 τὸν ἄνδρ' ἐν εὐναῖς, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.
 αἰσχροὺν γε μέντοι ναῦς ἐπ' Ἀργείων μολεῖν,
 δράσαντε μηδὲν πολεμίους νεώτερον. Rhesus 570.
143. ΧΟ. βάλλε βάλλε βάλλε βάλλε,
 θεῖνε θεῖνε· τίς ὅδ' ἀνὴρ;
 λεύσσετε, τοῦτον αὐδῶ·
 κλῶπες οἷτινες κατ' ὄρφνην
 τόνδε κινούσι στρατόν.
 δεῦρο δεῦρο δεῦρο πᾶς.
 τούσδ' ἔχω καὶ τούσδ' ἔμαρψα.
 τίς ὁ λόγος; πόθεν ἔβας; ποδαπὸς εἶ;
 ΟΔ. οὐ σε χρὴ εἰδέναι· θανῇ γὰρ σήμερον δράσας κακῶς.
 ΧΟ. καὶ τί δὴ τὸ σῆμα;
 ΟΔ. Φοῖβος.
 ΧΟ. ἔμαθον· ἴσχε πᾶς δόρυ.
 οἷσθ' ὅποι βεβᾶσιν ἄνδρες;
 ΟΔ. τῇδὲ πη κατείδομεν.
 ἔρπε πᾶς κατ' ἔχνος αὐτῶν·
 ΧΟ. ἢ βοὴν ἐγερτέον.

Euripides

Ἰάσων. Μήδεια.

144. ΙΑ. οὐ νῦν κατείδον πρῶτον ἀλλὰ πολλάκις
τραχείαν ὀργὴν ὡς ἀμήχανον κακόν.
σοὶ γὰρ παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμους ἔχειν,
κούφως φερούσῃ κρεισσόνων βουλευμάτα,
λόγων ματαίων εἶνεκ' ἐκπεσῇ χθονός.
κάμοι μὲν οὐδὲν πρᾶγμα· μὴ παύσῃ ποτέ
λέγουσ' Ἰάσων ὡς κάκιστός ἐστ' ἀνὴρ·
ἂ δ' ἐς τυράννους ἐστὶ σοι λελεγμένα,
πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φυγῇ.
κἀγὼ μὲν αἰεὶ βασιλέων θυμουμένων
ὀργὰς ἀφῆρουν, καὶ σ' ἐβουλόμην μένειν·
σὺ δ' οὐκ ἀνίεις μωρίας, λέγουσ' αἰεὶ
κακῶς τυράννους· τοιγὰρ ἐκπεσῇ χθονός.
ὁμως δὲ κάκ τῶνδ' οὐκ ἀπειρηκὼς φίλοις
ἦκω, τὸ σὸν γε προσκοπούμενος, γύναι,
ὡς μήτ' ἀχρήμων ξὺν τέκνοισιν ἐκπέσῃς
μήτ' ἐνδεής του· πόλλ' ἐφέλκεται φυγῇ
κακὰ ξὺν αὐτῇ. καὶ γὰρ εἰ σύ με στυγεῖς,
οὐκ ἂν δυναίμην σοὶ κακῶς φρονεῖν ποτε.

ΜΗ. ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, ἦλθες, ἔχθιστος γεγώς·
οὔτοι θράσος τόδ' ἐστὶν οὐδ' εὐτολμία,
φίλους κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν,
ἀλλ' ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων
πασῶν, ἀναίδει'· εὖ δ' ἐποίησας μολών.
ἐγὼ τε γὰρ λέξασα κουφισθῆσομαι
ψυχὴν κακῶς σε καὶ σὺ λυπήσῃ κλύων.
ἔσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι
ταῦτ' ἐξυνεισέβησαν Ἀργῶν σκάφος,
αὐτὴ δὲ πατέρα καὶ δόμους προδοῦσ' ἐμούς
τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἴωλκὸν ἰκόμην
ξύν σοι, πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα.
καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν, ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν, παθὼν
προὔδωκας ἡμᾶς, καινὰ δ' ἐκτήσω λέχη. *Medea* 445.

Euripides

Μήδεια.

145. ΜΗ. ὦ τέκνα τέκνα, σφῶν μὲν ἔστι δὴ πόλις
καὶ δῶμ', ἐν ᾧ λιπόντες ἀθλίαν ἐμὲ
οἰκήσεται αἰὲ μνητρὸς ἔστερημένοι·
ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαίαν εἶμι δὴ φυγὰς,
πρὶν σφῶν ὄνασθαι κἀπιδεῖν εὐδαίμονας,
πρὶν λέκτρα καὶ γυναῖκα καὶ γαμηλίους
εὐνὰς ἀγῆλαι λαμπάδας τ' ἀνασχεθεῖν.
ὦ δυστάλαινα τῆς ἐμῆς αὐθαδίας.
ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην,
ἄλλως δ' ἐμόχθουν καὶ κατεξάνθην πόνοις,
στερρὰς ἐνεγκοῦς ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.
ἦ μὴν ποθ' ἦ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας
πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ
καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν,
ζηλωτὸν ἀνθρώποισι· νῦν δ' ὄλωλε δὴ
γλυκεῖα φροντίς. σφῶν γὰρ ἔστερημένη
λυπρὸν διάξω βίοτον ἀλγεινόν τ' ἐμοί.
ὑμεῖς δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὄμμασιν φίλοις
ὄψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου.
φεῦ φεῦ· τί προσδέρκεσθέ μ' ὄμμασιν, τέκνα;
τί προσγελάτε τὸν πανύστατον γέλων; *Medea* 1021.

146. ΜΗ. ἀλλ' εἶμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδόν,
καὶ τοῦσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι,
παῖδας προσειπεῖν βούλομαι. δότ', ὦ τέκνα,
δότ' ἀσπάσασθαι μητρὶ δεξιὰν χέρα.
ὦ φιλάτη χεῖρ, φίλτατον δέ μοι στόμα,
καὶ σχῆμα καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων,
εὐδαιμονοῖτον, ἀλλ' ἐκεῖ· τὰ δ' ἐνθάδε
πατὴρ ἀφείλετ'. ὦ γλυκεῖα προσβολή,
ὦ μαλθακὸς χρῶς πνεῦμά θ' ἡδιστον τέκνων.
χωρεῖτε χωρεῖτ'· οὐκέτ' εἶμι προσβλέπειν
οὔα τ' ἐγὼ σφᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς. *id.* 1067.

Euripides

Μακαρία. Ἰόλαος.

147. MA. μή νυν τρέσῃς ἔτ' ἐχθρὸν Ἀργεῖον δόρυ·
ἐγὼ γὰρ αὐτῇ πρὶν κελευσθῆναι, γέρον,
θνήσκειν ἐτοίμη καὶ παρίστασθαι σφαγῇ.
τί φήσομεν γάρ, εἰ πόλις μὲν ἀξιοῖ
κίνδυνον ἡμῶν εἵνεκ' αἰρεσθαι μέγαν,
αὐτοὶ δὲ προστιθέντες ἄλλοισιν πόνους,
παρόν σφε σῶσαι, φευξόμεσθα μὴ θανεῖν;
οὐ δῆτ', ἐπεὶ τοι καὶ γέλωτος ἄξια,
στένειν μὲν ἰκέτας δαιμόνων καθημένους,
πατρὸς δ' ἐκείνου φύντας οὐ πεφύκαμεν
κακοὺς ὀρᾶσθαι· ποῦ τὰδ' ἐν χρηστοῖς πρέπει;
ἡγεῖσθ' ὅπου δεῖ σῶμα κατθανεῖν τόδε,
νικᾶτε δ' ἐχθρούς· ἦδε γὰρ ψυχὴ πάρα
ἐκοῦσα κοῦκ ἄκουσα· κάξαγγέλλομαι
θνήσκειν ἀδελφῶν τῶνδε κἀμαντῆς ὕπερ.
εὕρημα γάρ τοῖς μὴ φιλοψυχοῦσί γε
κάλλιστον ἡῦρηκ', εὐκλεῶς λιπεῖν βίον.

Herakleidae 500.

148. MA. καὶν ἀπαλλαγὴ πόνων
καὶ νόστος ὑμῖν εὔρεθῇ ποτ' ἐκ θεῶν,
μέμνησθε τὴν σώτειραν ὥς θάψαι χρεῶν·
κάλλιστά τοι δίκαιον· οὐ γὰρ ἐνδεὴς
ὑμῖν παρέστην, ἀλλὰ προύθανον γένους.
τάδ' ἀντὶ παίδων ἐστί μοι κειμήλια
καὶ παρθενείας, εἴ τι δὴ κατὰ χθονός·
εἷη γε μέντοι μηδέν· εἰ γὰρ ἔξομεν
κάκεϊ μερίμνας οἱ θανούμενοι βροτῶν,
οὐκ οἶδ' ὅποι τις τρέψεται· τὸ γὰρ θανεῖν
κακῶν μέγιστον φάρμακον νομίζεται.
- IO. ἀλλ', ὦ μέγιστον ἐκπρέπουσ' εὐψυχία,
πασῶν γυναικῶν, ἴσθι, τιμιωτάτη
καὶ ζῶσ' ὑφ' ἡμῶν καὶ θανούσ' ἔση πολὺ. *id.* 586.

Euripides

Χορὸς Κυνηγῶν. Ἰππόλυτος. Τρόφος Φαίδρας.

149. ΧΟ. χαῖρέ μοι, ὦ καλλίστα,
καλλίστα τῶν κατ' Ὀλυμπον,
παρθένος Ἀρτεμι·
- ΙΠ. σοὶ τόνδε πλεκτὸν στέφανον ἐξ ἀκηράτου
λειμώνος, ὦ δέσποινα, κοσμήσας φέρω,
ἔνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ φέρβειν βοτὰ
οὔτ' ἦλθέ πω σίδηρος, ἀλλ' ἀκήρατον
μέλισσα λειμῶν' ἡρινὸν διέρχεται,
Αἰδῶς δὲ ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις.
ὅσοις διδακτὸν μηδέν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει
τὸ σωφρονεῖν εἴληχεν ἐς τὰ πάνθ' ὁμῶς,
τούτοις δρέπεσθαι, τοῖς κακοῖσι δ' οὐ θέμις.
ἀλλ', ὦ φίλη δέσποινα, χρυσέας κόμης
ἀνάδημα δέξαι χειρὸς εὐσεβοῦς ἄπο.
μόνῳ γάρ ἐστι τοῦτ' ἐμοὶ γέρας βροτῶν·
σοὶ καὶ ξύνειμι καὶ λόγοις σ' ἀμείβομαι,
κλύων μὲν αὐδὴν, ὄμμα δ' οὐχ ὕρῶν τὸ σόν.
τέλος δὲ κάμψαιμ' ὥσπερ ἡρξάμην βίου.

Hippolytus 70.

150. ΤΡ. σίγησον, ὦ παῖ, πρὶν τιν' αἰσθῆσθαι βοῆς.
- ΙΠ. οὐκ ἔστ' ἀκούσας δεῖν' ὅπως σιγήσομαι.
- ΤΡ. ναὶ πρὸς σε τῆς σῆς δεξιᾶς εὐωλένου.
- ΙΠ. οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα μηδ' ἄψῃ πέπλων;
- ΤΡ. ὦ πρὸς σε γονάτων, μηδαμῶς μ' ἐξεργάσῃ.
- ΙΠ. τί δ', εἶπερ, ὥς φῆς, μηδὲν εἴρηκας κακόν;
- ΤΡ. ὁ μῦθος, ὦ παῖ, κοινὸς οὐδαμῶς ὄδε.
- ΙΠ. τά τοι κάλ' ἐν πολλοῖσι κάλλιον λέγειν.
- ΤΡ. ὦ τέκνον, ὅρκους μηδαμῶς ἀτιμάσῃς.
- ΙΠ. ἢ γλῶσσ' ὁμώμοχ', ἢ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.
- ΤΡ. ὦ παῖ, τί δράσεις; σοὺς φίλους διεργάσῃ;
- ΙΠ. ἀπέπτισ' οἰδεὶς ἄδικός ἐστ' ἐμοὶ φίλος.
- ΤΡ. σύγγνωθ'. ἀμαρτεῖν εἰκὸς ἀνθρώπους, τέκνον.

id. 603.

Euripides

Θησεύς. Χορὸς Θεραπαινίδων Φαίδρας. Ἴππόλυτος.

151. ΘΗ. κακῶν δ', ὦ τάλας, πέλαγος εἰσορῶ
 τοσοῦτον ὥστε μήποτ' ἐκνεῦσαι πάλιν,
 μηδ' ἐκπερᾶσαι κῦμα τῆσδε συμφορᾶς.
 τίνα λόγον τάλας, τίνα τύχαν σέθεν
 βαρύποτμον, γύναι, προσανδῶν τύχω;
 ὄρνις γὰρ ὥς τις ἐκ χερῶν ἄφαντος εἶ,
 πῆδημ' ἐς "Αἰδου κραιπνὸν ὀρμήσασά μοι.
 αἰαῖ αἰαῖ, μέλεα μέλεα τάδε πάθη.
 τὸ κατὰ γᾶς θέλω, τὸ κατὰ γᾶς κνέφας
 . μετοικεῖν σκότῳ θανῶν ὃ τλάμων,
 τῆς σῆς στερηθεὶς φιλτάτης ὀμιλίας·
 ἀπώλεσας γὰρ μᾶλλον ἢ κατέφθισο.
 ἔλιπες ἔλιπες, ὦ φίλα γυναικῶν
 ἀρίστα θ' ὅσας ἐφορᾷ
 φέγγος ἀελίου τε καὶ
 νυκτὸς ἀστρωπὸς σελάνα.
- ΧΘ. ἰὼ τάλας ὅσον κακὸν ἔχει δόμος.
 τὸ δ' ἐπὶ τῷδε πῆμα φρίσσω πάλαι.
- ΘΗ. ἔα ἔα·
 τί δὴ ποθ' ἦδε δέλτος ἐκ φίλης χερὸς
 ἡρτημένη; θέλει τι σημῆναι νέον; *Hippolytus* 822.
152. ΙΙΙ. νῦν δ' ὄρκιόν σοι Ζῆνα καὶ πέδον χθονὸς
 ὄμνυμι τῶν σῶν μήποθ' ἄψασθαι γάμων,
 μηδ' ἂν θελήσαι, μηδ' ἂν ἔννοιαν λαβεῖν.
 ἢ τᾶρ' ὀλοίμην ἀκλεῆς, ἀνώνυμος,
 ἄπολις, ἄοικος, φυγὰς ἀλητεύων χθόνα,
 καὶ μήτε πόντος μήτε γῆ δέξαιτό μου
 σάρκας θανόντος, εἰ κακὸς πέφυκ' ἀνὴρ.
 εἰ δ' ἦδε δειμαίνουσ' ἀπώλεσεν βίον
 οὐκ οἶδ'. ἐμοὶ γὰρ οὐ θέμις πέρα λέγειν·
 ἐσωφρόνησεν οὐκ ἔχουσα σωφρονεῖν.

id. 1025.

Euripides

Ἀνδρομάχη. Χορὸς Γυναικῶν Φθιωτίδων.

153. AN. τί δῆτ' ἐμοὶ ξῆν ἡδύ; ἔπρὸς τί χρὴ βλέπειν;
 πρὸς τὰς παρούσας ἢ παρελθούσας τύχας;
 εἷς παῖς ὄδ' ἦν μοι λοιπὸς ὀφθαλμὸς βίου·
 τοῦτον κτενεῖν μέλλουσιν οἷς δοκεῖ τάδε.
 οὐ δῆτα τοῦμ' γ' εἶνεκ' ἀθλίου βίου·
 ἐν τῷδε μὲν γὰρ ἐλπίς, εἰ σωθήσεται·
 ἐμοὶ δ' ὄνειδος μὴ θανεῖν ὑπὲρ τέκνου.
 ὦ τέκνον, ἡ τεκοῦσά σ', ὥς σὺ μὴ θάνῃς,
 στεῖχω πρὸς Ἀιδην· ἦν δ' ὑπεκδράμῃς μόρον,
 μέμνησο μητρός, οἷα τλάσ' ἀπωλόμην,
 καὶ πατρὶ τῷ σῷ, διὰ φιλημάτων ἰὼν
 δάκρυνά τε λείβων καὶ περιπτύσσων χέρας,
 λέγ' οἷ' ἔπραξα. πᾶσι δ' ἀνθρώποις ἄρ' ἦν
 ψυχὴ τέκν'· ὅστις δ' αὐτ' ἄπειρος ὦν ψέγει,
 ἦσσαν μὲν ἀλγεί, δυστυχῶν δ' εὐδαιμονεῖ.
 XO. ᾠκτιρ' ἀκούσας· οἰκτρὰ γὰρ τὰ δυστυχῇ
 βροτοῖς ἅπασι, κἂν θυραῖος ὦν κυρῇ.

Andromache 404.

154. AN. ὦ πᾶσιν ἀνθρώποισιν ἔχθιστοι βροτῶν,
 Σπάρτης ἔνοικοι, δόλια βουλευτήρια,
 ψευδῶν ἄνακτες, μηχανορράφοι κακῶν,
 ἐλικτὰ κοῦδὲν ὑγιές, ἀλλὰ πᾶν πέριξ
 φρονοῦντες, ἀδίκως εὐτυχεῖτ' ἂν Ἑλλάδα.
 τί δ' οὐκ ἐν ὑμῖν ἐστίν; οὐ πλείστοι φόνοι;
 οὐκ αἰσχροκερδεῖς; οὐ λέγοντες ἄλλα μὲν
 γλώσση, φρονοῦντες δ' ἄλλ' ἐφευρίσκεισθ' αἰεῖ;
 ὅλοισθ'. ἐμοὶ δὲ θάνατος οὐχ οὕτω βαρὺς
 ὥς σοὶ δέδοκται· κείνα γάρ μ' ἀπώλεσεν,
 ὅθ' ἡ τάλαινα πόλις ἀνηλώθη Φρυγῶν
 πόσις θ' ὁ κλεινός, ὅς σε πολλάκις δορὶ
 ναύτην ἔθηκεν ἀντὶ χερσαίου κακόν.
 νῦν δ' ἐς γυναῖκα γοργὸς ὀπλίτης φανεῖς
 κτείνεις με.

id. 445.

Euripides

Εκάβη. Ταλθύβιος.

155. ΕΚ. ἃ δ' ἀντιδοῦναι δεῖ σ', ἀπαιτούσης ἐμοῦ,
 ἄκουσον. ἥψω τῆς ἐμῆς, ὡς φῆς, χερὸς
 καὶ τῆς γεραιᾶς προσπίτνων παρηίδος·
 ἀνθάπτομαί σου τῶνδε τῶν αὐτῶν ἐγώ,
 χάριν τ' ἀπαιτῶ τὴν τόθ', ἱκετεύω τέ σε,
 μή μου τὸ τέκνον ἐκ χερῶν ἀποσπάσης,
 μῆδὲ κτάνητε τῶν τεθνηκότων ἄλῃς.
 ταύτῃ γέγηθα κάπιλήθομαι κακῶν·
 ἦδ' ἀντὶ πολλῶν ἐστὶ μοι παραψυχή,
 πόλις, τιθήνη, βάκτρον, ἡγεμῶν ὁδοῦ.
 οὐ τοὺς κρατοῦντας χρὴ κρατεῖν ἃ μὴ χρεῶν,
 οὐδ' εὐτυχοῦντας εὖ δοκεῖν πράξειν αἰεὶ.
 καὶ γὰρ ἦν ποτ', ἀλλὰ νῦν οὐκ εἴμ' ἔτι,
 τὸν πάντα δ' ὄλβον ἡμαρ ἔν μ' ἀφείλετο. *Hecuba* 272.

156. ΤΑ. εἴτ' ἀμφίχρυσον φάσγανον κώπης λαβὼν
 ἐξεῖλκε κολεοῦ, λογάσι δ' Ἀργείων στρατοῦ
 νεανίαις ἔνευσε παρθένον λαβεῖν.
 ἦ δ', ὡς ἐφράσθη, τόνδ' ἐσήμηνεν λόγον·
 “ὦ τὴν ἐμὴν πέρσαντες Ἀργεῖοι πόλιν,
 ἐκοῦσα θνήσκω· μή τις ἄψηται χροὸς
 τοῦμοῦ· παρέξω γὰρ δέρην εὐκαρδίως.
 ἐλευθέραν δέ μ', ὡς ἐλευθέρα θάνω,
 πρὸς θεῶν, μεθέντες κτείνατ'· ἐν νεκροῖσι γὰρ
 δούλῃ κεκλῆσθαι βασιλὶς οὐδ' αἰσχύνομαι.”
 λαοὶ δ' ἐπερρόθησαν, Ἀγαμέμνων τ' ἀναξ
 εἶπεν μεθεῖναι παρθένον νεανίας.
 καπεὶ τόδ' εἰσήκουσεν, ἔρρηξεν πέπλους,
 μαστοὺς τ' ἔδειξε στέρνα θ', ὡς ἀγάλματος,
 κάλλιστα· καὶ καθεῖσα πρὸς γαίαν γόνυ
 ἔλεξε πάντων τλημονέστατον λόγον·
 “ἰδοὺ τόδ', εἰ μὲν στέρνον, ὦ νεανία,
 παίειν προθυμῇ, παῖσον, εἰ δ' ὑπ' αὐχένα
 χρήξεις, πάρεστι λαιμὸς εὐτρεπῆς ὅδε.”

id. 543.

Euripides

Θησεύς. Χορὸς Γυναικῶν Ἀργείων. Κῆρυξ Θηβαῖος.

157. ΘΗ. ἔλεξε γάρ τις ὥς τὰ χείρονα
 πλείω βροτοῖσιν ἔστι τῶν ἀμεινόνων.
 ἐγὼ δὲ τούτοις ἀντίαν γνώμην ἔχω,
 πλείω τὰ χρηστὰ τῶν κακῶν εἶναι βροτοῖς·
 εἰ μὴ γὰρ ἦν τόδ', οὐκ ἂν ἦμεν ἐν φάει.
 αἰνῶ δ' ὅς ἡμῖν βίοτον ἐκ πεφυρμένου
 καὶ θηριώδους θεῶν διεσταθμήσατο,
 πρῶτον μὲν ἐνθεὶς ξύνεσιν, εἴτα δ' ἄγγελον
 γλῶσσαν λόγων δούς, ὥστε γιγνώσκειν ὅπα,
 τροφήν τε καρποῦ, τῇ τροφῇ τ' ἀπ' οὐρανοῦ
 σταγόνας ὑδρηλάς· πρὸς δὲ τοῖσδε χείματος
 προβλήματ', αἰθὼν τ' ἐξαμύνασθαι θεοῦ,
 πόντου τε ναυστολήμαθ', ὥς διαλλαγὰς
 ἔχοιμεν ἀλλήλοισιν ὧν πένοιτο γῆ.
 ἄρ' οὐ τρυφῶμεν, θεοῦ κατασκευὴν βίῃ
 δόντος τοιαύτην, οἷσιν οὐκ ἄρκει τάδε; *Supplices* 196.

158. ΧΘ. τί δρᾶς; προδώσεις ταῦτα, κακβαλεῖς χθονὸς
 γραῦς, οὐ τυχούσας οὐδὲν ὧν τυχεῖν χρέων;
 μὴ δῆτ'; ἔχει γὰρ καταφυγὴν θῆρ μὲν πέτραν,
 δούλος δὲ βωμοὺς θεῶν, πόλις δὲ πρὸς πόλιν
 ἔπτηξε χειμασθεῖσα· τῶν γὰρ ἐν βροτοῖς
 οὐκ ἔστιν οὐδὲν διὰ τέλους εὐδαιμονοῦν. *id.* 265.

159. ΚΗ. τίς γῆς τύραννος; πρὸς τίν' ἀγγεῖλαί με χρῆ
 λόγους Κρέοντος, ὃς κρατεῖ Κάδμου χθονός;
 ΘΗ. πρῶτον μὲν ἡρξω τοῦ λόγου ψευδῶς, ξένε,
 ζητῶν τύραννον ἐνθάδ'. οὐ γὰρ ἄρχεται
 ἐνὸς πρὸς ἀνδρός, ἀλλ' ἐλευθέρα πόλις.
 δῆμος δ' ἀνάσσει διαδοχαῖσιν ἐν μέρει
 ἐνιαυσίαισιν, οὐχὶ τῷ πλούτῳ διδοὺς
 τὸ πλεῖον, ἀλλὰ χὼ πείνης ἔχων ἴσον. *id.* 399.

Euripides

Ἡρακλῆς. Χορὸς Γερόντων Θηβαίων.

160. ΗΡ. ἐγὼ δέ,—νῦν γὰρ τῆς ἐμῆς ἔργον χερός,—
 πρῶτον μὲν εἶμι καὶ κατασκάψω δόμους
 καινῶν τυράννων, κρᾶτα δ' ἀνόσιον τεμῶν
 ρίψω κυνῶν ἔλκημα· Καδμείων δ' ὅσους
 κακοὺς ἐφηῦρον εὔ παθόντας ἐξ ἐμοῦ,
 τῷ καλλινίκῳ τῷδ' ὄπλῳ χειρώσομαι.
 τῷ γάρ μ' ἀμύνειν μᾶλλον ἢ δάμαρτι χρὴ
 καὶ παισὶ καὶ γέροντι; χαιρόντων πόνοι·
 μάτην γὰρ αὐτοὺς τῶνδε μᾶλλον ἤνυσα.
 καὶ δεῖ μ' ὑπὲρ τῶνδ', εἴπερ οἶδ' ὑπὲρ πατρός,
 θνήσκειν ἀμύνοντ'· ἢ τί φήσομεν καλὸν
 ὕδρα μὲν ἐλθεῖν ἐς μάχην λέοντί τε
 Εὐρυσθέως πομπαῖσι, τῶν δ' ἐμῶν τέκνων
 οὐκ ἐκπονήσω θάνατον; οὐκ ἄρ' Ἡρακλῆς
 ὁ καλλίνικος, ὡς πάροιθε, λέξομαι. *Hercules* 565.

161. ΧΟ. ἂ νεότας μοι φίλον· ἄχθος δὲ τὸ γῆρας ἀεὶ
 βαρύτερον Αἴτνας σκοπέλων
 ἐπὶ κρατὶ κείται,
 βλεφάρων σκοτεινὸν
 φάος ἐπικαλύψαν.
 μή μοι μήτ' Ἀσιάτιδος
 τυραννίδος ὄλβος εἴη,
 μή χρυσοῦ δώματα πλήρη
 τᾶς ἥβας ἀντιλαβεῖν,
 ἃ καλλίστα μὲν ἐν ὄλβῳ,
 καλλίστα δ' ἐν πενίᾳ.
 τὸ δὲ λυγρὸν φόνιόν τε γῆ-
 ρας μισῶ· κατὰ κυμάτων δ'
 ἔρροι, μηδέ ποτ' ὤφελεν
 θνατῶν δώματα καὶ πόλεις
 ἐλθεῖν, ἀλλὰ κατ' αἰθέρ' ἀεὶ πτεροῖσι φορεῖσθω.

id. 637.

Euripides

Θησεύς. Ἡρακλῆς.

162. ΘΗ. καίτοι τί φήσεις, εἰ σὺ μὲν θνητὸς γεγὼς
φέρεις ὑπέρφεν τὰς τύχας, θεοὶ δὲ μῆ;
Θήβας μὲν οὖν ἔκλειπε τοῦ νόμου χάριν,
ἔπου δ' ἄμ' ἡμῖν πρὸς πόλισμα Παλλάδος.
ἐκεῖ χέρας σὰς ἀγνίσας μιάσματος
δόμους τε δώσω χρημάτων τ' ἐμῶν μέρος.
καλὸς γὰρ ἀστοῖς στέφανος Ἑλλήνων ὑπο
ἄνδρ' ἐσθλὸν ὠφελοῦντας εὐκλείας τυχεῖν.
καὶ γὰρ χάριν σοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας
τήνδ' ἀντιδώσω· νῦν γὰρ εἰ χρεῖος φίλων.
θεοὶ δ' ὅταν τιμῶσιν, οὐδὲν δεῖ φίλων·
ἄλλης γὰρ ὁ θεὸς ὠφελῶν, ὅταν θέλῃ.

ΗΡ. οἴμοι· πάρεργά τοι τὰδ' ἔστ' ἐμῶν κακῶν.
ἐγὼ δὲ τοὺς θεοὺς οὔτε λέκτρ' ἂ μὴ θέμις
στέργειν νομίζω, δεσμὰ τ' ἐξάπτειν χεροῖν
οὔτ' ἡξίωσα πώποτ' οὔτε πείσομαι,
οὐδ' ἄλλον ἄλλου δεσπότην πεφυκέναι.
δεῖται γὰρ ὁ θεός, εἴπερ ἔστ' ὄντως θεός,
οὐδενός· ἀοιδῶν οἷδε δύστηνοι λόγοι.
ἐσκεψάμην δέ, καίπερ ἐν κακοῖσιν ὦν,
μὴ δειλίαν ὄφλω τιν' ἐκλιπὼν φάος.
τὰς ξυμφορὰς γὰρ ὅστις οὐκ ἐπίσταται
θνητὸς πεφυκὼς ὃν τρόπον χρεὼν φέρειν,
οὐδ' ἄνδρὸς ἂν δύναιθ' ὑποστῆναι βέλος.
ἐγκαρτερήσω θάνατον· εἴμι δ' ἐς πόλιν
τὴν σὴν, χάριν τε μυρίαν δώρων ἔχω.
ἀτὰρ πόνων δὴ μυρίων ἐγευσάμην·
ὦν οὔτ' ἀπείπον οὐδέν' οὔτ' ἀπ' ὀμμάτων
ἔσταξα πηγὰς, οὐδ' ἂν ψόμην ποτὲ
ἐς τοῦθ' ἰκέσθαι, δάκρυ' ἀπ' ὀμμάτων βαλεῖν.

Hercules 1320.

Euripides

Ἴων. Κρέονσα.

163. **ΙΩ.** ἡμεῖς δέ, πόνοὺς οὓς ἐκ παιδὸς
 μοχθοῦμεν αἰεὶ, πτόρθοισι δάφνης
 στέφεσιν θ' ἱεροῖς ἐσόδους Φοῖβου
 καθαρὰς θήσομεν ὑγραῖς τε πέδον
 ῥανίσιν νοτερόν, πτηνῶν τ' ἀγέλας,
 αἱ βλάπτουσιν
 σέμν' ἀναθήματα, τόξοισιν ἐμοῖς
 φυγάδας θήσομεν· ὥς γὰρ ἀμήτωρ
 ἀπάτωρ τε γεγὼς τοὺς θρέψαντας
 Φοῖβου ναοὺς θεραπεύω.
 ὦ Παιᾶν ὦ Παιάν,
 εὐαίων εὐαίων
 εἴης, ὦ Λατοῦς παῖ.
 καλὸν γε τὸν πόνον, ὦ
 Φοῖβε, σοὶ πρὸ δόμων λατρεύω.

Ion 102.

164. **ΚΡ.** σὺ δ' εἰ τίς ; ὥς σου τὴν τεκοῦσαν ὤλβισα.
ΙΩ. τοῦ θεοῦ καλοῦμαι δοῦλος εἰμί τ', ὦ γύναι.
ΚΡ. ἀνάθημα πόλεως, ἣ τινος πραθεῖς ὕπο ;
ΙΩ. οὐκ οἶδα, πλὴν ἔν, Δοξίου κεκλήμεθα.
ΚΡ. ἡμεῖς σ' ἄρ' αὖθις, ὦ ξέν', ἀντοικτίρομεν.
ΙΩ. ὥς μὴ εἰδόθ' ἥτις μ' ἔτεκεν, ἐξ ὅτου τ' ἔφυν.
ΚΡ. ναοῖσι δ' οἰκεῖς τοισὶδ' ἣ κατὰ στέγας ;
ΙΩ. ἅπαν θεοῦ μοι δῶμ', ἔν' ἂν λάβῃ μ' ὕπνος.
ΚΡ. παῖς δ' ὦν ἀφίκου ναὸν ἣ νεανίας ;
ΙΩ. βρέφος λέγουσιν οἱ δοκοῦντες εἰδέναι.
ΚΡ. καὶ τίς γάλακτί σ' ἐξέθρεψε Δελφίδων ;
ΙΩ. οὐπῶποτ' ἔγνων μαστόν. ἣ δ' ἔθρεψέ με
ΚΡ. τίς, ὦ ταλαίπωρ' ; ὥς νοσοῦς' ἡῦρον νόσους.
ΙΩ. Φοῖβου προφῆτις, μητέρ' ὥς νομίζομεν.
ΚΡ. ἐς δ' ἄνδρ' ἀφίκου τίνα τροφὴν κεκτημένος ;
ΙΩ. βωμοί μ' ἔφερβον οὐπιῶν τ' αἰεὶ ξένος.
ΚΡ. τάλαιν' ἄρ' ἣ τεκοῦσά σ', ἥτις ἦν ποτε. *id.* 308.

Euripides

Ζεῦθος. Ἴων. Κρέονσα.

165. ΖΟ. ὦ τέκνον, χαῖρ· ἡ γὰρ ἀρχὴ τοῦ λόγου πρόποισά μοι.
 ΙΩ. χαίρομεν· σὺ δ' εὖ φρόνει γε, καὶ δὴ ὄντ' εὖ πράξομεν.
 ΖΟ. δὺς χερὸς φίλημά μοι σῆς σώματός τ' ἀμφιπτυχάς.
 ΙΩ. εὖ φρονεῖς μὲν, ἢ σ' ἔμηνε θεοῦ τις, ὦ ξένε, βλάβη;
 ΖΟ. οὐ φρονῶ, τὰ φίλταθ' εὐρὼν εἰ φιλεῖν ἐφίεμαι;
 ΙΩ. παῦε· μὴ ψαύσας τὰ τοῦ θεοῦ στέμματα ῥήξης χερί.
 ΖΟ. ὡς τί δὴ φεῖγεις με; σαυτοῦ γνώρισον τὰ φίλτατα;
 ΙΩ. οὐ φιλῶ φρενοῦν ἀμούσους καὶ μεμνηνότας ξένους.
 ΖΟ. κτείνει καὶ πίμπρη· πατρὺς γάρ, ἣν κτάνης, ἔσθι φονεύς.
 ΙΩ. τίς λέγει τάδ';
 ΖΟ. οἷς σ' ἔθρεψεν ὄντα Λοξίας ἐμόν.

Ion 517.

166. ΙΩ. φεῦ φεῦ· κατ' ὅσων ὡς ὑγρὸν βάλλω δάκρυ,
 ἐκέϊσε τὸν νοῦν δοὺς ὅθ' ἡ τεκοῦσά με,
 κρυφαῖα νυμφευθεῖς, ἀπημπούλα λάθρα,
 καὶ μαστὸν οὐχ ὑπέσχε·ν· ἀλλ' ἀνώνυμος
 ἐν θεοῦ μελάθροις εἶχον οἰκέτην βίον.
 τὰ τοῦ θεοῦ μὲν χρηστά, τοῦ δὲ δαίμονος
 βαρέα· χρόνον γὰρ ὃν με χρῆν ἐν ἀγκάλαις
 μητρὸς τρυφῆσαι καὶ τι τερφθῆναι βίου,
 ἀπεστερήθην φιλτάτης μητρὸς τροφῆς.
 τλήμων δὲ χεῖρ τεκοῦσά μ', ὡς ταῦτ' ὅν πάθος
 πέπονθε, παιδὸς ἀπολέσασα χαρμονάς.
 ὦ στέμμαθ' ἱερά, τί ποτέ μοι κεκεύθατε;
 ἀνοικτέον τάδ' ἐστὶ καὶ τολμητέον.
 ΚΡ. τί δῆτα φάσμα τῶν ἀνελπίστων ὄρω;
 ΙΩ. σίγα σύ· πολλὰ καὶ πάροιθεν οἶσθά μοι.
 ΚΡ. οὐκ ἐν σιωπῇ τὰμά· μή με νουθέτει.
 ὄρω γὰρ ἄγγος οὐδ' ἔξέθηκ' ἐγώ ποτε
 σέ γ' ὦ τέκνον μοι βρέφος ἔτ' ὄντα νήπιον.
 λείψω δὲ βωμὸν τόνδε, κεῖ θανεῖν με χρή.
 ΙΩ. λάξυθε τήνδε· θεομανῆς γὰρ ἦλατο
 βωμοῦ λιποῦσα ξόανα· δεῖτε δ' ὠλένας. *id. 1369.*

Euripides

Ἀνδρομάχη.

167. AN. ὦ φίλτατ', ὦ περισσὰ τιμηθεὶς τέκνον,
θανῇ πρὸς ἐχθρῶν, μητέρ' ἀθλίαν λιπών.
ἢ τοῦ πατρὸς δέ σ' εὐγένει' ἀπώλεσεν,
ἢ τοῖσιν ἄλλοις γίγνεται σωτηρία,
τὸ δ' ἐσθλὸν οὐκ ἐς καιρὸν ἦλθε σοὶ πατρός.
ὦ παῖ, δακρύεις; αἰσθάνη κακῶν σέθεν;
τί μου δέδραξαι χερσὶ κἀντέχῃ πέπλων,
νεοσσὸς ὥσεί πτέρυγας ἐσπίτνων ἐμάς;
οὐκ εἰσιν Ἑκτωρ, κλεινὸν ἄρπάσας δόρυ,
γῆς ἐξανελθῶν, σοὶ φέρων σωτηρίαν,
οὐ ξυγγένεια πατρός, οὐκ ἰσχύς Φρυγῶν·
ὦ νέον ὑπαγκάλισμα μητρὶ φίλτατον,
ὦ χρωτὸς ἡδὺ πνεῦμα· διὰ κενῆς ἄρα
ἐν σπαργάνοις σε μαστὸς ἐξέθρεψ' ὅδε,
μάτην δ' ἐμόχθουν καὶ κατεξάνθη πόνους.
νῦν, οὔ ποτ' αὖθις, μητέρ' ἀσπάζου σέθεν·
πρόσπιτνε τὴν τεκοῦσαν, ἀμφὶ δ' ὠλένας
ἔλισσ' ἐμοῖς νώτοισι καὶ στόμ' ἄρμοσον.
ὦ βάρβαρ' ἐξευρόντες Ἕλληνες κακά,
τί τόνδε παῖδα κτείνεται' οὐδὲν αἴτιον;
ὦ Τυνδάρειον ἔρνος, οὔ ποτ' εἰ Διός,
πολλῶν δὲ πατέρων φημί σ' ἐκπεφυκέναι,
Ἀλάστορος μὲν πρῶτον, εἶτα δὲ Φθόνου,
Φόνου τε Θανάτου θ', ὅσα τε γῇ τρέφει κακά.
οὐ γάρ ποτ' αὖχω Ζῆνά γ' ἐκφῦσαι σ' ἐγώ,
πολλοῖσι κῆρα βαρβάροις Ἑλλησὶ τε.
ὅλοιο· καλλίστων γὰρ ὁμμάτων ἀπο
αἰσχροῦς τὰ κλεινὰ πεδί' ἀπώλεσας Φρυγῶν.
ἄγετε, φέρετε, καὶ ρίπτειτ', εἰ ρίπτειν δοκεῖ·
δαίνυσθε τοῦδε σάρκας. ἔκ τε γὰρ θεῶν
διολλύμεσθα, παιδί τ' οὐ δυναίμεθ' ἄν
θάνατον ἀρῆξαι.

Troades 735.

Euripides

Αὐτοὔργος. Ἥλέκτρα.

168. ΑΥ. ἐκ τῶνδε δὴ τοιόνδ' ἐμῆχανήσατο
 Αἰγισθος· ὃς μὲν γῆς ἀπηλλάχθη φυγὰς
 Ἀγαμέμνονος παῖς, χρυσὸν εἶφ' ὃς ἂν κτάνη,
 ἡμῖν δὲ δὴ δίδωσιν Ἥλέκτραν ἔχειν
 δάμαρτα,—πατέρων μὲν Μυκηναίων ἀπο
 γεγῶσιν· οὐ δὴ τοῦτό γ' ἐξελέγχομαι·
 λαμπροὶ γὰρ ἐς γένος γε, χρημάτων δὲ δὴ
 πένητες, ἔνθεν ἡϋγένει' ἀπόλλυται,—
 ὥς ἀσθενεὶ δοὺς ἀσθενῇ λάβοι φόβον.
 εἰ γὰρ νιν ἔσχεν ἀξίωμ' ἔχων ἀνὴρ,
 εὖδοντ' ἂν ἐξήγειρε τὸν Ἀγαμέμνονος
 φόνον, δίκη τ' ἂν ἦλθεν Αἰγίσθῳ τότε.
- ΗΛ. ὦ νῦξ μέλαινα, χρυσέων ἀστρων τροφὴ,
 ἐν ἧ τὸδ' ἄγγος τῷδ' ἐφεδρεῦον κάρη
 φέρουσα πηγὰς ποταμίας μετέρχομαι,
 οὐ δὴ τι χρεῖας ἐς τοσόνδ' ἀφιγμένη,
 ἀλλ' ὥς ὕβριν δεῖξωμεν Αἰγίωθου θεοῖς,
 γόους τ' ἀφείην αἰθέρ' ἐς μέγαν πατρί.
 ἦ γὰρ πανώλης Τυνδαρίς, μήτηρ ἐμὴ,
 ἐξέβαλέ μ' οἴκων, χάριτα τιθεμένη πόσει.
- ΑΥ. τί γὰρ τάδ', ὦ δύστην', ἐμὴν μοχθεῖς χάριν,
 πόνους ἔχουσα, πρόσθεν εὖ τεθραμμένη,
 καὶ ταῦτ' ἐμοῦ λέγοντος οὐκ ἀφίστασαι;
- ΗΛ. ἐγὼ σ' ἴσον θεοῖσιν ἡγοῦμαι φίλον·
 ἐν τοῖς ἐμοῖς γὰρ οὐκ ἐνύβρισας κακοῖς.
 μεγάλη δὲ θνητοῖς μοῖρα συμφορᾶς κακῆς
 ἱατρὸν εὐρεῖν, ὥς ἐγὼ σὲ λαμβάνω.
 δεῖ δὴ με κακέλευστον εἰς ὅσον σθένω
 μόχθου ἵπικουφίζουσιν, ὥς ῥᾶον φέρης,
 ξυνεκκομίζειν σοὶ πόνους. ἄλις δ' ἔχεις
 τᾶξωθεν ἔργα· τὰν δόμοις δ' ἡμᾶς χρεῶν
 ἐξευτρεπίζειν. εἰσιόντι δ' ἐργάτη
 θύραθεν ἡδὺ τᾶνδον εὐρίσκειν καλῶς.

Electra 31.

Euripides

Χορὸς Γυναικῶν Ἀργείων. Ἡλέκτρα.

169. ΧΟ. Ἀγαμέμνωνος ὦ κόρα,
 ἤλυθον, Ἡλέκτρα, ποτὶ σὰν ἀγρότειραν αὐλάν.
 ἔμολέ τις ἔμολεν γαλακτοπότας ἀνὴρ
 Μυκηναῖος οὐριβάτας·
 ἀγγέλλει δ', ὅτι νῦν τριταί-
 αν καρύσσουσιν θυσίαν
 Ἀργεῖοι, πᾶσαι δὲ παρ' Ἡ-
 ραν μέλλουσι παρθениκαὶ στείχειν.

ΗΛ. οὐκ ἐπ' ἀγλαΐαις, φίλαι,
 θυμόν, οὐδ' ἐπὶ χρυσείοις
 ὄρμοισιν πεπόταμαι
 τάλαιν', οὐδὲ στᾶσα χοροῖς
 Ἀργεΐαις ἅμα νύμφαις
 ἐλικτὸν κρούσω πόδ' ἐμόν.
 δάκρυσι χορεύω, δακρύων δέ μοι μέλει
 δειλαίᾳ τὸ κατ' ἄμαρ.
 σκέψαι μου πιναρὰν κόμαν
 καὶ τρύχη τάδ' ἐμῶν πέπλων,
 εἰ πρέποντ' Ἀγαμέμνωνος
 κούρα τῇ βασιλείᾳ
 Τροίᾳ θ', ἃ τοῦμοῦ πατέρος
 μέμναται ποθ' ἄλοῦσα.

ΧΟ. μεγάλα θεός· ἀλλ' ἴθι,
 καὶ παρ' ἐμοῦ χρῆσαι πολύπηνα φάρεα δύναι.
 δοκεῖς τοῖσι σοῖς δακρύοις,
 μὴ τιμῶσα θεούς, κρατή-
 σειν ἐχθρῶν; οὗτοι στοναχαῖς,
 ἀλλ' εὐχαῖς θεοὺς σὺν σεβί-
 ζουσ' ἔξεις εὐαμερίαν, ὦ παῖ

Electra 167.

Euripides

Ἡλέκτρα. Κλυταιμνήστρα. Ὀρέστης.

170. ΗΛ. μόνην δὲ πασῶν οἶδ' ἐγὼ σ' Ἑλληνίδων,
εἰ μὲν τὰ Τρώων εὐτυχοί, κεχαρμένην,
εἰ δ' ἦσσον' εἶη, ξυννεφούσαν ὄμματα,
'Αγαμέμνον' οὐ χρήζουσιν ἐκ Τροίας μολεῖν.
καίτοι καλῶς γε σωφρονεῖν παρείχέ σοι
ἄνδρ' εἶχες οὐ κακίον' Αἰγίσθου πόσιν,
ὃν Ἑλλὰς αὐτῆς εἴλετο στρατηλάτην
'Ελένης δ' ἀδελφῆς τοιάδ' ἐξειργασμένης,
ἐξῆν κλέος σοι μέγα λαβεῖν· τὰ γὰρ κακὰ
παράδειγμα τοῖς ἐσθλοῖσιν εἴσοψιν τ' ἔχει.
- ΚΛ. ὦ παῖ, πέφυκας πατέρα σὸν στέργειν αἰεί.
ἔστιν δὲ καὶ τόδ'· οἱ μὲν εἰσιν ἀρσένων,
οἱ δ' αὖ φιλοῦσι μητέρας μᾶλλον πατρός.
συγγνώσομαί σοι· καὶ γὰρ οὐχ οὕτως ἄγαν
χαίρω τι, τέκνον, τοῖς δεδραμένοις ἐμοί. *Electra* 1076.
171. ΟΡ. ἰὼ τύχας, τᾶς σᾶς τύχας, μᾶτερ τεκοῦσ',
ἄλαστα, μέλεα καὶ πέρα
παθοῦσα σῶν τέκνων ὑπαί.
πατρὸς δ' ἔτεισας φόνον δικαίως.
τίνα δ' ἑτέραν μόλω πόλιν; τίς ξένος,
τίς εὐσεβῆς ἐμὸν κᾶρα
προσόψεται ματέρα κτανόντος;
ΗΛ. ἰὼ ἰώ μοι. ποῖ δ' ἐγώ, τίν' ἐς χορόν,
τίνα γάμον εἶμι; τίς πόσις
με δέξεται νυμφικὰς ἐς εὐνάς;
ΟΡ. πάλιν πάλιν φρόνημα σὸν μετεστάθῃ·
φρονεῖς γὰρ ὅσια νῦν, τότε' οὐ
φρονοῦσα, δεινὰ δ' εἰργάσω,
φίλα, κασίγνητον οὐ θέλοντα.
ΗΛ. σάφ' οἶδα, δι' ὀδύνας ἔβας, ἰήιον
κλύων γόνον ματρός, ἃ σ' ἔτικτεν.
ΟΡ. βοὰν δ' ἔλασσε τάνδε, πρὸς γένυν ἐμὰν
τιθείσα χεῖρα· "τέκος ἐμόν, λιταίνω." *id.* 1184.

Euripides

Πυλάδης. Ἰφιγένεια. Ὀρέστης.

172. ΠΥ. σήμαινε δ' ᾧ χρὴ τάσδ' ἐπιστολὰς φέρειν
πρὸς Ἄργος, ὃ τι τε χρὴ κλύοντά σου λέγειν.
ΙΦ. ἄγγελ' Ὀρέστη, παιδὶ τὰγαμέμνονος·
“ἡ ’ν Αὐλίδι σφαγείσ’ ἐπιστέλλει τάδε
ζῶσ’ Ἰφιγένεια, τοῖς ἐκεῖ δ’ οὐ ζῶσ’ ἔτι.”
ΟΡ. ποῦ δ’ ἔστ’ ἐκείνη; κατθανοῦσ’ ἦκει πάλιν;
ΙΦ. ἦδ’ ἦν ὁρᾷς σὺ· μὴ λόγων ἐκπλησέ με.
“κόμισαί μ’ ἐς Ἄργος, ᾧ ξύναιμε, πρὶν θανεῖν,
ἐκ βαρβάρου γῆς καὶ μετástησον θεᾶς
σφαγίων, ἐφ’ οἷσι ξινοφόνους τιμὰς ἔχω.”
ΟΡ. Πυλάδη, τί λέξω; ποῦ ποτ’ ὄνθ’ ἠνύρημεθα;
ΙΦ. “ἡ σοῖς ἀραῖα δώμασιν γενήσομαι,
Ὀρέσθ’, ἵν’ αὖθις ὄνομα δις κλύων μάθης.”
ΟΡ. ᾧ θεοί.
ΙΦ. τί τοὺς θεοὺς ἀνακαλεῖς ἐν τοῖς ἐμοῖς;
ΟΡ. οὐδέν· πέραινεν δ’ ἐξέβην γὰρ ἄλλοσε.
ΙΦ. λέγ’ οὔνεκ’ ἔλαφον ἀντιδοῦσά μου θεᾶ
Ἄρτεμις ἔσωσέ μ’, ἣν ἔθυσ’ ἐμὸς πατήρ,
δοκῶν ἐς ἡμᾶς ὁξὺ φάσγανον βαλεῖν,
ἐς τήνδε δ’ ᾤκισ’ αἶαν. αἶδ’ ἐπιστολαί,
τάδ’ ἐστὶ τὰν δέλτοισιν ἐγγεγραμμένα.
ΠΥ. ᾧ ῥαδίῳις ὅρκοισι περιβαλοῦσά με,
κάλλιστα δ’ ὁμόσας, οὐ πολὺν σχήσω χρόνον,
τὸν δ’ ὅρκον ὃν κατώμοσ’ ἐμπεδώσομεν.
ἰδοῦ, φέρω σοι δέλτον ἀποδίδωμί τε,
Ὀρέστα, τῇσδε σῆς κασιγνήτης πάρα.
ΟΡ. δέχομαι· παρεῖς δὲ γραμμάτων διαπτυχάς,
τὴν ἡδονὴν πρῶτ’ οὐ λόγοις αἰρήσομαι.
ᾧ φιλτάτη μοι ξύγγον’, ἐκπεπληγμένος
ὅμως σ’ ἀπίστω περιβαλὼν βραχίονι
ἐς τέρψιν εἴμι, πυθόμενος θανμάστ’ ἐμοί.

Iphigeneia in Tauris 767.

Euripides

Ἰφιγένεια. Χορὸς Θεραπαινίδων Ἰφιγενείας.

173. **ΙΦ.** ὦ φίλταται γυναῖκες, εἰς ὑμᾶς βλέπω,
καὶ τᾶμ' ἐν ὑμῖν ἔστιν ἢ καλῶς ἔχειν
ἢ μηδὲν εἶναι καὶ στερηθῆναι πάτρας
φίλου τ' ἀδελφοῦ φιλτάτης τε συγγόνου.
καὶ πρῶτα μέν μοι τοῦ λόγου τὰδ' ἀρχέτω·
γυναῖκές ἐσμεν, φιλόφρον ἀλλήλαις γένος,
σώζειν τε κοινὰ πράγματ' ἀσφαλέσταται.
σιγήσαθ' ἡμῖν καὶ ξυνεκπονήσατε
φυγάς· καλὸν τοι γλῶσσ' ὅτῳ πιστὴ παρῇ.
σωθείσα δ', ὥς ἂν καὶ σὺ κοινωνῇς τύχης,
σώσω σ' ἐς Ἑλλάδ'. ἀλλὰ πρὸς σέ δεξιᾶς,
σέ καὶ σ' ἱκνούμαι, σέ δὲ φίλης παρηίδος
γονάτων τε καὶ τῶν ἐν δόμοισι φιλτάτων.
τί φατέ; τίς ὑμῶν φησὶν, ἢ τίς οὐ θέλει—
φθέγξασθε—ταῦτα; μὴ γὰρ αἰνουσῶν λόγους
ὄλωλα κἀγὼ καὶ κασίγνητος τάλας.
- ΧΟ.** θάρσει, φίλη δέσποινα, καὶ σώξου μόνον·
ὥς ἔκ γ' ἐμοῦ σοι πάντα σιγηθήσεται,
ἴστω μέγας Ζεὺς, ὦν ἐπισκῆπτεις πέρι.
- ΙΦ.** ὄναισθε μύθων καὶ γένοισθ' εὐδαίμονες.
σὺν ἔργον ἤδη καὶ σὸν ἐσβαίνειν δόμους·
ὥς αὐτίχ' ἤξει τῇσδε κοίρανος χθονός,
θυσίαν ἐλέγχων, εἰ κατείργασται, ξένων.

Iphigeneia in Tauris 1056.

174. **ΧΟ.** ὄρνις, ἃ παρὰ πετρίνας
πόντου δειράδας, ἀλκυών,
ἔλεγον οἰκτρὸν αἰείδεις,
εὐξύνετον ξυνετοῖσι βοάν,
ὅτι πόσιν κελαδεῖς αἰὲ μολπαῖς,
ἐγὼ σοι παραβάλλομαι
θρήνους, ἄπτερος ὄρνις,
ποθοῦς Ἑλλάνων ἀγόρους,
ποθοῦς Ἀρτεμιν ὀλβίαν.

id. 1089.

Euripides

Ἑλένη. Μενέλαος.

175. ΕΛ. φεῦ φεῦ, τίς ἦν Φρυγῶν;
ἢ τίς Ἑλλανίας ἀπὸ χθονὸς
ἔτεμε τὰν δακρυόεσσαν Ἴλιῳ
πέυκαν; ἔνθεν ὀλόμενον
σκάφος ξυναρμόσας
ὁ Πριαμίδας ἔπλευσε βαρβάρῳ πλάτῃ
τὰν ἐμὰν ἐφ' ἐστίαν,
ἐπὶ τὸ δυστυχὲς
κάλλος, ὥς ἔλοι γάμον ἐμόν,
ἃ τε δόλιος ἃ πολυκτόνος Κύπρις
Δαναΐδαις ἄγουσα θάνατον Πριαμίδαις τε.
ὦ τάλαινα συμφορᾶς.
ἃ δὲ χρυσεῖς θρόνοις
Διὸς ὑπαγκάλισμα σεμνὸν Ἥρα
τὸν ὠκύπουν ἔπεμψε Μαιάδος γόνον,
ὃς με χλοερὰ δρεπομέναν ἔσω πέπλων
ρόδεα πέταλα, χαλκίοικον ὥς Ἀθάναν
μόλοιμ', ἀναρπάσας δι' αἰθέρος
τάνδε γαῖαν εἰς ἄνολβον
ἔριν ἔριν τάλαιναν ἔθετο
Πριαμίδασι νῆ Ἑλλάδος.

Helena 229.

176. ΜΕ. τίς εἶ; τίν' ὄψιν σήν, γύναι, προσδέρκομαι;
ΕΛ. σὺ δ' εἶ τίς; αὐτὸς γὰρ σὲ κἄμ' ἔχει λόγος.
ΜΕ. Ἑλληνὶς εἶ τις ἢ ἑπιχωρία γυνή;
ΕΛ. Ἑλληνίς· ἀλλὰ καὶ τὸ σὸν θέλω μαθεῖν.
ΜΕ. Ἑλένη σ' ὁμοίαν δὴ μάλιστ' εἶδον, γύναι.
ΕΛ. ἐγὼ δὲ Μενέλεώ γε σ'. οὐδ' ἔχω τί φῶ.
ΜΕ. ἔγνωσ γὰρ ὀρθῶς ἄνδρα δυστυχέστατον.
ΕΛ. ὦ χρόνιος ἐλθὼν σῆς δάμαρτος ἐς χέρας.
ΜΕ. οὐ μὴν γυναικῶν γ' εἰς δυοῖν ἔφυν πόσις.
ΕΛ. οὐκ ἔστιν ἄλλη σὴ τις ἀντ' ἐμοῦ γυνή.
ΜΕ. οὐ πού φρονῶ μὲν εὔ, τὸ δ' ὄμμα μου νοσεῖ;

Euripides

"Αγγελος.

177. ΑΓ. ἄκουε δὴ νυν καὶ τὰ πρὸς τούτοις κακά.
 ὡς γὰρ πεσόντε παῖδ' ἐλειπέτην βίον,
 ἐν τῷδε μήτηρ ἢ τάλαινα προσπίτνει.
 τετρωμένους δ' ἰδοῦσα καιρίας σφαγὰς
 ὦμωξεν· "ὦ τέκν', ὑστέρα βοηδρόμος
 πάρεμι." προσπίτνουσα δ' ἐν μέρει τέκνα
 ἔκλαι', ἐθρήνει· χῶ μὲν Ἑτεοκλῆς ἀναξ
 ἤκουσε μητρός, κάπιθεῖς ὑγρὰν χέρα
 φωνὴν μὲν οὐκ ἀφήκεν, ὀμμάτων δ' ἄπο
 προσεῖπε δακρύοις, ὥστε σημῆναι φίλα.
 ὁ δ' ἦν ἔτ' ἔμπνους, πρὸς κασιγνήτην δ' ἰδὼν
 γραῖάν τε μητέρ' εἶπε Πολυνείκης τάδε·
 "ἀπωλόμεσθα, μήτερ· οἰκτίρω δὲ σὲ
 καὶ τήνδ' ἀδελφὴν καὶ κασίγνητον νεκρόν.
 φίλος γὰρ ἐχθρὸς ἐγένετ', ἀλλ' ὅμως φίλος.
 θάψον δέ μ', ὦ τεκοῦσα καὶ σύ, σύγγονε,
 ἐν γῇ πατρώᾳ, καὶ πόλιν θυμουμένην
 παρηγορεῖτον, ὥς τοσόνδε γοῦν τύχω
 χθονὸς πατρώας, κεῖ δόμους ἀπώλεσα.
 ξυνάρμοσον δὲ βλέφαρά μου τῇ σῇ χερὶ,
 μήτερ."—τίθῃσι δ' αὐτὸς ὀμμάτων ἔπι·—
 "καὶ χαίρετ'. ἦδη γάρ με περιβάλλει σκότος."
 ἄμφω δ' ἅμ' ἐξέπνευσαν ἄθλιον βίον.
 μήτηρ δ', ὅπως ἐσεῖδε τήνδε συμφοράν,
 ὑπερπαθήσασ' ἤρπασ' ἐκ νεκροῦ ξίφος,
 κἄπραξε δεινὰ· διὰ μέσου γὰρ αὐχένος
 ὠθεῖ σίδηρον, ἐν δὲ τοῖσι φιλτάτοις
 θανούσα κείται, περιβαλοῦσ' ἀμφοῖν χέρας.

Phoenissae 1427.

Euripides

Ὀρέστης. Πυλάδης.

178. ΟΡ. ἄλλ' εἴ', ὅπως γενναῖα κάγαμέμνονος
δράσαντε κατθανούμεθ' ἀξιότατα.

Πυλάδης, σὺ δ' ἡμῖν τοῦ φόνου γενοῦ βραβεύς,
καὶ κατθανόντοιν εὖ περίστειλον δέμας,
θάψον τε κοινῇ πρὸς πατρὸς τύμβον φέρων.
καὶ χαῖρ'· ἐπ' ἔργον δ', ὥς ὀρᾷς, πορεύομαι.

ΠΥ. ἐπίσχες. ἐν μὲν πρῶτά σοι μομφὴν ἔχω,
εἰ ζῆν με χρήζειν σοῦ θανόντος ἥλπισας.

ΟΡ. οὐκ ἔκτανες σὴν μητέρ', ὥς ἐγὼ τάλας.

ΠΥ. ξὺν σοί γε κοινῇ· ταῦτά καὶ πάσχειν με δεῖ.

ΟΡ. ἀπόδος τὸ σῶμα πατρί, μὴ ξύνθνησκέ μοι.
σοὶ μὲν γάρ ἐστι πόλις, ἐμοὶ δ' οὐκ ἐστι δῆ,
καὶ δῶμά πατρὸς καὶ μέγας πλούτου λιμήν.
ἀλλ' ὦ ποθαινὸν ὄνομ' ὁμιλίας ἐμῆς,
χαῖρ'· οὐ γὰρ ἡμῖν ἐστι τοῦτο, σοί γε μήν·
οἱ γὰρ θανόντες χαρμάτων τητῶμεθα. *Orestes 1060.*

179. ΠΥ. εἰ μὲν γὰρ ἐς γυναῖκα σωφρονεστέραν
ξίφος μεθεῖμεν, δυσκλεῆς ἂν ᾦν φόνος·
νῦν δ' ὑπὲρ ἀπάσης Ἑλλάδος δώσει δίκην,
ὦν πατέρας ἔκτειν', ὦν τ' ἀπώλεσεν τέκνα
νύμφας τ' ἔθηκεν ὀρφανὰς ξυναόρων.
ὀλολυγμὸς ἐσται, πῦρ τ' ἀνάψουσιν θεοῖς,
κακῆς γυναικὸς οὔνεχ' αἰμ' ἐπράξαμεν.
ὁ μητροφόντης δ' οὐ καλῇ, ταύτην κτανών,
ἀλλ' ἀπολιπὼν τοῦτ' ἐπὶ τὸ βέλτιον πεσῇ,
Ἑλένης λεγόμενος τῆς πολυκτόνου φονεὺς.
οὐ δεῖ ποτ' οὐ δεῖ Μενέλεων μὲν εὐτυχεῖν,
τὸν σὸν δὲ πατέρα καὶ σὲ κάδελφὴν θανεῖν
μητέρα τ',—ἐὼ τοῦτ', οὐ γὰρ εὐπρεπὲς λέγειν,—
δόμους τ' ἔχειν σοὺς, δι' Ἀγαμέμνονος δόρυ
λαβόντα νύμφην· μὴ γὰρ οὖν ζῶν ἔτι,
εἰ μὴ 'π' ἐκείνῃ φάσγανον σπάσω μέλαν. *id. 1132.*

Euripides

Πενθείς. Διόνυσος. Χορὸς Βακχῶν.

180. ΠΕ. ἔκδημος ὢν μὲν τῇσδ' ἐτύγχανον χθονός,
κλύω δὲ νεοχμὰ τήνδ' ἀνὰ πόλιν κακά,
γυναῖκας ἡμῖν δώματ' ἐκλελοιπέναι,
Διόνυσον, ὅστις ἐστί, τιμώσας χοροῖς·
λέγουσι δ' ὥς τις εἰσελήλυθε ξένος
γότης, ἐπὶ δὸς Λυδίας ἀπὸ χθονός,
ξανθοῖσι βοστρύχοισιν εὐδόμοις κομῶν,
οἶνωπός, ὅσοις χάριτας Ἀφροδίτης ἔχων,
ὃς ἡμέρας τε κεύφρόνας ξυγγίγνεται,
τελετὰς προτείνων εὐίους νεάνισιν.
εἰ δ' αὐτὸν εἶσω τῇσδε λήψομαι στέγης,
παύσω κτυποῦντα θύρσον ἀνασεύοντά τε
κόμας, τράχηλον σώματος χωρὶς τεμῶν. *Bacchae* 215.

181. ΔΙ. ἰώ, κλύετ' ἐμᾶς κλύετ' αὐδᾶς,
ἰὼ βάκχαι, ἰὼ βάκχαι.
ΧΟ. τίς ὅδε, τίς, πόθεν δ' ὁ κέλαδος ἀνά μ' ἐκάλεσεν Εὐίου;
ΔΙ. ἰὼ ἰώ, πάλιν αὐδῶ,
ὁ Σεμέλας, ὁ Διὸς παῖς.
ΧΟ. ἰὼ ἰὼ δέσποτα δέσποτα,
μόλε νιν ἀμέτερον ἐς θιασον, ὦ Βρόμιε Βρόμιε.
ὁ Διόνυσος ἀνὰ μέλαθρα· σέβετέ νιν.
ΔΙ. ἄπτε κεραύνιον αἶθοπα λαμπάδα·
σύμφλεγε σύμφλεγε δώματα Πενθέως.
ΧΟ. ᾄ ᾄ· πῦρ οὐ λεύσσεις;
ΔΙ. βάρβαροι γυναῖκες, οὕτως ἐκπεπληγμέναι φόβῳ
πρὸς πέδῳ πεπτώκατ'; ἤσθησθ', ὥς ἔοικε, Βακχίου
διατινάξαντος τὰ Πενθέως δώματ'. ἀλλ' ἀνίστατε
σῶμα, καὶ θαρσεῖτε, σαρκὸς ἐξαμείψασαι τρόμον.
ΧΟ. ὦ φάος μέγιστον ἡμῖν εὐίου βακχεύματος,
ὥς ἐσεῖδον ἀσμένη σε, μονάδ' ἔχουσ' ἐρημίαν.
ἀλλὰ πῶς ἡλευθερώθης, ἀνδρὸς ἀνοσίου τυχών;
ΔΙ. αὐτὸς ἐξέσωσ' ἐμαυτὸν ῥαδίως ἄνευ πόνου. *ιδ.* 576.

Euripides

Ἀγαθή. Κάδμος.

182. ΑΓ. ὦ καλλίπυργον ἄστυ Θηβαίας χθονὸς
ναίοντες, ἔλθεθ', ὡς ἴδητε τήνδ' ἄγρην,
Κάδμον θυγατέρες θηρὸς ἦν ἡγρεύσαμεν.
πάτερ, μέγιστον κομπάσαι πάρεστί σοι,
πάντων ἀρίστας θυγατέρας σπεῖραι μακρῷ
θνητῶν· ἀπάσας εἶπον, ἐξόχως δ' ἐμέ,
ἣ τὰς παρ' ἰστοῖς ἐκλιπούσα κερκίδας
ἐς μείζον' ἦκω, θήρας ἀγρεύειν χερσὶν.
φέρω δ' ἐν ὠλέναισιν, ὡς ὄρῃς, τάδε
λαβούσα τᾶριστέῃα, σοῖσι πρὸς δόμοις
ὡς ἂν κρεμασθῇ· σὺ δέ, πάτερ, δέξαι χερσὶν.
γαυρούμενος δὲ τοῖς ἐμοῖς ἀγρεύμασι
κάλει φίλους ἐς δαῖτα· μακάριος γὰρ εἶ,
μακάριος, ἡμῶν τοιᾶδ' ἐξειργασμένων.
- ΚΑ. ὦ πένθος οὐ μετρητόν, οὐδ' οἶόν τ' ἰδεῖν,
φόνον ταλαίναις χερσὶν ἐξειργασμένων.
καλὸν τὸ θῦμα καταβαλοῦσα δαίμοσιν,
ἐπὶ δαῖτα Θήβας τάσδε κἀμὲ παρακαλέεις.
οἴμοι κακῶν μὲν πρῶτα σῶν, ἔπειτ' ἐμῶν·
τίνος πρόσωπον τοῦδ' ἐν ἀγκάλαις ἔχεις;
- ΑΓ. λέοντος, ὥς γ' ἔφασκον αἱ θηρώμεναι.
- ΚΑ. σκέψαι νυν ὀρθῶς· βραχὺς ὁ μόχθος εἰσιδεῖν.
- ΑΓ. ἔα, τί λεύσσω; τί φέρομαι τόδ' ἐν χερσὶν;
- ΚΑ. μῶν σοι λέοντι φαίνεται προσεικέναι;
- ΑΓ. οὐκ· ἀλλὰ Πενθέως ἣ τάλαιν' ἔχω κᾶρα.
- ΚΑ. ὦμωγμένον γε πρόσθεν ἢ σὲ γνωρίσαι.
- ΑΓ. τίς ἔκτανέν νιν; πῶς ἐμὰς ἦλθεν χέρας;
- ΚΑ. δύστην' ἀλήθει', ὡς ἐν οὐ καιρῷ πάρει.
- ΑΓ. λέγ', ὡς τὸ μέλλον καρδία πῆδῃμ' ἔχει.
- ΚΑ. σύ νιν κατέκτας καὶ κασίγνηται σέθεν.
- ΑΓ. Διόνυσος ἡμᾶς ὤλεσ'· ἄρτι μανθάνω. *Bacchae* 1202.

Euripides

Ἰφιγένεια. Ἀγαμέμνων.

183. **ΙΦ.** ὦ πάτερ, ἐσεῖδόν σ' ἄσμενη πολλῶ χρόνῳ.
ΑΓ. καὶ γὰρ πατήρ σέ· τόδ' ἴσον ὑπὲρ ἀμφοῖν λέγεις.
ΙΦ. χαῖρ'· εὖ δέ μ' ἀγαγὼν πρὸς σ' ἐποίησας, πάτερ.
ΑΓ. οὐκ οἶδ' ὅπως φῶ τοῦτο καὶ μὴ φῶ, τέκνον.
ΙΦ. ἔα·
 ὥς οὐ βλέπεις ἔκηνον, ἄσμενός μ' ἰδών.
ΑΓ. πόλλ' ἀνδρὶ βασιλεῖ καὶ στρατηλάτῃ μέλει.
ΙΦ. παρ' ἐμοὶ γενοῦ νῦν, μὴ 'πὶ φροντίδας τρέπου.
ΑΓ. ἀλλ' εἰμὶ παρὰ σοὶ νῦν ἅπας, κοῦκ ἄλλοθι.
ΙΦ. μέθες νυν ὀφρύν, ὄμμα τ' ἔκτεινον φίλον.
ΑΓ. ἰδοὺ γέγηθά σ' ὥς γέγηθ' ὀρώων, τέκνον.
ΙΦ. καῖπειτα λείβεις δάκρυ' ἀπ' ὀμμάτων σέθεν;
ΑΓ. παπαῖ, τὸ σιγᾶν οὐ σθένω· σέ δ' ἤνεσα.
ΙΦ. μέν, ὦ πάτερ, κατ' οἶκον ἐπὶ τέκνοις σέθεν.
ΑΓ. θέλω γε τὸ μένειν· οὐχ' ἐκὼν ἀλγύνομαι.
ΙΦ. ποῦ τοὺς Φρύγας λέγουσιν ὤκισθαι, πάτερ;
ΑΓ. οὐ μήποτ' οἰκεῖν ὤφελ' ὁ Πριάμου Πάρις.
ΙΦ. φεύ.
 εἴθ' ἦν καλὸν μοι σοὶ τ' ἄγειν ξύμπλουν ἐμέ.
ΑΓ. ἔτ' ἔστι καὶ σοὶ πλοῦς, ἵνα μνήσῃ πατρός.
ΙΦ. σὺν μητρὶ πλεύσας' ἢ μόνη πορεύσομαι;
ΑΓ. μόνη μονωθεῖς' ἀπὸ πατρὸς καὶ μητέρος.
ΙΦ. οὐ πού μ' ἐς ἄλλα δώματ' οἰκίζεις, πάτερ;
ΑΓ. ἔα τάδ'· οὐ χρὴ τοιάδ' εἰδέναι κόρας.
ΙΦ. σπεῦδ' ἐκ Φρυγῶν μοι, θέμενος εὖ τὰ κεῖ, πάτερ.
ΑΓ. θύσαι με θυσίαν πρῶτα δεῖ τιν' ἐνθάδε.
ΙΦ. ποίοις ξὺν ἱεροῖς; εἰ τόδ' εὐσεβὲς σκοπεῖν.
ΑΓ. εἴσῃ σύ· χερνίβων γὰρ ἐστήξεις πέλας.
ΙΦ. στήσομεν ἄρ' ἀμφὶ βωμόν, ὦ πάτερ, χορούς.
ΑΓ. ζήλω σέ μᾶλλον ἢ 'μέ τοῦ μηδὲν φρονεῖν.
 ὦ στέρνα καὶ παρῆδες, ὦ ξανθαὶ κόμαι,
 ὥς ἄχθος ὑμῖν ἐγένεθ' ἡ Φρυγῶν πόλις
 Ελένη τε· παύω τοὺς λόγους.

Euripides

Ἰφιγένεια. Ἀχιλλεύς.

184. **ΙΦ.** οἶα δ' εἰσῆλθέν μ', ἄκουσον, μήτηρ, ἐννοουμένην·
κατθανεῖν μὲν μοι δέδοκται· τοῦτο δ' αὐτὸ βούλομαι,
εὐκλεῶς πράξαι, παρείσά γ' ἐκποδὼν τὸ δυσγενές.
δεῦρο δὴ σκέψαι μεθ' ἡμῶν, μήτηρ, ὥς καλῶς λέγω·
εἰς ἔμ' Ἑλλὰς ἡ μεγίστη πᾶσα νῦν ἀποβλέπει,
κἂν ἐμοὶ πορθμός τε ναῶν καὶ Φρυγῶν κατασκαφαί.
καὶ γὰρ οὐδέ τοί τι λίσαν ἐμὲ φιλοψυχεῖν χρεῶν·
πᾶσι γάρ μ' Ἑλλησι κοινὸν ἔτεκες, οὐχὶ σοὶ μόνη.
ἀλλὰ μυρίοι μὲν ἄνδρες ἀσπίσιν πεφαργμένοι,
μυρίοι δ' ἐρέτμ' ἔχοντες, πατρίδος ἡδίκημένης,
δρᾶν τι τολμήσουσιν ἐχθροὺς χυτὲρ Ἑλλάδος θανεῖν;
ἢ δ' ἐμὴ ψυχὴ μί' οὔσα πάντα κωλύσει τάσε;
εἷς γ' ἀνὴρ κρείστων γυναικῶν μυρίων ὁρᾶν φάος.
εἰ δ' ἐβουλήθη τὸ σῶμα τοῦμὸν Ἀρτεμις λαβεῖν,
ἐμποδὼν γενήσομαι ἡ γὼ θνητὸς οὔσα τῇ θεῷ;
ἀλλ' ἀμήχανον· δίδωμι σῶμα τοῦμὸν Ἑλλάδι.
θύετ', ἐκπορθεῖτε Τροίαν· ταῦτα γὰρ μνημεῖά μου
διὰ μακροῦ, καὶ παῖδες οὗτοι καὶ γάμοι καὶ δόξ' ἐμή.

ΑΧ. Ἀγαμέμνονος παῖ, μακάριόν μέ τις θεῶν
ἔμελλε θήσειν, εἰ τύχοιμι σῶν γάμων.
ξηλῶ δὲ σοῦ μὲν Ἑλλάδ', Ἑλλάδος δὲ σέ·
εὖ γὰρ τόδ' εἶπας ἀξίως τε πατρίδος·
μᾶλλον δὲ λέκτρων σῶν πόθος μ' ἐσέρχεται
ἐς τὴν φύσιν βλέψαντα· γενναία γὰρ εἶ.
ὄρα δ'· ἐγὼ γὰρ βούλομαί σ' εὐεργετεῖν
λαβεῖν τ' ἐς οἴκους· ἄχθομαί τ', ἴστω Θέτις,
εἰ μή σε σώσω Δαναΐδαισι διὰ μάχης
ἐλθῶν ἄθρησον· ὁ θάνατος δεινὸν κακόν.

ΙΦ. ἢ Τυνδαρεῖς παῖς διὰ τὸ σῶμ' ἀρκεῖ μάχας
ἀνδρῶν τιθείσα καὶ φόνους· σὺ δ', ὦ ξένε,
μὴ θνήσκε δι' ἐμέ, μηδ' ἀποκτείνης τινά.
ἔα δὲ σῶσαί μ' Ἑλλάδ', ἣν δυνώμεθα.

Iphigeneia in Aulide 1374.

Euripides

Σειληγός. Ὀδυσσεύς. Κύκλωψ. Χορὸς Σατύρων.

185. ΣΕ. οἴμοι· Κύκλωψ ὅδ' ἔρχεται· τί δράσομεν;
 ΟΔ. ἀπολώλαμεν τάρ', ὦ γέρον· ποῖ χρὴ φυγεῖν;
 ΣΕ. ἔσω πέτρας τῆσδ', οὐπερ ἄν λάθοιτέ γε.
 ΟΔ. δεινὸν τόδ' εἶπας, ἀρκύων μολεῖν ἔσω.
 ΣΕ. οὐ δεινόν· εἰςὶ καταφυγαὶ πολλαὶ πέτρας.
 ΟΔ. οὐ δῆτ'· ἐπεὶ τὰν μεγάλα γ' ἡ Τροία στένοι,
 εἰ φευξόμεσθ' ἐν' ἄνδρα, μυρίον δ' ὄχλον
 Φρυγῶν ὑπέστην πολλακίς σὺν ἀσπίδι.
 ἀλλ' εἰ θανεῖν δεῖ, καταθανούμεθ' εὐγενῶς,
 ἣ ζῶντες αἶνον τὸν πάρος γ' εὖ σώσομεν.
 ΚΤ. ἄριστόν ἐστιν εὖ παρεσκευασμένον;
 ΧΟ. πάρεστιν. ὁ φάρυγξ εὐτρεπῆς ἔστω μόνον.
 ΚΤ. ἦ καὶ γάλακτός εἰσι κρατῆρες πλέψ;
 ΧΟ. ὥστ' ἐκπιεῖν γέ σ', ἣν θέλῃς, ὅλον πίθον.
 ΚΤ. μήλειον ἢ βόειον ἢ μεμιγμένον;
 ΧΟ. ὃν ἄν θέλῃς σύ· μὴ 'μὲ καταπίῃς μόνον.
 ΚΤ. ἥκιστ'· ἐπεὶ μ' ἄν ἐν μέσῃ τῇ γαστέρι
 πηδῶντες ἀπολέσσαιτ' ἄν ὑπὸ τῶν σχημάτων.
 ἔα· τίν' ὄχλον τόνδ' ὀρώ πρὸς αὐλίοις;
 λῆσται τινες κατέσχον ἢ κλῶπες χθόνα;
 οὐκ ᾔσαν ὄντα θεόν με καὶ θεῶν ἄπο;
 ΣΕ. ἔλεγον ἐγὼ τὰδ'· οἱ δ' ἐφόρουν τὰ χρήματα,
 καὶ τόν γε τυρὸν οὐκ ἑῶντος ἥσθιον.
 ΟΔ. Κύκλωψ, ἄκουσον ἐν μέρει καὶ τῶν ξένων.
 ἡμεῖς βορᾶς χρήζοντες ἐμπολὴν λαβεῖν
 σῶν ἄσσον ἀντρων ἤλθομεν νεὼς ἄπο.
 τοὺς δ' ἄρνας ἡμῖν οὗτος ἀντ' οἶνου σκύφου
 ἀπημπόλα τε κἀδίδου πιεῖν λαβὼν
 ἐκὼν ἐκούσι, κούδεν ἦν τούτων βία.
 ἀλλ' οὗτος ὑγιὲς οὐδέν ὦν φησιν λέγει,
 ἐπεὶ κατελήφθη σοῦ λάθρα πωλῶν τὰ σά.

ΣΕ. ἐγὼ; κακῶς γὰρ ἐξόλοιο.

Cyclops 193.

Euripides

Ὀδυσσεύς. Χορὸς Σατύρων. Κύκλωψ.

186. ΟΔ. σιγᾶτε πρὸς θεῶν, θῆρες, ἡσυχάζετε,
 συνθέντες ἄρθρα στόματος· οὐδὲ πνεῖν ἐῷ,
 ὥς μὴ ἔξεγερθῇ τὸ κακόν, ἔστ' ἂν ὄμματος
 ὄψις Κύκλωπος ἐξαμιλληθῇ πυρί.
- ΧΟ. οὐκοῦν σὺ τάξεις οὔστινας πρώτους χρεὼν
 καυτὸν μοχλὸν λαβόντας ἐκκάειν τὸ φῶς
 Κύκλωπος, ὥς ἂν τῆς τύχης κοινώμεθα;
- ΧΟ^α. ἡμεῖς μὲν ἔσμεν μακρότερον πρὸ τῶν θυρῶν
 ἐστῶτες ὠθεῖν ἐς τὸν ὀφθαλμὸν τὸ πῦρ.
- ΧΟ^β. ἡμεῖς δὲ χωλοὶ γ' ἀρτίως γεγενήμεθα.
- ΟΔ. ἄνδρες πονηροὶ κούδεν οἶδε σύμμαχοι.
- ΧΟ. ὅτιν' τὸ νῶτον τὴν ῥάχιν τ' οἰκτίρομεν,
 καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκβαλεῖν οὐ βούλομαι
 τυπτόμενος, αὕτη γίγνεται πονηρία;
- ΟΔ. πάλαι μὲν ᾗδ' ὃντα τοιοῦτον φύσει,
 νῦν δ' οἷδ' ἀμεινον. τοῖσι δ' οἰκείοις φίλοις
 χρῆσθαι μ' ἀνάγκη. χειρὶ δ' εἰ μηδὲν σθένης,
 ἀλλ' οὖν ἐπεγκέλευέ γ', ὥς εὐψυχίαν
 φίλων κελευσμοῖς τοῖσι σοῖς κτησώμεθα.
- ΧΟ. ἰὼ ἰώ. γενναιότατ' ὠθεῖτε, σπεύδετε.
- ΚΤ. ὦμοι, κατηνθρακώμεθ' ὀφθαλμοῦ σέλας.
- ΧΟ. καλὸς γ' ὁ παιάν· μέλπε μοι τόνδ', ὦ Κύκλωψ.
- ΚΤ. ὦμοι μάλ', ὥς ὑβρίσμεθ', ὥς ὀλώλαμεν.
- ΧΟ. μεθύων κατέπεσες ἐς μέσους τοὺς ἀνθρακας;
- ΚΤ. Οὔτίς μ' ἀπώλεσ'.
- ΧΟ. οὐκ ἄρ' οὐδεὶς σ' ἠδίκηι.
- ΚΤ. Οὔτις με τυφλοῖ βλέφαρον.
- ΧΟ. οὐκ ἄρ' εἶ τυφλός.
- ΚΤ. σκώπτεις· ὁ δ' Οὔτις ποῦ 'στι;
- ΧΟ. τῇδε πρὸς πέτρα·
 ἔχεις;
- ΚΤ. κακόν γε πρὸς κακῷ· τὸ κρανίον
 παίσας κατέαγα.

Cyclops 624.

Euripides

Ἄδμητος. Φέρης.

187. ΑΔ. ἔσται τάδ' ἔσται, μὴ τρέσῃς· ἐπεὶ σ' ἐγὼ
καὶ ζῶσαν εἶχον καὶ θανούσ' ἐμὴ γυνή
μόνη κεκλήσῃ, κοῦτις ἀντὶ σοῦ ποτε
τόνδ' ἄνδρα νύμφη Θεσσαλὶς προσφέγγεται·
εἰ δ' Ὀρφέως μοι γλῶσσα καὶ μέλος παρήν,
ὥστ' ἢ κόρην Δῆμητρος ἢ κείνης πόσιν
ὕμνοισι κηλήσαντά σ' ἐξ Ἄιδου λαβεῖν,
κατήλθον ἄν, καὶ μ' οὐθ' ὁ Πλούτωνος κύων
οὐθ' οὐπὶ κώπῃ ψυχοπομπὸς ἂν Χάρων
ἔσχον, πρὶν ἐς φῶς σὸν καταστήσαι βίον.
ἀλλ' οὖν ἐκέισε προσδόκα μ', ὅταν θάνω,
καὶ δῶμ' ἐτοίμαζ', ὥς ξυνοικήσουσά μοι.
ἐν ταῖσιν αὐταῖς γάρ μ' ἐπισκήψω κέδροις
σοὶ τούσδε θεῖναι πλευρά τ' ἐκτεῖναι πέλας
πλευροῦσι τοῖς σοῖς· μῆδὲ γὰρ θανῶν ποτε
σοῦ χωρὶς εἶην τῆς μόνης πιστῆς ἐμοί. *Alcestis* 328.

188. ΦΕ. τί δῆτά σ' ἠδίκηκα; τοῦ σ' ἀποστερῶ;
μὴ θνήσχ' ὑπὲρ τοῦδ' ἀνδρός, οὐδ' ἐγὼ πρὸ σοῦ.
χαίρεις ὀρῶν φῶς, πατέρα δ' οὐ χαίρειν δοκεῖς;
ἢ μὴν πολὺν γε τὸν κάτω λογίζομαι
χρόνον, τὸ δὲ ξῆν σμικρόν, ἀλλ' ὅμως γλυκύ.
σὺ γοῦν ἀναιδῶς διεμάχου τὸ μὴ θανεῖν,
ταύτην κατακτάς· εἴτ' ἐμὴν ἀψυχίαν
λέγεις, γυναικός, ᾧ κάκισθ', ἥσσημένος,
ἢ τοῦ καλοῦ σοῦ προὔθανεν νεανίου;
σοφῶς δ' ἐφηῦρες ὥστε μὴ θανεῖν ποτε,
εἰ τὴν παρούσαν κατθανεῖν πείσεις αἰὲ
γυναῖχ' ὑπὲρ σοῦ· κῆρτ' ὄνειδίξεις φίλοις
τοῖς μὴ θέλουσι δρᾶν τάδ', αὐτὸς ὢν κακός;
σίγα· νόμιζε δ', εἰ σὺ τὴν σαντοῦ φιλεῖς
ψυχὴν, φιλεῖν ἅπαντας· εἰ δ' ἡμᾶς κακῶς
ἐρεῖς, ἀκοίτῃ πολλὰ κοῖν ψευδῇ κακά. *id.* 689

Euripides

Χορὸς Πρεσβυτῶν. Θεράπων Ἀδμήτου.

189. ΧΟ. ἰὼ ἰώ. σχετλία τόλμης,
 ὦ γενναία καὶ μέγ' ἀρίστη,
 χαίρει· πρόφρων σε χθονίός θ' Ἑρμῆς
 Αἰδῆς τε δέχονται· εἰ δέ τι κάκει
 πλέον ἔστ' ἀγαθοῖς, τούτων μετέχουσ'
 Ἄϊδον νύμφῃ παρεδρεύοις. *Alcestis 741.*
190. ΘΕ. πολλοὺς μὲν ἤδη καπὸ παντοίας χθονὸς
 ξένους μολόντας οἶδ' ἐς Ἀδμήτου δόμους,
 οἷς δεῖπνα προύθηκ'. ἀλλὰ τοῦδ' οὐπω ξένον
 κακίον' ἐς τήνδ' ἐστίαν ἐδεξάμην.
 ὃς πρῶτα μὲν πενθοῦντα δεσπότην ὄρων
 ἐσῆλθε ἀτόλμησ' ἀμείψασθαι πύλας.
 ἔπειτα δ' οὔτι σωφρόνως ἐδέξατο
 τὰ προστυχόντα ξένια, συμφορὰν μαθὼν,
 ἀλλ' εἴ τι μὴ φέρομεν, ὥτρυνεν φέρειν.
 ποτῆρα δ' ἐν χείρεσσι κίσσινον λαβὼν
 πίνει μελαίνης μητρὸς εὐζωρον μέθυ,
 ἕως ἐθέρμην' αὐτὸν ἀμφιβάσα φλδξ
 οἶνον· στέφει δὲ κῤῥατα μυρσίνης κλάδοις,
 ἄμουνσ' ὑλακτῶν, δισσὰ δ' ἦν μέλη κλύειν·
 ὁ μὲν γὰρ ἦδε, τῶν ἐν Ἀδμήτου κακῶν
 οὐδὲν προτιμῶν, οἰκέται δ' ἐκλαίομεν
 δέσποιναν· ὄμμα δ' οὐκ ἐδείκνυμεν ξένῳ
 τέγγοντες· Ἀδμητος γὰρ ὦδ' ἐφίετο.
 καὶ νῦν ἐγὼ μὲν ἐν δόμοισιν ἐστιῶ
 ξένον, πανοῦργον κλῶπα καὶ ληστήν τινα·
 ἣ δ' ἐκ δόμων βέβηκεν, οὐδ' ἐφespoμένην,
 οὐδ' ἐξέτεινα χεῖρ', ἀποιμώζων ἐμὴν
 δέσποιναν, ἣ 'μοὶ πᾶσί τ' οἰκέταισιν ἦν
 μήτηρ· κακῶν γὰρ μυρίων ἐρρύετο,
 ὀργὰς μαλάσσοις ἀνδρός. ἄρα τὸν ξένον
 στυγῶ δικάως, ἐν κακοῖς ἀφιγμένον; *id. 747.*

Euripides

Χορὸς Πρεσβυτῶν. Ἡρακλῆς. Ἄδμητος.

191. ΧΟ. καὶ σ' ἐν ἀφύκτοις χερῶν εἶλε θεὰ δεσμοῖς·
 τόλμα δ' οὐ γὰρ ἀνάξεις ποτ' ἔνερθεν
 κλαίων τοὺς φθιμένους ἄνω.
 καὶ θεῶν σκότιοι φθίνουσι
 παῖδες ἐν θανάτῳ.
 φίλα μὲν ὅτ' ἦν μεθ' ἡμῶν,
 φίλα δ' ἔτι καὶ θανούσα·
 γενναιοτάταν δὲ πασᾶν
 ἐξεύξω κλισίαις ἄκοιτιν.
 μῆδ' νεκρῶν ὥς φθιμένων χῶμα νομιζέσθω
 τύμβος σᾶς ἀλόχου, θεοῖσι δ' ὁμοίως
 τιμάσθω, σέβας ἐμπόρων.
 καί τις τὸν τάφον παρελθὼν
 προσλεύσων τόδ' ἐρεῖ·
 “αὐτὰ ποτὲ προὔθαν' ἀνδρός,
 νῦν δ' ἐστὶ μάκαιρα δαίμων·
 χαῖρ', ὦ πότνι', εὖ δὲ δοίης.”
 τοῖαί νιν προσερούσι φῆμαι.

Alcestis 984.

192. ΗΡ. ἔχεις;

ΑΔ. ἔχω.

ΗΡ. ναί, σῶξέ νυν, καὶ τὸν Διδς

φήσεις ποτ' εἶναι παῖδα γενναῖον ξένον.
 βλέπον δ' ἐς αὐτήν, εἴ τι σῇ δοκεῖ πρέπειν
 γυναικί· λύπης δ' εὐτυχῶν μεθίστασο.

ΑΔ. ὦ θεοί, τί λέξω; θαῦμ' ἀνέλπιστον τόδε·
 γυναιῖκα λεύσσω τήνδ' ἐμὴν ἐτητύμως,
 ἣ κέρτομός με θεοῦ τις ἐκπλήσσει χαρά;

ΗΡ. οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ τήνδ' ὀρᾶς δάμαρτα σήν.

ΑΔ. ἀλλ' ἦν ἔθαπτον εἰσορῶ δάμαρτ' ἐμήν;

ΗΡ. σάφ' ἔσθ'. ἀπιστεῖν δ' οὐ σε θαυμάζω τύχην.

ΑΔ. θίγω, προσειπω ζῶσαν ὥς δάμαρτ' ἐμήν;

ΗΡ. πρόσειπ'· ἔχεις γὰρ πᾶν ὅσον περ ἤθελες. *id.* 1119.

Aristophanes

Χορὸς Γερόντων Ἀχαρνέων. Δικαιοπόλις.

193. ΧΟ. οὗτος αὐτός ἐστιν, οὗτος. βάλλε βάλλε βάλλε βάλλε,
παῖε πᾶς τὸν μιaron. οὐ βαλεῖς, οὐ βαλεῖς;
ΔΙ. ἀντὶ ποίας αἰτίας, ὦ ἡχαρνέων γεραίτατοι;
ΧΟ. τοῦτ' ἐρωτᾷς; ἀναίσχυντος εἶ καὶ βδελυρός,
ὦ προδότα τῆς πατρίδος, ὅστις ἡμῶν μόνος
σπεισάμενος εἶτα δύνασαι πρὸς ἔμ' ἀποβλέπειν.
ΔΙ. ἀντὶ δ' ὦν ἐσπεισάμην οὐκ ἔστω γ'· ἀλλ' ἀκούσατε.
ΧΟ. οὐκ ἀνασχέσομαι· μηδὲ λέγε μοι σὺ λόγον·
ὥς μεμίσηκά σε Κλέωνος ἔτι μᾶλλον.
σοῦ δ' ἐγὼ λόγους λέγοντος οὐκ ἀκούσομαι μακροῦς,
ὅστις ἐσπείσω Λάκωνιν, ἀλλὰ τιμωρήσομαι.
ΔΙ. ὦ ἡγαθοί, τοὺς μὲν Λάκωνας ἐκποδῶν ἔασατε,
τῶν δ' ἐμῶν σπονδῶν ἀκούσατ', εἰ καλῶς ἐσπεισάμην.
ΧΟ. πῶς δ' ἔτ' ἂν καλῶς λέγοις ἂν, εἴπερ ἐσπείσω γ' ἄπαξ
οἶσιν οὔτε βωμὸς οὔτε πίστις οὔθ' ὄρκος μένει;
ΔΙ. οἶδ' ἐγὼ καὶ τοὺς Λάκωνας, οἷς ἄγαν ἐγκείμεθα,
οὐχ ἀπάντων ὄντας ἡμῖν αἰτίους τῶν πραγμάτων.
ΧΟ. οὐχ ἀπάντων, ὦ πανούργε; ταῦτα δὴ τολμᾷς λέγειν
ἐμφανῶς ἤδη πρὸς ἡμᾶς; εἶτ' ἐγὼ σοῦ φείσομαι;
ΔΙ. οὐχ ἀπάντων, οὐχ ἀπάντων· ἀλλ' ἐγὼ λέγων ὁδὶ
πόλλ' ἂν ἀποφῆναιμ' ἐκείνους ἔσθ' ἂ καδικουμένους.

Acharnenses 280.

194. ΔΙ. λέξω δ' ὑπὲρ Λακεδαιμονίων ἃ μοι δοκεῖ.
καίτοι δέδοικα πολλά· τοὺς τε γὰρ τρόπους
τοὺς τῶν ἀγροίκων οἶδα χαίροντας σφόδρα
εἴαν τις αὐτοὺς εὐλογῇ καὶ τὴν πόλιν
ἀνὴρ ἀλαζὼν καὶ δίκαια καδίκαι·
κάνταῦθα λανθάνουσ' ἀπεμπολῶμενοι·
αὐτός τ' ἐμαυτὸν ὑπὸ Κλέωνος ἀπαθον
ἐπίσταμαι διὰ τὴν πέρυσιν κωμῳδίαν.

... *id.* 369.

Aristophanes

Δικαιοπόλις. Θεράπων Εὐριπίδου. Χορὸς Γερόντων Ἀχαρνέων.

195. ΔΙ. ὦρα ἴσθιν ἄρα μοι καρτερὰν ψυχὴν λαβεῖν,
καὶ μοι βαδιστέ' ἐστὶν ὡς Εὐριπίδην.
παῖ παῖ.

ΘΕΡ. τίς οὗτος;

ΔΙ. ἔνδον ἔστ' Εὐριπίδης;

ΘΕΡ. οὐκ ἔνδον, ἔνδον ἐστίν, εἰ γνῶμην ἔχεις.

ΔΙ. πῶς ἔνδον, εἴτ' οὐκ ἔνδον;

ΘΕΡ. ὀρθῶς, ᾧ γέρον.

ὁ νοῦς μὲν ἔξω ξυλλέγων ἐπύλλια
οὐκ ἔνδον, αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ
τραγῳδίαν.

ΔΙ. ᾧ τρισμακάρι' Εὐριπίδῃ,
ὅθ' ὁ δοῦλος οὕτωσ' ἰσοφῶς ὑποκρίνεται.
ἐκκάλεσον αὐτόν.

ΘΕΡ. ἀλλ' ἀδύνατον.

ΔΙ. ἀλλ' ὅμως.

οὐ γὰρ ἂν ἀπέλθοιμ', ἀλλὰ κόψω τὴν θύραν.
Εὐριπίδῃ, Εὐριπίδιον,
ὑπάκουσον, εἴπερ πῶποτ' ἀνθρώπων τινί·
Δικαιοπόλις καλεῖ σε Χολλείδης, ἐγώ.

Acharnenses 393.

196. ΧΘ. ταῦτα ποιήσας πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιος ὑμῖν γεγένηται,
καὶ τοὺς δῆμους ἐν ταῖς πόλεσιν δείξας, ὡς δημο-
κρατοῦνται.

τοιγάρτοι νῦν ἐκ τῶν πόλεων τὸν φόρον ὑμῖν ἀπάγοντες
ἤξουσιν, ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες τὸν ποιητὴν τὸν ἄριστον,
ὅστις παρεκινδύνευσ' εἰπεῖν ἐν Ἀθηναίοις τὰ δίκαια.
διὰ ταῦθ' ὑμᾶς Λακεδαιμόνιοι τὴν εἰρήνην προκαλοῦνται,
καὶ τὴν Αἰγιναν ἀπαιτοῦσιν· καὶ τῆς νήσου μὲν ἐκείνης
οὐ φροντίζουσ', ἀλλ' ἵνα τοῦτον τὸν ποιητὴν ἀφέλωνται.
ἀλλ' ὑμεῖς τοι μὴ ποτ' ἀφῆθ'. ὡς κωμῳδήσει τὰ δίκαια·
φησὶν δ' ὑμᾶς πολλὰ διδάξειν ἀγάθ', ὥστ' εὐδαίμονας
εἶναι.

id. 641.

Aristophanes

Οἰκέτης Δήμου (Δημοσθένης). Ἀλλαντοπώλης. Παφλαγῶν (Κλέων).

197. ΟΙ. ὦ μακάριε
 ἀλλαντοπῶλα, δεῦρο δεῦρ', ὦ φίλτατε,
 ἀνάβαινε σωτὴρ τῇ πόλει καὶ νῦν φανείς.
 ΑΛ. τί ἔστι; τί με καλεῖτε;
 ΟΙ. δεῦρ' ἔλθ', ἵνα πύθῃ
 ὥς εὐτυχῆς εἶ καὶ μεγάλως εὐδαιμονεῖς.
 ΑΛ. ἰδόν· τί ἔστιν;
 ΟΙ. ὦ μακάρι', ὦ πλούσιε,
 ὦ νῦν μὲν οὐδεῖς, αὐριὸν δ' ὑπέρμεγας·
 ὦ τῶν Ἀθηνῶν ταγὲ τῶν εὐδαιμόνων.
 γίγνη γάρ, ὥς ὁ χρησμὸς οὐτοσὶ λέγει,
 ἀνὴρ μέγιστος.
 ΑΛ. εἰπέ μοι, καὶ πῶς ἐγὼ
 ἀλλαντοπώλης ὦν ἀνὴρ γενήσομαι;
 ΟΙ. δι' αὐτὸ γάρ τοι τοῦτο καὶ γίγνη μέγας,
 ὅτιν ῥα πονηρὸς κᾶξ ἀγορᾶς εἶ καὶ θρασύς.

Equites 147.

198. ΟΙ. τὰ δ' ἄλλα σοι πρόσεστι δημαγωγικά,
 φωνὴ μιανὰ, γέγονας κακῶς, ἀγόραιος εἶ·
 ἔχεις ἅπαντα πρὸς πολιτείαν ἃ δεῖ·
 χῶπως ἀμυνῇ τὸν ἄνδρα.
 ΑΛ. καὶ τίς ξύμμαχος
 γενήσεται μοι; καὶ γὰρ οἱ τε πλούσιοι
 δεδίασιν αὐτὸν ὃ τε πένης σέβει λεώς.
 ΟΙ. ἀλλ' εἰσὶν ἱππῆς ἄνδρες ἀγαθοὶ χίλιοι
 μισοῦντες αὐτόν, οἳ βοηθήσουσί σοι,
 καὶ τῶν πολιτῶν οἱ καλοὶ τε καὶ ἀγαθοί,
 καὶ τῶν θεατῶν ὅστις ἐστὶ δεξιός,
 καὶ γὰρ μετ' αὐτῶν χῶ θεὸς ξυλλήψεται.
 ΑΛ. οἷμοι κακοδαίμων, ὃ Παφλαγῶν ἐξέρχεται.
 ΠΑ. οὐ τοι μὰ τοὺς δώδεκα θεοὺς χαιρήσεται,
 ὅτιν ῥα πὶ τῷ δήμῳ ξυνόμνυτον πάλαι.
 οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ Χαλκιδέας ἀφίστατον.

id. 217.

Aristophanes

Στρεψιάδης. Φειδιππίδης.

199. ΣΤ. ἀλλ' εἴπερ ἐκ τῆς καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς,
ὦ παῖ, πιθοῦ.

ΦΕ. τί οὖν πίθωμαι δῆτά σοι;

ΣΤ. ἔκστρεψον ὡς τάχιστα τοὺς σαυτοῦ τρόπους,
καὶ μάθ' ἐλθὼν ἂν ἐγὼ παραινέσω.

ΦΕ. λέγε δῆ, τί κελεύεις;

ΣΤ. καὶ τι πείσῃ;

ΦΕ. πείσομαι,

νῆ τὸν Διόνυσον.

ΣΤ. δεῦρό νυν ἀπόβλεπε.

ὄρῃς τὸ θύριον τοῦτο καὶ τῷκίδιον;

ΦΕ. ὄρῳ. τί οὖν τοῦτ' ἐστὶν ἐτεόν, ὦ πάτερ;

ΣΤ. ψυχῶν σοφῶν τοῦτ' ἐστὶ φροντιστήριον.
ἐνταῦθ' ἐνοικοῦσ' ἄνδρες αἱ τὸν οὐρανὸν
λέγοντες ἀναπείθουσιν ὡς ἔστιν πνιγεύς,
κᾶστιν περὶ ἡμᾶς οὗτος, ἡμεῖς δ' ἀνθρακες.
οὔτοι διδάσκουσ', ἀργύριον ἦν τις διδῶ,
λέγοντα νικᾶν καὶ δίκαια κᾶδικα.

ΦΕ. εἰσὶν δὲ τινες;

ΣΤ. οὐκ οἶδ' ἀκριβῶς τοῦνομα·
μεριμνοφροντισταὶ καλοὶ τε καὶ αἰσχροί.

ΦΕ. αἰβοί, πονηροί γ', οἶδα. τοὺς ἀλαζόνας,
τοὺς ὠχρῶντας, τοὺς ἀνυποδήτους λέγεις·
ὦν ὁ κακοδαίμων Σωκράτης καὶ Χαιρεφῶν.

ΣΤ. ἦ ἦ, σιῶπα· μὴδὲν εἴπῃς νήπιον.
εἶναι παρ' αὐτοῖς φασιν ἄμφω τὸ λόγῳ,
τὸν κρείττον', ὅστις ἐστί, καὶ τὸν ἥττονα.
τούτοιον τὸν ἕτερον τοῖν λόγῳ, τὸν ἥττονα,
νικᾶν λέγοντά φασι τὰδικώτερα.
ἦν οὖν μάθῃς μοι τὸν ἄδικον τοῦτον λόγον,
ἃ νῦν ὀφείλω διὰ σέ, τούτων τῶν χρεῶν
οὐκ ἂν ἀποδοίην οὐδ' ἂν ὀβολὸν οὐδενί.

Nubes 86.

Aristophanes

Φειδιππίδης. Στρεψιάδης. Δίκαιος Λόγος.

200. ΦΕ. ὦ δαιμόνιε, τί χρῆμα πάσχεις, ὦ πάτερ ;
οὐκ εἶ φρονεῖς μὰ τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον.
ΣΤ. ἰδοὺ γ' ἰδοὺ Δί' Ὀλύμπιον· τῆς μωρίας·
τὸ Δία νομίζεις, ὄντα τηλικουτονί.
ΦΕ. τί δὲ τοῦτ' ἐγέλασας ἑτεόν ;
ΣΤ. ἐνθυμούμενος
ὅτι παιδάριον εἶ καὶ φρονεῖς ἀρχαικά.
ὅμως γε μὴν πρόσσελθ', εἴν' εἰδῆς πλείονα,
καί σοι φράσω πρᾶγμ' ὃ σὺ μαθὼν ἀνὴρ ἔσῃ.
ὅπως δὲ τοῦτο μὴ διδάξεις μηδένα.
ΦΕ. ἰδοὺ· τί ἔστιν ;
ΣΤ. ὥμοσας νυνὶ Δία.
ΦΕ. ἔγωγ'·
ΣΤ. ὁρᾷς οὖν ὡς ἀγαθὸν τὸ μανθάνειν ;
οὐκ ἔστ' ἔτ', ὦ Φειδιππίδη, Ζεύς.
ΦΕ. ἀλλὰ τίς ;
ΣΤ. Δίνος βασιλεύει, τὸν Δί' ἐξεληλακώς.
ΦΕ. αἰβοί, τί ληρεῖς ;
ΣΤ. ἴσθι τοῦθ' οὕτως ἔχον.
ΦΕ. τίς φησι ταῦτα ;
ΣΤ. Σωκράτης ὁ Μήλιος. *Nubes* 816.
201. ΔΙ. ἦν ταῦτα ποιῆς ἀγὼ φράζω,
καὶ πρὸς τούτοις προσέχῃς τὸν νοῦν,
ἔξεις αἰὲν στῆθος λιπαρόν,
χροιὰν λευκὴν, ὥμους μεγάλους, γλῶτταν βαιάν.
ἦν δ' ἅπερ οἱ νῦν ἐπιτηδεύῃς,
πρῶτα μὲν ἔξεις χροιὰν ὠχράν,
ὥμους μικροὺς, στῆθος λεπτόν, γλῶτταν μεγάλην,
ψήφισμα μακρόν, καὶ σ' ἀναπέσει
τὸ μὲν αἰσχροὺς ἅπαν καλὸν ἡγείσθαι,
τὸ καλὸν δ' αἰσχρόν.
id. 1009.

Aristophanes

Ερμῆς. Τρυγαῖος.

202. EP. πῶς δεῦρ' ἀνῆλθες, ὦ μιαρῶν μιαρώτατε ;
 τί σοί ποτ' ἔστ' ὄνομ' ; οὐκ ἐρεῖς ;
 TP. μιαρώτατος.
 EP. ποδαπὸς τὸ γένος δ' εἶ ; φράξε μοι.
 TP. μιαρώτατος.
 EP. πατὴρ δέ σοι τίς ἐστιν ;
 TP. ἐμοί ; μιαρώτατος.
 EP. οὐ τοι μὰ τὴν Γῆν ἔσθ' ὅπως οὐκ ἀποθανῇ,
 εἰ μὴ κατερεῖς μοι τοῦνομ' ὃ τι ποτ' ἔστι σοι.
 TP. Τρυγαῖος Ἀθμονεύς, ἀμπελουργὸς δεξιός,
 οὐ συκοφάντης οὐδ' ἐραστής πραγμάτων.
 ἴθι νυν, κάλεσόν μοι τὸν Δί'.
 EP. ἰὴ ἰὴ ἰή,
 ὅτ' οὐδὲ μέλλεις ἐγγὺς εἶναι τῶν θεῶν·
 φροῦδοι γὰρ ἐχθές εἰσιν ἐξωκισμένοι.
 TP. ἐξωκίσαντο δ' οἱ θεοὶ τίνος εἵνεκα ;
 EP. Ἑλλησιν ὀργισθέντες. εἴτ' ἐνταῦθα μέν,
 ἵν' ᾗσαν αὐτοί, τὸν Πόλεμον κατόκισαν,
 ὑμᾶς παραδόντες δρᾶν ἀτεχνῶς ὃ τι βούλεται·
 αὐτοὶ δ' ἀνφκίσανθ' ὅπως ἀνωτάτω,
 ἵνα μὴ βλέποιν μαχομένους ὑμᾶς ἔτι
 μηδ' ἀντιβολούντων μηδὲν αἰσθανοῖατο.
 TP. τοῦ δ' εἵνεχ' ἡμᾶς ταῦτ' ἔδρασαν ; εἰπέ μοι.
 EP. ὅτινὰ πολεμεῖν ἤρεῖσθ' ἐκείνων πολλάκις
 σπονδὰς ποιούντων· κεῖ μὲν οἱ Λακωνικοὶ
 ὑπερβάλοιντο μικρόν, ἔλεγον ἂν ταδί·
 “ναὶ τὼ σιώ, νῦν ἀττικίων δωσεί δίκαν.”
 εἰ δ' αὖ τι πράξαιτ' ἀγαθὸν ἀττικωνικοὶ
 κάλθοιεν οἱ Λάκωνες εἰρήνης πέρι,
 ἐλέγετ' ἂν ὑμεῖς εὐθύς· “ἐξαπατώμεθα
 νῇ τὴν Ἀθηνᾶν, νῇ Δί', οὐχὶ πειστέον·
 ἥξουσι καὐθις, ἣν ἔχωμεν τὴν Πύλον.”

Fax 184.

Aristophanes

Εὐελπίδης. Ἔποψ.

203. ΕΥ. Τηρεὺς γὰρ εἶ σύ; πότερον ὄρνις ἢ ταῶς;
 ΕΠ. ὄρνις ἔγωγε.
 ΕΥ. κᾷτά σοι ποῦ τὰ πτερὰ;
 ΕΠ. ἐξερρύκε.
 ΕΥ. πότερον ὑπὸ νόσου τινός;
 ΕΠ. οὐκ, ἀλλὰ τὸν χειμῶνα πάντα τῶρνεα
 πτερορρυεῖ κᾷτ' αὔθις ἕτερα φύομεν.
 ἀλλ' εἴπατόν μοι, σφῶ τίν' ἐστόν;
 ΕΥ. νῶ; βροτώ.
 ΕΠ. ποδαπῶ τὸ γένος δ';
 ΕΥ. ὅθεν αἱ τριήρεις αἱ καλάι.
 ΕΠ. πράγους δὲ δὴ τοῦ δεομένω δεῦρ' ἤλθέτην;
 ΕΥ. σοὶ ξυγγενέσθαι βουλομένω.
 ΕΠ. τίνος πέρι;
 ΕΥ. ὅτι πρῶτα μὲν ἦσθ' ἄνθρωπος, ὥσπερ νῶ, ποτέ,
 κἀργύριον ὠφείλεις, ὥσπερ νῶ, ποτέ,
 κοῦκ ἀποδιδούς ἔχαιρες, ὥσπερ νῶ, ποτέ·
 εἴτ' αὔθις ὀρνίθων μεταλλάξας φύσιν,
 καὶ γῆν ἐπεπέτου καὶ θάλατταν ἐν κύκλῳ,
 καὶ πάνθ' ὅσαπερ ἄνθρωπος ὅσα τ' ὄρνις φρονεῖς·
 ταῦτ' οὖν ἰκέται νῶ πρὸς σὲ δεῦρ' ἀφίγμεθα,
 εἴ τινα πόλιν φράσεως ἡμῖν εὔερον,
 ὥσπερ σισύραν ἐγκατακλινῆναι μαλθακὴν.
 ΕΠ. ποῖαν τιν' οὖν ἤδιστ' ἂν οἰκοῖτ' ἂν πόλιν;
 ΕΥ. ὅπου τὰ μέγιστα πράγματ' ἔσται τοιαδί·
 ἐπὶ τὴν θύραν μου πρῶ τις ἐλθὼν τῶν φίλων
 λέξει ταδί· “πρὸς τοῦ Διὸς τοῦλυμπίου,
 ὅπως παρέσση μοι καὶ σὺ καὶ τὰ παιδία
 λουσάμενα πρῶ· μέλλω γὰρ ἐστιᾶν γάμους·
 καὶ μηδαμῶς ἄλλως ποιήσης· εἰ δὲ μή,
 μή μοι τότε γ' ἔλθης, ὅταν ἐγὼ πράττω κακῶς.”

Actes 102.

Aristophanes

Χορὸς Ὀρνίθων. Πειθέταιρος. Ἴρις.

204. ΧΟ. πόλεμος αἵρεται, πόλεμος οὐ φατὺς
 πρὸς ἐμὲ καὶ θεοὺς. ἀλλὰ φύλαττε πᾶς
 ἀέρα περιnéφελον,
 μή σε λάθῃ θεῶν τις ταύτη περῶν·
- ΠΕ. αὕτη σὺ ποῖ ποῖ ποῖ πέτῃ; μέν' ἦσυχος,
 ἔχ' ἀτρέμας· αὐτοῦ στῆθ'· ἐπίσχεσ τοῦ δρόμου.
 τίς εἶ; ποδαπή; λέγειν χρεῶν ὀπόθεν ποτ' εἶ.
- ΙΡ. Ἴρις τό γ' ὄνομα· παρὰ θεῶν δ' Ὀλυμπίων.
- ΠΕ. κάπναια δῆθ' οὕτω σιωπῇ διαπέτῃ
 διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτρίας καὶ τοῦ χάους;
- ΙΡ. ποία γὰρ ἄλλη χρὴ πέτεσθαι τοὺς θεοὺς;
- ΠΕ. οὐκ οἶδα μὰ Δί' ἔγωγε· τῇδε μὲν γὰρ οὐ.
 ἀδικεῖς δέ· καὶ νῦν ἄρά γ' οἶσθα τοῦθ', ὅτι
 δικαιοτάτ' ἂν ληφθεῖσα πασῶν Ἰρίδων
 ἀπέθανες, εἰ τῆς ἀξίας ἐτύγχανες;
- ΙΡ. ἀλλ' ἀθάνατός εἰμ'.
- ΠΕ. ἀλλ' ὅμως ἂν ἀπέθανες.
 δεινότατα γάρ τοι πεισόμεσθ', ἐμοὶ δοκεῖ,
 εἰ τῶν μὲν ἄλλων ἄρχομεν, ὑμεῖς δ' οἱ θεοὶ
 ἀκολαστανεῖτε, κοῦδέπω γνώσεσθ' ὅτι
 ἀκροατέον ὑμῖν ἐν μέρει τῶν κρειττόνων.
 φράσον δέ τοί μοι, τὸ πτέρυγε ποῖ ναυστολεῖς;
- ΙΡ. ἐγώ; πρὸς ἀνθρώπους πέτομαι παρὰ τοῦ πατρὸς
 φράσουσα θύειν τοῖς Ὀλυμπίοις θεοῖς
 μηλοσφαγεῖν τε βουθύτοις ἐπ' ἐσχάrais
 κνισᾶν τ' ἀγνιάς.
- ΠΕ. τί σὺ λέγεις; ποίοις θεοῖς;
- ΙΡ. ποίοισιν; ἡμῖν, τοῖς ἐν οὐρανῷ θεοῖς.
- ΠΕ. θεοὶ γὰρ ὑμεῖς;
- ΙΡ. τίς γάρ ἐστ' ἄλλος θεός;
- ΠΕ. ὄρνιθες ἀνθρώποισι νῦν εἰσιν θεοί,
 οἷς θντέον αὐτούς, ἀλλὰ μὰ Δί' οὐ τῷ Δί.

Aristophanes

Διώνυσος. Ἡρακλῆς.

205. ΔΙ. μὴ σκῶπτέ μ', ὦ δ' ἑλφ'. οὐ γὰρ ἄλλ' ἔχω κακῶς·
τοιούτος ἡμερός με διαλυμαίνεται.
- ΗΡ. ποίός τις, ὦ δ' ἐλφίδιον;
- ΔΙ. οὐκ ἔχω φράσαι.
ὅμως γε μέντοι σοι δι' αἰνιγμῶν ἔρῳ.
ἤδη ποτ' ἐπεθύμησας ἐξαίφνης ἔτνους;
- ΗΡ. ἔτνους; βαβαιάξ, μυριάκεις ἐν τῷ βίῳ.
- ΔΙ. ἄρ' ἐκδιδάσκω τὸ σαφές, ἢ ἄρα φράσω;
- ΗΡ. μὴ δῆτα περὶ ἔτνους γε· πάνν γὰρ μανθάνω.
- ΔΙ. τοιουτοσὶ τοίνυν με δαρδάπτει πόθος
Εὐριπίδου.
- ΗΡ. καὶ ταῦτα τοῦ τεθνηκότος;
- ΔΙ. κοῦδεῖς γέ μ' ἂν πείσειεν ἀνθρώπων τὸ μὴ οὐκ
ἐλθεῖν ἐπ' ἐκείνον.
- ΗΡ. πότερον εἰς Ἄιδου κάτω;
- ΔΙ. καὶ νῆ Δί' εἴ τί γ' ἔστιν ἔτι κατωτέρω.
- ΗΡ. τί βουλόμενος;
- ΔΙ. δέομαι ποιητοῦ δεξιού.
οἱ μὲν γὰρ οὐκέτ' εἰσὶν, οἱ δ' ὄντες κακοί.
- ΗΡ. τί δ'; οὐκ Ἰοφῶν ξῆ;
- ΔΙ. τοῦτο γάρ τοι καὶ μόνον
ἔτ' ἐστὶ λοιπὸν ἀγαθόν, εἰ καὶ τοῦτ' ἄρα·
οὐ γὰρ σάφ' οἶδ' οὐδ' αὐτὸ τοῦθ' ὅπως ἔχει.
- ΗΡ. εἴτ' οὐ Σοφοκλέα, πρότερον ὄντ' Εὐριπίδου,
μέλλεις ἀνάγειν, εἴπερ γ' ἐκείθεν δεῖ σ' ἄγειν;
- ΔΙ. οὐ, πρίν γ' ἂν Ἰοφῶντ', ἀπολαβὼν αὐτὸν μόνον,
ἄνευ Σοφοκλέους ὃ τι ποιεῖ κωδωνίσω.
καλλῶς ὁ μὲν γ' Εὐριπίδης, πανούργος ὢν,
καὶ ξυναποδρᾶναι δεῦρ' ἐπιχειρήσειέ μοι·
ὁ δ' εὐκολος μὲν ἐνθάδ', εὐκολος δ' ἐκεῖ.
- ΗΡ. Ἀγάθων δὲ ποῦ ἔστιν;
- ΔΙ. ἀπολιπὼν μ' ἀποίχεται,
ἀγαθὸς ποιητῆς καὶ ποθεῖνός τοῖς φίλοις. *Ranae* 58.

Aristophanes

Αἰσχύλος. Εὐριπίδης. Διόνυσος. Χορὸς Μυστῶν.

206. ΑΙΣ. ἵνα μὴ φάσκη δ' ἀπορεῖν με,
ἀπόκριναί μοι, τίνος εἵνεκα χρὴ θανμάξειν ἄνδρα
ποιητὴν ;
ΕΥ. δεξιότητος καὶ νουθεσίας, ὅτι βελτίους τε ποιοῦμεν
τοὺς ἀνθρώπους ἐν ταῖς πόλεσιν.
ΑΙΣ. τοῦτ' οὖν εἰ μὴ πεποίηκας,
ἀλλ' ἐκ χρηστῶν καὶ γενναίων μοχθηροτάτους
ἀπέδειξας,
τί παθεῖν φήσεις ἄξιός εἶναι ;
ΔΙ. τεθνάναι· μὴ τοῦτον ἐρώτα.
Ranae 1007.

207. ΕΥ. μεμνημένος νυν τῶν θεῶν, οὓς ὤμοσας,
ἧ μὴν ἀπάξειν μ' οἴκαδ', αἰροῦ τοὺς φίλους.
ΔΙ. ἡ γλῶττ' ὁμώμοκ', Αἰσχύλον δ' αἰρήσομαι.
ΕΥ. τί δέδρακας, ὦ μιαρῶτατ' ἀνθρώπων ;
ΔΙ. ἐγώ ;
ἔκρινα νικᾶν Αἰσχύλον. τιῇ γὰρ οὕ ;
ΕΥ. αἰσχιστον ἔργον προσβλέπεις μ' εἰργασμένος ;
ΔΙ. τί δ' αἰσχρόν, ἣν μὴ τοῖς θεωμένοις δοκῇ ;
ΕΥ. ὦ σχέτλιε, περιόψει με δὴ τεθνηκότα ;
ΔΙ. τίς οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μὲν ἐστι κατθανεῖν,
τὸ πνεῖν δὲ δειπνεῖν ; *id.* 1469.

208. ΧΟ. ὅδε γὰρ εὖ φρονεῖν δοκήσας
πάλιν ἄπεισιν οἴκαδ' αὖ,
ἐπ' ἀγαθῷ μὲν τοῖς πολίταις,
ἐπ' ἀγαθῷ δὲ τοῖς ἑαυτοῦ
ξυγγενέσι τε καὶ φίλοισι,
διὰ τὸ συνετὸς εἶναι.
χαρίεν οὖν μὴ Σωκράτει
παρακαθήμενον λαλεῖν,
ἀποβαλόντα μουσικὴν,
τά τε μέγιστα παραλιπόντα
τῆς τραγωδικῆς τέχνης. *id.* 1485.

Herodotus

209. οἱ δὲ Πέρσαι τάς τε δὴ Σάρδεις ἔσχον καὶ αὐτὸν Κροῖσον ἐξώγρησαν, ἄρξαντα ἔτα τεσσερεσκαίδεκα καὶ τεσσερεσκαίδεκα ἡμέρας πολιορκηθέντα, κατὰ τὸ χρηστήριόν τε καταπαύσαντα τὴν ἐωντοῦ μεγάλην ἀρχήν. λαβόντες δὲ αὐτὸν οἱ Πέρσαι ἤγαγον παρὰ Κῦρον. ὁ δὲ συννήσας πυρὴν μεγάλην ἀνεβίβασε ἐπ' αὐτὴν τὸν Κροῖσόν τε ἐν πέδῃσι δεδεμένον καὶ δις ἑπτὰ Λυδῶν παρ' αὐτὸν παῖδας, ἐν νόφ' ἔχων εἴτε δὴ ἀκροθινια ταῦτα καταγιεῖν θεῶν ὅτεφ' δῆ, εἴτε καὶ εὐχὴν ἐπιτελέσαι ἐθέλων· εἴτε καὶ πιθόμενος τὸν Κροῖσον εἶναι θεοσεβέα, τοῦδε εἵνεκεν ἀνεβίβασε ἐπὶ τὴν πυρὴν, βουλόμενος εἰδέναι, εἴ τίς μιν δαιμόνων ῥύσεται τοῦ μὴ ζῶντα κατακαυθῆναι. τὸν μὲν δὴ ποιεῖν ταῦτα, τῷ δὲ Κροίσῳ ἐστῶτι ἐπὶ τῆς πυρῆς ἐσελθεῖν, καίπερ ἐν κακῷ ἔοντι τοσοῦτῳ, τὸ τοῦ Σόλωνος, ὥς οἱ εἶη σὺν θεῷ εἰρημένον, τὸ μηδένα εἶναι τῶν ζώντων ὄλβιον. ὥς δὲ ἄρα μιν προσστήναι τοῦτο, ἀνενεικάμενόν τε καὶ ἀναστενάξαντα ἐκ πολλῆς ἡσυχίης ἐς τρεῖς ὀνομάσαι Σόλωνα. καὶ τὸν Κῦρον ἀκούσαντα κελεῦσαι τοὺς ἑρμηνέας ἐπείρεσθαι τὸν Κροῖσον, τίνα τοῦτον ἐπικαλέοιτο, καὶ τοὺς προσελθόντας ἐπειρωτᾶν. Κροῖσον δὲ τέως μὲν σιγὴν ἔχειν εἰρωτώμενον, μετὰ δέ, ὥς ἠναγκάζετο, εἰπεῖν· “τὸν ἂν ἐγὼ πᾶσι τυράννοισι προετίμησα μεγάλων χρημάτων ἐς λόγους ἐλθεῖν.” ὥς δὲ σφί' ἄσημα ἔφραξε, πάλιν ἐπειρώτων τὰ λεγόμενα. λιπαρεόντων δὲ αὐτῶν καὶ ὄχλον παρεχόντων ἔλεγε δὴ ὥς ἦλθε ἀρχὴν ὁ Σόλων ἐὼν Ἀθηναῖος, καὶ θηησάμενος πάντα τὸν ἐωντοῦ ὄλβον ἀποφλαυρίσειε, ὥς τε αὐτῷ πάντα ἀποβεβήκοι τῇπερ ἐκείνος εἶπε, οὐδέν τι μᾶλλον ἐς ἐωυτὸν λέγων ἢ ἐς ἅπαν τὸ ἀνθρωπήιον καὶ μάλιστα τοὺς παρὰ σφίσι αὐτοῖσι δοκούντας ὀλβίους εἶναι.

I. 86.

210. ἀπικομένων δὲ ἐς Βραγχίδας ἐχρηστηριάζετο. ἐκ πάντων Ἀριστόδικος ἐπειρωτῶν τάδε· “ὦναξ, ἦλθε παρ’ ἡμέας ἰκέτης Πακτύης ὁ Λυδὸς, φεύγων θάνατον βίαιον πρὸς Περσέων· οἱ δέ μιν ἐξαιτέονται, προεῖναι κελεύοντες Κυμαίους. ἡμεῖς δὲ δειμαίνοντες τὴν Περσέων δύναμιν τὸν ἰκέτην ἐς τόδε οὐ τετολμήκαμεν ἐκδιδόναι πρὶν ἂν τὸ ἀπὸ σεῦ ἡμῖν δηλωθῇ ἀτρεκέως ὁκότερα ποιεώμεν.” ὁ μὲν ταῦτα ἐπειρώτα, ὁ δ’ αὖτις τὸν αὐτόν σφι χρησμὸν ἔφαινε, κελεύων ἐκδιδόναι Πακτύην Πέρσῃσι. πρὸς ταῦτα ὁ Ἀριστόδικος ἐκ προνοίης ἐποίει τάδε· περιῶν τὸν νηὸν κύκλῳ ἐξαίρει τοὺς στρουθοὺς καὶ ἄλλα ὅσα ἦν νενεοσσευμένα ὀρνίθων γένεα ἐν τῷ νηῷ. ποιέοντος δὲ αὐτοῦ ταῦτα λέγεται φωνὴν ἐκ τοῦ ἀδύτου γενέσθαι φέρουσιν μὲν πρὸς τὸν Ἀριστόδικον, λέγουσαν δὲ τάδε· “ἀνοσιώτατε ἀνθρώπων, τί τάδε τολμᾶς ποιεῖν; τοὺς ἰκέτας μου ἐκ τοῦ νηοῦ κεραῖζεις;” Ἀριστόδικον δὲ οὐκ ἀπορήσαντα πρὸς ταῦτα εἶπεν· “ὦναξ, αὐτὸς μὲν οὕτω τοῖσι ἰκέτησι βοηθεῖς, Κυμαίους δὲ κελεύεις τὸν ἰκέτην ἐκδιδόναι;” τὸν δὲ αὖτις ἀμείψασθαι τοισίδε· “ναὶ κελεύω, ἵνα γε ἀσεβήσαντες θάσσον ἀπόλῃσθε, ὥς μὴ τὸ λοιπὸν περὶ ἰκετέων ἐκδόσιος ἔλθῃτε ἐπὶ τὸ χρηστήριον.”

I. 159.

211. παρεὼν δὲ καὶ μεμφόμενος τὴν γνώμην ταύτην Κροῖσος ὁ Λυδὸς ἀπεδείκνυτο ἐναντίην τῇ προκειμένῃ γνώμῃ, λέγων τάδε· “ὦ βασιλεῦ, εἶπον μὲν καὶ πρότερόν τοι ὅτι ἐπεὶ με Ζεὺς ἔδωκέ τοι, τὸ ἂν ὀρῶ σφάλμα ἐὼν οἴκῳ τῷ σῷ, κατὰ δύναμιν ἀποτρέψειν. τὰ δέ μοι παθήματα ἔοντα ἀχάρητα μαθήματα ἐγεγόνεε. εἰ μὲν ἀθάνατος δοκεῖς εἶναι καὶ στρατιῆς τοιαύτης ἄρχειν, οὐδὲν ἂν εἴη πρῆγμα γνώμας ἐμὲ σοὶ ἀποφαίνεσθαι· εἰ δὲ ἔγνωκας, ὅτι ἄνθρωπος καὶ σὺ εἷς καὶ ἐτέρων τοιῶνδε ἄρχεις, ἐκείνο πρῶτον μάθε, ὥς κύκλος τῶν ἀνθρωπῆων ἐστὶ πρηγμαίων, περιφερόμενος δὲ οὐκ ἔᾶ αἰεὶ τοὺς αὐτοὺς εὐτυχεῖν.”

ιδ. 207.

Herodotus

212. μετὰ δὲ τοῦτον ἐβασίλευσε Νίτωκρις· τὴν ἔλεγον τιμωρέουσαν ἀδελφεῷ, τὸν Αἰγύπτιοι βασιλεύοντα σφέων ἀπέκτειναν, ἀποκτείναντες δὲ οὕτω ἐκείνη ἀπέδοσαν τὴν βασιληίην, τοῦτῃ τιμωρέουσαν πολλοὺς Αἰγυπτίων διαφθεῖραι δόλῳ. ποιησαμένην γάρ μιν οἴκημα περίμηκες ὑπόγαιον ξεινίσαι μέλλειν τῷ λόγῳ, νόῳ δὲ ἄλλα μηχανᾶσθαι· καλέσασαν δέ μιν Αἰγυπτίων τοὺς μάλιστα μεταίτιους τοῦ φόνου ἦδε πολλοὺς ἰστιάειν, δαινυμένοισι δὲ ἐπείναι τὸν ποταμὸν δι' αὐλῶνος κρυπτοῦ μεγάλου. ταύτης μὲν πέρι τοσαῦτα ἔλεγον, πλὴν ὅτι ἑωυτὴν, ὡς τοῦτο ἐξέργαστο, ρίψαι ἐς οἴκημα σποδοῦ πλέον ὅκως ἀτιμώρητος γένηται.

II. 100.

213. ἐπὶ δὲ τούτου βασιλεύοντος ἔλεγον ἐπ' Αἴγυπτον ἐλαύνειν στρατὸν μέγαν Σαναχάριβον βασιλέα Ἀραβίων τε καὶ Ἀσσυρίων· οὐκ ὦν δὴ ἐθέλειν τοὺς μαχίμους τῶν Αἰγυπτίων βοηθεῖν· τὸν δὲ ἱερά ἐς ἀπορίην ἀπειλημένον ἐσελθόντα ἐς τὸ μέγαρον πρὸς τῷγαλμα ἀποδύρεσθαι, οἷα κινδυνεύει παθεῖν· ὀλοφυρόμενον δ' ἄρα μιν ἐπελθεῖν ὕπνον, καὶ οἱ δόξαι ἐν τῇ ὄψι ἐπιστάντα τὸν θεὸν θαρσύνειν, ὥς οὐδὲν πείσεται ἄχαρι ἀντιάων τὸν Ἀραβίων στρατὸν· αὐτὸς γάρ οἱ πέμψειν τιμωροὺς. τούτοισι δὴ μιν πίσυνον τοῖσι ἐνυπνίοισι παραλαβόντα Αἰγυπτίων τοὺς βουλομένους οἱ ἔπεσθαι στρατοπεδεύσασθαι ἐν Πηλουσιῳ (ταύτῃ γάρ εἰσι αἱ ἐσβολαί)· ἔπεσθαι δέ οἱ τῶν μαχίμων μὲν οὐδένα ἀνδρῶν, καπήλους δὲ καὶ χειρώνακτας καὶ ἀγοραίους ἀνθρώπους. ἐνθαῦτα ἀπικομένου, τοῖσι ἐναντίοις ἐπιχυθέντας νυκτὸς μῦς ἀρουραίους κατὰ μὲν φαγεῖν τοὺς φαρετρεῶνας αὐτῶν, κατὰ δὲ τὰ τόξα, πρὸς δὲ τῶν ἀσπίδων τὰ ὄχανα, ὥστε τῇ ὑστεραίῃ φευγόντων σφέων γυμνῶν πεσεῖν πολλοὺς. καὶ νῦν οὗτος ὁ βασιλεὺς ἔστηκε ἐν τῷ ἱρῷ τοῦ Ἡφαίστου λίθινος, ἔχων ἐπὶ τῆς χειρὸς μῦν, λέγων διὰ γραμμάτων τάδε. ΕΣ ΕΜΕ ΤΙΣ ΟΡΩΝ ΕΥΣΕΒΗΣ ΕΣΤΩ.

id. 141.

Herodotus

214. τοῖσι δὲ Ἴωσι καὶ τοῖσι Καρσὶ τοῖσι συγκατεργασμένοισι αὐτῷ ὁ Ψαμμήτιχος δίδωσι χώρους ἐνοικῆσαι ἀντίους ἀλλήλων, τοῦ Νείλου τὸ μέσον ἔχοντος, τοῖσι ὀνόματα ἐτέθη Στρατόπεδα. τούτους τε δὴ σφι τοὺς χώρους δίδωσι, καὶ τᾶλλα τὰ ὑπέσχετο πάντα ἀπέδωκε, καὶ δὴ καὶ παῖδας παρέβαλε αὐτοῖσι Αἰγυπτίους τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν ἐκδιδάσκεσθαι, ἀπὸ δὲ τούτων ἐκμαθόντων τὴν γλῶσσαν οἱ νῦν ἑρμηνέες ἐν Αἰγύπτῳ γεγόνασι· οἱ δὲ Ἴωνές τε καὶ οἱ Κᾶρες τούτους τοὺς χώρους οἴκησαν χρόνον ἐπὶ πολλόν. τούτους μὲν δὴ χρόνῳ ὕστερον βασιλεὺς Ἀμασις ἐξαναστήσας ἐνθεύτεν κατοίκησε ἐς Μέμφιν, φυλακὴν ἐωυτοῦ ποιούμενος πρὸς Αἰγυπτίων.

II. 154.

215. ἐχρᾶτο δὲ καταστάσι πρηγμάτων τοιγῆδε· τὸ μὲν ὀρθριον μέχρι ὅτεν πληθώρης ἀγορῆς προθύμως ἔπρησσε τὰ προσφερόμενα πρήγματα, τὸ δὲ ἀπὸ τούτου ἔπινε τε καὶ κατέσκωπτε τοὺς συμπότας καὶ ἦν μάταιός τε καὶ παιγνιήμων. ἀχθεσθέντες δὲ τούτοισι οἱ φίλοι αὐτοῦ ἐνουθέτεον αὐτὸν τοιάδε λέγοντες· “ὦ βασιλεῦ, οὐκ ὀρθῶς σεωντοῦ προέστηκας, ἐς τὸ ἄγαν φαῦλον προάγων σεωυτόν· σὲ γὰρ χρῆν ἐν θρόνῳ σεμνῷ σεμνὸν θωκέοντα δι’ ἡμέρης πρήσσειν τὰ πρήγματα. καὶ οὕτω Αἰγύπτιοί τ’ ἂν ἠπιστεύατο, ὥς ὑπ’ ἀνδρὸς μεγάλου ἄρχονται, καὶ ἄμεινον σὺ ἂν ἦκουες· νῦν δὲ ποιεῖς οὐδαμῶς βασιλικά.” ὁ δ’ ἀμείβετο τοισίδε αὐτούς· “τὰ τόξα οἱ κεκτημένοι, ἐπεὰν μὲν δέωνται χρᾶσθαι, ἐντανύουσι, ἐπεὰν δὲ χρήσωνται, ἐκλύουσι. εἰ γὰρ δὴ τὸν πάντα χρόνον ἐντεταμένα εἴη, ἐκραγείη ἂν, ὥστε ἐς τὸ δέον οὐκ ἂν ἔχοιεν αὐτοῖσι χρᾶσθαι. οὕτω δὴ καὶ ἀνθρώπου κατάστασις· εἰ ἐθέλοι κατεσπουδᾶσθαι αἰεὶ μὴδὲ ἐς παιγνίην τὸ μέρος ἐωυτὸν ἀνιέναι, λάθοι ἂν ἦτοι μανὲς ἢ ὁ γε ἀπόπληκτος γενόμενος· τὰ ἐγὼ ἐπιστάμενος μέρος ἐκατέρῳ νέμω.” ταῦτα μὲν τοὺς φίλους ἀμείψατο.

id. 173.

216. ταῦτα δέ μιν ποιεῦντα ἐδικαίωσε Κροῖσος ὁ Λυδὸς νουθετῆσαι τοισίδε τοῖσι ἔπεσι· “ὦ βασιλεῦ, μὴ πάντα ἡλικίῃ καὶ θυμῷ ἐπίτρεπε, ἀλλ’ ὕσχε καὶ καταλάμβανε σεωυτόν· ἀγαθόν τι πρόνοον εἶναι, σοφὸν δὲ ἡ προμηθείη· σὺ δὲ κτείνεις μὲν ἄνδρας σεωντοῦ πολίητας ἐπ’ οὐδεμιῇ αἰτίῃ ἀξιόχρεφ’ ἐλών, κτείνεις δὲ παῖδας· ἦν δὲ πολλὰ τοιαῦτα ποιῆς, ὅρα ὅπως μὴ σευ ἀποστήσονται Πέρσαι. ἐμοὶ δὲ πατήρ ὁ σὸς Κῦρος ἐνετέλλετο πολλὰ κελεύων σε νουθετεῖν καὶ ὑποτίθεσθαι ὅ τι ἂν εὐρίσκω ἀγαθόν.” ὁ μὲν δὴ εὐνοίην φαίνων συνεβούλευέ οἱ ταῦτα, ὁ δ’ ἀμείβετο τοισίδε. “σὺ καὶ ἐμοὶ τολμᾶς συμβουλεύειν, ὅς χρηστῶς μὲν τὴν σεωντοῦ πατρίδα ἐπετρόπευσας, εὖ δὲ τῷ πατρὶ τῷ ἐμῷ συνεβούλευσας κελεύων αὐτὸν Ἀράξην ποταμὸν διαβάντα ἰέναι ἐπὶ Μασσαγέτας βουλομένων ἐκείνων διαβαίνειν ἐς τὴν ἡμετέρην, καὶ ἀπὸ μὲν σεωυτὸν ὤλεσας τῆς σεωντοῦ πατρίδος κακῶς προστάς, ἀπὸ δὲ ὤλεσας Κῦρον πειθόμενον σοί· ἀλλ’ οὔτι χαίρων, ἐπεὶ τοι καὶ πάλαι ἐς σὲ προφάσιός τευ ἐδεόμην ἐπιλαβέσθαι.” ταῦτα δὲ εἶπας ἐλάμβανε τὸ τόξον ὡς κατατοξεύσων αὐτόν, Κροῖσος δὲ ἀναδραμὼν ἔθει ἔξω· ὁ δὲ ἐπεῖτε τοξεύσαι οὐκ εἶχε, ἐνετείλατο τοῖσι θεράπουσι λαβόντας μιν ἀποκτεῖναι. οἱ δὲ θεράποντες ἐπιστάμενοι τὸν τρόπον αὐτοῦ κατακρύπτουσι τὸν Κροῖσον, ἐπὶ τῷδε τῷ λόγῳ ὥστε, εἰ μὲν μεταμελήσει τῷ Καμβύσῃ καὶ ἐπιζητήσει τὸν Κροῖσον, οἱ δὲ ἐκφήναντες αὐτὸν δῶρα λάμψονται ξωάγρια Κροῖσον, ἣν δὲ μὴ μεταμέλῃται μηδὲ ποθῇ μιν, τότε καταχρᾶσθαι. ἐπόθησέ τε δὴ ὁ Καμβύσης τὸν Κροῖσον οὐ πολλῷ μετέπειτε χρόνῳ ὕστερον, καὶ οἱ θεράποντες μαθόντες τοῦτο ἐπήγγελλον αὐτῷ ὡς περιείη. Καμβύσης δὲ Κροίσῳ μὲν συνήδεσθαι ἔφη περιέοντι, ἐκείνους μέντοι τοὺς περιποιήσαντας οὐ καταπροΐξεσθαι, ἀλλ’ ἀποκτενεῖν. καὶ ἐποίησε ταῦτα.

III. 36.

217. οἱ δὲ μάγοι ἔτυχον ἀμφότεροι τηνικαῦτα ἔοντες τε ἔσω καὶ τὰ ἀπὸ Πρηξιάγπεος γενόμενα ἐν βουλῇ ἔχοντες· ἐπεὶ ὦν εἶδον τοὺς εὐνοῦχους τεθορυβημένους τε καὶ βοῶντας, ἀνά τε ἔδραμον πάλιν ἀμφότεροι, καὶ ὥς ἔμαθον τὸ ποιούμενον, πρὸς ἀλκὴν ἐτράποντο. ὁ μὲν δὴ αὐτῶν φθάνει τὰ τόξα κατελόμενος, ὁ δὲ πρὸς τὴν αἰχμὴν ἐτράπετο. ἐνθαῦτα δὲ συνέμισγον ἀλλήλοισι. τῷ μὲν δὴ τὰ τόξα ἀναλαβόντι αὐτῶν, ἔοντων τε ἀγχοῦ τῶν πολεμίων καὶ προσκειμένων, ἦν χρηστὰ οὐδέν, ὁ δ' ἕτερος τῇ αἰχμῇ ἡμύνετο, καὶ τοῦτο μὲν Ἀσπαθίνην παίει ἐς τὸν μηρόν, τοῦτο δὲ Ἰνταφέρνεα ἐς τὸν ὀφθαλμόν· καὶ ἑστερήθη μὲν τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐκ τοῦ τρώματος ὁ Ἰνταφέρνης, οὐ μέντοι ἀπέθανέ γε. τῶν μὲν δὴ μάγων οὔτερος τρωματίζει τούτους, ὁ δὲ ἕτερος, ἐπείτε οἱ τὰ τόξα οὐδὲν χρηστὰ ἐγίνετο (ἦν γὰρ δὴ θάλαμος ἐσέχων ἐς τὸν ἀνδρεῶνα) ἐς τοῦτον καταφεύγει, ἐθέλων αὐτοῦ προσθεῖναι τὰς θύρας. καὶ οἱ συνεσπίπτουσι τῶν ἐπὶ δύο, Δαρεῖός τε καὶ Γωβρύης· συμπλακέντος δὲ Γωβρύεω τῷ μάγῳ ὁ Δαρεῖός ἐπεστεῶς ἡπóρει οἷα ἐν σκότει, προμηθεόμενος μὴ πλήξῃ τὸν Γωβρύην. ὁρῶν δὲ μιν ἀργὸν ἐπεστεῶτα ὁ Γωβρύης εἶρετο ὃ τι οὐ χράται τῇ χειρί· ὁ δὲ εἶπε· “προμηθεόμενος σέο, μὴ πλήξω.” Γωβρύης δὲ ἀμείβετο. “ὥθει τὸ ξίφος καὶ δι' ἀμφοτέρων.” Δαρεῖός δὲ πειθόμενος ὥσέ τε τὸ ἐγχειρίδιον καὶ ἔτυχέ κως τοῦ μάγου. ἀποκτείναντες δὲ τοὺς μάγους καὶ ἀποταμόντες αὐτῶν τὰς κεφαλὰς τοὺς μὲν τρωματίας ἐωυτῶν αὐτοῦ λείπουνσι καὶ ἀδυνασίης εἵνεκεν καὶ φυλακῆς τῆς ἀκροπόλιος, οἱ δὲ πέντε αὐτῶν ἔχοντες τῶν μάγων τὰς κεφαλὰς ἔθεον ἕξω, βοῇ τε καὶ πατάγῳ χρεώμενοι, καὶ Πέρσας τοὺς ἄλλους ἐπεκαλέοντο ἐξηγεόμενοί τε τὸ πρῆγμα καὶ δεικνύοντες τὰς κεφαλὰς. καὶ ἅμα ἔκτεινον πάντα τινὰ τῶν μάγων τὸν ἐν ποσὶ γινόμενον.

III. 78.

218. θωμάζω ὦν τῶν διουρισάντων καὶ διελόντων Λιβύην τε καὶ Ἀσίην καὶ Εὐρώπην· οὐ γὰρ σμικρὰ τὰ διαφέροντα αὐτέων ἐστί· μήκει μὲν γὰρ παρ' ἀμφοτέρας παρήκει ἡ Εὐρώπη, εὖρεος δὲ πέρι οὐδὲ συμβαλεῖν ἀξίη φαίνεται μοι εἶναι. Λιβύη μὲν γὰρ δηλοὶ ἐωυτὴν εὐόσα περίρρυτος πλὴν ὅσον αὐτῆς πρὸς τὴν Ἀσίην οὐρίζει, Νεκῶ τοῦ Αἰγυπτίων βασιλέος πρώτου τῶν ἡμεῖς ἴδμεν καταδέξαντος, ὃς ἐπέιτε τὴν διώρυχα ἐπαύσατο ὀρύσσων τὴν ἐκ τοῦ Νείλου διέχουσαν ἐς τὸν Ἀράβιον κόλπον, ἀπέπεμψε Φοίνικας ἄνδρας πλοίοισι, ἐντειλάμενος ἐς τὸ ὀπίσω δι' Ἡρακλέων στηλέων διεκπλῶειν ἕως ἐς τὴν βορηίην θάλασσαν καὶ οὕτω ἐς Αἴγυπτον ἀπικνεῖσθαι. ὀρμηθέντες ὦν οἱ Φοίνικες ἐκ τῆς Ἐρυθρῆς θαλάσσης ἔπλων τὴν νοτίνην θάλασσαν· ὅκως δὲ γίνοιτο φθινόπωρον, προσίσχοντες ἂν σπεῖρεσκον τὴν γῆν, ἵνα ἐκάστοτε τῆς Λιβύης πλῶντες γινοῖατο, καὶ μένεσκον τὸν ἄμητον· θερίσαντες δ' ἂν τὸν σῖτον ἔπλων, ὥστε δύο ἐτέων διεξεληθόντων τρίτῳ ἔτει κάμψαντες Ἡρακλέας στηλάς ἀπίκοντο ἐς Αἴγυπτον. καὶ ἔλεγον ἐμοὶ μὲν οὐ πιστά, ἄλλω δὲ δὴ τε, ὥς περιπλῶντες τὴν Λιβύην τὸν ἥλιον ἔσχον ἐς τὰ δεξιὰ.

IV. 42.

219. τοῦτο μὲν γὰρ Ἀνάχαρσις ἐπέιτε γῆν πολλὴν θεωρήσας καὶ ἀποδεξάμενος κατ' αὐτὴν σοφίην πολλὴν ἐκομίζετο ἐς ἡθεα τὰ Σκυθέων, πλῶν δι' Ἑλλησπόντου προσίσχει ἐς Κύζικον, καὶ (εἶρε γὰρ τῇ Μητρὶ τῶν θεῶν ἀνάγοντας τοὺς Κυζικηνοὺς ὀρτὴν κάρτα μεγαλοπρεπέως) εὔξατο τῇ Μητρὶ ὁ Ἀνάχαρσις, ἣν σῶς καὶ ὑγιὲς ἀπονοστήσῃ ἐς ἐωυτοῦ, θύσειν τε κατὰ ταῦτα κατ' ἃ ὦρα τοὺς Κυζικηνοὺς ποιεῦντας καὶ παννυχίδα στήσειν. ὥς δὲ ἀπῆκετο ἐς τὴν Σκυθικὴν, ὁ Ἀνάχαρσις τὴν ὀρτὴν πᾶσαν ἐπετέλει τῇ θεῷ, καὶ τῶν τις Σκυθέων, ὥς εἶδε, τοξεύσας αὐτὸν ἀπέκτεινε. καὶ νῦν ἦν τις εἴρηται περὶ Ἀναχάρσιος, οὗ φασὶ μιν Σκίθαι γινώσκειν, διὰ τοῦτο ὅτι ἐξεδήμησε τε ἐς τὴν Ἑλλάδα καὶ ξεινικοῖσι ἔθεσι διεχρήσατο.

id. 76.

220. πρὸς ταῦτα οἱ Ἴωνες ἐβουλευόντο. Μιλτιάδew μὲν τοῦ Ἀθηναίου, στρατηγέοντος καὶ τυραννέοντος Χερσονησιτέων τῶν ἐν Ἑλλησπόντῳ, ἦν γνώμη πείθεσθαι Σκύθῃσι καὶ ἐλευθεροῦν Ἰωνίην, Ἰστιαίου δὲ τοῦ Μιλησίου ἐναντίῃ ταύτῃ, λέγοντος, ὥς νῦν μὲν διὰ Δαρεῖον ἕκαστος αὐτῶν τυραννεύει πόλιος, τῆς Δαρείου δὲ δυνάμιος κατααιρεθείσης οὔτε αὐτὸς Μιλησίων οἶός τε ἔσεσθαι ἄρχειν οὔτε ἄλλον οὐδένα οὐδαμῶν· βουλήσεσθαι γὰρ ἐκάστην τῶν πολιῶν δημοκρατεῖσθαι μᾶλλον ἢ τυραννεύεσθαι. Ἰστιαίου δὲ γνώμην ταύτην ἀποδεικνυμένου αὐτίκα πάντες ἦσαν τετραμμένοι πρὸς ταύτην τὴν γνώμην, πρότερον τὴν Μιλτιάδew αἰρεόμενοι.

IV. 137.

221. λέγουσι δὲ καὶ τάδε Καρχηδόνιοι, εἶναι τῆς Λιβύης χῶρόν τε καὶ ἀνθρώπους ἔξω Ἑρακλέων στηλέων κατοικημένους, ἐς τοὺς ἐπεὰν ἀπίκωνται καὶ ἐξέλωνται τὰ φορτία θέντες αὐτὰ ἐπεξῆς παρὰ τὴν κυματωγὴν, ἐσβάντες ἐς τὰ πλοῖα τύφειν καπνόν· τοὺς δ' ἐπιχωρίους ἰδομένους τὸν καπνὸν ἵεναι ἐπὶ τὴν θάλασσαν, καὶ ἔπειτε ἀντὶ τῶν φορτίων χρυσὸν τιθέναι καὶ ἐξαναχωρεῖν πρόσω ἀπὸ τῶν φορτίων. τοὺς δὲ Καρχηδονίους ἐκβάντας σκέπτεσθαι, καὶ ἦν μὲν φαίνεται σφι ἄξιος ὁ χρυσὸς τῶν φορτίων, ἀνελόμενοι ἀπαλλάσσονται, ἦν δὲ μὴ ἄξιος, ἐσβάντες ὀπίσω ἐς τὰ πλοῖα κατέαται, οἱ δὲ προσελθόντες ἄλλον πρὸς ὧν ἔθῃκαν χρυσόν, ἐς οὗ ἂν πείθωσι. ἀδικεῖν δὲ οὐδετέρους· οὔτε γὰρ αὐτοὺς τοῦ χρυσοῦ ἄπτεσθαι, πρὶν ἂν σφι ἀπισωθῇ τῇ ἀξίῃ τῶν φορτίων, οὔτ' ἐκείνους τῶν φορτίων ἄπτεσθαι πρότερον ἢ αὐτοὶ τὸ χρυσίον λάβωσι.

id. 196.

222. μετὰ δὲ Λακεδαιμόνιοι μέζω στόλον στείλαντες ἀπέπεμψαν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας, στρατηγὸν τῆς στρατιῆς ἀποδέξαντες βασιλέα Κλεομένεα τὸν Ἀναξανδρίδew, οὐκέτι κατὰ θάλασσαν στείλαντες, ἀλλὰ κατ' ἡπειρον· τοῖσι δὲ ἐσβαλοῦσι ἐς τὴν Ἀττικὴν χώραν ἢ τῶν Θεσσαλῶν ἵππος πρώτη προσέμειξε καὶ οὐ μετὰ πολλὸν ἐτράπετο, καὶ σφειων ἔπесον ὑπὲρ τεσσεράκοντα ἄνδρας· οἱ δὲ περιγενόμενοι ἀπαλλάσσοντο ὡς εἶχον ἰθὺς ἐπὶ Θεσσαλίας. Κλεομένης δὲ ἀπικόμενος ἐς τὸ ἄστυ ἅμα Ἀθηναίων τοῖσι βουλομένοισι εἶναι ἐλευθέροισι ἐπολιόρκει τοὺς τυράννους ἀπεργμένους ἐν τῷ Πελασγικῷ τείχει. καὶ οὐδέν τι πάντως ἂν ἐξείλον τοὺς Πεισιστρατίδας οἱ Λακεδαιμόνιοι (οὔτε γὰρ ἐπέδρην ἐπενόουν ποιήσασθαι, οἷ τε Πεισιστρατίδαι σίτοισι καὶ ποτοῖσι εὖ παρεσκευάδατο) πολιορκήσαντές τε ἂν ἡμέρας ὀλίγας ἀπαλλάσσοντο ἐς τὴν Σπάρτην. νῦν δὲ συντυχίη τοῖσι μὲν κακὴ ἐπεγένετο, τοῖσι δὲ ἡ αὐτὴ αὕτη σύμμαχος· ὑπεκτιθέμενοι γὰρ ἔξω τῆς χώρας οἱ παῖδες τῶν Πεισιστρατιδέων ἠλωσαν. τοῦτο δὲ ὡς ἐγένετο, πάντα αὐτῶν τὰ πρήγματα συνετετάρακτο, παρέστησαν δὲ, ἐπὶ μισθῷ τοῖσι τέκνοισι, ἐπ' οἷσι ἐβούλοντο οἱ Ἀθηναῖοι, ὥστε ἐν πέντε ἡμέρησι ἐκχωρῆσαι ἐκ τῆς Ἀττικῆς. Ἀθηναῖοι δὲ ἐρύσαι καὶ πρὶν μεγάλαι, τότε ἀπαλλαχθεῖσαι τυράννων ἐγίνοντο μέζονες. ἐν δὲ αὐτῇσι δύο ἄνδρες ἐδυνάστεον, Κλεισθένης τε ἀνὴρ Ἀλκμεωνίδης, ὅσπερ δὴ λόγον ἔχει τὴν Πυθίην ἀναπέισαι, καὶ Ἰσαγόρης ὁ Τισάνδρου, οἰκίης μὲν ἐὼν δοκίμου, ἀτὰρ τὰ ἀνέκαθεν οὐκ ἔχω φράσαι· θύουσι δὲ οἱ συγγενέες αὐτοῦ Διὶ Καρίῳ. οὗτοι οἱ ἄνδρες ἐστασίασαν περὶ δυνάμιος, ἐσσούμενος δὲ ὁ Κλεισθένης τὸν δῆμον προσεταιρίζεται.

v. 64.

223. τότε δὲ ὡς ἀνέλαβον οἱ Λακεδαιμόνιοι τοὺς χρησμοὺς καὶ τοὺς Ἀθηναίους ὥρων αὐξομένους καὶ οὐδαμῶς ἐτοίμους ἔοντας πείθεσθαί σφι, νόῳ λαβόντες ὡς ἐλεύθερον μὲν ἐὼν τὸ γένος τὸ Ἀπτικὸν ἰσόρροπον τῷ ἑωυτῶν γίνοιτο, κατεχόμενον δὲ ὑπὸ τυραννίδος ἀσθενὲς καὶ πειθαρχεῖσθαι ἐτοῖμον· μαθόντες δὲ τούτων ἕκαστα οἱ μὲν Λακεδαιμόνιοι Ἰππὶν κατὰγειν ἐβούλοντο. τῶν δὲ συμμάχων τὸ πλῆθος οὐκ ἐνεδέκετο τοὺς λόγους. οἱ μὲν νυν ἄλλοι ἡσυχίην ἦγον, Κορίνθιος δὲ Σωσικλῆς ἔλεξε τάδε· “ἦ δὴ ὁ τε οὐρανὸς ἔσται ἔνερθε τῆς γῆς καὶ ἡ γῆ μετέωρος ὑπὲρ τοῦ οὐρανοῦ καὶ οἱ ἄνθρωποι νομὸν ἐν θαλάσῃ ἔξουσι καὶ οἱ ἰχθύες τὸν πρότερον ἄνθρωποι, ὅτε γε ὑμεῖς, ὦ Λακεδαιμόνιοι, ἰσκρατίας καταλύοντες τυραννίδας ἐς τὰς πόλεις κατὰγειν παρασκευάζεσθε, τοῦ οὔτε ἀδικώτερον οὐδὲν ἔστι κατ’ ἀνθρώπους οὔτε μισαιφονώτερον. εἰ γὰρ δὴ τοῦτό γε δοκεῖ ὑμῖν εἶναι χρηστὸν ὥστε τυραννεύεσθαι τὰς πόλεις, αὐτοὶ πρῶτοι τύραννον καταστησάμενοι παρὰ σφίσι αὐτοῖσι οὕτω καὶ τοῖσι ἄλλοισι δίζησθε κατιστάναι· νῦν δὲ αὐτοὶ ἄπειροι ἔόντες τυράννων καὶ φυλάσσοντες δεινότατα τοῦτο ἐν τῇ Σπάρτῃ μὴ γενέσθαι παραχρᾶσθε ἐς τοὺς συμμάχους· εἰ δὲ αὐτοὶ ἔμπειροι ἔατε, κατὰπερ ἡμεῖς, εἴχετε ἂν περὶ αὐτοῦ γνώμας ἀμείνονας συμβαλέσθαι ἥπερ νῦν.” οἱ δὲ λοιποὶ τῶν συμμάχων τέως μὲν εἶχον ἐν ἡσυχίᾳ σφέας αὐτοὺς, ἐπείτε δὲ Σωσικλέος ἤκουσαν εἴπαντος ἐλευθέρως, ἅπας τις αὐτῶν φωνὴν ῥήξας αἰρεῖτο τοῦ Κορινθίου τὴν γνώμην, Λακεδαιμονίοισι τε ἐπεμαρτύροντο μὴ ποιεῖν μηδὲν νεώτερον περὶ πόλιν Ἑλλάδα. οὕτω μὲν ταῦτα ἐπαύθη.

v. 91.

224. μετὰ δὲ τῶν Ἰώνων συλλεχθέντων ἐς τὴν Λάδην ἐγίνοντο ἀγοραί. καὶ δὴ κού σφι καὶ ἄλλοι ἡγορεύοντο, ἐν δὲ δὴ καὶ ὁ Φωκαεὺς στρατηγὸς Διονύσιος λέγων τάδε· “ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πρήγματα, ἄνδρες Ἴωνες, ἢ εἶναι ἐλευθέροισι ἢ δούλοισι, καὶ τούτοις ὡς δρηπέτησι· νῦν ὦν ὑμεῖς ἦν μὲν βούλησθε ταλαιπωρίας ἐνδέκεσθαι, τὸ παραχρήμα μὲν πόνος ὑμῖν ἔσται, οἰοί τε δὲ ἔσεσθε ὑπερβαλόμενοι τοὺς ἐναντίους εἶναι ἐλεύθεροι· εἰ δὲ μαλακίῃ τε καὶ ἀταξίῃ διαχρήσεσθε, οὐδεμίαν ὑμέων ἔχω ἐλπίδα μὴ οὐ δώσειν ὑμέας δίκην βασιλεῖ τῆς ἀποστάσιος. ἀλλ’ ἐμοί τε πείθεσθε καὶ ἐμοὶ ὑμέας αὐτοὺς ἐπιτρέψατε· καὶ ὑμῖν ἐγὼ θεῶν τὰ ἴσα νεμόντων ἱποδέκομαι ἢ οὐ συμμείξειν τοὺς πολεμίους ἢ συμμίσγοντας πολλὸν ἐλασσώσεσθαι.” ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Ἴωνες ἐπιτρέπουσι σφέας αὐτοὺς τῷ Διονυσίῳ. ὁ δὲ ἀνάγων ἐκάστοτε ἐπὶ κέρας τὰς νέας, ὅκως τοῖσι ἐρέτησι χρήσαιτο διέκπλοον ποιούμενος τῇσι νηυσὶ δι’ ἀλληλέων καὶ τοὺς ἐπιβάτας ὀπλίσειε, τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρης τὰς νέας ἔχεσκε ἐπ’ ἀγκυρέων, παρείχε τε τοῖσι Ἴωσι πόνον δι’ ἡμέρης. μέχρι μὲν νυν ἡμερέων ἑπτὰ ἐπείθοντό τε καὶ ἐποίουν τὸ κελευόμενον, τῇ δὲ ἐπὶ ταύτησι οἱ Ἴωνες, οἷα ἀπαθές ἐόντες πόνων τοιούτων τετρυμένοι τε ταλαιπωρήσιν τε καὶ ἡλίῳ, ἔλεξαν πρὸς ἑαυτοὺς τάδε· “τίνα δαιμόνων παραβάντες τάδε ἀναπίπλαμεν; οἷτινες παραφρονήσαντες καὶ ἐκπλώσαντες ἐκ τοῦ νόου ἀνδρὶ Φωκαεῖ ἀλαζόνι παρεχομένῳ νέας τρεῖς ἐπιτρέψαντες ἡμέας αὐτοὺς ἔχομεν.”

VI. 11.

225. καὶ πρῶτα μὲν ἔόντες ἔτι ἐν τῷ ἄστει οἱ στρατηγοὶ ἀποπέμπονσι ἐς Σπάρτην κήρυκα Φιλιππίδην,¹ Ἀθηναῖον μὲν ἄνδρα, ἄλλως δὲ ἡμεροδρόμον τε καὶ τοῦτο μελετέοντα· τῷ δὴ, ὥς αὐτός τε ἔλεγε Φιλιππίδης καὶ Ἀθηναίοισι ἀπήγγελλε, περὶ τὸ Παρθένιον οὔρος τὸ ὑπὲρ Τεγέης ὃ Πὰν περιπίπτει. βώσαντα δὲ τοῦνομα τοῦ Φιλιππίδew τὸν Πᾶνα Ἀθηναίοισι κελεύσαι ἀπαγγεῖλαι, δι' ὃ τι ἑωυτοῦ οὐδεμίαν ἐπιμελείην ποιεῦνται, ἔόντος εὐνόου Ἀθηναίοισι καὶ πολλαχῇ γενομένου ἤδη σφι χρησίμου, τὰ δ' ἔτι καὶ ἐσόμενου. καὶ ταῦτα μὲν Ἀθηναῖοι καταστάντων σφι εὖ ἤδη τῶν πρηγμάτων πιστεύσαντες εἶναι ἀληθέα ιδρύσαντο ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει Πανδὸς ἱρόν καὶ αὐτὸν ἀπὸ ταύτης τῆς ἀγγελίης θυσίῃσι ἐπετείουσι καὶ λαμπάδι ἱλάσκονται. τότε δὲ πεμφθεὶς ὑπὸ τῶν στρατηγῶν ὁ Φιλιππίδης οὔτος, ὅτε πέρ οἱ ἔφη καὶ τὸν Πᾶνα φανῆναι, δευτεραῖος ἐκ τοῦ Ἀθηναίων ἄστεος ἦν ἐν Σπάρτῃ, ἀπικόμενος δὲ ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας ἔλεγε· “ὦ Λακεδαιμόνιοι, Ἀθηναῖοι ὑμέων δέονται σφίσι βοηθῆσαι καὶ μὴ περιδεῖν πόλιν ἀρχαιοτάτην ἐν τοῖσι Ἑλλῃσι δουλοσύνη περιπεσοῦσαν πρὸς ἀνδρῶν βαρβάρων· καὶ γὰρ νῦν Ἑρέτριά τε ἡνδραπόδισται καὶ πόλι λογίμῃ ἢ Ἑλλὰς γέγονε ἀσθενεστέρα.” ὁ μὲν δὴ σφι τὰ ἐντεταλμένα ἀπήγγελλε, τοῖσι δὲ ἔαδε μὲν βοηθεῖν Ἀθηναίοισι, ἀδύνατα δὲ σφι ἦν τὸ παραντίκα ποιεῖν ταῦτα οὐ βουλομένοισι λύειν τὸν νόμον· ἦν γὰρ ἱσταμένου τοῦ μηνὸς εἰνάτῃ, εἰνάτῃ δὲ οὐκ ἐξελεύσεσθαι ἔφασαν μὴ οὐ πλήρους ἔόντος τοῦ κύκλου.

vi. 105.

¹ Vulg. Φειδιππίδην.

226. οἱ δὲ Ἀλκμεωνίδαι ἦσαν μὲν καὶ τὰ ἀνέκαθεν λαμπροὶ ἐν τῇσι Ἀθήνησι, ἀπὸ δὲ Ἀλκμέωνος καὶ αὐτῆς Μεγακλέος ἐγένοντο καὶ κάρτα λαμπροί. τοῦτο μὲν γὰρ Ἀλκμέων ὁ Μεγακλέος τοῖσι ἐκ Σαρδίων Λυδοῖσι παρὰ Κροῖσου ἀπικνεομένοισι ἐπὶ τὸ χρηστήριον τὸ ἐν Δελφοῦσι συμπρήκτωρ τε ἐγένετο καὶ συνελάμβανε προθύμως, καὶ μιν Κροῖσος πυθόμενος τῶν Λυδῶν τῶν ἐς τὰ χρηστήρια φοιτεόντων ἑωυτὸν εὖ ποιεῖν μεταπέμπεται ἐς Σάρδεις, ἀπικόμενον δὲ δωρεῖται χρυσῷ, τὸν ἂν δύνηται τῷ ἑωυτοῦ σώματι ἐξενείκασθαι ἐσάπαξ. ὁ δὲ Ἀλκμέων πρὸς τὴν δωρεὴν ἐοῦσαν τοιαύτην τοιάδε ἐπιτηδεύσας προσέφερε· ἐνδὺς κιθῶνα μέγαν καὶ κόλπον πολλὸν καταλιπόμενος τοῦ κιθῶνος, κοθόρνους τε τοὺς εὕρισκε εὐρυτάτους ἔοντας ὑποδησάμενος ἦε ἐς τὸν θησαυρὸν ἐς τὸν οἱ κατηγέοντο, ἐοπεσῶν δὲ ἐς σωρὸν ψήγματος πρῶτα μὲν παρέσαξε παρὰ τὸς κνήμας ὅσον ἐχώρεον οἱ κόθορνοι, μετὰ δὲ τὸν κόλπον πάντα πλησάμενος χρυσοῦ καὶ ἐς τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς διαπάσας τοῦ ψήγματος καὶ ἄλλο λαβὼν ἐς τὸ στόμα ἐξῆε ἐκ τοῦ θησαυροῦ, ἔλκων μὲν μόγις τοὺς κοθόρνους, παντὶ δέ τειν οἰκῶς μᾶλλον ἢ ἀνθρώπῳ· τοῦ τό τε στόμα ἐβέβυστο καὶ πάντα ἐξώγκωτο. ἰδόντα δὲ τὸν Κροῖσον γέλως ἐσῆλθε, καὶ οἱ πάντα τε ἐκεῖνα διδοῖ καὶ πρὸς ἕτερα δωρεῖται οὐκ ἐλάσσω ἐκείνων. οὕτω μὲν ἐπλούτησε ἡ οἰκὴ αὕτη μεγάλως, καὶ ὁ Ἀλκμέων οὗτος οὕτω τεθριπποτροφήσας Ὀλυμπιάδα ἀναίρεται.

vi. 125.

227. πρὸς ταῦτα Δημάρητος λέγει· “ὦ βασιλεῦ, ἀρχήθην ἠπιστάμην, ὅτι ἀληθείῃ χρεώμενος οὐ φίλα τοι ἐρέω, σὺ δὲ ἐπεὶ ἠνάγκασας λέγειν τῶν λόγων τοὺς ἀληθεστάτους, ἔλεγον τὰ κατήκοντα Σπαρτιήτησι. καίτοι ὥς ἐγὼ τυγχάνω τὰ νῦν τάδε ἐστοργῶς ἐκείνους, αὐτοὺς μάλιστα ἐξεπίστεται, οἳ με τιμὴν τε καὶ γέρεα ἀπελόμενοι πατρώια ἄπολιν τε καὶ φυγάδα πεποιήκασιν· πατὴρ δὲ ὁ σὸς ὑποδεξάμενος βίον τέ μοι καὶ οἶκον δέδωκε. οὐκ ὦν οἶκός ἐστι ἄνδρα τὸν σῶφρονα εὐνοίην φαινομένην διωθεῖσθαι, ἀλλὰ στέργειν μάλιστα. ἐγὼ δὲ οὔτε δέκα ἀνδράσι ὑπίσχομαι οἶός τε εἶναι μάχεσθαι οὔτε δυοῖσι, ἐκὼν τε εἶναι οὐδ’ ἂν μονομαχέοιμι. εἰ δὲ ἀναγκαίῃ εἴῃ ἢ μέγας τις ὁ ἐποτρύνων ἀγών, μαχοίμην ἂν πάντων ἥδιστα ἐνὶ τούτων τῶν ἀνδρῶν, οἳ Ἑλλήνων ἕκαστός φησι τριῶν ἄξιός εἶναι. ὥς δὲ καὶ Λακεδαιμόνιοι κατὰ μὲν ἓνα μαχόμενοι οὐδαμῶν εἰσὶ κακίονες ἀνδρῶν, ἀλέες δὲ ἄριστοι ἀνδρῶν ἀπάντων. ἐλεύθεροι γὰρ ἔόντες οὐ πάντα ἐλεύθεροί εἰσι· ἔπεστι γάρ σφι δεσπότης νόμος, τὸν ὑποδαιμάνουσι πολλῶ ἔτι μᾶλλον ἢ οἱ σοὶ σέ. ποιεῦσι γῶν τὰ ἂν ἐκείνος ἀνώγῃ· ἀνώγει δὲ τῶντ’ αἰεὶ, οὐκ ἔῶν φεύγειν οὐδὲν πλῆθος ἀνθρώπων ἐκ μάχης, ἀλλὰ μένοντας ἐν τῇ τάξει ἐπικρατεῖν ἢ ἀπόλλυσθαι. σοὶ δὲ εἰ φαίνομαι ταῦτα λέγων φληηρεῖν, τᾶλλα σιγᾶν ἐθέλω τὸ λοιπόν, νῦν δὲ ἀναγκασθεὶς ἔλεξα. γένοιτο μέντοι κατὰ νόον τοι, βασιλεῦ.” ὁ μὲν δὴ ταῦτα ἀμείψατο, Ξέρξης δὲ ἐς γέλωτά τε ἔτρεψε καὶ οὐκ ἐποίησατο ὀργὴν οὐδεμίαν ἀλλ’ ἠπίως αὐτὸν ἀπεπέμψατο.

VII. 104.

228. ἐνθαῦτα ἀναγκαίῃ ἐξέργομαι γνώμῃν ἀποδέξασθαι ἐπίφθορον μὲν πρὸς τῶν πλεόνων ἀνθρώπων, ὅμως δέ, τῇ γ' ἐμοὶ φαίνεται εἶναι ἀληθές, οὐκ ἐπισχίσω. εἰ Ἀθηναῖοι καταρρωδήσαντες τὸν ἐπιόντα κίνδυνον ἐξέλιπον τὴν σφετέρην, ἣ καὶ μὴ ἐκλιπόντες ἀλλὰ μέιναντες ἔδοσαν σφέας αὐτοὺς Ξέρξῃ, κατὰ τὴν θάλασσαν οὐδαμοὶ ἂν ἐπεικῶντο ἀντιεύμενοι βασιλεῖ. εἰ τοίνυν κατὰ τὴν θάλασσαν ρηδεῖς ἡντιοῦτο Ξέρξῃ, κατὰ γε ἂν τὴν ἡπειρον τοιάδε ἐγίνετο· εἰ καὶ πολλοὶ τειχέων κιθῶνες ἦσαν ἐληλαμένοι διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ Πελοποννησίοισι, προδοθέντες ἂν Λακεδαιμόνιοι ὑπὸ τῶν συμμάχων οὐκ ἐκόντων, ἀλλ' ἐπ' ἀναγκαίης, κατὰ πόλιν ἀλίσκομένων ὑπὸ τοῦ ναυτικοῦ στρατοῦ τοῦ βαρβάρου, ἐμυνώθησαν· μυνωθέντες δὲ ἂν καὶ ἀποδεξάμενοι ἔργα μεγάλα ἀπέθανον γενναίως. ἢ ταῦτα ἂν ἔπαθον ἢ πρὸ τοῦ ὀρώντες ἂν καὶ τοὺς ἄλλους Ἑλληνας μηδίζοντας ὁμολογῇ ἂν ἐχρήσαντο πρὸς Ξέρξην. καὶ οὕτω ἂν ἐπ' ἀμφοτέρω ἢ Ἑλλὰς ἐγίνετο ὑπὸ Πέρσῃσι. τὴν γὰρ ὠφελίην τὴν τῶν τειχέων τῶν διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ ἐληλαμένων οὐ δύναμαι πυθέσθαι ἥτις ἂν ἦν βασιλέος ἐπικρατέοντος τῆς θαλάσσης. νῦν δὲ Ἀθηναίους ἂν τις λέγων σωτήρας γενέσθαι τῆς Ἑλλάδος οὐκ ἂν ἁμαρτάνοι τάλιθεός· οὗτοι γὰρ ἐπὶ ὁκότερα τῶν πρηγμάτων ἐτράποντο, ταῦτα ῥέψειν ἔμελλε. ἐλόμενοι δὲ τὴν Ἑλλάδα περιεῖναι ἐλευθέρην, τοῦτο τὸ Ἑλληνικὸν πᾶν τὸ λοιπόν, ὅσον μὴ ἐμήδισε, αὐτοὶ οὗτοι ἦσαν οἱ ἐπεγείραντες καὶ βασιλέα μετὰ γε θεῶν ἀνωστάμενοι. οὐδὲ σφῆας χρηστήρια φοβερὰ ἐλθόντα ἐκ Δελφῶν καὶ ἐς δαίμα βαλόντα ἔπεισε ἐκλιπεῖν τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καταμείναντες ἀνέσχοντο τὸν ἐπιόντα ἐπὶ τὴν χώραν δέξασθαι.

VII. 139.

229. ἐνθαῦτα Θεμιστοκλῆς ὡς ἔσσοῦτο τῇ γνώμῃ ὑπὸ τῶν Πελοποννησίων λαθὼν ἐξέρχεται ἐκ τοῦ συνεδρίου, ἐξελθὼν δὲ πέμπει ἐς τὸ στρατόπεδον τὸ Μῆδων ἄνδρα πλοῖω, ἐντειλάμενος τὰ λέγειν χρεόν, τῷ ὄνομα μὲν ἦν Σίκιννος, οἰκέτης δὲ καὶ παιδαγωγὸς ἦν τῶν Θεμιστοκλέος παίδων, τὸν δὲ ὕστερον τούτων τῶν πρηγμάτων Θεμιστοκλῆς Θεσπία τε ἐποίησε, ὡς ἐπεδέκοντο οἱ Θεσπῖες πολίητας, καὶ χρήμασι ὄλβιον. ὃς τότε πλοῖω ἀπικόμενος ἔλεγε πρὸς τοὺς στρατηγούς τῶν βαρβάρων τάδε· “ἐπεμψέ με στρατηγὸς ὁ Ἀθηναίων λάθρη τῶν ἄλλων Ἑλλήνων (τυγχάνει γὰρ φρονέων τὰ βασιλέος καὶ βουλόμενος μᾶλλον τὰ ὑμέτερα κατ’ύπερθε γίνεσθαι ἢ τὰ τῶν Ἑλλήνων πρήγματα) φράσσοντα, ὅτι οἱ Ἕλληνες δρησμὸν βουλευόμενοι καταρρωδῆκότες, καὶ νῦν παρέχει κάλλιστον ὑμέας ἔργον ἀπάντων ἐξεργάσασθαι, ἢ μὴ περιίδητε διαδράντας αὐτούς. οὔτε γὰρ ἀλλήλοισι ὁμοφρονέουσι οὐτ’ ἔτι ἀντιστήσονται ὑμῖν, πρὸς ἑωυτούς τε σφέας ὄψεσθε ναυμαχέοντας τοὺς τὰ ὑμέτερα φρονέοντας καὶ τοὺς μή.”

VIII. 75.

230. ὡς δὲ ἐνεβαλέ τε καὶ κατέδυσε, εὐτυχίῃ χρησαμένη διπλόα ἑωυτὴν ἀγαθὰ ἐργάσατο· ὃ τε γὰρ τῆς Ἀττικῆς νεὸς τριήραρχος ὡς εἶδ’ ἐμιν ἐμβάλλουσαν νηὶ ἀνδρῶν βαρβάρων, νομίσας τὴν νῆα τὴν Ἀρτεμισίης ἢ Ἑλληνίδα εἶναι ἢ αὐτομολεῖν ἐκ τῶν βαρβάρων καὶ αὐτοῖσι ἀμύνειν, ἀποστρέψας πρὸς ἄλλας ἐτράπετο. τοῦτο μὲν τοιοῦτο αὐτῇ συνήνεικε γενέσθαι διαφυγεῖν τε καὶ μὴ ἀπολέσθαι, τοῦτο δὲ συνέβη ὥστε κακὸν ἐργασαμένην ἀπὸ τούτων αὐτὴν μάλιστα εὐδοκιμῆσαι παρὰ Ἑέρξῃ. λέγεται γὰρ βασιλέα θηεύμενον μαθεῖν τὴν νῆα ἐμβαλοῦσαν καὶ δὴ τινι εἶπαι τῶν παρεόντων· “οἱ μὲν ἄνδρες γεγόνασί μοι γυναῖκες, αἱ δὲ γυναῖκες ἄνδρες.”

id. 87.

231. ἐν δὲ Πλαταιῇσι ἐν τῷ στρατοπέδῳ τῶν Αἰγινή-
 τέων ἦν Λάμπων ὁ Πυθῆω, Αἰγινήτεων τὰ πρῶτα,
 ὃς ἀνοσιώτατον ἔχων λόγον ἔτετο πρὸς Πανσανίην, ἀπικό-
 μενος δὲ σπουδῇ ἔλεγε τάδε· “ὦ παῖ Κλεομβρότου, ἔργον
 ἔργασταί τοι ὑπερφυῆς μέγαθός τε καὶ κάλλος, καὶ τοι
 θεὸς παρέδωκε ῥυσάμενον τὴν Ἑλλάδα κλέος καταθέσθαι
 μέγιστον Ἑλλήνων τῶν ἡμεῖς ἴδμεν. σὺ δὲ καὶ τὰ λοιπὰ
 τὰ ἐπὶ τούτοισι ποιήσον, ὅπως λόγος τέ σε ἔχῃ ἔτι μέζων
 καὶ τις ὕστερον φυλάσσηται τῶν βαρβάρων μὴ ὑπάρχειν
 ἔργα ἀτάσθαλα ποιεῶν ἐς τοὺς Ἕλληνας. Λεωνίδεω γὰρ
 ἀποθανόντος ἐν Θερμοπύλῃσι Μαρδονίός τε καὶ Ξέρξης
 ἀποταμόντες τὴν κεφαλὴν ἀνεσταύρωσαν. τῷ σὺ τὴν
 ὁμοίην ἀποδιδούς ἔπαινον ἔξεις πρῶτα μὲν ὑπὸ πάντων
 Σπαρτιητέων, αὐτὶς δὲ καὶ πρὸς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων.
 Μαρδόνιον γὰρ ἀνασκολοπίσας τετιμωρήσῃαι ἐς πατέρων
 τὸν σὸν Λεωνίδην.” ὁ μὲν δοκέων χαρίζεσθαι ἔλεγε τάδε,
 ὁ δ' ἀνταμείβετο τοισίδε· “ὦ ξεῖνε Αἰγινήτα, τὸ μὲν εὐνοεῖν
 τε καὶ προορᾶν ἄγαμαί σευ, γνώμης μέντοι ἡμάρτηκας
 χρηστῆς. ἐξαείρας γὰρ με ὑψοῦ καὶ τὴν πάτρην καὶ τὸ
 ἔργον, ἐς τὸ μηδὲν κατέβαλες παραινέων ἵκερῳ λυμαίνεσθαι,
 καὶ ἦν ταῦτα ποιέω, φὰς ἄμεινόν με ἀκούσεσθαι. τὰ
 πρέπει μᾶλλον βαρβάροισι ποιεῖν ἢ περ Ἕλλησι· καὶ ἑκεί-
 νοισι δὲ ἐπιφθονέομεν. ἐγὼ δ' ὢν τούτου εἵνεκεν μήτε
 Αἰγινήτῃσι ἄδοιμι μήτε τοῖσι ταῦτ' ἀρέσκειται, ἀποχρᾶ
 δέ μοι Σπαρτιήτῃσι ἀρεσκόμενον ὅσια μὲν ποιεῖν, ὅσια δὲ
 καὶ λέγειν. Λεωνίδῃ δέ, τῷ με κελεύεις τιμωρῆσαι, φημί
 μεγάλως τετιμωρῆσθαι, ψυχῇσί τε τῇσι τῶνδε ἀναριθμήτοις
 τετίμηται αὐτός τε καὶ οἱ ἄλλοι οἱ ἐν Θερμοπύλῃσι τελευ-
 τήσαντες. σὺ μέντοι ἔτι ἔχων λόγον τοιόνδε μήτε προσ-
 ἔλθῃς ἔμοιγε μήτε συμβουλεύσῃς, χάριν τε ἴσθι ἐὼν
 ἀπαθής.”

IX. 78.

232. ὥς δὲ ἄρα παρεσκεύαστο τοῖσι Ἑλλησι, προσῆσαν πρὸς τοὺς βαρβάρους. ἰοῦσι δέ σφι φήμη τε ἐσέπτατο ἐς τὸ στρατόπεδον πᾶν καὶ κηρυκῆιον ἐφάνη ἐπὶ τῆς κυματογῆς κείμενον. ἡ δὲ φήμη διήλθέ σφι ὧδε, ὥς οἱ Ἕλληνες τὴν Μαρδονίου στρατιὴν νικῶεν ἐν Βοιωτοῖσι μαχόμενοι. δῆλα δὴ πολλοῖσι τεκμηρίοις ἐστι τὰ θεία τῶν πρηγμάτων, εἴ περ τότε, τῆς αὐτῆς ἡμέρης συμπύπτοντος τοῦ τε ἐν Πλαταιῇσι καὶ τοῦ ἐν Μυκάλῃ μέλλοντος ἔσεσθαι τρώματος, φήμη τοῖσι Ἑλλησι τοῖσι ταύτῃ ἐσαπίκετο, ὥστε θαρσῆσαί τε τὴν στρατιὴν πολλῷ μᾶλλον καὶ ἐθέλειν προθυμότερον κινδυνεύειν.

τοῖσι μὲν νυν Ἀθηναίοισι καὶ τοῖσι προσεχέσι τούτοις τεταγμένοις μέχρι κον τῶν ἡμισέων ἡ ὁδὸς ἐγίνετο κατ' αἰγιαλὸν τε καὶ ἄπεδον χώρον, τοῖσι δὲ Λακεδαιμονίοισι καὶ τοῖσι ἐπεξῆς τούτοις τεταγμένοις κατὰ τε χαράδρην καὶ οὖρεα. ἐν ᾧ δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι περιῆσαν, οἷτοι οἱ ἐπὶ τῷ ἐτέρῳ κέρει καὶ δὴ ἐμάχοντο. ἕως μὲν νυν τοῖσι Πέρσῃσι ὄρθια ἦν τὰ γέρρα, ἡμύνοντό τε καὶ οὐδὲν ἔλασσον εἶχον τῇ μάχῃ, ἐπεῖτε δὲ τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν προσεχέων ὁ στρατός, ὅκως ἐωυτῶν γένηται τὸ ἔργον καὶ μὴ Λακεδαιμονίων, παρακελευσάμενοι ἔργου εἶχοντο προθυμότερον, ἐνθεῦτεν ἤδη ἑτεροιοῦτο τὸ πρῆγμα. διωσάμενοι γὰρ τὰ γέρρα οἷτοι φερόμενοι ἐσέπεσον ἁλῆες ἐς τοὺς Πέρσας, οἱ δὲ δεξάμενοι καὶ χρόνον συχνὸν ἀμυνόμενοι τέλος ἔφευγον ἐς τὸ τεῖχος. Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Κορίνθιοι καὶ Σικυνῖοι καὶ Τροιζήνιοι (οἷτοι γὰρ ἦσαν ἐπεξῆς τεταγμένοι) συνεπισπόμενοι συνεχέπιπτον ἐς τὸ τεῖχος. ὥς δὲ καὶ τὸ τεῖχος ἀραίρητο, οὗτ' ἔτι πρὸς ἀλκὴν ἐτράποντο οἱ βάρβαροι, πρὸς φυγὴν τε ὁρμέατο οἱ ἄλλοι πλὴν Περσέων. οἷτοι δὲ κατ' ὀλίγους γινόμενοι ἐμάχοντο τοῖσι αἰεὶ ἐς τὸ τεῖχος ἐσπίπτουσι Ἑλλήνων.

IX. 100.

Thucydides

233. καὶ ὅσα μὲν λόγῳ εἶπον ἕκαστοι ἢ μέλλοντες πολεμήσειν ἢ ἐν αὐτῷ ἤδη ὄντες, χαλεπὸν τὴν ἀκρίβειαν αὐτὴν τῶν λεχθέντων διαμνημονεύσαι ἦν ἐμοί τε ὦν αὐτὸς ἦκουτα καὶ τοῖς ἄλλοθεν ποθεν ἐμοὶ ἀπαγγέλλουσιν· ὥς δ' ἂν ἐδόκουν ἐμοὶ ἕκαστοι περὶ τῶν αἰὲ παρόντων τὰ δέοντα μάλιστ' εἰπεῖν, ἐχομένῳ ὅτι ἐγγύτατα τῆς ξυμπάσης γνώμης τῶν ἀληθῶς λεχθέντων, οὕτως εἴρηται· τὰ δ' ἔργα τῶν πραχθέντων ἐν τῷ πολέμῳ οὐκ ἐκ τοῦ παρατυχόντος πυνθανόμενος ἠξίωσα γράφειν οὐδ' ὥς ἐμοὶ ἐδόκει, ἀλλ' οἷς τε αὐτὸς παρῆν καὶ παρὰ τῶν ἄλλων ὅσον δυνατὸν ἀκριβεῖα περὶ ἐκάστου ἐπεξελεθῶν. ἐπιπόνως δὲ ἠυρίσκετο, διότι οἱ παρόντες τοῖς ἔργοις ἐκάστοις οὐ ταῦτα περὶ τῶν αὐτῶν ἔλεγον, ἀλλ' ὥς ἐκατέρων τις εὐνοίας ἢ μνήμης ἔχοι. καὶ ἐς μὲν ἀκρόασιν ἴσως τὸ μὴ μυθῶδες αὐτῶν ἀτερπέστερον φανείται· ὅσοι δὲ βουλήσονται τῶν τε γενομένων τὸ σαφὲς σκοπεῖν καὶ τῶν μελλόντων ποτὲ αὖθις κατὰ τὸ ἀνθρώπειον τοιούτων καὶ παραπλησίων ἔσεσθαι, ὠφέλιμα κρίνειν αὐτὰ ἀρκούντως ἔξει. κτῆμά τε ἐς αἰὲ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ξύγκειται.

I. 22.

234. δεκάτῳ δὲ ἔτει μετ' αὐτὴν αὖθις ὁ βάρβαρος τῷ μεγάλῳ στόλῳ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα δουλωσόμενος ἦλθε. καὶ μεγάλου κινδύνου ἐπικρεμασθέντος οἷ τε Λακεδαιμόνιοι τῶν ξυμπολεμησάντων Ἑλλήνων ἠγήσαντο δυνάμει προύχοντες, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπιόντων τῶν Μήδων διανοηθέντες ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν καὶ ἀνασκευασάμενοι ἐς τὰς ναῦς ἐσβάντες ναυτικοὶ ἐγένοντο. κοινῇ τε ἀπωσάμενοι τὸν βάρβαρον ἵπτερον οὐ πολλῷ διεκρίθησαν πρὸς τε Ἀθηναίους καὶ Λακεδαιμονίους οἷ τε ἀποστάντες βασιλέως Ἑλλήνων καὶ οἱ ξυμπολεμήσαντες· δυνάμει γὰρ ταῦτα μέγιστα διεφάνη· ἵσχυον γὰρ οἱ μὲν κατὰ γῆν, οἱ δὲ ναυσί.

I. 18.

235. τοιαῦτα δὲ καὶ οἱ Κορίνθιοι εἶπον. Ἀθηναῖοι δὲ ἀκούσαντες ἀμφοτέρων, γενομένης καὶ δις ἐκκλησίας, τῇ μὲν προτέρᾳ οὐχ ἤσπον τῶν Κορινθίων ἀπεδέξαντο τοὺς λόγους, ἐν δὲ τῇ ὑστεραίᾳ μετέγνωσαν Κερκυραίοις ξυμμαχίαν μὲν μὴ ποιήσασθαι ὥστε τοὺς αὐτοὺς ἐχθροὺς καὶ φίλους νομίζειν (εἰ γὰρ ἐπὶ Κόρινθον ἐκέλευον σφίσιν οἱ Κερκυραῖοι ξυμπλεῖν, ἐλύοντ' ἂν αὐτοῖς αἱ πρὸς Πελοποννησίους σπονδαί), ἐπιμαχίαν δὲ ἐποιήσαντο τῇ ἀλλήλων βοηθεῖν ἐάν τις ἐπὶ Κέρκυραν ἢ ἡ Ἀθήνας ἢ τοὺς τούτων ξυμμάχους. ἐδόκει γὰρ ὁ πρὸς Πελοποννησίους πόλεμος καὶ ὥς ἔσσεσθαι αὐτοῖς, καὶ τὴν Κέρκυραν ἐβούλοντο μὴ προέσθαι Κορινθίοις ναυτικὸν ἔχουσιν τοσοῦτον, ξυγκρούειν δὲ ὅτι μάλιστα αὐτοὺς ἀλλήλοις, ἵνα ἀσθενεστέροις οὖσιν, ἦν τι δέη, Κορινθίοις τε καὶ τοῖς ἄλλοις ναυτικὸν ἔχουσιν ἐς πόλεμον καθιστῶνται. ἅμα δὲ τῆς τε Ἰταλίας καὶ Σικελίας καλῶς ἐφαίνετο αὐτοῖς ἡ νῆσος ἐν παράπλῳ κεῖσθαι.

τοιαύτῃ μὲν γνώμῃ οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς Κερκυραίους προσεδέξαντο, καὶ τῶν Κορινθίων ἀπελθόντων οὐ πολὺ ὕστερον δέκα ναῦς αὐτοῖς ἀπέστειλαν βοηθοὺς· ἐστρατήγει δὲ αὐτῶν Λακεδαιμόνιος τε ὁ Κίμωνος καὶ Διότιμος ὁ Στρομβίχου καὶ Πρωτέας ὁ Ἐπικλέους. προεῖπον δὲ αὐτοῖς μὴ ναυμαχεῖν Κορινθίοις, ἦν μὴ ἐπὶ Κέρκυραν πλέωσι καὶ μέλλωσιν ἀποβαίνειν ἢ ἐς τῶν ἐκείνων τι χωρίων· οὕτω δὲ κωλύειν κατὰ δύναμιν. προεῖπον δὲ ταῦτα τοῦ μὴ λυεῖν ἕνεκα τὰς σπονδάς. αἱ μὲν δὴ νῆες ἀφικνοῦνται ἐς τὴν Κέρκυραν. οἱ δὲ Κορίνθιοι, ἐπειδὴ αὐτοῖς παρεσκεύαστο, ἔπλεον ἐπὶ τὴν Κέρκυραν ναυσὶ πεντήκοντα καὶ ἑκατόν. οἱ δὲ Κερκυραῖοι ὥς ἤσθοντο αὐτοὺς προσπλέοντας, πληρώσαντες δέκα καὶ ἑκατὸν ναῦς, ὧν ἦρχε Μεικιάδης καὶ Αἰσιμίδης καὶ Εὐρύβατος, ἐστρατοπεδεύσαντο ἐν μιᾷ τῶν νήσων αἱ καλοῦνται Σύβοτα· καὶ αἱ Ἀττικαὶ δέκα παρήσαν. I. 44.

Thucydides

236. ξυμμείξαντες δέ, ἐπειδὴ τὰ σημεῖα ἐκατέροις ἦρθη, ἐναυμάχουν, πολλοὺς μὲν ὀπλίτας ἔχοντες ἀμφοτέρω ἐπὶ τῶν καταστρωμάτων, πολλοὺς δὲ τοξότας τε καὶ ἀκοντιστάς, τῷ παλαιῷ τρόπῳ ἀπειρότερον ἔτι παρεσκευασμένοι. ἦν τε ἡ ναυμαχία καρτερά, τῇ μὲν τέχνῃ οὐχ ὁμοίως, πεζομαχία δὲ τὸ πλεον προσφερίῃς οὔσα. ἐπειδὴ γὰρ προσβάλλοιεν ἀλλήλοις, οὐ ῥαδίως ἀπελύοντο ὑπὸ τε πλήθους καὶ ὄχλου τῶν νεῶν καὶ μᾶλλον τι πιστεύοντες τοῖς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὀπλίταις ἐς τὴν νίκην, οἱ καταστάντες ἐμάχοντο ἡσυχάζουσιν τῶν νεῶν· διέκπλοι δ' οὐκ ἦσαν, ἀλλὰ θυμῷ καὶ ῥώμῃ τὸ πλεον ἐναυμάχουν ἢ ἐπιστήμῃ. πανταχῇ μὲν οὖν πολλὸς θόρυβος καὶ ταραχώδης ἦν ἡ ναυμαχία, ἐν ᾗ αἱ Ἀττικαὶ νῆες παραγιγνόμεναι τοῖς Κερκυραίοις εἴ πῃ πιέζοιντο φόβον μὲν παρείχον τοῖς ἐναντίοις, μάχης δὲ οὐκ ἦρχον δεδιότες οἱ στρατηγοὶ τὴν πρόρρησιν τῶν Ἀθηναίων.

I. 49.

237. καὶ ὁ μὲν Ἀρχίδαμος τοιαῦτα εἶπε· παρελθὼν δὲ Σθενελαΐδας τελευταῖος, εἰς τῶν ἐφόρων τότε ὢν, ἔλεξεν ἐν τοῖς Λακεδαιμονίοις ὧδε. “τοὺς μὲν λόγους τοὺς πολλοὺς τῶν Ἀθηναίων οὐ γινώσκω· ἐπαινέσαντες γὰρ πολλὰ ἑαυτοὺς οὐδαμοῦ ἀντίειπον ὥς οὐκ ἀδικοῦσι τοὺς ἡμετέρους ξυμμάχους καὶ τὴν Πελοπόννησον· καίτοι εἰ πρὸς τοὺς Μήδους ἐγένοντο ἀγαθοὶ τότε, πρὸς δ' ἡμᾶς κακοὶ νῦν, διπλασίας ζημίας ἀξιοί εἰσιν, ὅτι ἀντ' ἀγαθῶν κακοὶ γέγονται. ἡμεῖς δὲ ὁμοιοὶ καὶ τότε καὶ νῦν ἐσμεν, καὶ τοὺς ξυμμάχους, ἦν σωφρονῶμεν, οὐ περιοψόμεθα ἀδικουμένους οὐδὲ μελλήσομεν τιμωρεῖν· οἱ δ' οὐκέτι μέλλουσι κακῶς πάσχειν. ἄλλοις μὲν γὰρ χρήματά ἐστι πολλὰ καὶ νῆες καὶ ἵπποι, ἡμῖν δὲ ξίμαχοι ἀγαθοί, οὓς οὐ παραδοτέα τοῖς Ἀθηναίοις ἐστίν, οὐδὲ δίκαις καὶ λόγοις διακριτέα μὴ λόγῳ καὶ αὐτοὺς βλαπτομένους, ἀλλὰ τιμωρητέα ἐν τάχει καὶ παντὶ σθένει.”

id. 85.

238. Ἰνάρως δὲ ὁ Ψαμμίτιχου, Λίβυς, βασιλεὺς Λιβύων τῶν πρὸς Αἰγύπτῳ, ὁρμώμενος ἐκ Μαρείας τῆς ὑπὲρ Φάρου πόλεως ἀπέστησεν Αἰγύπτου τὰ πλέω ἀπὸ βασιλέως Ἀρταξέρξου, καὶ αὐτὸς ἄρχων γενόμενος Ἀθηναίους ἐπηγάγετο. οἱ δέ (ἔτυχον γὰρ ἐς Κύπρον στρατευόμενοι ναυσὶ διακοσίαις αὐτῶν τε καὶ τῶν ξυμμάχων) ἦλθον ἀπολιπόντες τὴν Κύπρον, καὶ ἀναπλεύσαντες ἀπὸ θαλάσσης ἐς τὸν Νεῖλον τοῦ τε ποταμοῦ κρατοῦντες καὶ τῆς Μέμφιδος τῶν δύο μερῶν πρὸς τὸ τρίτον μέρος ὃ καλεῖται Λευκὸν τεῖχος ἐπολέμουν· ἐνήσαν δὲ αὐτόθι Περσῶν καὶ Μήδων οἱ καταφυγόντες καὶ Αἰγυπτίων οἱ μὴ ξυναποστάντες.

οἱ δ' ἐν τῇ Αἰγύπτῳ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ ξύμμαχοι ἐπέμενον καὶ αὐτοῖς πολλὰ ἰδέαι πολέμων κατέστησαν. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον ἐκράτουν τῆς Αἰγύπτου οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ βασιλεὺς πέμπει ἐς Λακεδαίμονα Μεγάβαζον ἄνδρα Πέρσῃν χρήματα ἔχοντα, ὅπως ἐς τὴν Ἀττικὴν ἐσβαλεῖν πεισθέντων τῶν Πελοποννησίων ἀπ' Αἰγύπτου ἀπαγάγοι Ἀθηναίους. ὥς δὲ αὐτῷ οὐ προυχώρει καὶ τὰ χρήματα ἄλλως ἀνηλοῦτο, ὁ μὲν Μεγάβαζος καὶ τὰ λοιπὰ τῶν χρημάτων πάλιν ἐς τὴν Ἀσίαν ἐκομίσθη, Μεγάβυζον δὲ τὸν Ζωπύρου πέμπει ἄνδρα Πέρσῃν μετὰ στρατιᾶς πολλῆς· ὃς ἀφικόμενος κατὰ γῆν τοὺς τε Αἰγυπτίους καὶ τοὺς ξυμμάχους μάχῃ ἐκράτησε καὶ ἐκ τῆς Μέμφιδος ἐξήλασε τοὺς Ἑλλήνας καὶ τέλος ἐς Προσωπίτιδα τὴν νῆσον κατέκλησε καὶ ἐπολιόρκει ἐν αὐτῇ ἐνιαυτὸν καὶ ἑξ μῆνας, μέχρι οὗ ξηράνας τὴν διώρυχα καὶ παρατρέψας ἄλλῃ τὸ ὕδωρ τὰς τε ναῦς ἐπὶ τοῦ ξηροῦ ἐποίησε καὶ τῆς νήσου τὰ πολλὰ ἥπειρον, καὶ διαβὰς εἶλε τὴν νῆσον περὶ.

I. 104.

239. γενομένης δὲ μάχης ἐν Τανάγρα τῆς Βοιωτίας ἐνίκων Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι, καὶ φόνος ἐγένετο ἀμφοτέρων πολὺς. καὶ Λακεδαιμόνιοι μὲν εἰς τὴν Μεγαρίδα ἐλθόντες καὶ δενδροτομήσαντες πάλιν ἀπῆλθον ἐπ' οἴκου διὰ Γερανείας καὶ Ἰσθμοῦ· Ἀθηναῖοι δὲ δευτέρᾳ καὶ ἑξηκοστῇ ἡμέρᾳ μετὰ τὴν μάχην ἐστράτευσαν εἰς Βοιωτοὺς Μυρωνίδου στρατηγούντος, καὶ μάχῃ ἐν Οἰνοφύτοις τοὺς Βοιωτοὺς νικήσαντες τῆς τε χώρας ἐκράτησαν τῆς Βοιωτίας καὶ Φωκίδος καὶ Ταναγραίων τὸ τεῖχος περιεῖλον καὶ Δοκρῶν τῶν Ὀπουντίων ἑκατὸν ἄνδρας ὁμήρους τοὺς πλουσιωτάτους ἔλαβον, τὰ τε τεῖχη τὰ ἑαυτῶν τὰ μακρὰ ἀπετέλεσαν. ὠμολόγησαν δὲ καὶ οἱ Αἰγινῆται μετὰ ταῦτα τοῖς Ἀθηναίοις τεῖχῃ τε περιελόντες καὶ ναῦς παραδόντες φόρον τε ταξάμενοι εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον.

I. 108.

240. πλεύσαντες οὖν Ἀθηναῖοι εἰς Σάμον ναυσὶ τεσσαράκοντα δημοκρατίαν κατέστησαν καὶ ὁμήρους ἔλαβον τῶν Σαμίων πεντήκοντα μὲν παῖδας, ἴσους δὲ ἄνδρας, καὶ κατέθεντο εἰς Ἀῆμνον καὶ φρουρὰν ἐγκαταλιπόντες ἀνεχώρησαν. τῶν δὲ Σαμίων ἦσαν γάρ τινες οἳ οὐχ ὑπέμεινον ἀλλ' ἔφυγον εἰς τὴν ἡπειρον, ξυνθέμενοι τῶν ἐν τῇ πόλει τοῖς δυνατωτάτοις καὶ Πισσοῦθνῃ τῷ Ὑστάσπου ξυμμαχίαν, ὃς εἶχε Σάρδεις τότε, ἐπικούρους τε ξυλλέξαντες εἰς ἑπτακοσίους διέβησαν ὑπὸ νύκτα εἰς τὴν Σάμον, καὶ πρῶτον μὲν τῷ δήμῳ ἐπᾶνῃστησαν καὶ ἐκράτησαν τῶν πλείστων, ἔπειτα τοὺς ὁμήρους κλέψαντες ἐκ Ἀῆμνον τοὺς αὐτῶν ἀπέστησαν καὶ τοὺς φρουροὺς τοὺς Ἀθηναίων καὶ τοὺς ἄρχοντας οἳ ἦσαν παρὰ σφίσιν ἐξέδοσαν Πισσοῦθνῃ, ἐπὶ τε Μίλητον εὐθὺς παρεσκευάζοντο στρατεύειν. ξυναπέστησαν δὲ αὐτοῖς καὶ Βυζάντιοι.

id. 115.

241. Κύλων ἦν Ἀθηναῖος ἀνὴρ Ὀλυμπιονίκης τῶν πάλαι εὐγενής τε καὶ δυνατός· ἐγεγαμῆκει δὲ θυγατέρα Θεαγένους Μεγαρέως ἀνδρός, ὃς κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ἐτυράννει Μεγάρων. χρωμένῳ δὲ τῷ Κύλῳ ἐν Δελφοῖς ἀνείλεν ὁ θεὸς ἐν τοῦ Διὸς τῇ μεγίστῃ ἑορτῇ καταλαβεῖν τὴν Ἀθηναίων ἀκρόπολιν. ὁ δὲ παρά τε τοῦ Θεαγένους δύναμιν λαβὼν καὶ τοὺς φίλους ἀναπείσας, ἐπειδὴ ἐπῆλθεν Ὀλύμπια τὰ ἐν Πελοποννήσῳ, κατέλαβε τὴν ἀκρόπολιν ὥς ἐπὶ τυραννίδι, νομίσας ἑορτὴν τε τοῦ Διὸς μεγίστην εἶναι καὶ ἑαυτῷ τι προσήκειν Ὀλύμπια νενικηκότι. οἱ δ' Ἀθηναῖοι αἰσθόμενοι ἐβοήθησάν τε πανδημεὶ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐπ' αὐτοὺς καὶ προσκαθεζόμενοι ἐπολιόρκουν. χρόνου δὲ ἐγγιγνομένου οἱ Ἀθηναῖοι τρυχόμενοι τῇ προσεδρίᾳ ἀπήλθον οἱ πολλοί, ἐπιτρέψαντες τοῖς ἑννέα ἄρχουσι τὴν φυλακὴν καὶ τὸ πᾶν αὐτοκράτορσι διαθεῖναι ἢ ἂν ἄριστα διαγιγνώσκωσι· τότε δὲ τὰ πολλὰ τῶν πολιτικῶν οἱ ἑννέα ἄρχοντες ἔπρασσον. οἱ δὲ μετὰ τοῦ Κύλωνος πολιορκούμενοι φλαύρως εἶχον σίτου τε καὶ ὕδατος ἀπορίᾳ. ὁ μὲν οὖν Κύλων καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἐκδιδράσκουσιν· οἱ δ' ἄλλοι ὥς ἐπιέζοντο καὶ τινες καὶ ἀπέθνησκον ὑπὸ τοῦ λιμοῦ, καθίζουσιν ἐπὶ τὸν βωμὸν ἰκέται τὸν ἐν τῇ ἀκροπόλει. ἀναστήσαντες δὲ αὐτοὺς οἱ τῶν Ἀθηναίων ἐπιτετραμμένοι τὴν φυλακὴν, ὥς ἑώρων ἀποθνήσκοντας ἐν τῷ ἱερῷ, ἐφ' ᾧ μηδὲν κακὸν ποιήσουσιν, ἀπαγαγόντες ἀπέκτειναν· καθεζομένους δὲ τινας καὶ ἐπὶ τῶν σεμνῶν θεῶν τοῖς βωμοῖς ἐν τῇ παρόδῳ διεχρήσαντο.

I. 126.

242. Βυζάντιον γὰρ ἔλων τῇ προτέρᾳ παρουσίᾳ μετὰ τὴν ἐκ Κύπρου ἀναχώρησιν (εἶχον δὲ Μῆδοι αὐτὸ καὶ βασιλέως προσήκοντές τινες καὶ ξυγγενεῖς οἳ ἐάλωσαν ἐν αὐτῷ), τότε τούτους οὓς ἔλαβεν ἀποπέμπει βασιλεῖ κρύφα τῶν ἄλλων ξυμμάχων, τῷ δὲ λόγῳ ἀπέδρασαν αὐτόν. ἔπρασσε δὲ ταῦτα μετὰ Γογγύλου τοῦ Ἑρετριῶς, ᾧ περ ἐπέτρεψε τό τε Βυζάντιον καὶ τοὺς αἰχμαλώτους. ἔπεμψε δὲ καὶ ἐπιστολὴν τὸν Γόγγυλον φέροντα αὐτῷ· ἐνεγέγραπτο δὲ τὰδε ἐν αὐτῇ, ὥς ὕστερον ἀνευρέθη. “Πανσανίας ὁ ἡγεμὼν τῆς Σπάρτης τοῦσδε τέ σοι χαρίζεσθαι βουλόμενος ἀποπέμπει δορὶ ἔλων, καὶ γνώμην ποιοῦμαι, εἰ καὶ σοὶ δοκεῖ, θυγατέρα τε τὴν σὴν γῆμαι καὶ σοὶ Σπάρτην τε καὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα ὑποχέριον ποιῆσαι. δυνατὸς δὲ δοκῶ εἶναι ταῦτα πράξαι μετὰ σοῦ βουλευόμενος. εἰ οὖν τί σε τούτων ἀρέσκει, πέμπε ἄνδρα πιστὸν ἐπὶ θάλασσαν δι’ οὗ τὸ λοιπὸν τοὺς λόγους ποιησόμεθα.” τοσαῦτα μὲν ἡ γραφὴ ἐδήλον. Ἑέρξης δὲ ἦσθη τε τῇ ἐπιστολῇ καὶ ἀποστέλλει Ἀρτάβαζον τὸν Φαρνάκου ἐπὶ θάλασσαν καὶ κελεύει αὐτὸν τὴν τε Δασκυλίτιν σατραπείαν παραλαβεῖν Μεγαβάτην ἀπαλλάξαντα, ὃς πρότερον ἦρχε, καὶ παρὰ Πανσανίαν εἰς Βυζάντιον ἐπιστολὴν ἀντεπετίθει αὐτῷ ὥς τάχιστα διαπέμψαι καὶ τὴν σφραγίδα ἀποδείξαι καί, ἣν τι αὐτῷ Πανσανίας παραγγέλλῃ περὶ τῶν ἑαυτοῦ πραγμάτων, πράσσειν ὥς ἄριστα καὶ πιστότατα. ὁ δὲ ἀφικόμενος τά τε ἄλλα ἐποίησεν ὥσπερ εἴρητο καὶ τὴν ἐπιστολὴν διέπεμψε.

I. 128.

243. θέμενοι δὲ ἐς τὴν ἀγορὰν τὰ ὄπλα τοῖς μὲν ἐπαγο-
 μένοις οὐκ ἐπέιθοντο ὥστ' εὐθὺς ἔργου ἔχεσθαι καὶ
 ἰέναι ἐς τὰς οἰκίας τῶν ἐχθρῶν, γνώμην δὲ ἐποιοῦντο
 κηρύγμασί τε χρῆσασθαι ἐπιτηδείους καὶ ἐς ξύμβασιν
 μᾶλλον καὶ φιλίαν τὴν πόλιν ἀγαγεῖν (καὶ ἀνείπεν ὁ
 κῆρυξ, εἴ τις βούλεται κατὰ τὰ πάτρια τῶν πάντων Βοιωτῶν
 ξυμμαχεῖν, τίθεσθαι παρ' αὐτοὺς τὰ ὄπλα) νομίζοντες σφίσι
 ῥαδίως τούτῳ τῷ τρόπῳ προσχωρήσειν τὴν πόλιν. οἱ δὲ
 Πλαταιῆς ὡς ἦσθοντο ἔνδον τε ὄντας τοὺς Θηβαίους καὶ
 ἐξαπιναίως κατειλημμένην τὴν πόλιν, καταδείσαντες καὶ
 νομίσαντες πολλῷ πλείους ἐσεληλυθέναι (οὐ γὰρ ἑώρων
 ἐν τῇ νυκτί) πρὸς ξύμβασιν ἐχώρησαν καὶ τοὺς λόγους
 δεξάμενοι ἡσύχαζον, ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ ἐς οὐδένα οὐδὲν
 ἐνεωτέρειζον. πράσσοντες δέ πως ταῦτα κατενόησαν οὐ
 πολλοὺς τοὺς Θηβαίους ὄντας καὶ ἐνόμισαν ἐπιθέμενοι
 ῥαδίως κρατήσειν· τῷ γὰρ πλήθει τῶν Πλαταιῶν οὐ βου-
 λομένῃ ἦν τῶν Ἀθηναίων ἀφίστασθαι. ἐδόκει οὖν ἐπι-
 χειρητέα εἶναι καὶ ξυνελέγοντο διορύσσοντες τοὺς κοινούς
 τοίχους παρ' ἀλλήλους, ὅπως μὴ διὰ τῶν ὁδῶν φανεροὶ
 ᾧσιν ἰόντες, ἀμάξας τε ἄνευ τῶν ὑποζυγίων ἐς τὰς ὁδοὺς
 καθίστασαν, ἢ ἀντὶ τείχους ἦ, καὶ τᾶλλα ἐξήρτυον ἢ
 ἕκαστον ἐφαίνετο πρὸς τὰ παρόντα ξύμφορον ἔσεσθαι. ἐπεὶ
 δὲ ὡς ἐκ τῶν δυνατῶν ἐτοῖμα ἦν, φυλάξαντες ἔτι νύκτα
 καὶ αὐτὸ τὸ περίορθρον ἐχώρουν ἐκ τῶν οἰκιῶν ἐπ' αὐτούς,
 ὅπως μὴ κατὰ φῶς θαρσαλεωτέροις οὔσι προσφέροντο
 καὶ σφίσιν ἐκ τοῦ ἴσου γίνωνται, ἀλλ' ἐν νυκτί φοβερώ-
 τεροι ὄντες ἦσσαν ᾧσι τῆς σφετέρας ἐμπειρίας τῆς κατὰ
 τὴν πόλιν. προσέβαλόν τε εὐθὺς καὶ ἐς χεῖρας ᾗσαν
 κατὰ τάχος.

II. 2.

244. ἐπειδὴ δὲ περὶ Ἀχαρνὰς εἶδον τὸν στρατὸν ἐξήκοντα σταδίους τῆς πόλεως ἀπέχοντα, οὐκέτι ἀνασχετὸν ἐποιοῦντο, ἀλλ' αὐτοῖς, ὡς εἰκός, γῆς τεμνομένης ἐν τῷ ἐμφανεί, ὃ οὐπω ἑώρακεσαν οἷ γε νεώτεροι, οὐδ' οἱ πρεσβύτεροι πλὴν τὰ Μηδικά, δεινὸν ἐφαίνετο καὶ ἐδόκει τοῖς τε ἄλλοις καὶ μάλιστα τῇ νεότητι ἐπεξίεναι καὶ μὴ περιορᾶν. κατὰ ξυστάσεις τε γιγνόμενοι ἐν πολλῇ ἔριδι ἦσαν, οἱ μὲν κελεύοντες ἐξίεναι, οἱ δὲ τῖνες οὐκ ἔωντες. χρησμολόγοι τε ἦδον χρησμούς παντοίους, ὧν ἀκροᾶσθαι ἕκαστος ὥρμητο. οἳ τε Ἀχαρνῆς οἰόμενοι παρὰ σφίσιν αὐτοῖς οὐκ ἐλαχίστην μοῖραν εἶναι Ἀθηναίων, ὡς αὐτῶν ἡ γῇ ἐτέμνετο, ἐνήγον τὴν ἔξοδον μάλιστα. παντί τε τρόπῳ ἀνηρέθιστο ἡ πόλις καὶ τὸν Περικλέα ἐν ὀργῇ εἶχον, καὶ ὧν παρήνευσε πρότερον ἐμέμνητο οὐδέν, ἀλλ' ἐκάκιζον ὅτι στρατηγὸς ὧν οὐκ ἐπεξάγοι, αἰτιὸν τε σφίσιν ἐνόμιζον πάντων ὧν ἔπασχον. Περικλῆς δὲ ὀρῶν μὲν αὐτοὺς πρὸς τὸ παρὸν χαλεπαίνοντας καὶ οὐ τὰ ἄριστα φρονούντας, πιστεύων δὲ ὀρθῶς γινώσκειν περὶ τοῦ μὴ ἐπεξίεναι, ἐκκλησίαν τε οὐκ ἐποίει αὐτῶν οὐδὲ ξύλλογον οὐδένα, τοῦ μὴ ὀργῇ τι μᾶλλον ἢ γνώμῃ ξυνελθόντας ἐξαμαρτεῖν, τὴν τε πόλιν ἐφύλασσε καὶ δι' ἡσυχίας μάλιστα ὅσον ἐδύνατο εἶχεν. ἱππέας μέντοι ἐξέπεμπεν αἰεὶ τοῦ μὴ προδρόμους ἀπὸ τῆς στρατιᾶς ἐσπίπτοντας ἐς τοὺς ἀγροὺς τοὺς ἐγγὺς τῆς πόλεως κακουργεῖν· καὶ ἵππομαχία τις ἐγένετο βραχεία ἐν Φρυγίοις τῶν τε Ἀθηναίων τέλει ἐνὶ τῶν ἱππέων καὶ Θεσσαλοῖς μετ' αὐτῶν πρὸς τοὺς Βοιωτῶν ἱππέας, ἐν ᾗ οὐκ ἔλαττον ἔσχον οἱ Ἀθηναῖοι καὶ Θεσσαλοί, μέχρι οὗ προσβοηθησάντων τοῖς Βοιωτοῖς τῶν ὀπλιτῶν τροπῇ ἐγένετο αὐτῶν καὶ ἀπέθανον τῶν Θεσσαλῶν καὶ Ἀθηναίων οὐ πολλοί· ἀνείλοντο μέντοι αὐτοὺς αὐθημερὸν ἀσπόνδους. καὶ οἱ Πελοποννήσιοι τροπαῖον τῇ ὑστεραίᾳ ἔστησαν.

II. 21.

245. πρὶν δὲ διαλύσαι τὸ ἐς Κόρινθόν τε καὶ τὸν Κρισαῖον κόλπον ἀναχωρήσαν ναυτικόν, ὁ Κνήμιος καὶ ὁ Βρασιδάς καὶ οἱ ἄλλοι ἄρχοντες τῶν Πελοποννησίων ἀρχομένου τοῦ χειμῶνος ἐβούλοντο διδασκάντων Μεγαρέων ἀποπειράσαι τοῦ Πειραιῶς τοῦ λιμένος τῶν Ἀθηναίων· ἦν δὲ ἀφύλακτος καὶ ἄκκληστος εἰκότως διὰ τὸ ἐπικρατεῖν πολὺ τῷ ναυτικῷ. ἐδόκει δὲ λαβόντα τῶν ναυτῶν ἕκαστον τὴν κώπην καὶ τὸ ὑπηρέσιον καὶ τὸν τροπωτήρα περὶ ἰέναι ἐκ Κορίνθου ἐπὶ τὴν πρὸς Ἀθήνας θάλασσαν, καὶ ἀφικομένους κατὰ τάχος ἐς Μέγαρα καθελκύναντας ἐκ Νισαίας τοῦ νεωρίου αὐτῶν τεσσαράκοντα ναῦς, αἱ ἔτυχον αὐτόθι οὔσαι, πλεῦσαι εὐθὺς ἐπὶ τὸν Πειραιᾶ. ὥς δὲ ἔδοξεν αὐτοῖς, καὶ ἐχώρουν εὐθύς· καὶ ἀφικόμενοι νυκτὸς καὶ καθελκύναντες ἐκ τῆς Νισαίας τὰς ναῦς ἔπλεον ἐπὶ μὲν τὸν Πειραιᾶ οὐκέτι, ὥσπερ διανοοῦντο, καταδείσαντες τὸν κίνδυνον (καὶ τις καὶ ἄνεμος λέγεται αὐτοὺς κωλύσαι), ἐπὶ δὲ τῆς Σαλαμίνας τὸ ἀκρωτήριον τὸ πρὸς Μέγαρα ὄρων· καὶ φρούριον ἔπ' αὐτοῦ ἦν καὶ νεῶν τριῶν φυλακὴ τοῦ μὴ ἐσπλεῖν Μεγαρεῦσι μηδ' ἐκπλεῖν μηδέν. τῷ τε φρουρίῳ προσέβαλον καὶ τὰς τριήρεις ἀφείλκυσαν κενάς, τὴν τε ἄλλην Σαλαμίνα ἀπροσδοκῆτοίς ἐπιπεσόντες ἐπόρθουν. ἐς δὲ τὰς Ἀθήνας φρυκτοὶ τε ἦροντο πολέμοι καὶ ἔκπληξις ἐγένετο οὐδεμιᾶς τῶν κατὰ τὸν πόλεμον ἐλάσσω. οἱ μὲν γὰρ ἐν τῷ ἄστει ἐς τὸν Πειραιᾶ ὄντο τοὺς πολεμίους ἐσπεπλευκέναι ἤδη, οἱ δ' ἐν τῷ Πειραιεὶ τὴν τε Σαλαμίνα ὑρῆσθαι ἐνόμιζον καὶ παρὰ σφᾶς ὅσον οὐκ ἐσπλεῖν αὐτούς· ὅπερ ἂν, εἰ ἐβουλήθησαν μὴ κατοκνήσαι, ῥαδίως ἂν ἐγένετο, καὶ οὐκ ἂν ἄνεμος ἐκώλυσε. βοηθήσαντες δὴ ἅμ' ἡμέρᾳ πανδημεὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐς τὸν Πειραιᾶ ναῦς τε καθεῖλκον καὶ ἐσβάντες κατὰ σπουδὴν καὶ πολλῷ θορύβῳ ταῖς μὲν ναυσὶν ἐπὶ τὴν Σαλαμίνα ἔπλεον, τῷ περὶ δὲ φυλακὰς τοῦ Πειραιῶς καθίσταντο.

II. 93.

246. τοῦ δ' αὐτοῦ χειμῶνος οἱ Πλάταιης (ἔτι γὰρ ἐπολιορκοῦντο ὑπὸ τῶν Πελοποννησίων καὶ Βοιωτῶν) ἐπειδὴ τῷ τε σίτῳ ἐπιλείποντι ἐπιέζοντο καὶ ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν οὐδεμία ἐλπίς ἦν τιμωρίας οὐδὲ ἄλλη σωτηρία ἐφαίνετο, ἐπιβουλευουσιν αὐτοί τε καὶ Ἀθηναίων οἱ ξυμπολιορκούμενοι πρῶτον μὲν πάντες ἐξελθεῖν καὶ ὑπερβῆναι τὰ τείχη τῶν πολεμίων, ἣν δύνωνται βιάσασθαι, ἐσηγησαμένων τὴν πείραν αὐτοῖς Θεαινέτου τε τοῦ Τολμίδου, ἀνδρὸς μάντεως, καὶ Εὐπομπίδου τοῦ Δαιμάχου, ὃς καὶ ἐστρατήγει· ἔπειτα οἱ μὲν ἡμίσεις ἀπώκνησάν πως τὸν κίνδυνον μέγαν ἡγησάμενοι, ἐς δὲ ἄνδρας διακοσίους καὶ εἴκοσι μάλιστα ἐνέμειναν τῇ ἐξόδῳ ἐβελονταὶ τρόπῳ τοιῷδε.

III. 20.

247. τοιαῦτα δὲ ὁ Διόδοτος εἶπε. ῥηθεισῶν δὲ τῶν γνωμῶν τούτων μάλιστα ἀντιπάλων πρὸς ἀλλήλας οἱ Ἀθηναῖοι ἦλθον μὲν ἐς ἀγῶνα ὁμῶς τῆς δόξης καὶ ἐγένοντο ἐν τῇ χειροτονίᾳ ἀγχώμαλοι, ἐκράτησε δὲ ἡ τοῦ Διοδότου. καὶ τριήρη εὐθύς ἄλλην ἀπέστελλον κατὰ σπουδὴν, ὅπως μὴ φθασάσης τῆς προτέρας εὖρωσι διεφθαρμένην τὴν πόλιν· προεῖχε δὲ ἡμέρα καὶ νυκτὶ μάλιστα. παρασκευασάντων δὲ τῶν Μυτιληναίων πρέσβειν τῇ νηὶ οἶνον καὶ ἄλφιστα καὶ μεγάλα ὑποσχομένων, εἰ φθάσειαν, ἐγένετο σπουδὴ τοῦ πλοῦ τοιαύτη ὥστε ἡσθιόν τε ἅμα ἐλαύνοντες οἶνῳ καὶ ἐλαίῳ ἄλφιστα πεφυραμένα, καὶ οἱ μὲν ὕπνον ἡροῦντο κατὰ μέρος, οἱ δὲ ἤλαυνον. κατὰ τύχην δὲ πνεύματος οὐδενὸς ἐναντιωθέντος καὶ τῆς μὲν προτέρας νεὼς οὐ σπουδῇ πλεούσης ἐπὶ πρᾶγμα ἀλλόκοτον, ταύτης δὲ τοιοῦτῳ τρόπῳ ἐπειγομένης, ἡ μὲν ἔφθασε τοσοῦτον ὅσον Πάχητα ἀνεγνώκεναι τὸ ψήφισμα καὶ μέλλειν δράσειν τὰ δεδογμένα, ἡ δ' ὑστέρα αὐτῆς ἐπικατάγεται καὶ διεκώλυσε μὴ διαφθεῖραι. παρὰ τοσοῦτον μὲν ἡ Μυτιλήνη ἦλθε κινδύνου. *id.* 49.

248. οἱ μὲν οὖν Πελοποννήσιοι τῆς νυκτὸς εὐθὺς κατὰ τάχος ἐκομίζοντο ἐπ' οἶκον παρὰ τὴν γῆν· καὶ ὑπερενεγκόντες τὸν Λευκαδίων ἰσθμὸν τὰς ναῦς, ὅπως μὴ περιπλέοντες ὀφθῶσιν, ἀποκομίζονται. Κερκυραῖοι δὲ αἰσθόμενοι τὰς τε Ἀττικὰς ναῦς προσπλεύσας τὰς τε τῶν πολεμίων οἰχομένας, λαβόντες τοὺς τε Μεσσηνίους ἐς τὴν πόλιν ἤγαγον πρότερον ἔξω ὄντας, καὶ τὰς ναῦς περιπλεῦσαι κελεύσαντες ἃς ἐπλήρωσαν ἐς τὸν Ὑλλαϊκὸν λιμένα, ἐν ὅσῳ περιεκομίζοντο, τῶν ἐχθρῶν εἴ τινα λάβοιεν ἀπέκτεινον· καὶ ἐκ τῶν νεῶν ὅσους ἔπεισαν ἐσβῆναι ἐκβιβάζοντες ἀπεχρῶντο, ἐς τὸ Ἡραιὸν τε ἐλθόντες τῶν ἱκετῶν ὡς πεντήκοντα ἄνδρας δίκην ὑποσχεῖν ἔπεισαν καὶ κατέγνωσαν πάντων θάνατον. οἱ δὲ πολλοὶ τῶν ἱκετῶν, ὅσοι οὐκ ἐπέισθησαν, ὡς ἑώρων τὰ γινόμενα, διέφθειραν αὐτοῦ ἐν τῷ ἱερῷ ἀλλήλους καὶ ἐκ τῶν δένδρων τινὲς ἀπήγχοντο, οἱ δ' ὡς ἕκαστοι ἐδύναντο ἀνηλοῦντο. ἡμέρας τε ἐπτά, ἃς ἀφικόμενος ὁ Εὐρυμέδων ταῖς ἐξήκοντα ναυσὶ παρέμεινε, Κερκυραῖοι σφῶν αὐτῶν τοὺς ἐχθροὺς δοκοῦντας εἶναι ἐφόνεον, τὴν μὲν αἰτίαν ἐπιφέροντες τοῖς τὸν δῆμον καταλύουσιν, ἀπέθανον δέ τινες καὶ ἰδίας ἐχθρας ἕνεκα, καὶ ἄλλοι χρημάτων σφίσιν ὀφειλομένων ὑπὸ τῶν λαβόντων· πᾶσά τε ἰδέα κατέστη θανάτου, καὶ οἶον φιλεῖ ἐν τῷ τοιούτῳ γίνεσθαι, οὐδὲν ὃ τι οὐ ξυνέβη καὶ ἔτι περαιτέρω. καὶ γὰρ πατὴρ παῖδα ἀπέκτεινε καὶ ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἀπεσπῶντο καὶ πρὸς αὐτοῖς ἐκτείνοντο, οἱ δέ τινες καὶ περιοικοδομηθέντες ἐν τοῦ Διονύσου τῷ ἱερῷ ἀπέθανον.

III. 81.

249. προσέβαλλε δὲ ἥπερ ὁ Δημοσθένης προσεδέχετο. καὶ οἱ μὲν Ἀθηναῖοι ἀμφοτέρωθεν, ἕκ τε γῆς καὶ ἕκ θαλάσσης, ἡμύνοντο· οἱ δὲ κατ' ὀλίγας ναῦς διελόμενοι, διότι οὐκ ἦν πλέοσι προσσχεῖν, καὶ ἀναπαύοντες ἐν τῷ μέρει τοὺς ἐπίπλους ἐποιοῦντο, προθυμία τε πάσῃ χρώμενοι καὶ παρακελευσμῷ, εἴ πως ὥσάμενοι ἔλοιεν τὸ τείχισμα· πάντων δὲ φανερώτατος Βρασίδας ἐγένετο. τριηραρχῶν γὰρ καὶ ὀρῶν τοῦ χωρίου χαλεποῦ ὄντος τοῖς τριηράρχους καὶ κυβερνήτας, εἴ πῃ καὶ δοκοίη δυνατόν εἶναι σχεῖν, ἀποκνοῦντας καὶ φυλασσομένους τῶν νεῶν μὴ ξυντρίψωσιν, ἐβόα λέγων ὡς οὐκ εἰκὸς εἶη ξύλων φειδομένους τοὺς πολεμίους ἐν τῇ χώρᾳ περιδεῖν τείχος πεποιημένους, ἀλλὰ τὰς τε σφετέρας ναῦς βιαζομένους τὴν ἀπόβασιν καταγνύναι ἐκέλευε, καὶ τοὺς ξυμμάχους μὴ ἀποκνήσαι ἀντὶ μεγάλων εὐεργεσιῶν τὰς ναῦς τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ παρόντι ἐπιδοῦναι, ὁκείλαντας δὲ καὶ παντὶ τρόπῳ ἀποβάντας τῶν τε ἀνδρῶν καὶ τοῦ χωρίου κρατῆσαι. καὶ ὁ μὲν τοὺς τε ἄλλους τοιαῦτα ἐπέσπερχε καὶ τὸν ἑαυτοῦ κυβερνήτην ἀναγκάσας ὁκεῖλαι τὴν ναῦν ἐχώρει ἐπὶ τὴν ἀποβάθραν· καὶ πειρώμενος ἀποβαίνειν ἀνεκόπη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καὶ τραυματισθεὶς πολλὰ ἐλιποψύχησέ τε καὶ πεσόντος αὐτοῦ ἐς τὴν παρεξαιρεσίαν ἡ ἀσπίς περιερρύη ἐς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐξενεχθείσης αὐτῆς ἐς τὴν γῆν οἱ Ἀθηναῖοι ἀνελόμενοι ὕστερον πρὸς τὸ τροπαῖον ἐχρήσαντο ὃ ἔστησαν τῆς προσβολῆς ταύτης.

IV. II.

250. Κλέων δὲ γνοὺς αὐτῶν τὴν ἐς αὐτὸν ὑποψίαν περὶ τῆς κωλύμενης τῆς ξυμβάσεως οὐ τάληθῇ ἔφη λέγειν τοὺς ἐξαγγέλλοντας. παραινούντων δὲ τῶν ἀφιγμένων, εἰ μὴ σφίσι πιστεύουσι, κατασκόπους τινὰς πέμψαι, ἡρέθη κατάσκοπος αὐτὸς μετὰ Θεαγένους ὑπὸ Ἀθηναίων. καὶ ἐς Νικίαν τὸν Νικηράτου στρατηγὸν ὄντα ἀπεσήμαινεν, ἐχθρὸς ὢν καὶ ἐπιτιμῶν, ῥῆδιον εἶναι παρασκευῇ, εἰ ἄνδρες εἶεν οἱ στρατηγοί, πλεύσαντας λαβεῖν τοὺς ἐν τῇ νήσῳ, καὶ αὐτὸς γ' ἂν, εἰ ἦρχε, ποιῆσαι τοῦτο. ὁ δὲ Νικίας τῶν τε Ἀθηναίων τι ὑποθορυβησάντων ἐς τὸν Κλέωνα, ὃ τι οὐ καὶ νῦν πλεῖ εἰ ῥῆδιόν γε αὐτῷ φαίνεται, καὶ ἅμα ὁρῶν αὐτὸν ἐπιτιμῶντα, ἐκέλευεν ἥν τινα βούλεται δύναμιν λαβόντα τὸ ἐπὶ σφᾶς εἶναι ἐπιχειρεῖν. ὁ δὲ τὸ μὲν πρῶτον οἰόμενος αὐτὸν λόγῳ μόνον ἀφιέναι ἐτοίμος ἦν, γνοὺς δὲ τῷ ὄντι παραδωσείοντα ἀνεχώρει καὶ οὐκ ἔφη αὐτὸς ἀλλ' ἐκείνον στρατηγεῖν, δεδιὼς ἥδη καὶ οὐκ ἂν οἰόμενός οἱ αὐτὸν τολμήσαι ὑποχωρῆσαι· αἰθὺς δὲ ὁ Νικίας ἐκέλευε καὶ ἐξίστατο τῆς ἐπὶ Πύλῳ ἀρχῆς καὶ μάρτυρας τοὺς Ἀθηναίους ἐποιεῖτο. οἱ δέ, οἷον ὄχλος φιλεῖ ποιεῖν, ὅσῳ μᾶλλον ὁ Κλέων ὑπέφευγε τὸν πλοῦν καὶ ἐξανεχώρει τὰ εἰρημένα, τόσῳ ἐπεκελεύοντο τῷ Νικίᾳ παραδιδόναι τὴν ἀρχὴν καὶ ἐκείνῳ ἐπεβόων πλεῖν. ὥστε οὐκ ἔχων ὅπως τῶν εἰρημένων ἔτι ἐξαπαλλαγῇ, ὑφίσταται τὸν πλοῦν, καὶ παρελθὼν οὔτε φοβεῖσθαι ἔφη Λακεδαιμονίους πλεύσεσθαί τε λαβὼν ἐκ μὲν τῆς πόλεως οὐδένα, Λημνίους δὲ καὶ Ἴμβρίους τοὺς παρόντας καὶ πελταστὰς οἳ ἦσαν ἔκ τε Αἴνου βεβοηθηκότες καὶ ἄλλοθεν τοξότας τετρακοσίους· ταῦτα δὲ ἔχων ἔφη πρὸς τοῖς ἐν Πύλῳ στρατιώταις ἐντὸς ἡμερῶν εἴκοσιν ἢ ἄξειν Λακεδαιμονίους ζῶντας ἢ αὐτοῦ ἀποκτενεῖν.

IV. 27.

Thucydides

251. τοῦ δ' αὐτοῦ χειμῶνος Βρασίδης ἔχων τοὺς ἐπὶ Θράκης ξυμμάχους ἐστράτευσεν ἐς Ἀμφίπολιν τὴν ἐπὶ Στρυνόνι ποταμῷ Ἀθηναίων ἀποικίαν. καὶ ἀπροσδόκητος προσπεσὼν, διέβη τὴν γέφυραν καὶ τὰ ἔξω, τῶν Ἀμφιπολιτῶν οἰκούντων κατὰ πᾶν τὸ χωρίον, εὐθὺς εἶχε. τῆς δὲ διαβάσεως αὐτοῦ ἄφνω τοῖς ἐν τῇ πόλει γεγενημένης, καὶ τῶν ἔξω πολλῶν μὲν ἀλισκομένων, τῶν δὲ καὶ καταφευγόντων ἐς τὸ τεῖχος, οἱ Ἀμφιπολίται ἐς θόρυβον μέγαν κατέστησαν, ἄλλως τε καὶ ἀλλήλοις ὑποπτοι ὄντες. καὶ λέγεται Βρασίδαν, εἰ ἠθέλησε μὴ ἐφ' ἀρπαγὴν τῷ στρατῷ τραπέσθαι ἀλλ' εὐθὺς χωρῆσαι πρὸς τὴν πόλιν, δοκεῖν ἂν εἶναι. νῦν δὲ ὁ μὲν ἰδρύσας τὸν στρατὸν, ἐπεὶ τὰ ἔξω ἐπέδραμε καὶ οὐδὲν αὐτῷ ἀπὸ τῶν ἔνδον ὥς προσεδέχετο ἀπέβαινεν, ἡσύχαζεν· οἱ δ' ἐναντίοι τοῖς προδιδοῦσι, κρατοῦντες τῷ πλήθει ὥστε μὴ αὐτίκα τὰς πύλας ἀνοίγεσθαι, πέμπουσι μετὰ Εὐκλέους τοῦ στρατηγού, ὃς ἐκ τῶν Ἀθηναίων παρῆν αὐτοῖς φύλαξ τοῦ χωρίου, ἐπὶ τὸν ἕτερον στρατηγὸν τῶν ἐπὶ Θράκης, Θουκυδίδην τὸν Ὀλόρου, ὃς τὰδε ξυνέγραψεν, ὅντα περὶ Θάσον (ἔστι δὲ ἡ νῆσος Παρίων ἀποικία, ἀπέχουσα τῆς Ἀμφιπόλεως ἡμίσεος ἡμέρας μάλιστα πλοῦν), κελεύοντες σφίσι βοηθεῖν. καὶ ὁ μὲν ἀκούσας κατὰ τάχος ἐπὶ τὰ ναυσὶν αἰ ἔτυχον παροῦσαι ἔπλει καὶ ἐβούλετο φθάσαι μάλιστα μὲν οὖν τὴν Ἀμφίπολιν, πρὶν τι ἐνδοῦναι, εἰ δὲ μή, τὴν Ἠϊόνα προκαταλαβών. ἐν τούτῳ δὲ ὁ Βρασίδης δεδιὼς καὶ τὴν ἀπὸ τῆς Θάσου τῶν ἰεῶν βοήθειαν καὶ πυνθανόμενος τὸν Θουκυδίδην κτῆσίν τε ἔχειν τῶν χρυσεῶν μετάλλων ἐργασίας ἐν τῇ περὶ ταῦτα Θράκῃ καὶ ἀπ' αὐτοῦ δύνασθαι ἐν τοῖς πρώτοις τῶν ἡπειρωτῶν, ἠπείγετο προκατασχεῖν, εἰ δύναίτο, τὴν πόλιν. IV. 102.

Thucydides

252. ὁ δὲ Κλέων τέως μὲν ἡσύχαζεν, ἔπειτα ἠναγκάσθη ποιῆσαι ὅπερ ὁ Βρασίδης προσεδέχετο. τῶν γὰρ στρατιωτῶν ἀχθομένων μὲν τῇ ἔδρᾳ, ἀναλογιζομένων δὲ τὴν ἐκείνου ἡγεμονίαν πρὸς οἷαν ἐμπειρίαν καὶ τόλμαν μετὰ οἷας ἀνεπιστημοσύνης καὶ μαλακίας γενήσοιτο καὶ οἴκοθεν ὥς ἄκοντες αὐτῷ ξυνεξῆλθον, αἰσθόμενος τὸν θροῦν καὶ οὐ βουλόμενος αὐτοὺς διὰ τὸ ἐν τῷ αὐτῷ καθημένους βαρύνεσθαι, ἀναλαβὼν ἦγε. καὶ ἐχρήσατο τῷ τρόπῳ ὅπερ καὶ ἐς τὴν Πύλον εὐτυχήσας ἐπίστευσέ τι φρονεῖν· ἐς μάχην μὲν γὰρ οὐδὲ ἥλπισέν οἱ ἐπεξιέναι οὐδένα, κατὰ θέαν δὲ μᾶλλον ἔφη ἀναβαίνειν τοῦ χωρίου, καὶ τὴν μείζω παρασκευὴν περιέμενεν, οὐχ ὥς τῷ ἀσφαλεῖ, ἣν ἀναγκάζεται, περισχύσων, ἀλλ' ὥς κύκλῳ περιστὰς βίᾳ αἵρήσων τὴν πόλιν. ἐλθὼν τε καὶ καθίσας ἐπὶ λόφον καρτεροῦ πρὸ τῆς Ἀμφιπόλεως τὸν στρατόν, αὐτὸς ἐθεάτο τὸ λιμνῶδες τοῦ Στρυμόνος καὶ τὴν θέσιν τῆς πόλεως ἐπὶ τῇ Θράκῃ ὥς ἔχοι. ἀπίεναί τε ἐνόμιζεν, ὁπόταν βούληται, ἀμαχεῖ· καὶ γὰρ οὐδὲ ἐφαίνετο οὐτ' ἐπὶ τοῦ τείχους οὐδεὶς οὔτε κατὰ πύλας ἐξῆει, κεκλημέναι τε ἦσαν πᾶσαι. ὥστε καὶ μηχανὰς ὅτι οὐκ ἀνῆλθεν ἔχων, ἀμαρτεῖν ἐδόκει· ἐλεῖν γὰρ ἂν τὴν πόλιν διὰ τὸ ἐρήμον.

v. 7.

253. καὶ ὁ Βρασίδης ὑποχωροῦντος ἤδη αὐτοῦ ἐπιπαριῶν τῷ δεξιῷ τιτρώσκεται, καὶ πεσόντα αὐτὸν οἱ μὲν Ἀθηναῖοι οὐκ αἰσθάνονται, οἱ δὲ πλησίον ἄραντες ἀπήνεγκαν. τὸ δὲ δεξιὸν τῶν Ἀθηναίων ἔμενε μᾶλλον. καὶ ὁ μὲν Κλέων, ὥς τὸ πρῶτον οὐ διανοεῖτο μένειν, εὐθὺς φεύγων καὶ καταληφθεὶς ὑπὸ Μυρκινίου πελταστοῦ ἀποθνήσκει, οἱ δὲ αὐτοῦ ξιστραφέντες ὀπλῖται ἐπὶ τὸν λόφον τόν τε Κλεαρίδαν ἡμύνοντο καὶ δις ἢ τρις προσβαλόντα, καὶ οὐ πρότερον ἐνέδοσαν πρὶν ἢ τε Μυρκινία καὶ ἡ Χαλκιδικὴ ἵππος καὶ οἱ πελτασταὶ περιστάντες καὶ ἑσακοντίζοντες αὐτοὺς ἔτρεψαν.

id. 10.

Thucydides

254. ἀφίκοντο δὲ καὶ Λακεδαιμονίων πρέσβεις κατὰ τάχος, δοκοῦντες ἐπιτήδειοι· εἶναι τοῖς Ἀθηναίοις, Φιλοχαρίδας καὶ Λέων καὶ Ἐνδριος, δέξαντες μὴ τὴν τε ξυμμαχίαν ὀργιζόμενοι πρὸς τοὺς Ἀργείους ποιήσωνται, καὶ ἅμα Πύλον ἀπαιτήσοντες ἀντὶ Πανάκτου, καὶ περὶ τῆς Βοιωτῶν ξυμμαχίας ἀπολογησόμενοι ὥς οὐκ ἐπὶ κακῷ τῶν Ἀθηναίων ἐποιήσαντο. καὶ λέγοντες ἐν τῇ βουλῇ περὶ τε τούτων καὶ ὡς αὐτοκράτορες ἤκουσι περὶ πάντων ξυμβῆναι τῶν διαφόρων, τὸν Ἀλκιβιάδην ἐφόβουν μὴ καί, ἣν ἐς τὸν δῆμον ταῦτα λέγωσιν, ἐπαγάγωνται τὸ πλῆθος καὶ ἀπωσθῇ ἢ Ἀργείων ξυμμαχία. μηχανᾶται δὲ πρὸς αὐτοὺς τοιόνδε τι ὁ Ἀλκιβιάδης· τοὺς Λακεδαιμονίους πείθει, πίστιν αὐτοῖς δούς, ἣν μὴ ὁμολογήσωσιν ἐν τῷ δήμῳ αὐτοκράτορες ἤκειν, Πύλον τε αὐτοῖς ἀποδώσειν (πέισειν γὰρ αὐτὸς Ἀθηναίους, ὥσπερ καὶ νῦν ἀντιλέγειν) καὶ τᾶλλα ξυναλλάξειν. βουλόμενος δὲ αὐτοὺς Νικίου τε ἀποστῆσαι ταῦτα ἔπρασσε καὶ ὅπως, ἐν τῷ δήμῳ διαβαλὼν αὐτοὺς ὥς οὐδὲν ἀληθὲς ἐν νῷ ἔχουσιν οὐδὲ λέγουσιν οὐδέποτε ταῦτά, τοὺς Ἀργείους καὶ Ἡλείους καὶ Μαντινέας ξυμμάχους ποιήσῃ· καὶ ἐγένετο οὕτως. ἐπειδὴ γὰρ ἐς τὸν δῆμον παρελθόντες καὶ ἐπερωτῶμενοι οὐκ ἔφασαν ὥσπερ ἐν τῇ βουλῇ αὐτοκράτορες ἤκειν, οἱ Ἀθηναῖοι οὐκέτι ἡνείχοντο, ἀλλὰ τοῦ Ἀλκιβιάδου πολλῷ μᾶλλον ἢ πρότερον καταβοῶντος τῶν Λακεδαιμονίων ἐσθήκούν τε καὶ ἐτοίμοι ἦσαν εὐθὺς παραγαγόντες τοὺς Ἀργείους καὶ τοὺς μετ' αὐτῶν ξυμμάχους ποιείσθαι· σεισμοῦ δὲ γενομένου πρὶν τι ἐπικυρωθῆναι, ἢ ἐκκλησίᾳ αὕτη ἀνεβλήθη. τῇ δ' ὑστεραίᾳ ἐκκλησίᾳ ὁ Νικίας, καίπερ τῶν Λακεδαιμονίων αὐτῶν ἡπατημένων καὶ αὐτὸς ἐξηπατημένος περὶ τοῦ μὴ αὐτοκράτορας ὁμολογῆσαι ἤκειν, ὅμως τοῖς Λακεδαιμονίοις ἔφη χρῆναι φίλους μᾶλλον γίγνεσθαι, καὶ ἐπισχόντας τὰ πρὸς Ἀργείους πέμψαι ἔτι ὥς αὐτοὺς καὶ εἰδέναι ὃ τι διανοοῦνται.

Thucydides

255. καὶ οἱ μὲν Ἀθηναῖοι μετεχώρησαν ἐκ τῶν λόγων· οἱ δὲ Μήλιοι κατὰ σφᾶς αὐτοὺς γενόμενοι, ὥς ἔδοξεν αὐτοῖς παραπλήσια καὶ ἀντέλεγον, ἀπεκρίναντο τάδε. “οὔτε ἄλλα δοκεῖ ἡμῖν ἢ ἅπερ καὶ τὸ πρῶτον, ὦ Ἀθηναῖοι, οὐτ’ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ πόλεως ἑπτακόσια ἔτη ἤδη οἰκουμένης τὴν ἐλευθερίαν ἀφαιρησόμεθα, ἀλλὰ τῇ τε μέχρι τοῦδε σφζούσῃ τύχῃ ἐκ τοῦ θεοῦ αὐτὴν καὶ τῇ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ Λακεδαιμονίων τιμωρίᾳ πιστεύοντες πειρασόμεθα σφῆζεσθαι. καὶ φίλοι μὲν εἶναι βουλόμεθα, πολέμιοι δὲ μηδετέροις, προκαλούμεθα δὲ ὑμᾶς ἐκ τῆς γῆς ἡμῶν ἀναχωρῆσαι σπονδὰς ποιησαμένους αἵτινες δοκοῦσιν ἐπιτήδειοι εἶναι ἀμφοτέροις.”

V. 112.

256. ἐν δὲ τούτῳ, ὅσοι Ἑρμαῖ ἦσαν λίθινοι ἐν τῇ πόλει τῇ Ἀθηναίων (εἰσὶ δὲ κατὰ τὸ ἐπιχώριον, ἢ τετράγωνος ἐργασία, πολλοὶ καὶ ἐν ἰδίῳις προθύροις καὶ ἐν ἱεροῖς) μιᾷ νυκτὶ οἱ πλεῖστοι περιεκόπησαν τὰ πρόσωπα. καὶ τοὺς δράσαντας ἦδει οὐδεῖς, ἀλλὰ μεγάλοις μηνύτροις δημοσίᾳ οὗτοί τε ἐξήτουντο καὶ προσέτι ἐψηφίσαντο, καὶ εἴ τις ἄλλο τι οἶδεν ἀσέβημα γεγενημένον, μηνύειν ἀδεῶς τὸν βουλόμενον καὶ ἀστῶν καὶ ξένων καὶ δούλων. καὶ τὸ πρᾶγμα μειζόνως ἐλάμβανον· τοῦ τε γὰρ ἔκπλου οἰωνὸς ἔδόκει εἶναι, καὶ ἐπὶ ξυνωμοσίᾳ ἅμα νεωτέρων πραγμάτων καὶ δήμου καταλύσεως γεγενῆσθαι. μηνύεται οὖν ἀπὸ μετοίκων τέ τινων καὶ ἀκολούθων περὶ μὲν τῶν Ἑρμῶν οὐδέν, ἄλλων δὲ ἀγαλμάτων περικοπαί τινες πρότερον ὑπὸ νεωτέρων μετὰ παιδιᾶς καὶ οἴνου γεγενημένοι, καὶ τὰ μυστήρια ἅμα ὥς ποιεῖται ἐν οἰκίαις ἐφ’ ὕβρει· ὧν καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην ἐπητιῶντο. καὶ αὐτὰ ὑπολαμβάνοντες οἱ μάλιστα τῷ Ἀλκιβιάδῃ ἀχθόμενοι ἐμποδὼν ὄντι σφίσι μὴ αὐτοῖς τοῦ δήμου βεβαίως προεστάναι, καὶ νομίσαντες, εἰ αὐτὸν ἐξελάσειαν, πρῶτοι ἂν εἶναι, ἐμεγάλυνον καὶ ἐβόων ὥς ἐπὶ δήμου καταλίσει τά τε μυστικά καὶ ἡ τῶν Ἑρμῶν περικοπὴ γένοιτο.

VI. 27.

Thucydides

257. ἐπειδὴ δὲ αἱ νῆες πλήρεις ἦσαν καὶ ἐσέκειτο πάντα ἡδὴ ὅσα ἔχοντες ἔμελλον ἀνάξισθαι, τῇ μὲν σάλπιγγι σιωπὴ ὑπεσημάνθη, εὐχὰς δὲ τὰς νομιζόμενας πρὸ τῆς ἀναγωγῆς οὐ κατὰ ναῦν ἐκάστην, ξύμπαντες δὲ ὑπὸ κήρυκος ἐποιοῦντο, κρατῆράς τε κεράσαντες παρ' ἅπαν τὸ στράτευμα καὶ ἐκπώμασι χρυσοῖς τε καὶ ἀργυροῖς οἳ τε ἐπιβάται καὶ οἱ ἄρχοντες σπένδοντες. ξυνεπηύχοντο δὲ καὶ ὁ ἄλλος ὄμιλος ὁ ἐκ τῆς γῆς τῶν τε πολιτῶν καὶ εἴ τις ἄλλος εὖνους παρῆν σφίσι. παιανίσαντες δὲ καὶ τελεώσαντες τὰς σπονδὰς ἀνήγοντο, καὶ ἐπὶ κέρως τὸ πρῶτον ἐκπλεύσαντες ἄμιλλαν ἡδὴ μέχρι Αἰγίνης ἐποιοῦντο. καὶ οἱ μὲν ἐς τὴν Κέρκυραν, ἔνθαπερ καὶ τὸ ἄλλο στράτευμα τῶν ξυμμάχων ξυνελέγετο, ἡπείγοντο ἀφικέσθαι.

VI. 32.

258. οἱ δὲ Ἑγεσταῖοι τοιόνδε τι ἐξετεχνήσαντο τότε ὅτε οἱ πρῶτοι πρέσβεις τῶν Ἀθηναίων ἦλθον αὐτοῖς ἐς τὴν κατασκοπὴν τῶν χρημάτων· ἔς τε τὸ ἐν Ἐρυκί ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης ἀγαγόντες αὐτοὺς ἐπέδειξαν τὰ ἀναθήματα, φιάλας τε καὶ οἰνοχόας καὶ θυμιατήρια καὶ ἄλλην κατασκευὴν οὐκ ὀλίγην, ἃ ὄντα ἀργυρᾷ πολλῶ πλείω τὴν ὄψιν ἀπ' ὀλίγης δυνάμεως χρημάτων παρέχετο, καὶ ἰδίᾳ ξενίσσεις ποιούμενοι τῶν τριηριτῶν τά τε ἐξ αὐτῆς Ἑγέστης ἐκπώματα καὶ χρυσᾷ καὶ ἀργυρᾷ ξυλλέξαντες καὶ τὰ ἐκ τῶν ἐγγὺς πόλεων καὶ Φοινικικῶν καὶ Ἑλληνίδων αἰτησάμενοι ἐσέφερον ἐς τὰς ἐστιάσεις ὥς οἰκεία ἕκαστοι. καὶ πάντων ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ τοῖς αὐτοῖς χρωμένων καὶ πανταχοῦ πολλῶν φαινομένων μεγάλην τὴν ἑκπληξίν τοῖς ἐκ τῶν τριήρων Ἀθηναίοις παρέχε, καὶ ἀφικόμενοι ἐς τὰς Ἀθήνας διεθρόησαν ὥς χρήματα πολλὰ ἴδοιεν.

id. 46.

Thucydides

259. καὶ παρελθὼν αὐτοῖς Ἑρμοκράτης ὁ Ἑρμωνος, ἀνὴρ καὶ ἐς τὰλλα ξύνεσιν οὐδενὸς λειπόμενος καὶ κατὰ τὸν πόλεμον ἐμπειρία τε ἱκανὸς γενόμενος καὶ ἀνδρεία ἐπιφανής, ἐθάρσυνέ τε καὶ οὐκ εἶα τῷ γεγενημένῳ ἐνδιδόναι· τὴν μὲν γὰρ γνώμην αὐτῶν οὐχ ἡσσήσθαι, τὴν δὲ ἀταξίαν βλάψαι. οὐ μέντοι τοσοῦτόν γε λειφθῆναι ὅσον εἰκὸς εἶναι, ἄλλως τε καὶ τοῖς πρώτοις τῶν Ἑλλήνων ἐμπειρία, ἰδιώτας, ὥς εἰπεῖν, χειροτέχναις ἀνταγωνισαμένους. μέγα δὲ βλάψαι καὶ τὸ πλῆθος τῶν στρατηγῶν καὶ τὴν πολυαρχίαν (ἦσαν γὰρ πέντε καὶ δέκα οἱ στρατηγοὶ αὐτοῖς), τῶν τε πολλῶν τὴν ἀξύντακτον ἀναρχίαν. ἦν δὲ ὀλίγοι τε στρατηγοὶ γένωνται ἐμπειροὶ καὶ ἐν τῷ χειμῶνι τοῦτῳ παρασκευάσωσι τὸ ὀπλιτικόν, οἷς τε ὅπλα μὴ ἔστιν ἐκπορίζοντες, ὅπως ὥς πλείστοι ἔσονται, καὶ τῇ ἄλλῃ μελέτῃ προσαναγκάζοντες, ἔφη κατὰ τὸ εἰκὸς κρατήσιν σφᾶς τῶν ἐναντίων, ἀνδρείας μὲν σφίσιν ὑπαρχούσης, εὐταξίας δὲ ἐς τὰ ἔργα προσγενομένης· ἐπιδώσειν γὰρ ἀμφότερα αὐτά, τὴν μὲν μετὰ κινδύνων μελετωμένην, τὴν δ' εὐψυχίαν αὐτὴν ἑαυτῆς μετὰ τοῦ πιστοῦ τῆς ἐπιστήμης θαρσαλεωτέραν ἔσεσθαι.

VI. 72.

260. ὁ μὲν Ἀλκιβιάδης τοσαῦτα εἶπεν. οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι διανοούμενοι μὲν καὶ αὐτοὶ πρότερον στρατεύειν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας, μέλλοντες δ' ἔτι καὶ περιορώμενοι, πολλῷ μᾶλλον ἐπερρώσθησαν διδάξαντος ταῦτα ἕκαστα αὐτοῦ καὶ νομίσαντες παρὰ τοῦ σαφέστατα εἰδότος ἀκηκοέναι· ὥστε τῇ ἐπιτειχίσει τῆς Δεκελείας προσεῖχον ἤδη τὸν νοῦν καὶ τὸ παραυτίκα καὶ τοῖς ἐν τῇ Σικελίᾳ πέμπειν τινὰ τιμωρίαν. καὶ Γύλιππον τὸν Κλεανδρίδου προστάξαντες ἄρχοντα τοῖς Συρακοσίοις, ἐκέλευον μετ' ἐκείνων καὶ τῶν Κορινθίων βουλευόμενον ποιεῖν ὅπῃ ἐκ τῶν παρόντων μάλιστα καὶ τάχιστα τις ὠφελία ἦξει τοῖς ἐκεί.

id. 93.

261. “τούτων ἐγὼ ἡδίω μὲν ἂν εἶχον ὑμῖν ἕτερα ἐπιστέλλειν, οὐ μέντοι χρησιμώτερά γε, εἰ δὲ σαφῶς εἰδότες τὰ ἐνθάδε βουλευσασθαι. καὶ ἅμα τὰς φύσεις ἐπιστάμενος ὑμῶν, βουλομένων μὲν τὰ ἥδιστα ἀκούειν, αἰτιωμένων δὲ ὕστερον, ἣν τι ὑμῖν ἀπ’ αὐτῶν μὴ ὁμοῖον ἐκβῆ, ἀσφαλέστερον ἡγησάμην τὸ ἀληθὲς δηλῶσαι. καὶ νῦν ὥς ἐφ’ ἃ μὲν ἦλθομεν τὸ πρῶτον καὶ τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν ἡγεμόνων ὑμῖν μὴ μεμπτῶν γεγενημένων, οὕτω τὴν γνώμην ἔχετε· ἐπειδὴ δὲ Σικελία τε ἅπασα ξυνίσταται καὶ ἐκ Πελοποννήσου ἄλλη στρατιὰ προσδόκιμος αὐτοῖς, βουλευέσθε ἤδη ὥς τῶν γ’ ἐνθάδε μηδὲ τοῖς παροῦσιν ἀνταρκούντων, ἀλλ’ ἢ τούτους μεταπέμπειν δέον ἢ ἄλλην στρατιὰν μὴ ἐλάσσω ἐπιπέμπειν καὶ πεζὴν καὶ ναυτικὴν καὶ χρήματα μὴ ὀλίγα, ἐμοὶ δὲ διάδοχόν τινα, ὥς ἀδύνατός εἰμι διὰ νόσον νεφρίτιν παραμένειν. ἀξιῶ δ’ ὑμῶν ξυγγνώμης τυγχάνειν· καὶ γὰρ ὅτ’ ἐρρώμην πολλὰ ἐν ἡγεμονίαις ὑμᾶς εὖ ἐποίησα. ὃ τι δὲ μέλλετε, ἅμα τῷ ἡρι εὐθὺς καὶ μὴ ἐς ἀναβολὰς πράσσετε, ὥς τῶν πολεμίων τὰ μὲν ἐν Σικελίᾳ δι’ ὀλίγου ποριουμένων, τὰ δ’ ἐκ Πελοποννήσου σχολαίτερον μὲν, ὅμως δ’, ἣν μὴ προσέχητε τὴν γνώμην, τὰ μὲν λήσουσιν ὑμᾶς, ὥσπερ καὶ πρότερον, τὰ δὲ φθήσονται.”

VII. 14.

262. ὁ δὲ Δημοσθένης ἰδὼν ὥς εἶχε τὰ πράγματα καὶ νομίσας οὐχ οἷόν τε εἶναι διατρίβειν οὐδὲ παθεῖν ὅπερ ὁ Νικίας ἔπαθεν (ἀφικόμενος γὰρ τὸ πρῶτον ὁ Νικίας φοβερός, ὥς οὐκ εὐθὺς προσέκειτο ταῖς Συρακούσαις ἀλλ’ ἐν Κατάνῃ διεχεύεμαζεν, ὑπερῶφθη τε καὶ ἐφθασεν αὐτὸν ἐκ τῆς Πελοποννήσου στρατιᾷ ὁ Γύλιππος ἀφικόμενος), ταῦτα οὖν ἀνασκοπῶν ὁ Δημοσθένης καὶ γινώσκων ὅτι καὶ αὐτὸς ἐν τῷ παρόντι τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ μάλιστα δεινότητός ἐστι τοῖς ἐναντίοις, ἐβούλετο ὃ τι τάχος ἀποχρήσασθαι τῇ παρούσῃ τοῦ στρατεύματος ἐκπλήξει.

id. 42.

263. οἱ δ' οὖν Συρακόσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι εἰκότως ἐνόμισαν καλὸν ἀγώνισμα σφίσιν εἶναι ἐπὶ τῇ γεγεννημένῃ νίκῃ τῆς ναυμαχίας ἐλεῖν τε τὸ στρατόπεδον ἅπαν τῶν Ἀθηναίων τοσοῦτον ὄν, καὶ μηδὲ καθ' ἕτερα αὐτούς, μήτε διὰ θαλάσσης μήτε τῷ πεζῷ, διαφυγεῖν. ἔκληρον οὖν τὸν τε λιμένα εὐθὺς τὸν μέγαν, ἔχοντα τὸ στόμα ὁκτὼ σταδίων μάλιστα, τριήρεσι πλαγίαις καὶ πλοίοις καὶ ἀκάτοις ἐπ' ἀγκυρῶν ὀρμίζοντες, καὶ τᾶλλα, ἣν ἔτι ναυμαχεῖν οἱ Ἀθηναῖοι τολμήσωσι, παρεσκευάζοντο, καὶ ὀλίγον οὐδὲν ἐς οὐδὲν ἐπενόουν. τοῖς δὲ Ἀθηναίοις τὴν τε ἀπόκλησιν ὀρώσι καὶ τὴν ἄλλην διάνοιαν αὐτῶν αἰσθομένοις βουλευτέα ἐδόκει. καὶ ξυνελθόντες οἳ τε στρατηγοὶ καὶ οἱ ταξίαρχοι πρὸς τὴν παροῦσαν ἀπορίαν τῶν τε ἄλλων καὶ ὅτι τὰ ἐπιτήδεια οὔτε αὐτίκα ἔτι εἶχον (προπέμψαντες γὰρ ἐς Κατάνην ὥς ἐκπλευσόμενοι ἀπεῖπον μὴ ἐπάγειν) οὔτε τὸ λοιπὸν ἔμελλον ἔξειν, εἰ μὴ ναυκρατήσουσιν, ἐβουλευσάντο τὰ μὲν τείχη τὰ ἄνω ἐκλιπεῖν, πρὸς δὲ αὐταῖς ταῖς ναυσὶν ἀπολαβόντες διατειχίσματι ὅσον οἶόν τε ἐλάχιστον τοῖς τε σκεύεσι καὶ τοῖς ἀσθενοῦσιν ἱκανὸν γενέσθαι, τοῦτο μὲν φρουρεῖν, ἀπὸ δὲ τοῦ ἄλλου πεζοῦ τὰς ναῦς ἀπάσας, ὅσαι ἦσαν καὶ δυναταὶ καὶ ἀπλοώτεραι, πάντα τινὰ ἐσβιβάζοντες πληρῶσαι, καὶ διανανυμαχήσαντες, ἣν μὲν νικῶσιν, ἐς Κατάνην κομίζεσθαι, ἣν δὲ μὴ, ἐμπρήσαντες τὰς ναῦς πεζῇ ξυνταξάμενοι ἀποχωρεῖν ἢ ἂν τάχιστα μέλλωσί τινος χωρίου ἢ βαρβαρικοῦ ἢ Ἑλληνικοῦ φιλίου ἀντιλήψεσθαι.

VII. 59.

264. οἱ δὲ Συρακόσιοι τῇ ὑστεραίᾳ καταλαβόντες αὐτὸν ἔλεγον ὅτι οἱ μετὰ Δημοσθένους παραδεδώκοιεν σφῶς αὐτούς, κελεύοντες ἀκείνῳ τὸ αὐτὸ δρᾶν· ὁ δ' ἀπιστῶν σπένδεται ἱππέα πέμψαι σκεψόμενον. ὥς δ' οἰχόμενος ἀπήγγειλε πάλιν παραδεδωκότας, ἐπικηρυκεύεται Γυλίππῳ καὶ Συρακοσίοις εἶναι ἐτοῖμος ὑπὲρ Ἀθηναίων ξυμβῆναι ὅσα ἀνῆλθωσαν χρήματα Συρακόσιοι ἐς τὸν πόλεμον, ταῦτα ἀποδοῦναι, ὥστε τὴν μετ' αὐτοῦ στρατιὰν ἀφείναι αὐτοῖς· μέχρι οὗ δ' ἂν τὰ χρήματα ἀποδοθῇ, ἄνδρας δώσῃν Ἀθηναίων ὁμήρους, ἓνα κατὰ τάλαντον. οἱ δὲ Συρακόσιοι καὶ Γύλιππος οὐ προσεδέχοντο τοὺς λόγους, ἀλλὰ προσπεσόντες καὶ περιστάντες πανταχόθεν ἔβαλλον καὶ τούτους μέχρι ὀψέ. εἶχον δὲ καὶ οὗτοι πονήρως σίτου τε καὶ τῶν ἐπιτηδείων ἀπορία. ὅμως δὲ τῆς νυκτὸς φυλάξαντες τὸ ἡσυχάζον ἔμελλον πορεύεσθαι. καὶ ἀναλαμβάνουσιν τε τὰ ὅπλα, καὶ οἱ Συρακόσιοι αἰσθάνονται καὶ ἐπαιάνισαν. γνόντες δὲ οἱ Ἀθηναῖοι ὅτι οὐ λανθάνουσι, κατέθεντο πάλιν πλὴν τριακοσίων μάλιστα ἀνδρῶν· οὗτοι δὲ διὰ τῶν φυλάκων βιασάμενοι ἐχώρουν τῆς νυκτὸς ἢ ἐδύναντο. Νικίας δὲ ἐπειδὴ ἡμέρα ἐγένετο ἦγε τὴν στρατιάν· οἱ δὲ Συρακόσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι προσέκειντο τὸν αὐτὸν τρόπον πανταχόθεν βάλλοντές τε καὶ κατακοντίζοντες. καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἡπείγοντο πρὸς τὸν Ἀσσίναρον ποταμόν, ἅμα μὲν βιαζόμενοι ὑπὸ τῆς πανταχόθεν προσβολῆς ἱππέων τε πολλῶν καὶ τοῦ ἄλλου ὄχλου, οἰόμενοι ῥᾶν τι σφίσιν ἔσεσθαι, ἣν διαβῶσι τὸν ποταμόν, ἅμα δὲ ὑπὸ τῆς ταλαιπωρίας καὶ τοῦ πιεῖν ἐπιθυμία. ὥς δὲ γίνονται ἐπ' αὐτῷ, ἐσπύπτοντι οὐδενὶ κόσμῳ ἔτι, ἀλλὰ πᾶς τέ τις διαβῆναι αὐτὸς πρῶτος βουλόμενος καὶ οἱ πολέμιοι ἐπικείμενοι χαλεπὴν ἤδη τὴν διάβασιν ἐποιοῦν.

VII. 83.

265. ἐς δὲ τὰς Ἀθήνας ἐπειδὴ ἡγγέλθη, χαλεποὶ μὲν ἦσαν τοῖς ξυμπροθυμηθείσι τῶν ῥητόρων τὸν ἔκπλουν, ὥσπερ οὐκ αὐτοὶ ψηφισάμενοι, ὠργίζοντο δὲ καὶ τοῖς χρησμολόγοις τε καὶ μάντεσι καὶ ὁπόσοι τι τότε αὐτοὺς θειάσαντες ἐπήλπιον ὡς λήψονται Σικελίαν. πάντα δὲ πανταχόθεν αὐτοὺς ἐλύπει τε καὶ περιεστῆκει ἐπὶ τῷ γεγεννημένῳ φόβος τε καὶ κατάπληξις μεγίστη δῆ. ἅμα μὲν γὰρ στερόμενοι καὶ ἰδίᾳ ἕκαστος καὶ ἡ πόλις ὀπλιτῶν τε πολλῶν καὶ ἱππέων καὶ ἡλικίας οἷαν οὐχ ἑτέραν ἑώρων ὑπάρχουσαν ἐβαρύνοντο· ἅμα δὲ ναὺς οὐχ ὁρῶντες ἐν τοῖς νεωσοίκοις ἱκανὰς οὐδὲ χρήματα ἐν τῷ κοινῷ οὐδ' ὑπηρεσίας ταῖς ναυσὶν ἀνέλπιστοι ἦσαν ἐν τῷ παρόντι σωθήσεσθαι, τοὺς τε ἀπὸ τῆς Σικελίας πολεμίους εὐθὺς σφίσιν ἐνόμιζον τῷ ναυτικῷ ἐπὶ τὸν Πειραιᾶ πλεύσεσθαι, ἄλλως τε καὶ τοσοῦτον κρατήσαντας, καὶ τοὺς αὐτόθεν πολεμίους τότε δὴ καὶ διπλασίως πάντα παρσκευασμένους κατὰ κράτος ἤδη καὶ ἐκ γῆς καὶ ἐκ θαλάσσης ἐπικείσεσθαι, καὶ τοὺς ξυμμάχους σφῶν μετ' αὐτῶν ἀποστάντας. ὅμως δὲ ὡς ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ἐδόκει χρῆναι μὴ ἐνδιδόναι, ἀλλὰ παρσκευάζεσθαι καὶ ναυτικὸν ὅθεν ἂν δύνωνται ξύλα ξυμπορισαμένους καὶ χρήματα, καὶ τὰ τῶν ξυμμάχων ἐς ἀσφάλειαν ποιεῖσθαι, καὶ μάλιστα τὴν Εὐβοίαν, τῶν τε κατὰ τὴν πόλιν τι ἐς εὐτέλειαν σωφρονίσαι καὶ ἀρχὴν τινα πρεσβυτέρων ἀνδρῶν ἐλέσθαι, οἵτινες περὶ τῶν παρόντων ὡς ἂν καιρὸς ἢ προβουλεύσουσι. πάντα τε πρὸς τὸ παραχρῆμα περιδεές, ὅπερ φιλεῖ δῆμος ποιεῖν, ἐτοῖμοι ἦσαν εὐτακτεῖν.

VIII. I.

266. παρήνει δὲ καὶ τῷ Τισσαφέρνει μὴ ἄγαν ἐπείγεσθαι τὸν πόλεμον διαλύσαι, μηδὲ βουλευθῆναι κομίσαντα ἢ ναῦς Φοινίσσας ὥσπερ παρεσκευάζετο ἢ Ἑλλησι πλέοσι μισθὸν πορίζοντα τοῖς αὐτοῖς τῆς τε γῆς καὶ τῆς θαλάσσης τὸ κράτος δοῦναι, ἔχειν δ' ἀμφοτέρους ἔαν δίχα τὴν ἀρχήν, καὶ βασιλεῖ ἐξεῖναι αἰεὶ ἐπὶ τοὺς αὐτῷ λυπηροὺς τοὺς ἑτέρους ἐπάγειν. γενομένης δ' ἂν καθ' ἓν τῆς ἐς γῆν καὶ θάλασσαν ἀρχῆς ἀπορεῖν ἂν αὐτὸν οἷς τοὺς κρατοῦντας ξυγκαιρήσει, ἢν μὴ αὐτὸς βούληται μεγάλη δαπάνη καὶ κινδύνῳ ἀναστὰς ποτε διαγωνίσασθαι. εὐτελέστερα δὲ τὰδ' εἶναι, βραχεὶ μορίῳ τῆς δαπάνης καὶ ἅμα μετὰ τῆς ἑαυτοῦ ἀσφαλείας αὐτοὺς περὶ ἑαυτοὺς τοὺς Ἑλληνας κατατρίψαι. ἐπιτηδειοτέρους τε ἔφη τοὺς Ἀθηναίους εἶναι. κοινωνοὺς αὐτῷ τῆς ἀρχῆς· ἦσσαν γὰρ τῶν κατὰ γῆν ἐφίεσθαι, τὸν λόγον τε ξυμφορώτατον καὶ τὸ ἔργον ἔχοντας πολεμεῖν. τοὺς μὲν γὰρ ξυγκαταδουλοῦν ἂν σφίσι τε αὐτοῖς τὸ τῆς θαλάσσης μέρος καὶ ἐκείνῳ ὅσοι ἐν τῇ βασιλεύῳ Ἕλληνες οἰκοῦσι, τοὺς δὲ τοῦναντίον ἐλευθερώσαντας ἤκειν· καὶ οὐκ εἰκὸς εἶναι Λακεδαιμονίους ἀπὸ μὲν σφῶν τῶν Ἑλλήνων ἐλευθεροῦν νῦν τοὺς Ἑλληνας, ἀπὸ δ' ἐκείνων τῶν βαρβάρων μὴ ἐλευθερώσαι. τρίβειν οὖν ἐκέλευε πρῶτον ἀμφοτέρους, καὶ ἀποτεμόμενον ὡς μέγιστα ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων ἔπειτ' ἤδη τοὺς Πελοποννησίους ἀπαλλάξαι ἐκ τῆς χώρας. καὶ διανοεῖτο τὸ πλεόν οὕτως ὁ Τισσαφέρνης, ὅσα γε ἀπὸ τῶν ποιουμένων ἦν εἰκάσαι.

VIII. 46.

267. ἦν δὲ ὁ μὲν τὴν γνώμην ταύτην εἰπὼν Πείσανδρος, καὶ τὰλλα ἐκ τοῦ προφανοῦς προθυμότατα ξυγκαταλύσας τὸν δῆμον· ὁ μέντοι ἅπαν τὸ πρᾶγμα ξυνθεὶς ὅτῳ τρόπῳ κατέστη ἐς τοῦτο καὶ ἐκ πλείστον ἐπιμεληθεὶς Ἀντιφῶν ἦν, ἀνὴρ Ἀθηναίων τῶν καθ' ἑαυτὸν ἀρετῇ τε οὐδενὸς δεύτερος καὶ κράτιστος ἐνθυμηθῆναι γενόμενος καὶ ἃ γνοίῃ εἰπεῖν, καὶ ἐς μὲν δῆμον οὐ παριὼν οὐδ' ἐς ἄλλον ἀγῶνα ἐκούσιος οὐδένα, ἀλλ' ὑπόπτως τῷ πλήθει διὰ δόξαν δεινότητος διακείμενος, τοὺς μέντοι ἀγωνιζομένους καὶ ἐν δικαστηρίῳ καὶ ἐν δῆμῳ πλείστα εἰς ἀνὴρ, ὅστις ξυμβουλεύσαιτό τι, δυνάμενος ὠφελεῖν. καὶ αὐτὸς δέ, ἐπειδὴ τὰ τῶν τετρακοσίων ἐν ὑστέρῳ μεταπεσόντα ὑπὸ τοῦ δήμου ἐκακοῦτο, ἄριστα φαίνεται τῶν μέχρι ἐμοῦ ὑπὲρ αὐτῶν τούτων, αἰτιαθεὶς ὥς ξυγκατέστησε, θανάτου δίκην ἀπολογησάμενος. παρέσχε δὲ καὶ ὁ Φρύνιχος ἑαυτὸν πάντων διαφερόντως προθυμότατον ἐς τὴν ὀλιγαρχίαν, δεδιὼς τὸν Ἀλκιβιάδην καὶ ἐπιστάμενος εἰδότα αὐτὸν ὅσα ἐν τῇ Σάμῳ πρὸς τὸν Ἀστύοχον ἔπραξε, νομίζων οὐκ ἂν ποτε αὐτὸν κατὰ τὸ εἶκος ὑπ' ὀλιγαρχίας κατελθεῖν· πολὺ τε πρὸς τὰ δεινά, ἐπειδὴ περ ὑπέστη, φερεγγυώτατος ἐφάνη. καὶ Θηραμένης ὁ τοῦ Ἀγνωνος ἐν τοῖς ξυγκαταλύουσι τὸν δῆμον πρῶτος ἦν, ἀνὴρ οὔτε εἰπεῖν οὔτε γινῶναι ἀδύνατος. ὥστε ἀπ' ἀνδρῶν πολλῶν καὶ ξυνετῶν πραχθὲν τὸ ἔργον οὐκ ἀπεικότως καίπερ μέγα ὄν προῦχώρησε· χαλεπὸν γὰρ ἦν τὸν Ἀθηναίων δῆμον ἐπ' ἔτει ἑκατοστῷ μάλιστα ἐπειδὴ οἱ τύραννοι κατελύθησαν ἑλευθερίας παῦσαι, καὶ οὐ μόνον μὴ ὑπήκοον ὄντα, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ ἡμῖς τοῦ χρόνου τούτου αὐτὸν ἄλλων ἄρχειν εἰωθότα.

VIII. 68.

Thucydides

268. λαβόντες δὲ οἱ Πελοποννήσιοι δύο καὶ εἴκοσι ναῦς τῶν Ἀθηναίων καὶ ἄνδρας τοὺς μὲν ἀποκτείναντες τοὺς δὲ ζωγρήσαντες τροπαῖον ἔστησαν. καὶ ὕστερον οὐ πολλῶ Εὐβοίαν ἄπασαν ἀποστήσαντες πλὴν Ὠρεοῦ (ταύτην δὲ αὐτοὶ Ἀθηναῖοι εἶχον) καὶ τὰλλα τὰ περὶ αὐτὴν καθίσταντο. τοῖς δ' Ἀθηναίοις ὡς ἦλθε τὰ περὶ τὴν Εὐβοίαν γεγενημένα, ἔκπληξιν μεγίστην δὴ τῶν πρὶν παρέστη. οὔτε γὰρ ἡ ἐν τῇ Σικελίᾳ ξυμφορά, καίπερ μεγάλη τότε δόξασα εἶναι, οὔτε ἄλλο οὐδέν πω οὕτως ἐφόβησεν. ὅπου γὰρ στρατοπέδου τε τοῦ ἐν Σάμῳ ἀφεστηκότος, ἄλλων τε νεῶν οὐκ οὐσῶν οὐδὲ τῶν ἐσβησομένων, αὐτῶν τε στασιαζόντων καὶ ἄδηλον ὃν ὁπότε σφίσιν αὐτοῖς ξυρράξουσι, τοσαύτη ἡ ξυμφορὰ ἐπεγεγένητο, ἐν ᾗ ναῦς τε καὶ τὸ μέγιστον Εὐβοίαν ἀπωλωλέκεσαν, ἐξ ἧς πλείω ἢ τῆς Ἀττικῆς ὠφελούντο, πῶς οὐκ εἰκότως ἠθύμουν; μάλιστα δ' αὐτοὺς καὶ δι' ἐγγυτάτου ἐθορύβει, εἰ οἱ πολέμιοι τολμήσουσι νενικηκότες εὐθὺς σφῶν ἐπὶ τὸν Πειραιᾶ ἐρήμον ὄντα νεῶν πλείν· καὶ ὅσον οὐκ ἤδη ἐνόμιζον αὐτοὺς παρεῖναι. ὅπερ ἂν, εἰ τολμηρότεροι ἦσαν, ῥηδίως ἂν ἐποίησαν, καὶ ἡ διέστησαν ἂν ἔτι μᾶλλον τὴν πόλιν ἐφορμοῦντες ἢ, εἰ ἐπολιόρκουν μένοντες, καὶ τὰς ἀπ' Ἰωνίας ναῦς ἠνάγκασαν ἂν καίπερ πολεμίας οὔσας τῇ ὀλιγαρχίᾳ τοῖς σφετέροις οἰκείοις καὶ τῇ ξυμπάσῃ πόλει βοηθῆσαι· καὶ ἐν τούτῳ Ἑλλήσποντός τε ἂν ἦν αὐτοῖς καὶ Ἰωνία καὶ αἱ νῆσοι καὶ τὰ μέχρι Εὐβοίας καὶ ὡς εἶπεν ἡ Ἀθηναίων ἀρχὴ πᾶσα. ἀλλ' οὐκ ἐν τούτῳ μόνῳ Λακεδαιμόνιοι Ἀθηναίοις πάντων δὴ ξυμφορώτατοι προσπολεμῆσαι ἐγένοντο, ἀλλὰ καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς· διάφοροι γὰρ πλείστον ὄντες τὸν τρόπον, οἱ μὲν ὀξεῖς οἱ δὲ βραδεῖς, καὶ οἱ μὲν ἐπιχειρηταὶ οἱ δὲ ἀτολμοί, ἄλλως τε καὶ ἐν ἀρχῇ ναυτικῇ πλείστα ὠφέλουν. ἔδειξαν δὲ οἱ Συρακόσιοι· μάλιστα γὰρ ὁμοιότροποι γενόμενοι ἄριστα καὶ προσεπολέμησαν.

VIII. 95.

Xenophon

269. ἐν δὲ ταῖς Ἀθήναις τῆς Παράλου ἀφικομένης νυκτὸς ἐλέγετο ἡ ξυμφορά, καὶ οἰμωγὴ ἐκ τοῦ Πειραιῶς διὰ τῶν μακρῶν τειχῶν ἐς ἄστὺ διῆκεν, ὃ ἕτερος τῷ ἐτέρῳ παραγγέλλων, ὥστ' ἐκείνης τῆς νυκτὸς οὐδεὶς ἐκοιμήθη, οὐ μόνον τοὺς ἀπολωλότας πενθοῦντες, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ἔτι αὐτοὶ ἑαυτούς, πείσεσθαι νομίζοντες οἷα ἐποίησαν Μηλίους τε Λακεδαιμονίων ἀποίκους ὄντας κρατήσαντες πολιορκίᾳ, καὶ Αἰγινήτας καὶ ἄλλους πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων. τῇ δ' ὑστεραίᾳ ἐκκλησίαν ἐποίησαν, ἐν ᾗ ἔδοξε τοὺς τε λιμένας ἀποχῶσαι πλὴν ἑνὸς καὶ τὰ τείχη εὐτρεπίξειν καὶ φυλακὰς ἐφιστάναι καὶ τὰλλα πάντα ὥς ἐς πολιορκίαν παρασκευάζειν τὴν πόλιν. *Hellenica* II. ii. 3.

270. οἱ δ' ἐξέτασιν ποιήσαντες τῶν μὲν τρισχιλίων ἐν τῇ ἀγορᾷ, τῶν δ' ἔξω τοῦ καταλόγου ἄλλων ἁλλαχοῦ, ἔπειτα κελεύσαντες ἐπὶ τὰ ὄπλα, ἐν ᾗ ἐκείνοι ἀπεληλύθεσαν πέμψαντες τοὺς φρουροὺς καὶ τῶν πολιτῶν τοὺς ὁμογνώμονας αὐτοῖς, τὰ ὄπλα πάντων πλὴν τῶν τρισχιλίων παρείλοντο, καὶ ἀνακομίσαντες ταῦτα εἰς τὴν ἀκρόπολιν ξυνέθηκαν ἐν τῷ ναῷ. τούτων δὲ γενομένων, ὥς ἔξδν ἤδη ποιεῖν αὐτοῖς ὃ τι βούλιντο, πολλοὺς μὲν ἔχθρας ἔνεκα ἀπέκτεινον, πολλοὺς δὲ χρημάτων. ἔδοξε δ' αὐτοῖς, ὅπως ἔχοιεν καὶ τοῖς φρουροῖς χρήματα διδόναι, καὶ τῶν μετοίκων ἓνα ἕκαστον λαβεῖν, καὶ αὐτοὺς μὲν ἀποκτείνειν, τὰ δὲ χρήματα αὐτῶν ἀποσημήνασθαι. ἐκέλευον δὲ καὶ τὸν Θηραμένην λαβεῖν ὄντινα βούλοιτο. ὃ δ' ἀπεκρίνατο· “ἀλλ' οὐ δοκεῖ μοι,” ἔφη, “καλὸν εἶναι φάσκοντας βελτίστους εἶναι ἀδικώτερα τῶν συκοφαντῶν ποιεῖν. ἐκείνοι μὲν γὰρ παρ' ὧν χρήματα λαμβάνοιεν ζῆν εἶων, ἡμεῖς δὲ ἀποκτενοῦμεν μηδὲν ἀδικοῦντας, ἵνα χρήματα λαμβάνωμεν; πῶς οὐ ταῦτα τῷ παντὶ ἐκείνων ἀδικώτερα;” οἱ δ' ἐμποδῶν νομίζοντες αὐτὸν εἶναι τῷ ποιεῖν ὃ τι βούλιντο, ἐπιβουλεύουσιν αὐτῷ, καὶ ἰδίᾳ πρὸς τοὺς βουλευτὰς ἄλλος πρὸς ἄλλον διέβαλλον ὥς λυμαινόμενον τὴν πολιτείαν.

271. ἐκ δὲ τούτου ἐπειδὴ ἔαρ ὑπέβαινε, συνήγαγε μὲν ἅπαν τὸ στράτευμα εἰς Ἐφεσον· ἀσκήσαι δ' αὐτὸ βουλόμενος ἄθλα προύθηκε ταῖς τε ὀπλιτικαῖς τάξεσιν, ἣτις ἄριστα σωματῶν ἔχοι, καὶ ταῖς ἵππικαῖς, ἣτις κράτιστα ἵππεύοι· καὶ πελτασταῖς δὲ καὶ τοξόταις ἄθλα προύθηκεν, ὅσοι κράτιστοι πρὸς τὰ προσήκοντα ἔργα φανέιν. ἐκ τούτου δὲ παρῆν ὁρᾶν τὰ μὲν γυμνάσια πάντα μεστὰ ἀνδρῶν τῶν γυμναζομένων, τὸν δ' ἵππόδρομον τῶν ἵππαζομένων, τοὺς δὲ ἀκοντιστὰς καὶ τοὺς τοξότας μελετῶντας. ἀξίαν δὲ καὶ ὅλην τὴν πόλιν ἐν ἧ ἦν θέας ἐποίησεν· ἥ τε γὰρ ἀγορὰ ἦν μεστὴ παντοδαπῶν καὶ ἵππων καὶ ὅπλων ὀνίων, οἳ τε χαλκοτύποι καὶ οἱ τέκτονες καὶ οἱ χαλκεῖς καὶ οἱ σκυτοτόμοι καὶ οἱ ζωγράφοι πάντες πολεμικὰ ὅπλα κατεσκεύαζον, ὥστε τὴν πόλιν ὄντως οἶσθαι πολέμου ἔργαστήριον εἶναι. ἐπερρώσθη δ' ἄν τις καὶ ἐκείνο ἰδὼν, Ἀγασίλαον μὲν πρῶτον, ἔπειτα δὲ καὶ τοὺς ἄλλους στρατιώτας ἐστεφανωμένους ἀπὸ τῶν γυμνασίων ἀπιόντας καὶ ἀνατιθέντας τοὺς στεφάνους τῇ Ἀρτέμιδι. ὅπου γὰρ ἄνδρες θεοὺς μὲν σέβονται, τὰ δὲ πολεμικὰ ἀσκοῖεν, πειθαρχεῖν δὲ μελετῶεν, πῶς οὐκ εἰκὸς ἐνταῦθα πάντα μεστὰ ἐλπίδων ἀγαθῶν εἶναι; ἡγούμενος δὲ καὶ τὸ καταφρονεῖν τῶν πολεμίων ῥώμην τινὰ ἐμβάλλειν πρὸς τὸ μάχεσθαι, προεῖπε τοῖς κήρυξι τοὺς ὑπὸ τῶν ληστῶν ἀλωσκομένους βαρβάρους γυμνοὺς πωλεῖν. ὁρῶντες οὖν οἱ στρατιῶται λευκοὺς μὲν διὰ τὸ μηδέποτε ἐκδύεσθαι, μαλακοὺς δὲ καὶ ἀπόνους διὰ τὸ αἰεὶ ἐπ' ὀχημάτων εἶναι, ἐνόμισαν οἰδὲν διοίσειν τὸν πόλεμον ἢ εἰ γυναιξὶ δέοι μάχεσθαι.

Hellenica III. iv. 16.

272. *κάνταῦθα οἱ μὲν τινες των ξένων ἐστεφάνουν ἤδη τὸν Ἀγησίλαον, ἀγγέλλει δέ τις αὐτῷ ὅτι οἱ Θηβαῖοι τοὺς Ὀρχομενίους διακοψάντες ἐν τοῖς σκευοφόροις εἶεν. καὶ ὁ μὲν εὐθὺς ἐξελίξας τὴν φάλαγγα ἦγεν ἐπ' αὐτούς· οἱ δ' αὖ Θηβαῖοι ὡς εἶδον τοὺς συμμάχους πρὸς Ἑλικῶνι πεφευγότας, διαπεσεῖν βουλόμενοι πρὸς τοὺς ἑαυτῶν, συσπειραθέντες ἐχώρουν ἐρρωμένως. ἐνταῦθα δὲ Ἀγησίλαον ἀνδρεῖον μὲν ἔξιστιν εἰπεῖν ἀναμφισβητήτως· οὐ μέντοι εἰλετό γε τὰ ἀσφαλέστατα. ἐξὸν γὰρ αὐτῷ παρέντι τοὺς διαπίπτοντας ἀκολουθοῦντι χειροῦσθαι τοὺς ὀπισθεν, οὐκ ἐποίησε τοῦτο, ἀλλ' ἀντιμέτωπος συνέρραξε τοῖς Θηβαίοις· καὶ συμβαλόντες τὰς ἀσπίδας ἐωθοῦντο, ἐμάχοντο, ἀπέκτεινον, ἀπέθνησκον. τέλος δὲ τῶν Θηβαίων οἱ μὲν διαπίπτουσι πρὸς τὸν Ἑλικῶνα, πολλοὶ δ' ἀποχωροῦντες ἀπέθανον. ἐπεὶ δ' ἡ μὲν νίκη Ἀγησιλάου ἐγεγένητο, τετρωμένος δ' αὐτὸς προσενήνεκτο πρὸς τὴν φάλαγγα, προσελάσαντές τινες τῶν ἱππέων λέγουσιν αὐτῷ ὅτι τῶν πολεμίων ὡς ὀγδοήκοντα σὺν ὅπλοις ὑπὸ τῷ νεῷ εἰσι, καὶ ἡρώτων τί χρὴ ποιεῖν. ὁ δέ, καίπερ πολλὰ τραύματα ἔχων, ὅμως οὐκ ἐπελάθετο τοῦ θείου, ἀλλ' ἔαν τε ἀπιέναι ἢ βούλονται ἐκέλευε καὶ ἀδικεῖν οὐκ εἶα. τότε μὲν οὖν, καὶ γὰρ ἦν ἤδη ὀψέ, δειπνοποιησάμενοι ἐκοιμήθησαν. πρῶ δὲ Γῦλιν τὸν πολέμαρχον παρατάξαι τε ἐκέλευε τὸ στράτευμα καὶ τροπαῖον ἵστασθαι, καὶ στεφανοῦσθαι πάντας τῷ θεῷ καὶ τοὺς αὐλητὰς πάντας αὐλεῖν. καὶ οἱ μὲν ταῦτ' ἐποιοῦν. οἱ δὲ Θηβαῖοι ἔπεμψαν κήρυκας, ὑποσπόνδους τοὺς νεκροὺς αἰτοῦντες θάψαι. καὶ οὕτω δὴ αἶ τε σπονδαὶ γίνονται καὶ Ἀγησίλαος μὲν εἰς Δελφοὺς ἀφικόμενος δεκάτην τῶν ἐκ τῆς λείας τῷ θεῷ ἀπέθυσεν οὐκ ἐλάττω ἑκατὸν ταλάντων.*

Hellenica IV. iii. 18.

273. ἐπεὶ δὲ συνήλθον, ἐπιδείξας ὁ Τιρίβαζος τὰ βασιλέως σημεῖα ἀνεγίνωσκε τὰ γεγραμμένα. εἶχε δὲ ᾧδε. “Ἄρτα-ξέρξης βασιλεὺς νομίζει δίκαιον τὰς μὲν ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεις αὐτοῦ εἶναι καὶ τῶν νήσων Κλαζομενὰς καὶ Κύπρον, τὰς δὲ ἄλλας Ἑλληνίδας πόλεις καὶ μικρὰς καὶ μεγάλας αὐτονόμους ἀφεῖναι πλὴν Δήμον καὶ Ἴμβρον καὶ Σκύρον· ταύτας δὲ ὥσπερ τὸ ἀρχαῖον εἶναι Ἀθηναίων. ὁπότεροι δὲ ταύτην τὴν εἰρήνην μὴ δέξονται, τούτοις ἐγὼ πολεμήσω μετὰ τῶν ταῦτα βουλομένων καὶ περὶ καὶ κατὰ θάλατταν καὶ ναυσὶ καὶ χρήμασιν.” ἀκούοντες οὖν ταῦτα οἱ μὲν ἄλλοι ἅπαντες ᾤμνυσαν ἐμπεδώσειν ταῦτα, οἱ δὲ Θηβαῖοι ἠξίουσαν ὑπὲρ πάντων Βοιωτῶν ὀμνύναι. ὁ δὲ Ἀγισίλαος οὐκ ἔφη δέξεσθαι τοὺς ὅρκους, ἐὰν μὴ ὀμνύωσιν, ὥσπερ τὰ βασιλέως γράμματα ἔλεγεν, αὐτονόμους εἶναι καὶ μικρὰν καὶ μεγάλην πόλιν. οἱ δὲ τῶν Θηβαίων πρέσβεις ἔλεγον ὅτι οὐκ ἐπεσταλμένα σφίσι ταῦτ’ εἶη. “ἴτε νιν,” ἔφη ὁ Ἀγισίλαος, “καὶ ἐρωτᾶτε· ἀπαγγέλλετε δ’ αὐτοῖς καὶ ταῦτα, ὅτι εἰ μὴ ποιήσουσι ταῦτα, ἔκσπονδοι ἔσονται.”

Hellenica v. i. 30.

274. ἐξελθόντες οἱ Ὀλύνθιοι ἱππεῖς ἤσυχοι πορευόμενοι διέβησαν τὸν παρὰ τὴν πόλιν ρέοντα ποταμόν, καὶ ἐπορεύοντο πρὸς τὸ ἐναντίον στράτευμα. ὡς δ’ εἶδεν ὁ Τελειτίας, ἀγανακτήσας τῇ τόλμῃ αὐτῶν εὐθὺς Τλημονίδα τὸν τῶν πελταστῶν ἄρχοντα δρόμῳ φέρεσθαι εἰς αὐτοὺς ἐκέλευσεν. οἱ δὲ Ὀλύνθιοι ὡς εἶδον προθέοντας τοὺς πελταστάς, ἀναστρέψαντες ἀπεχώρουν ἤσυχοι καὶ διέβησαν πάλιν τὸν ποταμόν. οἱ δ’ ἠκολοίθεον μάλα θρασέως καὶ ὡς φεύγουσι διώξοντες ἐπιδιέβαινον. ἔνθα δὲ οἱ Ὀλύνθιοι ἱππεῖς, ἠνίκα ἔτι εὐχείρωτοι αὐτοῖς ἐδόκουν εἶναι οἱ διαβεβηκότες, ἀναστρέψαντες ἐμβάλλουσιν αὐτοῖς, καὶ αὐτόν τε ἀπέκτειναν τὸν Τλημονίδα καὶ τῶν ἄλλων πλείους ἢ ἑκατόν.

id. v. iii. 3.

275. ἐπεὶ δὲ ἐδείπνησαν Ἀρχίας τε καὶ οἱ ἄλλοι πολέμαρχοι καὶ συμπροθυμουμένοι ἐκείνου ταχὺ ἐμεθύσθησαν, ἐξελθὼν ὁ Φιλλίδας ἤγαγε τοὺς περὶ Μέλωνα, τρεῖς μὲν στείλας ὡς δεσποίνας, τοὺς δὲ ἄλλους ὡς θεραπαίνας. κακείνους μὲν εἰσῆγαγεν εἰς τὸ πρόθυρον τοῦ πολεμαρχείου, αὐτὸς δ' εἰσελθὼν εἶπε τοῖς περὶ Ἀρχίαν ὅτι οὐκ ἂν φασιν εἰσελθεῖν αἱ γυναῖκες, εἴ τις τῶν διακόνων ἔνδον ἔσοιτο. ἐκ δὲ τούτου εἰσῆγαγε τὰς γυναῖκας δῆ, καὶ ἐκάθιζε παρ' ἐκάστω. ἦν δὲ σύνθημα, ἐπεὶ καθίζουσιν, παίειν εὐθὺς ἀνακαλυψαμένους. οἱ μὲν δὴ οὕτω λέγουσιν αὐτοὺς ἀποθανεῖν, οἱ δὲ καὶ ὡς κωμαστὰς εἰσελθόντας τοὺς ἀμφὶ Μέλωνα ἀποκτείνειν τοὺς πολεμάρχους. λαβὼν δὲ ὁ Φιλλίδας τρεῖς αὐτῶν ἐπορεύετο ἐπὶ τὴν τοῦ Λεοντιάδου οἰκίαν· κόψας δὲ τὴν θύραν εἶπεν ὅτι παρὰ τῶν πολεμάρχων ἀπαγγεῖλαί τι βούλοιο. ὁ δὲ ἐτύγχανε μὲν χωρὶς κατακείμενος ἔτι μετὰ δεῖπνον, καὶ ἡ γυνὴ ἐριουργοῖσα παρεκάθητο. ἐκέλευσε δὲ τὸν Φιλλίδαν πιστὸν νομίζων εἰσιέναι. οἱ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθον, τὸν μὲν ἀπέκτειναν, τὴν δὲ γυναῖκα φοβήσαντες κατεσιώπησαν. ἐξιόντες δὲ εἶπον τὴν θύραν κεκλείσθαι· εἰ δὲ λήψονται ἀνεωγμένην, ἠπείλησαν ἀποκτείνειν ἅπαντας τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ. ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐπέπρακτο, λαβὼν δύο ὁ Φιλλίδας τῶν ἀνδρῶν ἦλθε πρὸς τὸ δεσμωτήριον, καὶ εἶπε τῷ εἰργμοφύλακι ὅτι ἄνδρα ἄγοι παρὰ τῶν πολεμάρχων ὃν εἶρξαι δέοι. ὡς δὲ ἀνέωξε, τοῦτον μὲν εὐθὺς ἀπέκτειναν, τοὺς δὲ δεσμώτας ἔλυσαν. καὶ τούτους μὲν ταχὺ τῶν ἐκ τῆς στοᾶς ὅπλων καθελόντες ὥπλισαν, καὶ ἀγαγόντες ἐπὶ τὸ Ἀμφεῖον θέσθαι ἐκέλευον τὰ ὅπλα. ἐκ δὲ τούτου εὐθὺς ἐκήρυττον ἐξιέναι πάντας Θηβαίους, ἱππέας τε καὶ ὀπλίτας, ὡς τῶν τυράννων τεθνεώτων.

Hellenica v. iv. 5.

276. γενομένων δὲ τούτων, ὁ μὲν εἰς τὴν Λακεδαίμονα ἀγγέλλων τὸ πάθος ἀφικνέεται γυμνοπαίδων τε οὔσης τῆς τελευταίας καὶ τοῦ ἀνδρικοῦ χοροῦ ἔνδον ὄντος· οἱ δὲ ἔφοροι ἐπεὶ ἤκουσαν τὸ πάθος, ἐλυποῦντο μὲν, ὥσπερ, οἶμαι, ἀνάγκη· τὸν μέντοι χορὸν οὐκ ἐξήγαγον, ἀλλὰ διαγωνίσασθαι εἶων. καὶ τὰ μὲν ὀνόματα πρὸς τοὺς οἰκείους ἐκάστου τῶν τεθνεώτων ἀπέδοσαν· προείπον δὲ ταῖς γυναιξὶ μὴ ποιεῖν κραυγὴν, ἀλλὰ σιγῇ τὸ πάθος φέρειν. τῇ δ' ὑστεραία ἦν ὥραν, ὧν μὲν ἐτέθνασαν οἱ προσήκοντες, λιπαροὺς καὶ φαιδροὺς ἐν τῷ φανερῷ ἀναστρεφόμενους, ὧν δὲ ζῶντες ἡγγελμένοι ἦσαν, ὀλίγους ἂν εἶδες, τοῦτους δὲ σκυθρωποὺς καὶ ταπεινοὺς περιόοντας. οἱ δὲ Θηβαῖοι εὐθὺς μὲν μετὰ τὴν μάχην ἔπεμψαν εἰς Ἀθήνας ἄγγελον ἑστεφανωμένον, καὶ ἅμα μὲν τῆς νίκης τὸ μέγεθος ἔφραζον, ἅμα δὲ βοηθεῖν ἐκέλευον, λέγοντες ὡς νῦν ἐξείη Λακεδαιμονίους πάντων ὧν ἐπεποιήκεσαν αὐτοὺς τιμωρήσασθαι. τῶν δὲ Ἀθηναίων ἡ βουλὴ ἐτύγχανεν ἐν ἀκροπόλει καθημένη. ἐπεὶ δ' ἤκουσαν τὸ γεγενημένον, ὅτι μὲν σφόδρα ἐλυπήθησαν πᾶσι δῆλον ἐγένετο· οὔτε γὰρ ἐπὶ ξένια τὸν κήρυκα ἐκάλεσαν, περὶ τε τῆς βοηθείας οὐδὲν ἀπεκρίναντο. καὶ Ἀθήνηθεν μὲν οὕτως ἀπήλθεν ὁ κῆρυξ. πρὸς μέντοι Ἰάσονα, σύμμαχον ὄντα, ἔπεμπον σπουδῇ οἱ Θηβαῖοι, κελεύοντες βοηθεῖν, διαλογιζόμενοι πῇ τὸ μέλλον ἀποβήσοιτο. ὁ δ' εὐθὺς τριήρεις μὲν ἐπλήρου, ὡς βοηθήσων κατὰ θάλατταν, συλλαβὼν δὲ τό τε ξενικὸν καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν ἱππέας, καίπερ ἀκηρύκτῳ πολέμῳ τῶν Φωκίων χρωμένων, περὶ διεπορεύθη εἰς τὴν Βοιωτίαν, ἐν πολλαῖς τῶν πόλεων πρότερον ὄφθεις ἢ ἀγγελθεὶς ὅτι πορεύετο.

Hellenica v1. iv. 16.

277. οἱ δὲ Θηβαῖοι ἐπεὶ ἤσθοντο τὰ πεπραγμένα ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων, πολὺ δὴ θρασύτερον κατέβαινον. καὶ τὴν μὲν Σελλασίαν εὐθύς ἔκαον καὶ ἐπόρθουν. ἐπεὶ δὲ ἐν τῷ πεδίῳ ἐγένοντο ἐν τῷ τεμένει τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐνταῦθα ἐστρατοπεδεύσαντο· τῇ δ' ὑστεραία ἐπορεύοντο. καὶ διὰ μὲν τῆς γεφύρας οὐδ' ἐπεχείρουν διαβαίνειν ἐπὶ τὴν πόλιν· καὶ γὰρ ἐν τῷ τῆς Ἀλέας ἱερῷ ἐφαίνοντο ἐναντίοι οἱ ὀπλίται. ἐν δεξιᾷ δ' ἔχοντες τὸν Εὐρώταν παρῆσαν κάοντες καὶ πορθοῦντες πολλῶν κάγαθῶν μεστὰς οἰκίας. τῶν δ' ἐκ τῆς πόλεως αἱ μὲν γυναῖκες οὐδὲ τὸν καπνὸν ὀρῶσαι ἠνείχοντο, ἅτε οὐδέποτε ἰδοῦσαι πολέμιους· οἱ δὲ Σπαρτιάται ἀτείχιστον ἔχοντες τὴν πόλιν, ἄλλος ἄλλη διαταχθεῖς, μάλα ὀλίγοι καὶ ὄντες καὶ φαινόμενοι ἐφύλαττον.

Hellenica VI. v. 27.

278. τούτων δὲ πραχθέντων τοῦναντίον ἐγεγένητο οὗ ἐνόμισαν πάντες ἄνθρωποι ἔσσεσθαι. συνεληλυθυίας γὰρ σχεδὸν ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀντιτεταγμένων, οὐδεὶς ἦν ὅστις οὐκ ᾔετο, εἰ μάχῃ ἔσοιτο, τοὺς μὲν κρατήσαντας ἄρξειν, τοὺς δὲ κρατηθέντας ὑπηκόους ἔσσεσθαι· ὁ δὲ θεὸς οὕτως ἐποίησεν ὥστε ἀμφότεροι μὲν τροπαῖον ὡς νενικηκότες ἐστήσαντο, τοὺς δὲ ἰσταμένους οὐδέτεροι ἐκώλυνον, νεκροὺς δὲ ἀμφότεροι μὲν ὡς νενικηκότες ὑποσπόνδους ἀπέδωσαν, ἀμφότεροι δὲ ὡς ἡττημένοι ὑποσπόνδους ἀπελάμβανον, νενικηκέναι δὲ φάσκοντες ἑκάτεροι οὔτε χώρᾳ οὔτε πόλει οὐτ' ἀρχῇ οὐδέτεροι οὐδὲν πλέον ἔχοντες ἐφάνησαν ἢ πρὶν τὴν μάχην γενέσθαι· ἀκρισία δὲ καὶ ταραχὴ ἔτι πλείων μετὰ τὴν μάχην ἐγένετο ἢ πρόσθεν ἐν τῇ Ἑλλάδι. ἐμοὶ μὲν δὴ μέχρι τούτου γραφέσθω· τὰ δὲ μετὰ ταῦτα ἴσως ἄλλῳ μελήσει.

id. VII. v. 26.

Xenophon

279. σὺν τούτοις δὲ ὧν καθορᾷ βασιλέα καὶ τὸ ἀμφ' ἐκείνον στίφος· καὶ εὐθὺς οὐκ ἠνέσχετο, ἀλλ' εἰπὼν “τὸν ἄνδρα ὄρω” ἔτετο ἐπ' αὐτὸν καὶ παίει κατὰ τὸ στέρνον καὶ τιτρώσκει διὰ τοῦ θώρακος, ὥς φησι Κτησίας ὁ ἰατρός, καὶ ἰᾶσθαι αὐτὸς τὸ τραῦμά φησι. παίοντα δ' αὐτὸν ἀκοντίζει τις παλτῷ ὑπὸ τὸν ὀφθαλμὸν βιαίως· καὶ ἐνταῦθα μαχόμενοι καὶ βασιλεὺς καὶ Κῦρος καὶ οἱ ἀμφ' αὐτοὺς ὑπὲρ ἑκατέρου, ὅποσοι μὲν τῶν ἀμφὶ βασιλέα ἀπέθνησκον Κτησίας λέγει· παρ' ἐκείνῳ γὰρ ἦν· Κῦρος δὲ αὐτὸς τε ἀπέθανε καὶ ὁκτὼ οἱ ἄριστοι τῶν περὶ αὐτὸν ἔκειντο ἐπ' αὐτῷ. Ἀρταπάτης δ' ὁ πιστότατος αὐτῷ τῶν σκηπτούχων λέγεται, ἐπειδὴ πεπτωκότες εἶδε Κῦρον, καταπηδήσας ἀπὸ τοῦ ἵππου περιπεσεῖν αὐτῷ. καὶ οἱ μὲν φασὶ βασιλέα κελεῖσθαι τινα ἐπισφάξαι αὐτὸν Κύρῳ, οἱ δὲ αὐτὸν ἐπισφάξασθαι σπασάμενον τὸν ἀκινάκην· εἶχε γὰρ χρυσοῦν· καὶ στρεπτὸν δ' ἐφόρει καὶ ψέλια καὶ τᾶλλα ὥσπερ οἱ ἄριστοι Περσῶν· ἐτετίμητο γὰρ ὑπὸ Κῦρου δι' εὐνοίαν τε καὶ πιστότητα.

Anabasis I. viii. 26.

280. Κῦρος μὲν οὖν οὕτως ἐτελεύτησεν, ἀνὴρ ὧν Περσῶν τῶν μετὰ Κῦρον τὸν ἀρχαῖον γενομένων βασιλικώτατος τε καὶ ἄρχειν ἀξιώτατος, ὥς παρὰ πάντων ὁμολογεῖται τῶν Κύρου δοκούντων ἐν πείρᾳ γενέσθαι. πρῶτον μὲν γὰρ ἔτι παῖς ὧν οὔτ' ἐπαιδεύετο καὶ σὺν τῷ ἀδελφῷ καὶ σὺν τοῖς ἄλλοις παισὶ, πάντων πάντα κράτιστος ἐνομίζετο. πάντες γὰρ οἱ τῶν ἀρίστων Περσῶν παῖδες ἐπὶ ταῖς βασιλέως θύραις παιδεύονται· ἔνθα πολλὴν μὲν σωφροσύνην καταμάθοι ἄν τις, αἰσχροὺς δ' οὐδὲν οὔτ' ἀκοῦσαι οὔτ' ἰδεῖν ἔστι. θεῶνται δ' οἱ παῖδες καὶ τιμωμένους ὑπὸ βασιλέως καὶ ἀκούουσι, καὶ ἄλλους ἀτιμαζομένους· ὥστε εὐθὺς παῖδες ὄντες μανθάνουσιν ἄρχειν τε καὶ ἄρχεσθαι.

id. I. ix. I.

Xenophon

281. καὶ γὰρ αὐτὸ τοῦτο οὐπερ αὐτὸς ἔνεκα φίλων ᾤετο δεῖσθαι, ὥς συνεργοὺς ἔχοι, καὶ αὐτὸς ἐπειρᾶτο συνεργὸς τοῖς φίλοις κράτιστος εἶναι τούτου ὅτου αἰσθάνοιτο ἕκαστον ἐπιθυμοῦντα. δῶρα δὲ πλείστα μὲν οἶμαι εἰς γε ἀνὴρ ἐλάμβανε διὰ πολλά· ταῦτα δὲ πάντων δὴ μάλιστα τοῖς φίλοις διεδίδου, πρὸς τοὺς τρόπους ἑκάστου σκοπῶν καὶ ὅτου μάλιστα ὀρώη ἕκαστον δεόμενον. καὶ ὅσα τῷ σώματι αὐτοῦ πέμποι τις ἢ ὥς εἰς πόλεμον ἢ ὥς εἰς καλῶπισμόν, καὶ περὶ τούτων λέγειν αὐτὸν ἔφασαν ὅτι τὸ μὲν ἑαυτοῦ σῶμα οὐκ ἂν δύναιτο τούτοις πᾶσι κοσμηθῆναι, φίλους δὲ καλῶς κεκοσμημένους μέγιστον κόσμον ἀνδρὶ νομίζοι. καὶ τὸ μὲν τὰ μεγάλα νικᾶν τοὺς φίλους εὖ ποιοῦντα οὐδὲν θαυμαστόν, ἐπειδὴ γε καὶ δυνατώτερος ἦν· τὸ δὲ τῇ ἐπιμελείᾳ περιεῖναι τῶν φίλων καὶ τῷ προθυμῆσθαι χαρίζεσθαι, ταῦτα ἔμοιγε μᾶλλον δοκεῖ ἀγαστὰ εἶναι.

Anabasis I. ix. 21.

282. Κλέαρχος δὲ τοῖς ἄλλοις ἡγεῖτο κατὰ τὰ παρηγγελμένα, οἱ δ' εἶποντο· καὶ ἀφικνοῦνται εἰς τὸν πρῶτον σταθμὸν παρ' Ἀριαῖον καὶ τὴν ἐκείνου στρατιὰν ἀμφὶ μέσας νύκτας· καὶ ἐν τάξει θέμενοι τὰ ὅπλα συνῆλθον οἱ στρατηγοὶ καὶ λοχαγοὶ τῶν Ἑλλήνων παρ' Ἀριαῖον· καὶ ὤμωσαν οἱ τε Ἕλληνες καὶ ὁ Ἀριαῖος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ οἱ κράτιστοι μῆτε προδώσειν ἀλλήλους σύμμαχοι τε ἔσεσθαι· οἱ δὲ βάρβαροι προσώμωσαν καὶ ἡγήσεσθαι ἀδόλως. ταῦτα δ' ὤμωσαν, σφάξαντες ταῦρον καὶ κάπρον καὶ κριδὸν εἰς ἀσπίδα, οἱ μὲν Ἕλληνες βάπτοντες ξίφος, οἱ δὲ βάρβαροι λόγχην. ἐπεὶ δὲ τὰ πιστὰ ἐγένετο, εἶπεν ὁ Κλέαρχος, “ἀγε δὴ, ὦ Ἀριαῖε, ἐπείπερ ὁ αὐτὸς ὑμῖν στόλος ἐστὶ καὶ ἡμῖν, εἰπὲ τίνα γνώμην ἔχεις περὶ τῆς πορείας, πότερον ἄπιμεν ἢνπερ ἤλθομεν ἢ ἄλλην τινὰ ἐννενοηκέναι δοκεῖς ὁδὸν κρείττω.”

id. II. ii. 8.

283. ἐπεὶ δὲ ἦσαν ἐπὶ ταῖς θύραις ταῖς Τισσαφέρνους, οἱ μὲν στρατηγοὶ παρεκλήθησαν εἶσω, Πρόξενος Βοιωτίας, Μένων Θετταλός, Ἀγίας Ἀρκάς, Κλέαρχος Λάκων, Σωκράτης Ἀχαιός· οἱ δὲ λοχαγοὶ ἐπὶ ταῖς θύραις ἔμενον. οὐ πολλῷ δὲ ὕστερον ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σημείου οἱ τ' ἔνδον συναλαμβάνοντο καὶ οἱ ἔξω κατεκόπησαν. μετὰ δὲ ταῦτα τῶν βαρβάρων τινὲς ἱππέων διὰ τοῦ πεδίου ἐλαύνοντες ᾤτινι ἐντυγχάνοιεν Ἕλληνι ἢ δούλῳ ἢ ἐλευθέρῳ πάντας ἔκτεινον. οἱ δὲ Ἕλληνες τὴν τε ἱππασίαν ἐθαύμαζον ἐκ τοῦ στρατοπέδου ὁρῶντες καὶ ὃ τι ἐποιοῦν ἡμφεγνούν, πρὶν Νίκαρχος Ἀρκὰς ἦκε φεύγων τετρωμένος εἰς τὴν γαστέρα καὶ εἶπε πάντα τὰ γεγενημένα. ἐκ τούτου δὴ οἱ Ἕλληνες ἔθεον ἐπὶ τὰ ὄπλα πάντες ἐκπεπληγμένοι καὶ νομίζοντες αὐτίκα ἥξειν αὐτοὺς ἐπὶ τὸ στρατόπεδον.

Anabasis II. v. 31.

284. ἐντεῦθεν ἐπορεύοντο ὡς ἐδύναντο τάχιστα. οἱ δ' ἐπὶ τοῦ λόφου πολέμιοι ὡς ἐνόησαν αὐτῶν τὴν πορείαν ἐπὶ τὸ ἄκρον, εὐθὺς καὶ αὐτοὶ ὤρμησαν ἀμιλλᾶσθαι ἐπὶ τὸ ἄκρον. Ξενοφῶν δὲ παρελαύνων ἐπὶ τοῦ ἵππου παρεκελεύετο, “ἄνδρες, νῦν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα νομίζετε ἀμιλλᾶσθαι, νῦν πρὸς τοὺς παῖδας καὶ τὰς γυναῖκας, νῦν ὀλίγον πονήσαντες ἀμαχεῖ τὴν λοιπὴν πορευσόμεθα.” Σωτηρίδας δὲ ὁ Σικυνώμιος εἶπεν, “οὐκ ἐξ ἴσου, ὦ Ξενοφῶν, ἐσμέν· σὺ μὲν γὰρ ἐφ' ἵππου ὀχῇ, ἐγὼ δὲ χαλεπῶς κάμνω τὴν ἀσπίδα φέρων.” καὶ ὡς ἀκούσας ταῦτα καταπηδήσας ἀπὸ τοῦ ἵππου ὠθείται αὐτὸν ἐκ τῆς τάξεως καὶ τὴν ἀσπίδα ἀφελόμενος ὡς ἐδύναντο τάχιστα ἔχων ἐπορεύετο· ἐτύγχανε δὲ καὶ θώρακα ἔχων τὸν ἱππικόν· ὥστ' ἐπιέζετο. οἱ δ' ἄλλοι στρατιῶται παίουσι καὶ βάλλουσι καὶ λοιδοροῦσι τὸν Σωτηρίδα, ἔστε ἡνάγκασαν ἀναλαβόντα τὴν ἀσπίδα πορεύεσθαι. καὶ φθάνουσιν ἐπὶ τῷ ἄκρῳ γενόμενοι τοὺς πολεμίους.

id. III. iv. 44.

285. ἐπεὶ δὲ οἱ πρῶτοι ἐγένοντο ἐπὶ τοῦ ὄρους, κραυγὴ πολλὴ ἐγένετο. ἀκούσας δὲ ὁ Ξενοφῶν καὶ οἱ ὀπισθοφύλακες ᾤθησαν ἔμπροσθεν ἄλλους ἐπιτίθεσθαι πολεμίους· εἶποντο γὰρ ὅπισθεν οἱ ἐκ τῆς καομένης χώρας, καὶ αὐτῶν οἱ ὀπισθοφύλακες ἀπέκτεινάν τέ τινας καὶ ἐξώγρησαν ἐνέδραν ποιησάμενοι, καὶ γέρρα ἔλαβον δασειῶν βοῶν ὠμοβόεια ἀμφὶ τὰ εἴκοσιν. ἐπειδὴ δ' ἡ βοὴ πλείων τε ἐγίγνετο καὶ ἐγγύτερον καὶ οἱ αἰεὶ ἐπιόντες ἔθεον δρόμῳ ἐπὶ τοὺς αἰεὶ βοῶντας καὶ πολλῶ μείζων ἐγίγνετο ἡ βοὴ ὅσῳ δὴ πλείους ἐγίγνοντο, ἐδόκει δὴ μείζον τι εἶναι τῷ Ξενοφῶντι, καὶ ἄναβας ἐφ' ἵππον καὶ Λύκιον καὶ τοὺς ἱππέας ἀναλαβὼν παρεβοήθει· καὶ τάχα δὴ ἀκούουσι βοῶντων τῶν στρατιωτῶν “θάλαττα θάλαττα” καὶ παρεγγυώντων. ἔνθα δὴ ἔθεον πάντες καὶ οἱ ὀπισθοφύλακες, καὶ τὰ ὑποξύγια ἠλαύνετο καὶ οἱ ἵπποι. ἐπεὶ δὲ ἀφίκοντο πάντες ἐπὶ τὸ ἄκρον, ἐνταῦθα δὴ περιέβαλλον ἀλλήλους καὶ στρατηγούς καὶ λοχαγούς δακρύοντες. καὶ ἐξαπίνης ὅτου δὴ παρεγγυήσαντος οἱ στρατιῶται φέρουσι λίθους καὶ ποιοῦσι κολωνὸν μέγαν. ἐνταῦθα ἀνέτίθουσιν δερμάτων πλῆθος ὠμοβοείων καὶ βακτηρίας καὶ τὰ αἰχμάλωτα γέρρα, καὶ ὁ ἡγεμὼν αὐτός τε κατέτεμνε τὰ γέρρα καὶ τοῖς ἄλλοις διεκελεύετο. μετὰ ταῦτα τὸν ἡγεμόνα οἱ “Ἕλληνες ἀποπέμπουσι δῶρα δόντες ἀπὸ κοινοῦ ἵππον καὶ φιάλην ἀργυρᾶν καὶ σκευὴν Περσικὴν καὶ δαρειακοὺς δέκα· ἥτοι δὲ μάλιστα τοὺς δακτυλίους, καὶ ἔλαβε πολλοὺς παρὰ τῶν στρατιωτῶν. κώμην δὲ δείξας αὐτοῖς οὐ σκηνήσουσι καὶ τὴν ὁδὸν ἣν πορεύσονται εἰς Μάκρωνας, ἐπεὶ ἐσπέρα ἐγένετο, ᾤχετο ἀπιών.

Anabasis IV. vii. 21.

Xenophon

286. ἐκ δὲ τούτου συνελθόντες ἐβουλευόντο περὶ τῆς λοιπῆς πορείας· ἀνέστη δὲ πρῶτος Λέων Θούριος καὶ ἔλεξεν ὧδε· “ἐγὼ μὲν τοίνυν,” ἔφη, “ὦ ἄνδρες, ἀπείρηκα ἤδη συσκευαζόμενος καὶ βαδίζων καὶ τρέχων καὶ τὰ ὕπλα φέρων καὶ ἐν τάξει ἰὼν καὶ φυλακὰς φυλάττων καὶ μαχόμενος, ἐπιθυμῶ δὲ ἤδη παυσάμενος τούτων τῶν πόνων, ἐπεὶ θάλατταν ἔχομεν, πλεῖν τὸ λοιπὸν καὶ ἐκταθεὶς ὥσπερ Ὀδυσσεὺς ἀφικέσθαι εἰς τὴν Ἑλλάδα.” ταῦτα ἀκούσαντες οἱ στρατιῶται ἀνεθορίβησαν ὡς εὖ λέγοι· καὶ ἄλλος ταῦτ’ ἔλεγε, καὶ πάντες οἱ παριόντες. ἔπειτα δὲ Χειρίσοφος ἀνέστη καὶ εἶπεν ὧδε· “φίλος μοί ἐστιν, ὦ ἄνδρες, Ἀναξίβιος, ναιαρχῶν δὲ καὶ τυγχάνει. ἦν οὖν πέμπητέ με, οἶμαι ἂν ἐλθεῖν καὶ τριήρεις ἔχων καὶ πλοῖα τὰ ἡμᾶς ἄξοντα· ὑμεῖς δὲ εἶπερ πλεῖν βούλεσθε, περιμένετε ἔστ’ ἂν ἐγὼ ἔλθω· ἦξω δὲ ταχέως.” ἀκούσαντες ταῦτα οἱ στρατιῶται ἡσθησάν τε καὶ ἐψηφίσαντο πλεῖν αὐτὸν ὡς τάχιστα.

Anabasis v. i. 2.

287. ἐσκήνουν δ’ ἐν τῷ αἰγιαλῷ πρὸς τῇ θαλάττῃ· εἰς δὲ τὸ πόλισμα ἂν γεγόμενον οὐκ ἐβούλοντο στρατοπεδεύεσθαι, ἀλλὰ ἐδόκει καὶ τὸ ἐλθεῖν ἐνταῦθα ἐξ ἐπιβουλῆς εἶναι, βουλομένων τινῶν κατοικίσαι πόλιν. τῶν γὰρ στρατιωτῶν οἱ πλείστοι ἦσαν οὐ σπάνει βίου ἐκπεπλευκότες ἐπὶ ταύτῃ τὴν μισθοφοράν, ἀλλὰ τὴν Κύρου ἀρετὴν ἀκούοντες, οἱ μὲν καὶ ἄνδρας ἄγοντες, οἱ δὲ καὶ προσανηλωκότες χρήματα, καὶ τούτων ἕτεροι ἀποδεδρακότες πατέρας καὶ μητέρας, οἱ δὲ καὶ τέκνα καταλιπόντες ὡς χρήματ’ αὐτοῖς κτησάμενοι ἦγοντες πάλιν, ἀκούοντες καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς παρὰ Κύρῳ πολλὰ καὶ ἀγαθὰ πράττειν. τοιοῦτοι οὖν ὄντες ἐπόθουν εἰς τὴν Ἑλλάδα σφύζεσθαι.

id. vi. iv. 7.

Xenophon

288. ἐν ᾧ δὲ ταῦτα διελέγοντο οἱ στρατιῶται ἀναρπάσαντες τὰ ὄπλα θέουσι δρόμῳ πρὸς τὰς πύλας, ὡς πάλιν εἰς τὸ τεῖχος εἰσιόντες. ὁ δὲ Ἑτεόνικος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ὡς εἶδον προσθέοντας τοὺς ὀπλίτας, συγκλείουσι τὰς πύλας καὶ τὸν μοχλὸν ἐμβάλλουσιν. οἱ δὲ στρατιῶται ἔκοπτον τὰς πύλας καὶ ἔλεγον ὅτι ἀδικώτατα πάσχοιεν ἐκβαλλόμενοι εἰς τοὺς πολεμίους· κατασχίσειν τε τὰς πύλας ἔφασαν, εἰ μὴ ἐκόντες ἀνοίξουσιν. ἄλλοι δὲ ἔθεον ἐπὶ θάλατταν καὶ παρὰ τὴν χηλὴν ὑπερβαίνουσιν εἰς τὴν πόλιν. ὁ δὲ Ξενοφῶν ὡς εἶδε τὰ γινόμενα, δείσας μὴ ἐφ' ἀρπαγὴν τράποιτο τὸ στράτευμα καὶ ἀνήκεστα κακὰ γένοιτο τῇ πόλει καὶ ἑαυτῷ καὶ τοῖς στρατιώταις, ἔθει καὶ συνεισπίπτει εἰσω τῶν πυλῶν σὺν τῷ ὄχλῳ. οἱ δὲ Βυζάντιοι ὡς εἶδον τὸ στράτευμα βίᾳ εἰσπίπτον, φεύγουσιν ἐκ τῆς ἀγορᾶς, οἱ μὲν εἰς τὰ πλοῖα, οἱ δὲ οἴκαδε, ὅσοι δὲ ἔνδον ἐτύγχανον ὄντες, ἔξω, οἱ δὲ καθείλκον τὰς τριήρεις, ὡς ἐν ταῖς τριήρεσι σφύζονται, πάντες δὲ ψοντο ἀπολωλέναι, ὡς ἑαλωκυίας τῆς πόλεως. ὁ δὲ Ἑτεόνικος εἰς τὴν ἄκραν ἀποφεύγει. ὁ δὲ Ἀναξίβιος καταδραμὼν ἐπὶ θάλατταν ἐν ἀλιευτικῷ πλοίῳ περιέπλει εἰς τὴν ἀκρόπολιν, καὶ εὐθὺς μεταπέμπεται ἐκ Καλχηδόνας φρουρούς· οὐ γὰρ ἱκανοὶ ἐδόκουν εἶναι οἱ ἐν τῇ ἀκροπόλει σχεῖν τοὺς ἄνδρας. οἱ δὲ στρατιῶται ὡς εἶδον Ξενοφῶντα, προσπίπτουσιν πολλοὶ αὐτῷ καὶ λέγουσι· “νῦν σοι ἔξιστιν, ὦ Ξενοφῶν, ἀνδρὶ γενέσθαι. ἔχεις πόλιν, ἔχεις τριήρεις, ἔχεις χρήματα, ἔχεις ἄνδρας τοσοούτους. νῦν ἂν, εἰ βούλοιο, σύ τε ἡμᾶς ὀνήσειας καὶ ἡμεῖς σὲ μέγαν ποιήσαιμεν.” ὁ δ' ἀπεκρίνατο “ἀλλ' εὖ γε λέγετε καὶ ποιήσω ταῦτα· εἰ δὲ τοιούτων ἐπιθυμεῖτε, θέσθε τὰ ὄπλα ἐν τάξει ὡς τάχιστα”, βουλόμενος αὐτοὺς κατηρεμίσαι· καὶ αὐτὸς τε παρηγγυᾷ ταῦτα καὶ τοὺς ἄλλους ἐκέλευε παρεγγυᾶν.

Anabasis VII. i. 15.

Xenophon

289. τῇ δ' ὑστεραίᾳ κατακαύσας ὁ Σεύθης τὰς κώμας παντελῶς καὶ οἰκίαν οὐδεμίαν λιπών, ὅπως φόβον ἐνθείη καὶ τοῖς ἄλλοις οἷα πείσονται, ἂν μὴ πείθωνται, ἀπήει πάλιν. καὶ τὴν μὲν λείαν ἀπέπεμψε διατίθεσθαι Ἡρακλείδην εἰς Πέρινθον, ὅπως ἂν μισθὸς γένοιτο τοῖς στρατιώταις· αὐτὸς δὲ καὶ οἱ Ἕλληνες ἐστρατοπεδεύοντο ἀνὰ τὸ Θυνῶν πεδίον. οἱ δ' ἐκλιπόντες ἔφευγον εἰς τὰ ὄρη. ἦν δὲ χιὼν πολλή καὶ ψῦχος οὕτως ὥστε τὸ ὕδωρ ὃ ἐφέροντο ἐπὶ δεῖπνον ἐπήγνυτο καὶ ὁ οἶνος ὃ ἐν τοῖς ἀγγείοις, καὶ τῶν Ἑλλήνων πολλῶν καὶ ῥῖνες ἀπεκάρκοντο καὶ ὄτα. καὶ τότε δῆλον ἐγένετο οὐ ἕνεκα οἱ Θρᾶκες τὰς ἀλωπεκάς ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς φοροῦσι καὶ τοῖς ὤσιν, καὶ χιτῶνας οὐ μόνον περὶ τοῖς στέρνοις ἀλλὰ καὶ περὶ τοῖς μηροῖς, καὶ χειρὰς μέχρι τῶν ποδῶν ἐπὶ τῶν ἵππων ἔχουσιν, ἀλλ' οὐ χλαμύδας.

Anabasis VII. iv. 1.

290. Χαρμῖνος δὲ ὁ Λακεδαιμόνιος ἀναστὰς εἶπεν· “οὐ τὸ σιώ, ἀλλ' ἐμοὶ μέντοι οὐ δικαίως δοκεῖτε τῷ ἀνδρὶ τούτῳ χαλεπαίνειν· ἔχω γὰρ καὶ αὐτὸς αὐτῷ μαρτυρῆσαι. Σεύθης γὰρ ἐρωτῶντος ἐμοῦ καὶ Πολυνίκου περὶ Ξενοφῶντος τίς ἀνὴρ εἶη ἄλλο μὲν οὐδὲν εἶχε μέμψασθαι, ἄγαν δὲ φιλοστρατιώτην ἔφη αὐτὸν εἶναι καὶ δημᾶγωγεῖν τοὺς ἄνδρας.” ἀναστὰς ἐπὶ τούτῳ Εὐρύλοχος Λουσιάτης Ἀρκὰς εἶπε· “καὶ δοκεῖ γέ μοι, ἄνδρες Λακεδαιμόνιοι, ὑμᾶς παρὰ Σεύθου ἡμῖν τὸν μισθὸν ἀναπράξαι ἢ ἐκόντος ἢ ἄκοντος, καὶ μὴ πρότερον ἡμᾶς ἀπαγαγεῖν.” Πολυκράτης δὲ Ἀθηναῖος “ὄρω γε μίν,” ἔφη, “ὦ ἄνδρες, καὶ Ἡρακλείδην ἐνταῦθα παρόντα, ὃς παραλαβὼν τὰ χρήματα ἃ ἡμεῖς ἐπονῆσαμεν, ταῦτα ἀποδόμενος οὔτε Σεύθῃ ἀπέδωκεν οὔτε ἡμῖν τὰ γιγνόμενα, ἀλλ' αὐτὸς κλέψας πέπαται. ἦν οὖν σωφρονῶμεν, ἐξόμεθα αὐτοῦ· οὐ γὰρ δὴ οὗτός γε,” ἔφη, “Θρᾶξ ἐστίν, ἀλλ' Ἕλληνας ὧν Ἕλληνας ἀδικεῖ.”

id. VII. vi. 39.

291. ἐντεῦθεν διέπλευσαν εἰς Λάμψακον, καὶ ἀπαντᾷ τῷ Ξενοφῶντι Εὐκλείδης μάντις Φλιάσιος ὁ Κλεαγόρου υἱὸς τοῦ τὰ ἐντοίχια ἐν Λυκείῳ γεγραφότος. οὗτος συνήδετο τῷ Ξενοφῶντι ὅτι ἐσέσωστο, καὶ ἡρώτα αὐτὸν πόσον χρυσίον ἔχοι. ὁ δ' αὐτῷ ἐπομόσας εἶπεν ἥ μὴν ἔσεσθαι μηδὲ ἐφόδιον ἱκανὸν οἴκαδε ἀπιόντι, εἰ μὴ ἀπόδοιτο τὸν ἵππον καὶ ἃ ἄμφ' αὐτὸν εἶχεν. ὁ δ' αὐτῷ οὐκ ἐπίστευεν. ἐπεὶ δ' ἐπεμψαν Λαμψακηνοὶ ξένια τῷ Ξενοφῶντι καὶ ἔθνε τῷ Ἀπόλλωνι, παρευτήσατο τὸν Εὐκλείδην· ἰδὼν δὲ τὰ ἱερὰ ὁ Εὐκλείδης εἶπεν ὅτι πείθοιτο αὐτῷ μὴ εἶναι χρήματα. “ἀλλ' οἶδα,” ἔφη, “ὅτι κἂν μέλλῃ ποτὲ ἔσεσθαι, φαίνεται τι ἐμπόδιον, ἂν μηδὲν ἄλλο, σὺν σαυτῷ.” συνωμολόγει ταῦτα ὁ Ξενοφῶν. ὁ δὲ εἶπεν “Ἐμπόδιος γάρ σοι ὁ Ζεὺς ὁ μελίχιός ἐστι,” καὶ ἐπήρετο εἰ ἦδη θύσειεν· “ὥσπερ οἴκοι,” ἔφη, “εἰώθη ἐγὼ ὑμῖν θύεσθαι καὶ ὀλοκαυτεῖν.” ὁ δ' οὐκ ἔφη ἐξ ὅτου ἀπεδήμησε τεθυκέναι τούτῳ τῷ θεῷ. συνεβούλευσεν οὖν αὐτῷ θύεσθαι καθ' ἃ εἰώθει, καὶ ἔφη συνοίσειν ἐπὶ τὸ βέλτιον. τῇ δὲ ὑστεραίᾳ ὁ Ξενοφῶν προελθὼν εἰς Ὀφρύνιον ἐθύετο καὶ ὠλοκαύτει χοίρους τῷ πατρίῳ νόμῳ, καὶ ἐκαλλιέρει. καὶ ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀφικνεῖται Βίων καὶ Ναυσικλείδης χρήματα δώσοντες τῷ στρατεύματι, καὶ ξενοῦνται τῷ Ξενοφῶντι, καὶ ἵππον ὃν ἐν Λαμψάκῳ ἀπέδοτο πεντήκοντα δαρεικῶν, ὑποπτεύοντες αὐτὸν δι' ἔνδειαν πεπρακέναι, ὅτι ἤκουον αὐτὸν ἡδεσθαι τῷ ἵππῳ, λυσάμενοι ἀπέδωκαν καὶ τὴν τιμὴν οὐκ ἤθελον ἀπολαβεῖν.

Anabasis VII. viii. I.

Xenophon

292. ἀλλ' οἱ μὲν πλείστοί φασιν ὑπό τε τῶν ὀρνίθων καὶ τῶν ἀπαντῶντων ἀποτρέπεσθαι τε καὶ προτρέπεσθαι. Σωκράτης δ' ὥσπερ ἐγίγνωσκεν, οὕτως ἔλεγε· τὸ δαιμόνιον γὰρ ἔφη σημαίνειν. καὶ πολλοῖς τῶν συνόντων προηγόρευε τὰ μὲν ποιεῖν, τὰ δὲ μὴ ποιεῖν, ὡς τοῦ δαιμονίου προσημαίνοντος. καὶ τοῖς μὲν πειθομένοις αὐτῷ συνέφερε, τοῖς δὲ μὴ πειθομένοις μετέμελε. καίτοι τίς οὐκ ἂν ὁμολογήσειεν αὐτὸν βούλεσθαι μήτ' ἡλίθιον μήτ' ἀλαζόνα φαίνεσθαι τοῖς συνοῦσιν; ἐδόκει δ' ἂν ἀμφοτέρω ταῦτα, εἰ προαγορεύων ὡς ὑπὸ θεοῦ φαινόμενα ψευδόμενος ἐφαίνετο. δῆλον οὖν ὅτι οὐκ ἂν προύλεγεν, εἰ μὴ ἐπίστευεν ἀληθεύσειν. ταῦτα δὲ τίς ἂν ἄλλω πιστεύσειεν ἢ θεῷ; πιστεύων δὲ θεοῖς πῶς οὐκ εἶναι θεοὺς ἐνόμιζεν;

Memorabilia I. i. 4.

293. σίτῳ μὲν γὰρ τοσοῦτῳ ἐχρήτο ὅσον ἡδέως ἦσθι· καὶ ἐπὶ τοῦτο οὕτω παρεσκευασμένος ἦι ὥστε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ σίτου ὅψον αὐτῷ εἶναι· ποτὸν δὲ πᾶν ἡδὺ ἦν αὐτῷ διὰ τὸ μὴ πίνειν, εἰ μὴ διψῶη. εἰ δέ ποτε κληθεὶς ἐθελήσειεν ἐπὶ δεῖπνον ἐλθεῖν, ὃ τοῖς πλείστοις ἐργωδέστατόν ἐστιν, ὥστε φυλάσασθαι τὸ ὑπὲρ τὸν κόρον ἐμπίμπλασθαι, τοῦτο ῥαδίως πάννυ ἐφυλάττετο. τοῖς δὲ μὴ δυναμένοις τοῦτο ποιεῖν συνεβούλευε φυλάττεσθαι τὰ πείθοντα μὴ πεινῶντας ἐσθίειν μηδὲ διψῶντας πίνειν· καὶ γὰρ τὰ λυμαινόμενα γαστέρας καὶ κεφαλὰς καὶ ψυχὰς ταύτ' ἔφη εἶναι. οἶεσθαι δ' ἔφη ἐπισκώπτων καὶ τὴν Κίρκην ὅς ποτε ποιεῖν τοιούτοις πολλοῖς δειπνίζουσιν· τὸν δὲ Ὀδυσσεῦ Ἑρμῷ τε ὑποθημοσύνην καὶ αὐτὸν ἐγκρατῇ ὄντα καὶ ἀποσχόμενον τοῦ ὑπὲρ τὸν κόρον τῶν τοιούτων ἄπτεσθαι, διὰ ταῦτα οὐ γενέσθαι ἦν. τοιαῦτα μὲν περὶ τούτων ἔπαιζεν ἅμα σπονδάων.

id. I. iii. 5.

294. καὶ ἐν τούτῳ ἡ ἑτέρα γυνὴ προσελθοῦσα εἶπε· “καὶ ἐγὼ ἤκω πρὸς σέ, ὦ Ἡράκλεις, εἰδυῖα τοὺς γεννήσαντάς σε καὶ τὴν φύσιν τὴν σὴν ἐν τῇ παιδείᾳ καταμαθοῦσα, ἐξ ὧν ἐλπίζω, εἰ τὴν πρὸς ἐμέ ὁδὸν τράποιο, σφόδρ’ ἂν σε τῶν καλῶν καὶ σεμνῶν ἀγαθὸν ἐργάτην γενέσθαι καὶ ἐμέ ἔτι πολὺ ἐντιμότεραν καὶ ἐπ’ ἀγαθοῖς διαπρεπεστέραν φανῆναι. οὐκ ἐξαπατήσω δέ σε προοιμίους ἡδονῆς, ἀλλ’ ἥπερ οἱ θεοὶ διέθεσαν τὰ ὄντα διηγῆσομαι μετ’ ἀληθείας. τῶν γὰρ ὄντων ἀγαθῶν καὶ καλῶν οὐδὲν ἄνευ πόνου καὶ ἐπιμελείας θεοὶ διδόασιν ἀνθρώποις, ἀλλ’ εἴτε τοὺς θεοὺς ἴλεως εἶναί σοι βούλει, θεραπευτέον τοὺς θεοὺς, εἴτε ὑπὸ φίλων ἐθέλεις ἀγαπᾶσθαι, τοὺς φίλους εὐεργετητέον, εἴτε ὑπὸ τινος πόλεως ἐπιθυμεῖς τιμᾶσθαι, τὴν πόλιν ὠφελή- τέον, εἴτε ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος πάσης ἀξιοῖς ἐπ’ ἀρετῇ θανμάζεσθαι, τὴν Ἑλλάδα πειρατέον εὖ ποιεῖν, εἴτε γῆν βούλει σοι καρποὺς ἀφθόνους φέρειν, τὴν γῆν θεραπευτέον, εἴτε ἀπὸ βοσκημάτων οἶε δεῖν πλουτίζεισθαι, τῶν βοσκη- μάτων ἐπιμελητέον, εἴτε διὰ πολέμου ὁρμᾶς αὔξεσθαι καὶ βούλει δύνασθαι τοὺς τε φίλους ἐλευθεροῦν καὶ τοὺς ἐχθροὺς χειροῦσθαι, τὰς πολεμικὰς τέχνας αὐτάς τε παρὰ τῶν ἐπισταμένων μαθητέον καὶ ὅπως αὐταῖς δεῖ χρῆσθαι ἀσκητέον· εἰ δὲ καὶ τῷ σώματι βούλει δυνατὸς εἶναι, τῇ γνώμῃ ὑπηρετεῖν ἐθιστέον τὸ σῶμα καὶ γυμναστέον πόνοις καὶ ἰδρώτι.” καὶ ἡ Κακία ὑπολαβοῦσα εἶπεν, ὥς φησι Πρόδικος· “ἐννοεῖς, ὦ Ἡράκλεις, ὡς χαλεπὴν καὶ μακρὰν ὁδὸν ἐπὶ τὰς εὐφροσύνας ἡ γυνὴ σοι αὕτη διηγεῖται; ἐγὼ δὲ ῥαδίαν καὶ βραχείαν ὁδὸν ἐπὶ τὴν εὐδαιμονίαν ἄξω σε.”

Memorabilia II. i. 27.

Xenophon

295. “ἔπειτ’,” ἔφη, “ὅτι ἐλεύθεροί τ’ εἰσὶ καὶ συγγενεῖς σοι, οἷι χρῆναι αὐτοὺς μηδὲν ἄλλο ποιεῖν ἢ ἐσθίειν καὶ καθεύδειν ; ἀλλὰ καὶ νῦν μέν, ὡς ἐγῶμαι, οὔτε σὺ ἐκείνας φιλεῖς οὔτ’ ἐκείναι σέ, σὺ μὲν ἡγοῦμενος αὐτὰς ἐπιζημίους εἶναι σεαυτῷ, ἐκείναι δὲ σέ ὀρώσαι ἀχθόμενον ἐφ’ ἑαυταῖς. ἐκ δὲ τούτων κίνδυνος μείζω τε ἀπέχθειαν γίγνεσθαι καὶ τὴν προγεγονυῖαν χάριν μειοῦσθαι. ἐὰν δὲ προστατήσης ὅπως ἐνεργοὶ ᾖσι, σὺ μὲν ἐκείνας φιλήσεις, ὀρῶν ὠφελίμους σεαυτῷ οὔσας, ἐκείναι δὲ σέ ἀγαπήσουσιν, αἰσθόμεναι χαίροντά σε αὐταῖς· εἰ μὲν τοίνυν αἰσχρόν τι ἔμελλον ἐργάσεσθαι, θάνατον ἀντ’ αὐτοῦ προαιρετέον ἦν· νῦν δὲ ἃ μὲν δοκεῖ κάλλιστα καὶ πρεπωδέστατα γυναικὶ εἶναι ἐπίστανται, ὡς ἔοικε. πάντες δὲ ἃ ἐπίστανται ῥᾶστά τε καὶ τάχιστα καὶ κάλλιστα καὶ ἡδιστα ἐργάζονται.”

Memorabilia II. vii. 7.

296. “τοῦ ἔνεκεν,” ἔφη, “Ὁμηρον οἷι τὸν Ἀγαμέμνονα προσαγορεῦσαι ποιμένα λαῶν ; ἄρά γε ὅτι ὥσπερ τὸν ποιμένα δεῖ ἐπιμελεῖσθαι ὅπως σῶαι τε ἔσονται αἱ οἰες καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἔξουσι καὶ, οὗ ἔνεκα τρέφονται, τοῦτο ἔσται, οὕτω καὶ τὸν στρατηγὸν ἐπιμελεῖσθαι δεῖ ὅπως σῶοί τε οἱ στρατιῶται ἔσονται καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἔξουσι καὶ, οὗ ἔνεκα στρατεύονται, τοῦτο ἔσται ; στρατεύονται δέ, ἵνα κρατοῦντες τῶν πολέμων εὐδαιμονέστεροι ᾖσιν. ἢ τί δήποτε οὕτως ἐπήνεσε τὸν Ἀγαμέμνονα εἰπών,

ἀμφότερον, βασιλεὺς τ’ ἀγαθὸς κρατερὸς τ’ αἰχμητής ;

ἄρά γε ὅτι αἰχμητής τε κρατερὸς ἂν εἴη, οὐκ εἰ μόνος αὐτὸς εἷ ἀγωνίζοιτο πρὸς τοὺς πολεμίους, ἀλλ’ εἰ καὶ παντὶ τῷ στρατοπέδῳ τούτου αἴτιος εἴη· καὶ βασιλεὺς ἀγαθός, οὐκ εἰ μόνου τοῦ ἑαυτοῦ βίον καλῶς προεστήκοι, ἀλλ’ εἰ καὶ ὢν βασιλεύοι τούτοις εὐδαιμονίας αἴτιος εἴη ; καὶ γὰρ βασιλεὺς αἰρεῖται οὐχ ἵνα ἑαυτοῦ καλῶς ἐπιμελῇται, ἀλλ’ ἵνα καὶ οἱ ἐλόμενοι δι’ αὐτὸν εἷ πράττωσι.”

id. III. ii. 1.

297. “θαυμαστὸν γάρ,” ἔφη, “τί ποτε οἱ βουλόμενοι κιθαρίζειν ἢ αὐλεῖν ἢ ἱππεύειν ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων ἱκανοὶ γενέσθαι πειρῶνται ὥς συνεχέστατα ποιεῖν ὃ τι ἂν βούλωνται δυνατοὶ γενέσθαι, καὶ οὐ καθ’ ἑαυτοὺς, ἀλλὰ παρὰ τοῖς ἀρίστοις δοκοῦσιν εἶναι, πάντα ποιοῦντες καὶ ὑπομένοντες ἕνεκα τοῦ μηδὲν ἄνευ τῆς ἐκείνων γνώμης ποιεῖν, ὥς οὐκ ἂν ἄλλως ἀξιόλογοι γενόμενοι· τῶν δὲ βουλομένων δυνατῶν γενέσθαι λέγειν τε καὶ πράττειν τὰ πολιτικὰ νομίζουσί τινες ἄνευ παρασκευῆς καὶ ἐπιμελείας αὐτόματοι ἐξαίφνης δυνατοὶ ταῦτα ποιεῖν ἔσεσθαι. καίτοι γε τοσούτῳ ταῦτα ἐκείνων δυσκατεργαστότερα φαίνεται ὅσῳ περ πλεόνων περὶ ταῦτα πραγματευομένων ἐλάττους οἱ κατεργαζόμενοι γίνονται. δῆλον οὖν ὅτι καὶ ἐπιμελείας δέονται πλέονος καὶ ἰσχυροτέρας οἱ τούτων ἐφιεμένοι ἢ οἱ ἐκείνων.” *Memorabilia* IV. II. 6.

298. διὰ χρόνον γὰρ ἀφικόμενος ὁ Ἰππίας Ἀθήναζε παρεγένετο τῷ Σωκράτει λέγοντι πρὸς τινας ὥς θαυμαστὸν εἶη τὸ, εἰ μὲν τις βούλοιτο σκυτεὰ διδάξασθαι τίνα εἶναι ἢ τέκτονα ἢ χαλκέα ἢ ἱππέα, μὴ ἀπορεῖν ὅποι ἂν πέμψας τούτου τύχοι, ἐὰν δέ τις βούληται ἢ αὐτὸς μαθεῖν τὸ δίκαιον ἢ υἱὸν ἢ οἰκέτην διδάξασθαι, μὴ εἰδέναι ὅποι ἂν ἐλθὼν τύχοι τούτου. καὶ ὁ μὲν Ἰππίας ἀκούσας ταῦτα ὥσπερ ἐπισκώπτων αὐτόν· “ἔτι γὰρ σύ,” ἔφη, “ὦ Σώκρατες, ἐκεῖνα τὰ αὐτὰ λέγεις ἃ ἐγὼ πάλαι ποτὲ σου ἤκουσα;” καὶ ὁ Σωκράτης, “ὃ δέ γε τούτου δεινότερον,” ἔφη, “ὦ Ἰππία, οὐ μόνον αἰεὶ τὰ αὐτὰ λέγω, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν αὐτῶν· σὺ δ’ ἴσως διὰ τὸ πολυμαθὴς εἶναι περὶ τῶν αὐτῶν οὐδέποτε τὰ αὐτὰ λέγεις.” “ἀμέλει,” ἔφη, “πειρῶμαι καινόν τι λέγειν αἰεὶ.” “πότερον,” ἔφη, “καὶ περὶ ὧν ἐπίστασαι; οἶον περὶ γραμμάτων ἐάν τις ἔρηται σε πόσα καὶ ποῖα Σωκράτους ἐστίν, ἀλλὰ μὲν πρότερον, ἀλλὰ δὲ νῦν πειρᾷ λέγειν; ἢ περὶ ἀριθμῶν τοῖς ἐρωτῶσιν εἰ τὰ δις πέντε δέκα ἐστίν, οὐ τὰ αὐτὰ νῦν ἢ καὶ πρότερον ἀποκρίνη;”

id. IV. IV. 5.

Xenophon

299. διδάσκουσι δὲ τοὺς παῖδας καὶ σωφροσύνην· μέγα δὲ συμβάλλεται εἰς τὸ μανθάνειν σωφρονεῖν αὐτοὺς ὅτι καὶ τοὺς πρεσβυτέρους ὀρώσιν ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν σωφρόνως διάγοντας. διδάσκουσι δὲ αὐτοὺς καὶ πείθεσθαι τοῖς ἄρχουσι· μέγα δὲ καὶ εἰς τοῦτο συμβάλλεται ὅτι ὀρώσι τοὺς πρεσβυτέρους πειθομένους τοῖς ἄρχουσιν ἰσχυρῶς. διδάσκειν δὲ καὶ ἐγκράτειαν γαστρὸς καὶ ποτοῦ· μέγα δὲ καὶ εἰς τοῦτο συμβάλλεται ὅτι ὀρώσι τοὺς πρεσβυτέρους οὐ πρόσθεν ἀπιόντας γαστρὸς ἕνεκα πρὶν ἂν ἀφῶσιν οἱ ἄρχοντες, καὶ ὅτι οὐ παρὰ μητρὶ σιτοῦνται οἱ παῖδες, ἀλλὰ παρὰ τῷ διδασκάλῳ, ὅταν οἱ ἄρχοντες σημῇνωσι. πρὸς δὲ τούτοις μανθάνουσι καὶ τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν. μέχρι μὲν δὴ ἕξ ἢ ἑπτακαίδεκα ἔτων ἀπὸ γενεᾶς οἱ παῖδες ταῦτα πράττουσιν, ἐκ τούτου δὲ εἰς τοὺς ἐφήβους ἐξέρχονται.

Cyropaedia I. ii. 8.

300. ἐνταῦθα δὴ εἰπεῖν λέγεται ὁ Κῦρος συναγαγὼν αὐτούς, “ἄνδρες φίλοι, ἐγὼ ὑμᾶς ὀρῶν αὐτοὺς μὲν καθωπλισμένους οὕτω καὶ ταῖς ψυχαῖς παρεσκευασμένους ὥς εἰς χεῖρας συμμείζοντας τοῖς πολεμίοις, τοὺς δὲ ἐπομένους ὑμῖν Πέρσας γινώσκων ὅτι οὕτως ὠπλισμένοι εἰσὶν ὥστε ὅτι προσωτάτῳ ταχθέντες μάχεσθαι, ἔδεια μὴ ὀλίγοι καὶ ἔρημοι συμμάχων συμπίπτοντες πολεμίοις πολλοῖς πάθοιτέ τι. νῦν οὖν,” ἔφη, “σώματα μὲν ἔχοντες ἀνδρῶν ἤκετε οὐ μεμπτά· ὅπλα δὲ ἔσται αὐτοῖς ὅμοια τοῖς ἡμετέροις· τὰς γε μέντοι ψυχὰς θήγειν αὐτῶν ἡμέτερον ἔργον. ἄρχοντος γάρ ἐστιν οὐχ ἑαυτὸν μόνον ἀγαθὸν παρέχειν, ἀλλὰ δεῖ καὶ τῶν ἀρχομένων ἐπιμελεῖσθαι ὅπως ὥς βέλτιστοι ἔσονται.” ὁ μὲν οὕτως εἶπεν· οἱ δ' ἡσθησαν μὲν πάντες, νομίζοντες μετὰ πλεόνων ἀγωνιεῖσθαι.

id. II. i. 11.

301. ἐκάλεσε δ' ἐπὶ δεῖπνον ὁ Κῦρος καὶ ὅλην ποτὲ τάξιν σὺν τῷ ταξιάρχῳ· ἦσθη γὰρ ἰδὼν αὐτὸν τοὺς μὲν ἡμίσεις τῶν ἀνδρῶν τῆς τάξεως ἀντιτάξαντα ἐκατέρωθεν εἰς ἐμβολήν, θώρακας μὲν ἀμφοτέρους ἔχοντας καὶ γέρρα ἐν ταῖς ἀριστεραῖς, εἰς δὲ τὰς δεξιὰς νάρθηκας παχεῖς τοῖς ἡμίσεσιν ἔδωκε—τοῖς δ' ἑτέροις εἶπεν ὅτι βάλλειν δεῖσσι ἀναιρουμένους ταῖς βώλοις. ἐπεὶ δὲ παρεσκευασμένοι οὕτως ἔστησαν, ἐσήμηνεν αὐτοῖς μάχεσθαι. ἐνταῦθα δὴ οἱ μὲν ἔβαλλον ταῖς βώλοις καὶ ἔστιν οἱ ἐτύγχανον καὶ θωρακῶν καὶ γέρρων, οἱ δὲ καὶ μηροῦ καὶ κνημίδος. ἐπεὶ δὲ ὁμοῦ ἐγένοντο, οἱ τοὺς νάρθηκας ἔχοντες ἔπαιον τῶν μὲν μηρούς, τῶν δὲ χεῖρας, τῶν δὲ κνήμας, τῶν δὲ καὶ ἐπικυπτόντων ἐπὶ βώλους ἔπαιον τοὺς τραχήλους καὶ τὰ νῶτα. τέλος δὲ τρεψάμενοι ἐδίωκον οἱ νάρθηκοφόροι παίοντες σὺν πολλῷ γέλῳτι καὶ παιδιᾷ. ἐν μέρει γε μὴν οἱ ἕτεροι λαβόντες πάλιν τοὺς νάρθηκας ταῦτ' ἐποίησαν τοὺς ταῖς βώλοις βάλλοντας.
- Cyropaedia* II. iii. 17.

302. “ἄνδρες Ἀσσύριοι, νῦν δεῖ ἄνδρας ἀγαθοὺς εἶναι· νῦν γὰρ ὑπὲρ ψυχῶν τῶν ὑμετέρων ὁ ἀγὼν καὶ ὑπὲρ γῆς ἐν ᾗ ἔφυτε καὶ οἴκων ἐν οἷς ἐτράφητε, καὶ ὑπὲρ γυναικῶν τε καὶ τέκνων καὶ περὶ πάντων ὧν πέπασθε ἀγαθῶν. νικήσαντες μὲν γὰρ ἀπάντων τούτων ὑμεῖς ὥσπερ πρόσθεν κύριοι ἔσεσθε· εἰ δ' ἡττηθήσεσθε, εὖ ἴστε ὅτι παραδώσετε ταῦτα πάντα τοῖς πολεμίοις. ἅτε οὖν νίκης ἐρῶντες μένοντες μάχεσθε. μῶρον γὰρ τὸ κρατεῖν βουλομένους τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος καὶ ἄοπλα καὶ ἄχειρα ταῦτα ἐναντία τάττειν τοῖς πολεμίοις φεύγοντας· μῶρος δὲ καὶ εἴ τις ζῆν βουλόμενος φεύγειν ἐπιχειροίη, εἰδὼς ὅτι οἱ μὲν νικῶντες σφύζονται, οἱ δὲ φεύγοντες ἀποθνήσκουσι μᾶλλον τῶν μενόντων· μῶρος δὲ καὶ εἴ τις χρημάτων ἐπιθυμῶν ἡτταν προσίεται. τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὅτι οἱ μὲν νικῶντες τὰ τε ἑαυτῶν σφύζουσι καὶ τὰ τῶν ἡττωμένων προσλαμβάνουσιν, οἱ δὲ ἡττώμενοι ἅμα ἑαυτοὺς τε καὶ τὰ ἑαυτῶν πάντα ἀποβάλλουσιν;”
- id.* III. iii. 44.

Xenophon

303. καὶ αἱ μὲν τάφροι ἤδη ὀρωνυγμέναι ἦσαν. ὁ δὲ Κῦρος ἐπειδὴ ἑορτὴν τοιαύτην ἐν τῇ Βαβυλῶνι ἤκουσεν εἶναι, ἐν ἣ πάντες Βαβυλώνιοι ὅλην τὴν νύκτα πίνουσι καὶ κωμάζουσιν, ἐν ταύτῃ, ἐπειδὴ τάχιστα συνεσκότασε, λαβὼν πολλοὺς ἀνθρώπους ἀνεστόμωσε τὰς τάφρους πρὸς τὸν ποταμόν. ὥς δὲ τοῦτο ἐγένετο, τὸ ὕδωρ κατὰ τὰς τάφρους ἐχώρει ἐν τῇ νυκτί, ἣ δὲ διὰ τῆς πόλεως τοῦ ποταμοῦ ὁδὸς πορεύσιμος ἀνθρώποις ἐγίγνετο. ὥς δὲ τὸ τοῦ ποταμοῦ οὕτως ἐπορσύνετο, παρηγγύησεν ὁ Κῦρος Πέρσαις χιλιάρχους καὶ πεζῶν καὶ ἱππέων ἄγοντας ἕκαστον τὴν χιλιοστὴν παρέinari πρὸς αὐτόν, τοὺς δὲ ἄλλους συμμάχους κατ' οὐρὰν τούτων ἔπεσθαι ἥπερ πρόσθεν τεταγμένους. οἱ μὲν δὴ παρῆσαν· ὁ δὲ καταβιβάσας εἰς τὸ ξηρὸν τοῦ ποταμοῦ τοὺς ὑπηρέτας καὶ πεζοὺς καὶ ἱππείας, ἐκέλευσε σκέψασθαι εἰ πορεύσιμον εἴη τὸ ἔδαφος τοῦ ποταμοῦ.

Cyropaedeia VII. v. 15.

304. “παῖδες ἐμοὶ καὶ πάντες οἱ παρόντες φίλοι, ἐμοὶ μὲν τοῦ βίου τὸ τέλος ἤδη πάρεστιν· ἐκ πολλῶν τοῦτο σαφῶς γιγνώσκω· ὑμᾶς δὲ χρή, ὅταν τελευτήσω, ὥς περὶ εὐδαίμονος ἐμοῦ καὶ λέγειν καὶ ποιεῖν πάντα. ἐγὼ γὰρ παῖς τε ὢν τὰ ἐν παισὶ νομιζόμενα καλὰ δοκῶ κεκρπῶσθαι, ἐπεὶ τε ἤβησα τὰ ἐν νεανίσκοις, τέλειός τε ἀνὴρ γενόμενος τὰ ἐν ἀνδράσι· σὺν τῷ χρόνῳ τε προϊόντι αἰὲ συναυξανομένην ἐπιγιγνώσκειν ἐδόκουν καὶ τὴν ἐμὴν δύναμιν, ὥστε καὶ τοῦμὸν γῆρας οὐδεπώποτε ἡσθόμην τῆς ἐμῆς νεότητος ἀσθενέστερον γιγνόμενον, καὶ οὐτ' ἐπιχειρήσας οὐτ' ἐπιθυμήσας οἶδα ὅτου ἡτύχησα. καὶ τοὺς μὲν φίλους ἐπεῖδον δι' ἐμοῦ εὐδαίμονας γενομένους, τοὺς δὲ πολεμίους ὑπ' ἐμοῦ δουλωθέντας· καὶ τὴν πατρίδα πρόσθεν ἰδιωτεύουσιν ἐν τῇ Ἀσίᾳ νῦν προτετιμμημένην καταλείπω· ὦν τ' ἐκτησάμην οὐδὲν ὁ τι οὐ διεσυσάμην.”

id. VIII. vii. 6.

Xenophon

Ἰέρων.

305. νῦν δὲ ἀπεστέρημαι μὲν τῶν ἡδομένων ἐμοὶ διὰ τὸ δούλους ἀντὶ φίλων ἔχειν τοὺς ἐταίρους, ἀπεστέρημαι δ' αὐτὸς τοῦ ἡδέως ἐκείνοις ὁμιλεῖν διὰ τὸ μηδεμίαν ἐνορᾶν εὐνοίαν ἐμοὶ παρ' αὐτῶν· μέθην δὲ καὶ ὕπνον ὁμοίως ἐνέδρα φυλάττομαι. τὸ δὲ φοβεῖσθαι μὲν ὄχλον, φοβεῖσθαι δ' ἐρημίαν, φοβεῖσθαι δὲ ἀφυλαξίαν, φοβεῖσθαι δὲ καὶ αὐτοὺς τοὺς φυλάττοντας, καὶ μήτ' ἀνόπλους ἔχειν ἐθέλγειν περὶ αὐτὸν μήθ' ὥπλισμένους ἡδέως θεᾶσθαι, πῶς οὐκ ἀργαλέον ἐστὶ πρᾶγμα; ἔτι δὲ ξένοις μὲν μᾶλλον ἢ πολίταις πιστεύειν, βαρβάροις δὲ μᾶλλον ἢ Ἑλλησιν, ἐπιθυμῶν δὲ τοὺς μὲν ἐλευθέρους δούλους ἔχειν, τοὺς δὲ δούλους ἀναγκάζεσθαι ποιεῖν ἐλευθέρους, οὐ πάντα σοι ταῦτα δοκεῖ ψυχῆς ὑπὸ φόβων καταπεπληγμένης τεκμήρια εἶναι; εἰ δὲ καὶ σὺ πολεμικῶν ἔμπειρος εἶ, ὦ Σιμωνίδη, καὶ ἤδη ποτὲ πολεμίᾳ φάλαγγι πλησίον ἀντετάξω, ἀναμνήσθητι ποῖον μὲν τινα σίτον ἥροῦ ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ, ποῖον δὲ τινα ὕπνον ἐκοιμῶ. οἷα μέντοι σοὶ τότε ἦν τὰ λιπηρά, τοιαυτὰ ἐστὶ τὰ τῶν τυράννων καὶ ἔτι δεινότερα· οὐ γὰρ ἐξ ἐναντίας μόνον, ἀλλὰ καὶ πάντοθεν πολεμίους ὄραν νομίζουσιν οἱ τύραννοί.

Hiero vi. 3.

306. τῶν μὲν τοίνυν ἄλλων Ἑλλήνων οἱ φάσκοντες κάλλιστα τοὺς υἱεῖς παιδεύειν, ἐπειδὴν τάχιστα αὐτοῖς οἱ παῖδες τὰ λεγόμενα συνιῶσιν, εὐθύς μὲν ἐπ' αὐτοῖς παιδαγωγούς θεράποντας ἐφιστᾶσιν, εὐθύς δὲ πέμπουσιν εἰς διδασκάλων μαθησομένους καὶ γράμματα καὶ μουσικὴν καὶ τὰ ἐν παλαιστρᾷ. πρὸς δὲ τούτοις τῶν παίδων πόδας μὲν ὑποδήμασιν ἀπαλύνουσι, σώματα δὲ ἱματίων μεταβολαῖς διαθρύπτουσι· σίτου γε μὴν αὐτοῖς γαστέρα μέτρον νομίζουσιν. ὁ δὲ Λυκοῦργος ἀντὶ μὲν τοῦ ἰδία ἕκαστον παιδαγωγούς δούλους ἐφιστάναι ἄνδρα ἐπέστησε κρατεῖν αὐτῶν ἐξ ὧν περ αἱ μέγιστα ἀρχαὶ καθίστανται, ὃς δὴ καὶ παιδονόμος καλεῖται.

Rep. Laced. II. I.

Xenophon

307. οἶδα γὰρ πρότερον μὲν Λακεδαιμονίους αἰρουμένους οἴκοι τὰ μέτρια ἔχοντας ἀλλήλοις συνείναι μᾶλλον ἢ ἀρμόζοντας ἐν ταῖς πόλεσι καὶ κολακευόμενους διαφθείρεσθαι. καὶ πρόσθεν μὲν οἶδα αὐτοὺς φοβουμένους χρυσίον ἔχοντας φαίνεσθαι· νῦν δ' ἔστιν οὓς καὶ καλλωπιζομένους ἐπὶ τῷ κекτήσθαι. ἐπίσταμαι δὲ καὶ πρόσθεν τούτου ἔνεκα ξην-
 λασίας γιγνομένης καὶ ἀποδημεῖν οὐκ ἔξόν, ὅπως μὴ ῥαδιουργίας οἱ πολῖται ἀπὸ τῶν ξένων ἐμπίπλαιντο· νῦν δ' ἐπίσταμαι τοὺς δοκοῦντας πρώτους εἶναι ἐσπουδακότες ὥς μηδέποτε παύωνται ἀρμόζοντες ἐπὶ ξένης. καὶ ἦν μὲν ὅτε ἐπεμελοῦντο ὅπως ἄξιοι εἶεν ἡγείσθαι· νῦν δὲ πολλὸν μᾶλλον πραγματεύονται ὅπως ἄρξουσιν ἢ ὅπως ἄξιοι τούτου ἔσονται. τοιγαροῦν οἱ Ἕλληνες πρότερον μὲν ἰόντες εἰς Λακεδαίμονα ἐδέοντο αὐτῶν ἡγείσθαι ἐπὶ τοὺς δοκοῦντας ἀδικεῖν· νῦν δὲ πολλοὶ παρακαλοῦσιν ἀλλήλους ἐπὶ τὸ διακωλύειν ἄρξαι πάλιν αὐτούς. οὐδὲν μέντοι δεῖ θαυμάζειν τούτων τῶν ἐπιψόγων αὐτοῖς γιγνομένων, ἐπειδὴ φανεροί εἰσιν οὔτε τῷ θεῷ πειθόμενοι οὔτε τοῖς Λυκούργου νόμοις.

Rep. Laced. xiv. 2.

1

308. περὶ δὲ τῶν ξυμμάχων, οἱ ἐκπλέοντες συκοφαντοῦσιν, ὥς δοκοῦσι, καὶ μισοῦσι τοὺς χρηστούς, γινώσκοντες ὅτι μισεῖσθαι μὲν ἀνάγκη τὸν ἄρχοντα ὑπὸ τοῦ ἀρχομένου. εἰ δὲ ἰσχύσουσιν οἱ πλούσιοι καὶ οἱ ἰσχυροὶ ἐν ταῖς πόλεσιν, ὀλίγιστον χρόνον ἢ ἀρχὴ ἔσται τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηήνσι. διὰ ταῦτα οὖν τοὺς μὲν χρηστοὺς ἀτιμοῦσι καὶ χρήματα ἀφαιροῦνται καὶ ἐξελαύνουσι καὶ ἀποκτείνουσι, τοὺς δὲ πονηροὺς αὔξουσιν. οἱ δὲ χρηστοὶ Ἀθηναίων τοὺς χρησ-
 τοὺς ἐν ταῖς ξυμμαχίαις πόλεσι σφάζουσι, γινώσκοντες ὅτι σφίσις ἀγαθὸν ἔστι τοὺς βελτίστους σφάζειν αἰεὶ ἐν ταῖς πόλεσιν.

Rep. Ath. i. 14.

309. ἔπειτα δὲ τοῖς ἄρχουσι τῆς θαλάσσης οἶόν τ' ἐστὶ ποιεῖν ἄπερ οὐ τοῖς τῆς γῆς, ἐνίοτε τέμνειν τὴν γῆν τῶν κρεισσόνων· παραπλεῖν γὰρ ἔξοστιν ὅπου ἂν μηδεὶς ἢ πολέμιος ἢ ὅπου ἂν ὀλίγοι, εἰ δὲ προσίωσιν, ἀναβάντα ἀποπλεῖν. καὶ τοῦτο ποιῶν ἦσσαν ἀπορεῖ ἢ ὁ περὶ παραβοηθῶν. ἔπειτα δὲ τοῖς μὲν κατὰ θάλασσαν ἄρχουσιν οἶόν τ' ἀποπλεῦσαι ἀπὸ τῆς σφετέρας αὐτῶν ὁπόσον βούλει πλοῦν, τοῖς δὲ κατὰ γῆν οὐχ οἶόν τε ἀπὸ τῆς σφετέρας αὐτῶν ἀπελθεῖν πολλῶν ἡμερῶν ὁδόν. βραδείαι τε γὰρ αἱ πορεῖαι καὶ σίτον οὐχ οἶόν τε ἔχειν πολλοῦ χρόνου περὶ ἰόντα. καὶ τὸν μὲν περὶ ἰόντα δεῖ διὰ φιλίας ἵεναι ἢ νικᾶν μαχόμενον· τὸν δὲ πλέοντα, οὗ μὲν ἂν ὧσί τινες κρείσσους, ἔξοστιν ἀποβῆναι ταύτης τῆς γῆς, ἀλλὰ παραπλεῦσαι, ἕως ἂν ἐπὶ φιλίαν χώραν ἀφίκηται ἢ ἐπὶ ἦσους αὐτοῦ. ἔπειτα νόσους τῶν καρπῶν, αἱ ἐκ Διὸς εἰσιν, οἱ μὲν κατὰ γῆν κράτιστοι χαλεπῶς φέρουσιν, οἱ δὲ κατὰ θάλασσαν ῥαδίως. οὐ γὰρ ἅμα πᾶσα γῆ νοσεῖ· ὥστε ἐκ τῆς εὐ ἐχούσης ἀφικνεῖται τοῖς τῆς θαλάσσης ἄρχουσιν. εἰ δὲ δεῖ καὶ σμικροτέρων μνησθῆναι, διὰ τὴν ἀρχὴν τῆς θαλάσσης πρῶτον μὲν τρόπους εὐωχιῶν ἐξηγῶρον ἐπιμισγόμενοι ἀλλήλοις, ὥστε, ὅ τι ἐν Σικελίᾳ ἢ δὴ ἐν Ἰταλίᾳ ἢ ἐν Κύπρῳ ἢ ἐν Αἰγύπτῳ ἢ ἐν Λυδίᾳ ἢ ἐν τῷ Πόντῳ ἢ ἐν Πελοποννήσῳ ἢ ἄλλοθι πού, ταῦτα πάντα εἰς ἐν ἡθροῖσθαι διὰ τὴν ἀρχὴν τῆς θαλάσσης. ἔπειτα φωνὴν πᾶσαν ἀκούοντες ἐξελέξαντο τοῦτο μὲν ἐκ τῆς τοῦτο δὲ ἐκ τῆς. καὶ οἱ μὲν Ἕλληνες ἰδίᾳ μᾶλλον καὶ φωνῇ καὶ διαίτῃ καὶ σχήματι χρῶνται, Ἀθηναῖοι δὲ κεκραμένη ἐξ ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων.

Rep. Ath. II. 4.

Plato

Πλάτων
457-B

310. ἐγὼ γάρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἄλλην μὲν ἀρχὴν οὐδεμίαν πώποτε ἦρξα ἐν τῇ πόλει, ἐβούλευσα δέ· καὶ ἔτυχεν ἡμῶν ἡ φυλὴ Ἀντιοχίς πρυτανεύουσα, ὅτε ὑμεῖς τοὺς δέκα στρατηγοὺς τοὺς οὐκ ἀνελομένους τοὺς ἐκ τῆς ναυμαχίας ἐβούλεσθε ἀθρόους κρίνειν, παρανόμως, ὥς ἐν τῷ ὑστέρῳ χρόνῳ πᾶσιν ὑμῖν ἔδοξε. τότε ἐγὼ μόνος τῶν πρυτάνεων ἡναντιώθην ὑμῖν μηδὲν ποιεῖν παρὰ τοὺς νόμους, καὶ ἐναντία ἐψηφισάμην· καὶ ἐτοίμων ὄντων ἐνδεικνύμαι με καὶ ἀπάγειν τῶν ῥητόρων, καὶ ὑμῶν κελευνόντων καὶ βοώντων, μετὰ τοῦ νόμου καὶ τοῦ δικαίου ᾧμην μᾶλλον με δεῖν διακινδυνεύειν ἢ μεθ' ὑμῶν γενέσθαι μὴ δίκαια βουλευομένων, φοβηθέντα δεσμὸν ἢ θάνατον., καὶ ταῦτα μὲν ἦν ἔτι δημοκρατουμένης τῆς πόλεως. ἐπειδὴ δὲ ὀλιγαρχία ἐγένετο, οἱ τριάκοντα αὖ μεταπεμφάμενοί με πέμπτον αὐτὸν εἰς τὴν θόλον προσέταξαν ἀγαγεῖν ἐκ Σαλαμῖνος Λέοντα τὸν Σαλαμίνιον, ἔν' ἀποθάνοι· οἳ δὲ καὶ ἄλλοις ἐκείνοι πολλοῖς πολλὰ προσέταττον, βουλόμενοι ὥς πλείστους ἀναπλῆσαι αἰτιῶν. τότε μέντοι ἐγὼ οὐ λόγῳ, ἀλλ' ἔργῳ αὖ ἐνεδειξάμην, ὅτι ἐμοὶ θανάτου μὲν μέλει—εἰ μὴ ἀγροικότερον ἦν εἰπεῖν—οὐδ' ὅτι οὖν, τοῦ δὲ μηδὲν ἄδικον μηδ' ἀνόσιον ἐργάζεσθαι, τούτου τὸ πᾶν μέλει. ἐμὲ γὰρ ἐκείνη ἡ ἀρχὴ οὐκ ἐξέπληξεν οὕτως ἰσχυρὰ οὕσα, ὥστε ἄδικόν τι ἐργάσασθαι, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκ τῆς θόλου ἐξήλθομεν, οἱ μὲν τέτταρες ᾧχοντο εἰς Σαλαμίνα καὶ ἡγαγον Λέοντα, ἐγὼ δὲ ᾧχόμην ἀπὼν οἴκαδε. καὶ ἴσως ἂν διὰ ταῦτ' ἀπέθανον, εἰ μὴ ἡ ἀρχὴ διὰ ταχέων κατελύθη. καὶ τούτων ἡμῖν ἔσονται πολλοὶ μάρτυρες.

Apology 32 B.

κ

311. εἰ οὖν τοιοῦτον ὁ θάνατός ἐστι, κέρδος ἔγωγε λέγω· καὶ γὰρ οὐδὲν πλείων ὁ πᾶς χρόνος φαίνεται οὕτω δὴ εἶναι ἢ μία νύξ. εἰ δ' αὖ οἷον ἀποδημῆσαι ἐστὶν ὁ θάνατος ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον καὶ ἀληθῆ ἐστὶ τὰ λεγόμενα, ὥς ἄρα ἐκεῖ εἰσὶν ἅπαντες οἱ τεθνεώτες, τί μείζον ἀγαθὸν τούτου εἴη ἂν, ὦ ἄνδρες δικασταί; εἰ γάρ τις ἀφικόμενος εἰς Ἄιδου, ἀπαλλαγεῖς τούτων τῶν φασκόντων δικαστῶν εἶναι, εὐρήσει τοὺς ὡς ἀληθῶς δικαστάς, οἵπερ καὶ λέγονται ἐκεῖ δικάζειν, Μίνως τε καὶ Ῥαδάμανθυς καὶ Αἰακὸς καὶ Τριπτόλεμος, καὶ ἄλλοι ὅσοι τῶν ἡμιθέων δίκαιοι ἐγένοντο ἐν τῷ ἑαυτῶν βίῳ, ἄρα φαύλη ἂν εἴη ἡ ἀποδημία; ἢ αὖ Ὀρφεὶ συγγενέσθαι καὶ Μουσαίῳ καὶ Ἡσιόδῳ καὶ Ὀμήρῳ ἐπὶ πόσῳ ἂν τις δέξαιτ' ἂν ὑμῶν; ἐγὼ μὲν γὰρ πολλάκις ἐθέλω τεθνάναι, εἰ ταυτ' ἐστὶν ἀληθῆ· ἐπεὶ ἔμοιγε καὶ αὐτῷ θαυμαστὴ ἂν εἴη ἡ διατριβὴ αὐτόθι, ὁπότε ἐντύχοιμι Παλαμῆδει καὶ Αἶαντι τῷ Τελαμῶνος καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν παλαιῶν διὰ κρίσιν ἄδικον τέθνηκεν· ἀντιπαραβάλλοντι τὰ ἑμαυτοῦ πάθη πρὸς τὰ ἐκείνων, ὥς ἐγὼ οἶμαι, οἶκ' ἂν ἀηδὲς εἴη· καὶ δὴ τὸ μέγιστον, τοὺς ἐκεῖ ἐξετάζοντα καὶ ἐρευνῶντα ὥσπερ τοὺς ἐνταῦθα διάγειν, τίς αὐτῶν σοφός ἐστι καὶ τίς οἶεται μὲν, ἐστὶ δ' οὐ· ἐπὶ πόσῳ δ' ἂν τις, ὦ ἄνδρες δικασταί, δέξαιτο ἐξετάσαι τὸν ἐπὶ Τροίαν ἀγαγόντα τὴν πολλὴν στρατιάν, ἢ Ὀδυσσέα, ἢ Σίσυφον, ἢ ἄλλους μυρίους ἂν τις εἴποι καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκας; οἷς ἐκεῖ διαλέγεσθαι καὶ συνεῖναι καὶ ἐξετάζειν ἀμύχανον ἂν εἴη εὐδαιμονίας πάντως. οὐ δῆπου τούτου γε ἔνεκα οἱ ἐκεῖ ἀποκτείνουσι· τά τε γὰρ ἄλλα εὐδαιμονέστεροί εἰσιν οἱ ἐκεῖ τῶν ἐνθάδε, καὶ ἤδη τὸν λοιπὸν χρόνον ἀθάνατοί εἰσιν, εἴπερ γε τὰ λεγόμενα ἀληθῆ ἐστίν.

Apology 40 E.

Plato

Σωκράτης.

312. “σκόπει τοίνυν, ὦ Σώκρατες,” φαῖεν ἂν ἴσως οἱ νόμοι, “εἰ ἡμεῖς ταῦτα ἀληθῆ λέγομεν, ὅτι οὐ δίκαια ἡμᾶς ἐπιχειρεῖς δρᾶν ἢ νῦν ἐπιχειρεῖς. ἡμεῖς γάρ σε γεννήσαντες, ἐκθρέψαντες, παιδεύσαντες, μεταδόντες ἀπάντων ὧν οἰοί τ’ ἡμεν καλῶν σοὶ καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσι πολίταις, ὅμως προαγορεύομεν Ἀθηναίων τῷ βουλομένῳ, ἐπειδὴν δοκιμασθῇ καὶ ἴδῃ τὰ ἐν τῇ πόλει πράγματα καὶ ἡμᾶς τοὺς νόμους, ὧς ἂν μὴ ἀρέσκωμεν ἡμεῖς, ἐξεῖναι λαβόντα τὰ αὐτοῦ ἀπιέναι ὅποι ἂν βούληται. καὶ οὐδεὶς ἡμῶν τῶν νόμων ἐμποδῶν ἐστίν οὐδ’ ἀπαγορεύει, ἐάν τέ τις βούληται ἡμῶν εἰς ἀποικίαν ἵεναι, εἰ μὴ ἀρέσκοιμεν ἡμεῖς τε καὶ ἡ πόλις, ἐάν τε μετοικεῖν ἄλλοσέ ποι ἔλθῳν, ἵεναι ἐκέισε, ὅποι ἂν βούληται, ἔχοντα τὰ αὐτοῦ. ὅς δ’ ἂν ἡμῶν παραμείνῃ, ὁρῶν ὃν τρόπον ἡμεῖς τὰς τε δίκας δικάζομεν καὶ τᾶλλα τὴν πόλιν διοικοῦμεν, ἤδη φάμεν τούτον ὁμολογηκέναι ἔργῳ ἡμῖν ἢ ἂν ἡμεῖς κελεύωμεν ποιήσῃν ταῦτα, καὶ τὸν μὴ πειθόμενόν φάμεν ἀδικεῖν. ταύταις δὲ φάμεν καὶ σέ, ὦ Σώκρατες, ταῖς αἰτίαις ἐνέξεσθαι, εἴπερ ποιήσεις ἢ ἐπινοεῖς, καὶ οὐχ ἥκιστα Ἀθηναίων σὲ ἀλλ’ ἐν τοῖς μάλιστα.” εἰ οὖν ἐγὼ εἴποιμι, “διὰ τί δὴ;” ἴσως ἂν μου δικαίως καθάπτοιεντο, λέγοντες ὅτι ἐν τοῖς μάλιστα Ἀθηναίων ἐγὼ αὐτοῖς ὁμολογηκὼς τυγχάνω ταύτην τὴν ὁμολογίαν. φαῖεν γὰρ ἂν ὅτι “ὦ Σώκρατες, μεγάλα ἡμῖν τούτων τεκμήριά ἐστιν, ὅτι σοὶ καὶ ἡμεῖς ἠρέσκομεν καὶ ἡ πόλις· οὐ γὰρ ἂν ποτε τῶν ἄλλων Ἀθηναίων ἀπάντων διαφερόντως ἐν αὐτῇ ἐπεδήμεις, εἰ μὴ σοὶ διαφερόντως ἤρεσκε, καὶ οὐτ’ ἐπὶ θεωρίαν πώποτε ἐκ τῆς πόλεως ἐξῆλθες, οὔτε ἄλλοσε οὐδαμῶς, εἰ μὴ ποι στρατευσόμενος, οὐδ’ ἐπιθυμία σε ἄλλης πόλεως οὐδ’ ἄλλων νόμων ἔλαβεν εἰδέναι, ἀλλὰ ἡμεῖς σοὶ ἱκανοὶ ἦμεν καὶ ἡ ἡμετέρα πόλις.”

Crito 51 C.

Plato

Σωκράτης.

313. ἔμαθον δὲ ταύτην τὴν ἐπωδὴν ἐγὼ ἐκεῖ ἐπὶ στρατείας παρά τινος τῶν Θρακῶν τῶν Ζαμόλξιδος ἱατρῶν, οἳ λέγονται καὶ ἀπαθανατίζειν. ἔλεγε δὲ ὁ Θραξ οὗτος, ὅτι ταῦτα μὲν ἱατροὶ οἱ "Ἕλληνες, ἃ νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον, καλῶς λέγοιεν· "ἀλλὰ Ζάμολξις," ἔφη, "λέγει ὁ ἡμέτερος βασιλεύς, θεὸς ὢν, ὅτι ὥσπερ ὀφθαλμοὺς ἄνευ κεφαλῆς οὐ δεῖ ἐπιχειρεῖν ἰᾶσθαι οὐδὲ κεφαλὴν ἄνευ σώματος, οὕτως οὐδὲ σῶμα ἄνευ ψυχῆς, ἀλλὰ τοῦτο καὶ αἴτιον εἴη τοῦ διαφεύγειν τοὺς παρὰ τοῖς "Ἑλλήσιν ἱατροὺς τὰ πολλὰ νοσήματα, ὅτι τὸ ὄλον ἀγνοοῖεν, οὗ δέοι τὴν ἐπιμέλειαν ποιέσθαι, οὗ μὴ καλῶς ἔχοντος ἀδύνατον εἴη τὸ μέρος εἶ ἔχειν." *Charmides* 156 D.

Λυσίμαχος.

314. ὅθεν δὲ ἡμῖν ταῦτ' ἔδοξεν, ὦ Νικία τε καὶ Λάχης, χρὴ ἀκοῦσαι, κἂν ἢ ὀλίγῳ μακρότερα. συσσιτοῦμεν γὰρ δὴ ἐγὼ τε καὶ Μελησίας ὅδε, καὶ ἡμῖν τὰ μειράκια παρασιτεῖ. ὅπερ οὖν καὶ ἀρχόμενος εἶπον τοῦ λόγου, παρρησιασόμεθα πρὸς ὑμᾶς. ἡμῶν γὰρ ἑκάτερος περὶ τοῦ ἑαυτοῦ πατρὸς πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα ἔχει λέγειν πρὸς τοὺς νεανίσκους, καὶ ὅσα ἐν πολέμῳ εἰργάσαντο καὶ ὅσα ἐν εἰρήνῃ, διοικούντες τά τε τῶν συμμάχων καὶ τὰ τῆσδε τῆς πόλεως· ἡμέτερα δ' αὐτῶν ἔργα οὐδέτερος ἔχει λέγειν. ταῦτα δὴ ὑπαισχνυνόμεθά τε τούσδε καὶ αἰτιώμεθα τοὺς πατέρας ἡμῶν, ὅτι ἡμᾶς μὲν εἶων τρυφᾶν, ἐπειδὴ μειράκια ἐγενόμεθα, τὰ δὲ τῶν ἄλλων πράγματα ἔπραττον· καὶ τοῖσδε τοῖς νεανίσκοις αὐτὰ ταῦτα ἐνδεικνύμεθα, λέγοντες ὅτι, εἰ μὲν ἀμελήσουσιν ἑαυτῶν καὶ μὴ πείσονται ἡμῖν, ἀκλειεῖς γενήσονται, εἰ δ' ἐπιμελήσονται, τάχ' ἂν τῶν ὀνομάτων ἄξιοι γένοιτο ἃ ἔχουσιν. οὗτοι μὲν οὖν φασὶ πείσεσθαι· ἡμεῖς δὲ δὴ τοῦτο σκοποῦμεν, τί ἂν οὗτοι μαθόντες ἢ ἐπιτηδεύσαντες ὅ τι ἄριστοι γένοιτο.

Laches 179 B.

Plato

Σωκράτης. Λύσις.

315. ἐγὼ δὲ τὸν Λύσιν ἡρόμην, ἥ που, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Λύσι, σφόδρα φιλεῖ σε ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ. πάννυ γε, ἦ δ' ὅς. οὐκοῦν βούλονται ἄν σε ὡς εὐδαιμονέστατον εἶναι. πῶς γὰρ οὐ; δοκεῖ δέ σοι εὐδαίμων εἶναι ἄνθρωπος δουλεύων τε καὶ ᾧ μηδὲν ἐξείη ποιεῖν ὧν ἐπιθυμοίη; μὰ Δί' οὐκ ἔμοιγε, ἔφη. οὐκοῦν εἴ σε φιλεῖ ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ καὶ εὐδαίμονά σε ἐπιθυμοῦσι γενέσθαι, τοῦτο παντὶ τρόπῳ δῆλον, ὅτι προθυμούνται, ὅπως ἂν εὐδαιμονοίης. πῶς γὰρ οὐχί; ἔφη. ἐῷσιν ἄρα σε ἂ βούλει ποιεῖν, καὶ οὐδὲν ἐπιπλήττουσιν οὐδὲ διακωλύουσι ποιεῖν ὧν ἂν ἐπιθυμήῃς; ναὶ μὰ Δί' ἐμέ γε, ὦ Σώκρατες, καὶ μάλα γε πολλὰ κωλύουσι. πῶς λέγεις; ἦν δ' ἐγώ. βουλόμενοί σε μακάριον εἶναι διακωλύουσι τοῦτο ποιεῖν, ὃ ἂν βούλῃ; ὦδε δέ μοι λέγε. ἦν ἐπιθυμήσῃς ἐπὶ τινος τῶν τοῦ πατρὸς ἀρμάτων ὀχεῖσθαι λαβὼν τὰς ἡνίας, ὅταν ἀμιλλᾶται, οὐκ ἂν ἐφέν σε, ἀλλὰ διακωλύοιεν; μὰ Δί', οὐ μέντοι ἂν, ἔφη, ἐφέν. ἀλλὰ τίνα μήν; ἔστι τις ἡνίοχος παρὰ τοῦ πατρὸς μισθὸν φέρων. πῶς λέγεις; μισθωτῷ μᾶλλον ἐπιτρέπουσιν ἢ σοὶ ποιεῖν ὃ τι ἂν βούληται περὶ τοὺς ἵππους, καὶ προσέτι αὐτοῦ τούτου ἀργύριον τελοῦσιν; ἀλλὰ τί μήν; ἔφη. καὶ τοῦτον, ὡς ἔοικεν, ἡγοῦνται περὶ πλέονος ἢ σὲ τὸν υἱόν, καὶ ἐπιτρέπουσι τὰ ἑαυτῶν μᾶλλον ἢ σοί, καὶ ἐῷσι ποιεῖν ὃ τι βούλεται, σὲ δὲ διακωλύουσι. καί μοι ἔτι τόδε εἰπέ. σὲ αὐτὸν ἐῷσιν ἄρχειν σεαυτοῦ, ἢ οὐδὲ τοῦτο ἐπιτρέπουσί σοι; πῶς γάρ, ἔφη, ἐπιτρέπουσιν; ἀλλ' ἄρχει τίς σου; ὅδε παιδαγωγός, ἔφη. μὴν δοῦλος ὢν; ἀλλὰ τί μήν; ἡμέτερός γε, ἔφη. ἦ δεινόν, ἦν δ' ἐγώ, ἐλείθερον ὄντα ὑπὸ δούλου ἄρχεσθαι. τί δὲ ποιῶν αἰ οὗτος ὁ παιδαγωγός σου ἄρχει; ἄγων δῆπου, ἔφη, εἰς διδασκάλου. μὴν καὶ οὗτοί σου ἄρχουσιν, οἱ διδάσκαλοι; πάντως δῆπου.

Lysis 207 D.

316. ἀγαθοὶ δὲ καὶ οἱ βασιλέα ἐλευθερώσαντες καὶ ἐκβαλόντες ἐκ τῆς θαλάττης Λακεδαιμονίους. ὦν ἐγὼ μὲν ὑμᾶς ἀναμνήσκω, ὑμᾶς δὲ πρέπει συνεπαινεῖν τε καὶ κοσμεῖν τοιούτους ἄνδρας. καὶ τὰ μὲν δὴ ἔργα ταῦτα τῶν ἀνδρῶν τῶν ἐνθάδε κειμένων καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι ὑπὲρ τῆς πόλεως τετελευτήκασι, πολλὰ μὲν τὰ εἰρημένα καὶ καλὰ, πολὺ δ' ἔτι πλείω καὶ καλλίω τὰ ὑπολειπόμενα· πολλαὶ γὰρ ἂν ἡμέραι καὶ νύκτες οὐχ ἱκαναὶ γένοιτο τῷ τὰ πάντα μέλλοντι περαίνειν. τούτων οὖν χρὴ μεμνημένους τοῖς τούτων ἐκγόνοις πάντ' ἄνδρα παρακελεύεσθαι, ὥσπερ ἐν πολέμῳ, μὴ λείπειν τὴν τάξιν τὴν τῶν προγόνων μηδ' εἰς τοῦπίσω ἀναχωρεῖν εἰκοντας κάκῃ. ἐγὼ μὲν οὖν καὶ αὐτός, ὦ παῖδες ἀνδρῶν ἀγαθῶν, νῦν τε παρακελεύομαι καὶ ἐν τῷ λοιπῷ χρόνῳ, ὅπου ἂν τῷ ἐντυγχάνω ὑμῶν, καὶ ἀναμνήσω καὶ διακελεύσομαι προθυμεῖσθαι εἶναι ὡς ἀρίστους· ἐν δὲ τῷ παρόντι δίκαιός εἰμι εἰπεῖν ἃ οἱ πατέρες ἡμῖν ἐπέσκηπτον ἀπαγγέλλειν τοῖς λειπομένοις, εἴ τι πάσχοιεν, ἥνίκα κινδυνεύειν ἔμελλον. φράσω δὲ ὑμῖν ἃ τε αὐτῶν ἤκουσα ἐκείνων καὶ οἶα νῦν ἡδέως ἂν εἴποιεν ὑμῖν, λαβόντες δύναμιν, τεκμαιρόμενος ἐξ ὧν τότε ἔλεγον. ἀλλὰ νομίζειν χρὴ αὐτῶν ἀκοῦειν ἐκείνων ἃ ἂν ἀπαγγέλλω. ἔλεγον δὲ τάδε· “ὦ παῖδες, ὅτι μὲν ἔστε πατέρων ἀγαθῶν, αὐτὸ μηνύει τὸ νῦν παρόν· ἡμῖν δὲ ἐξὸν ζῆν μὴ καλῶς, καλῶς αἰρούμεθα μᾶλλον τελευτᾶν, πρὶν ὑμᾶς τε καὶ τοὺς ἔπειτα εἰς ὀνείδη καταστῆσαι, καὶ πρὶν τοὺς ἡμετέρους πατέρας καὶ πᾶν τὸ πρόσθεν γένος αἰσχύναι, ἡγούμενοι τῷ τοῖς αὐτοῦ αἰσχύναντι ἀβίωτον εἶναι καὶ τῷ τοιοῦτῳ οὔτε τινὰ ἀνθρώπων οὔτε θεῶν φίλον εἶναι οὔτ' ἐπὶ γῆς οὔθ' ὑπὸ γῆς τελευτήσαντι.”

Menexenus 246 A.

Plato

Σωκράτης.

317. καὶ ὁρῶ, ὦ Ἴων, καὶ ἄρχομαί γέ σοι ἀποφαινόμενος ὃ μοι δοκεῖ τοῦτο εἶναι. ἔστι γὰρ τοῦτο τέχνη μὲν οὐ, θεία δὲ δύναμις, ἥ σε κινεῖ, ὥσπερ ἐν τῇ λίθῳ, ἣν Εὐριπίδης μὲν Μαγνήτιν ὠνόμασεν, οἱ δὲ πολλοὶ Ἑρακλείαν. καὶ γὰρ αὕτη ἡ λίθος οὐ μόνον αὐτοὺς τοὺς δακτυλίους ἄγει τοὺς σιδηροὺς, ἀλλὰ καὶ δύναμιν ἐντίθησι τοῖς δακτυλίοις, ὥστ' αὐτὸ δύνασθαι ταῦτον τοῦτο ποιεῖν ὅπερ ἡ λίθος, ἄλλους ἄγειν δακτυλίους, ὥστ' ἐνίστε ὀρμαθὸς μακρὸς πάνυ σιδηρίων καὶ δακτυλίων ἐξ ἀλλήλων ἡρτηται· πᾶσι δὲ τούτοις ἐξ ἐκείνης τῆς λίθου ἡ δύναμις ἀνήρτηται. οὕτω δὲ καὶ ἡ Μοῦσα ἐνθέους μὲν ποιεῖ αὐτή, διὰ δὲ τῶν ἐνθέων τούτων ἄλλων ἐνθουσιαζόντων ὀρμαθὸς ἐξαρτᾶται. πάντες γὰρ οἱ τε τῶν ἐπῶν ποιηταὶ οἱ ἀγαθοὶ οὐκ ἐκ τέχνης, ἀλλ' ἐνθεοὶ ὄντες καὶ κατεχόμενοι, πάντα ταῦτα τὰ καλὰ λέγουσι ποιήματα, καὶ οἱ μελοποιοὶ οἱ ἀγαθοὶ ὡσαύτως, ὥσπερ οἱ κορυβαντιῶντες οὐκ ἔμφρονες ὄντες ὀρχοῦνται, οὕτω καὶ αὐτοὶ οὐκ ἔμφρονες ὄντες τὰ καλὰ μέλη ταῦτα ποιοῦσιν, ἀλλ' ἐπειδὰν ἐμβῶσιν εἰς τὴν ἁρμονίαν καὶ εἰς τὸν ῥυθμόν, καὶ βακχεύουσι καὶ κατέχονται· ὥσπερ δὲ αἱ βάκχαι ἀρύτονται ἐκ τῶν ποταμῶν μέλι καὶ γάλα κατεχόμεναι ἔμφρονες δὲ οὔσαι οὐ, καὶ τῶν μελοποιῶν ἡ ψυχὴ τοῦτο ἐργάζεται, ὅπερ αὐτοὶ λέγουσι. λέγουσι γὰρ δῆπουθεν πρὸς ἡμᾶς οἱ ποιηταί, ὅτι ἀπὸ κρηνῶν μελιρρύτων ἐκ Μουσῶν κήπων τινῶν καὶ ναπῶν δρεπόμενοι τὰ μέλη ἡμῖν φέρουσιν ὥσπερ αἱ μέλιτται, καὶ αὐτοὶ οὕτω πετόμενοι. καὶ ἀληθῆ λέγουσι· κούφον γὰρ χρήμα ποιητῆς ἔστι καὶ πτηνὸν καὶ ἱερόν, καὶ οὐ πρότερον οἷός τε ποιεῖν, πρὶν ἂν ἐνθεός τε γένηται καὶ ἑκφρων καὶ ὁ νοῦς μηκέτι ἐν αὐτῷ ἐνῇ.

Ion 533 D.

Σωκράτης. Ἰπποκράτης.

318. τῆς παρελθούσης νυκτὸς ταυτησί, ἔτι βαθείος ὄρθρου, Ἰπποκράτης, ὁ Ἀπολλοδώρου υἱός, Φάσωνος δὲ ἀδελφός, τὴν θύραν τῇ βακτηρίᾳ πάνυ σφόδρα ἔκρουε, καὶ ἐπειδὴ αὐτῷ ἀνέψξέ τις, εὐθὺς εἴσω ἦει ἐπειγόμενος, καὶ τῇ φωιῇ μέγα λέγων, ὦ Σώκρατες, ἔφη, ἐγρήγορας ἢ καθεύδεις; καὶ ἐγὼ τὴν φωινὴν γνοὺς αὐτοῦ, Ἰπποκράτης, ἔφην, οὗτος· μή τι νεώτερον ἀγγέλλεις; οὐδέν γ', ἢ δ' ὅς, εἰ μὴ ἀγαθὰ γε. εὖ ἂν λέγοις, ἦν δ' ἐγώ. ἔστι δὲ τί, καὶ τοῦ ἔνεκα τηνικάδε ἀφίκου; Πρωταγόρας, ἔφη, ἦκει, στὰς παρ' ἐμοί. πρῶν, ἔφην ἐγώ, σὺ δὲ ἄρτι πέπυσαι; νῆ τοὺς θεούς, ἔφη, ἐσπέρας γε. καὶ ἅμα ἐπιψηλαφήσας τοῦ κλίνης ἐκαθέζετο παρὰ τοὺς πόδας μου, καὶ εἶπεν· ἐσπέρας δῆτα, μάλα γε ὀψὲ ἀφικόμενος ἐξ Οἰνός. ὁ γάρ τοι παῖς με ὁ Σάτυρος ἀπέδρα· καὶ δῆτα μέλλων σοι φράζειν, ὅτι διωξοίμην αὐτόν, ὑπὸ τινος ἄλλου ἐπελαθόμην. ἐπειδὴ δὲ ἦλθον καὶ δεδειπνηκότες ἦμεν καὶ ἐμέλλομεν ἀναπαύεσθαι, τότε μοι ὁ ἀδελφὸς λέγει, ὅτι ἦκει Πρωταγόρας· καὶ ἔτι μὲν ἐνεχείρησα εὐθὺς παρὰ σὲ ἵεναι, ἔπειτά μοι λίαν πόρρω ἔδοξε τῶν νυκτῶν εἶναι. ἐπειδὴ δὲ τάχιστα με ἐκ τοῦ κόπου ὁ ὕπνος ἀνήκεν, εὐθὺς ἀναστὰς οὕτω δεῦρο ἐπορευόμην. καὶ ἐγὼ γιγνώσκων αὐτοῦ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν πτοίησιν, τί οὖν σοι, ἦν δ' ἐγώ, τοῦτο; μὴν τί σε ἀδικεῖ Πρωταγόρας; καὶ ὅς γελάσας, νῆ τοὺς θεούς, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὅτι γε μόνος ἐστὶ σοφός, ἐμὲ δὲ οὐ ποιεῖ. ἀλλὰ ναὶ μὰ Δία, ἔφην ἐγώ, ἂν αὐτῷ διδῶς ἀργύριον καὶ πείθης ἐκείνον, ποιήσῃ καὶ σὲ σοφόν. εἰ γάρ, ἢ δ' ὅς, ὦ Ζεῦ καὶ θεοί, ἐν τούτῳ εἴη. ἀλλ' αὐτὰ ταῦτα καὶ νῦν ἤκω παρὰ σέ, ἵνα ὑπὲρ ἐμοῦ διαλεχθῇς αὐτῷ.

Protagoras 310 A.

τῆς

Plato

Πρωταγόρας.

319. τούντεϋθεν τροφὰς ἄλλοις ἄλλας ἐξεπόριζε, τοῖς μὲν ἐκ γῆς βοτάνην, ἄλλοις δὲ δένδρων καρπούς, τοῖς δὲ ρίζας· ἔστι δ' οἷς ἔδωκεν εἶναι τροφήν ζώων ἄλλων βοράν. καὶ τοῖς μὲν ὀλιγογονίαν προσῆψε, τοῖς δ' ἀναλίσκομένοις ἐπὶ τούτων πολυγονίαν, σωτηρίαν τῷ γένει πορίζων. ἅτε δὴ οὖν οὐ πάντι σοφὸς ὢν ὁ Ἐπιμηθεὺς ἔλαθεν αὐτὸν καταναλώσας τὰς δυνάμεις εἰς τὰ ἄλογα. λοιπὸν δὴ ἀκόσμητον ἔτι αὐτῷ ἦν τὸ ἀνθρώπων γένος, καὶ ἠπόρει ὅτι χρῆσαιτο. ἀποροῦντι δὲ αὐτῷ ἔρχεται Προμηθεὺς ἐπισκεψόμενος τὴν νομήν, καὶ ὄρῃ τὰ μὲν ἄλλα ζῶα ἐμμελῶς πάντων ἔχοντα, τὸν δὲ ἄνθρωπον γυμνόν τε καὶ ἀνυπόδητον καὶ ἄστρωτον καὶ ἄοπλον. ἤδη δὲ καὶ ἡ εἰμαρμένη ἡμέρα παρῆν, ἐν ᾗ ἔδει καὶ ἄνθρωπον ἐξιέναι ἐκ γῆς εἰς φῶς. ἀπορία οὖν ἐχόμενος ὁ Προμηθεὺς, ἦντινα σωτηρίαν τῷ ἀνθρώπῳ εὖροι, κλέπτει Ἥφαίστου καὶ Ἀθηναῖς τὴν ἔντεχνον σοφίαν σὺν πυρί—ἀμήχανον γὰρ ἦν ἄνευ πυρὸς αὐτὴν κτητὴν τῷ ἢ χρησίμην γενέσθαι—, καὶ οὕτω δὴ δωρεῖται ἀνθρώπῳ. τὴν μὲν οὖν περὶ τὸν βίον σοφίαν ἄνθρωπος ταύτῃ ἔσχε, τὴν δὲ πολιτικὴν οὐκ εἶχεν· ἦν γὰρ παρὰ τῷ Διί· τῷ δὲ Προμηθεὶ εἰς μὲν τὴν ἀκρόπολιν τὴν τοῦ Διὸς οἴκησιν οὐκέτι ἐνεχώρει εἰσελθεῖν· πρὸς δὲ καὶ αἱ Διὸς φυλακαὶ φοβεραὶ ἦσαν· εἰς δὲ τὸ τῆς Ἀθηναῖς καὶ Ἥφαίστου οἴκημα τὸ κοινόν, ἐν ᾧ ἐφιλοτεχνεῖτην, λαθὼν εἰσέρχεται, καὶ κλέψας τὴν τε ἔμπυρον τέχνην τὴν τοῦ Ἥφαίστου καὶ τὴν ἄλλην τὴν τῆς Ἀθηναῖς δίδωσιν ἀνθρώπῳ· καὶ ἐκ τούτου εἰπορία μὲν ἀνθρώπῳ τοῦ βίου γίγνεται, Προμηθεῖα δὲ δι' Ἐπιμηθεῖα ὕστερον, ἥπερ λέγεται, κλοπῆς δίκῃ μετῆλθεν.

Protagoras 321 B.

320. οὕτω δὴ παρεσκευασμένοι κατ' ἀρχὰς ἄνθρωποι ᾤκουν σποράδην, πόλεις δὲ οὐκ ἦσαν. ἀπώλλυντο οὖν ὑπὸ τῶν θηρίων διὰ τὸ πανταχῇ αὐτῶν ἀσθενέστεροι εἶναι, καὶ ἡ δημιουργικὴ τέχνη αὐτοῖς πρὸς μὲν τροφήν ἱκανὴ βοήθης ἦν, πρὸς δὲ τὸν τῶν θηρίων πόλεμον ἐνδεής· πολιτικὴν γὰρ τέχνην οὐπω εἶχον, ἧς μέρος πολεμική. ἐξήτουν δὴ ἀθροίζεσθαι καὶ σφύζεσθαι κτίζοντες πόλεις. ὅτ' οὖν ἀθροισθεῖεν, ἡδίκουν ἀλλήλους, ἅτε οὐκ ἔχοντες τὴν πολιτικὴν τέχνην, ὥστε πάλιν σκεδαννύμενοι διεφθείροντο. Ζεὺς οὖν δείσας περὶ τῷ γένει ἡμῶν, μὴ ἀπόλοιτο πᾶν, Ἑρμῇν πέμπει ἄγοντα εἰς ἀνθρώπους αἰδῶ τε καὶ δίκην, ἵν' εἶεν πόλεων κόσμοι τε καὶ δεσμοὶ φιλίας συναγωγοί. ἐρωτᾷ οὖν Ἑρμῆς Δία, τίνα οὖν τρόπον δοίῃ δίκην καὶ αἰδῶ ἀνθρώποις. “πότερον ὥς αἱ τέχναι νενέμηνται, οὕτω καὶ ταύτας νείμω; νενέμηνται δὲ ᾧδε· εἷς ἔχων ἱατρικὴν πολλοῖς ἱκανὸς ἰδιώταις, καὶ οἱ ἄλλοι δημιουργοί. καὶ δίκην δὴ καὶ αἰδῶ οὕτω θῶ ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἢ ἐπὶ πάντας νείμω;” “ἐπὶ πάντας,” ἔφη ὁ Ζεὺς, “καὶ πάντες μετεχόντων· οὐ γὰρ ἂν γένοιντο πόλεις, εἰ ὀλίγοι αὐτῶν μετέχοιεν ὥσπερ ἄλλων τεχνῶν. καὶ νόμον γε θὲς παρ' ἐμοῦ τὸν μὴ δυνάμενον αἰδοῦς καὶ δίκης μετέχειν κτείνειν ὥς νόσον πόλεως.” οὕτω δὴ, ᾧ Σώκρατες, καὶ διὰ ταῦτα οἷ τε ἄλλοι καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, ὅταν μὲν περὶ ἀρετῆς τεκτονικῆς ἢ λόγος ἢ ἄλλης τινὸς δημιουργικῆς, ὀλίγοις οἴονται μετεῖναι συμβουλῆς, καὶ ἐάν τις ἐκτὸς ὧν τῶν ὀλίγων συμβουλεύῃ, οὐκ ἀνέχονται, ὥς σὺ φής· εἰκότως, ὥς ἐγὼ φημι· ὅταν δὲ εἰς συμβουλὴν πολιτικῆς ἀρετῆς ἴωσιν, ἣν δὲ διὰ δικαιοσύνης πᾶσαν ἵεναι καὶ σωφροσύνης, εἰκότως ἅπαντος ἀνδρὸς ἀνέχονται, ὥς παντὶ προσήκον ταύτης γε μετέχειν τῆς ἀρετῆς ἢ μὴ εἶναι πόλεις.

Protagoras 322 A.

Πῶλος. Σωκράτης.

321. ΠΩΛ. σὺν ἄρα βούλοιο ἂν ἀδικεῖσθαι μᾶλλον ἢ ἀδικεῖν ;

ΣΩ. βουλοίμην μὲν ἂν ἔγωγε οὐδέτερα· εἰ δ' ἀναγκαῖον εἶη ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, ἐλοίμην ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν.

ΠΩΛ. σὺν ἄρα τυραννεῖν οὐκ ἂν δέξαιο ;

ΣΩ. οὐκ, εἰ τὸ τυραννεῖν γε λέγεις ὅπερ ἐγώ.

ΠΩΛ. ἀλλ' ἔγωγε τοῦτο λέγω, ὅπερ ἄρτι, ἐξεῖναι ἐν τῇ πόλει, ὃ ἂν δοκῇ αὐτῷ, ποιεῖν τοῦτο, ἀποκτινύνντι καὶ ἐκβάλλοντι καὶ πάντα πράττοντι κατὰ τὴν αὐτοῦ δόξαν.

ΣΩ. ὦ μακάριε, ἐμοῦ δὴ λέγοντος ἄκουσον. εἰ γὰρ ἐγὼ ἐν ἀγορᾷ πληθούσῃ λαβὼν ὑπὸ μάλης ἐγχειρίδιον λέγοιμι πρὸς σέ ὅτι, “ὦ Πῶλε, ἐμοὶ δυνάμεις τις καὶ τυραννὶς θαυμασία ἄρτι προσγέγονεν· ἐὰν γὰρ ἄρα ἐμοὶ δόξῃ τινὰ τουτωνὶ τῶν ἀνθρώπων ὦν σὺν ὁρᾷς αὐτίκα μάλα δεῖν τεθνάναι, τεθνήξει οὗτος, ὃν ἂν δόξῃ· καὶ τινὰ δόξῃ μοι τῆς κεφαλῆς αὐτῶν κατεαγέναι δεῖν, κατεαγὼς ἔσται αὐτίκα μάλα, καὶν θοῖμάτιον διεσχίσθαι, διεσχισμένον ἔσται· οὕτω μέγα ἐγὼ δύναμαι ἐν τῇδε τῇ πόλει” εἰ οὖν ἀπιστοῦντί σοι δείξαιμι τὸ ἐγχειρίδιον, ἴσως ἂν εἴποις ἰδὼν ὅτι, “ὦ Σώκρατες, οὕτω μὲν πάντες ἂν μέγα δύναιντο, ἐπεὶ καὶ ἐμπρησθείη οἰκία τούτῳ τῷ τρόπῳ ἥντιν' ἂν σοι δοκῇ, καὶ τά γε Ἀθηναίων νεώρια καὶ τριήρεις καὶ τὰ πλοῖα πάντα καὶ τὰ δημόσια καὶ τὰ ἴδια. ἀλλ' οὐκ ἄρα τοῦτ' ἔστι τὸ μέγα δύνασθαι, τὸ ποιεῖν ἃ δοκεῖ αὐτῷ.” ἢ δοκεῖ σοι ;

ΠΩΛ. οὐ δῆτα οὕτω γε.

Gorgias 469 B.

Plato

Σωκράτης. Καλλικλῆς.

322. ΣΩ. τόδε μέντοι εἶ οἶδ' ὅτι, ἔάνπερ εἰσῶ εἰς δικαστήριον περὶ τούτων τινὸς κινδυνεύων ὦν σὺ λέγεις, πονηρὸς τίς με ἔσται ὁ εἰσάγων· οὐδεὶς γὰρ ἂν χρηστὸς μὴ ἀδικοῦντ' ἄνθρωπον εἰσαγάγοι. καὶ οὐδέν γε ἄτοπον, εἰ ἀποθάνοιμι. βούλει σοι εἶπω, διότι ταῦτα προσδοκῶ;

ΚΑΛ. πάννυ γε.

ΣΩ. οἶμαι μετ' ὀλίγων Ἀθηναίων, ἵνα μὴ εἶπω μόνος, ἐπιχειρεῖν τῇ ὡς ἀληθῶς πολιτικῇ τέχνῃ καὶ πράττειν τὰ πολιτικὰ μόνος τῶν νῦν. ἅτε οὖν οὐ πρὸς χάριν λέγων τοὺς λόγους οὓς λέγω ἐκάστοτε, ἀλλὰ πρὸς τὸ βέλτιστον, οὐ πρὸς τὸ ἥδιστον, καὶ οὐκ ἐθέλων ποιεῖν ἅ σὺ παραινεῖς, τὰ κομψὰ ταῦτα, οὐχ ἕξω ὃ τι λέγω ἐν τῷ δικαστηρίῳ. ὁ αὐτὸς δέ μοι ἦκε λόγος, ὅνπερ πρὸς Πῶλον ἔλεγον· κρινοῦμαι γὰρ ὡς ἐν παιδίῳ ἱατρὸς ἂν κρίνοιτο, κατηγοροῦντος ὀψοποιοῦ. σκόπει γάρ, τί ἂν ἀπολογοῖτο ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος ἐν τούτοις ληφθεὶς, εἰ αὐτοῦ κατηγοροίη τις λέγων ὅτι “ὦ παῖδες, πολλὰ ὑμᾶς καὶ κακὰ ὅδε εἵργασται ἀνὴρ, καὶ αὐτοὺς καὶ τοὺς νεωτάτους ὑμῶν διαφθείρει, τέμνων τε καὶ κάων καὶ ἰσχυαίνων καὶ πνίγων ἀπορεῖν ποιεῖ, πικρότατα πώματα διδοὺς καὶ πεινῆν καὶ διψῆν ἀναγκάζων, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ πολλὰ καὶ ἡδέα καὶ παντοδαπὰ εὐώχουν ὑμᾶς.” τί ἂν οἶει ἐν τούτῳ τῷ κακῷ ἀποληφθέντα τὸν ἱατρὸν ἔχειν εἰπεῖν; ἢ εἰ εἴποι τὴν ἀλήθειαν, ὅτι “ταῦτα πάντα ἐγὼ ἐποιοῦν, ὦ παῖδες,” ὑγιεινῶς, ὅποσον οἶει ἂν ἀναβοῆσαι τοὺς τοιούτους δικαστάς; οὐ μέγα;

ΚΑΛ. ἴσως· οἴεσθαί γε χρή.

ΣΩ. οὐκοῦν οἶει ἐν πάσῃ ἀπορίᾳ ἂν αὐτὸν ἔχεσθαι ὃ τι χρὴ εἰπεῖν;

ΚΑΛ. πάννυ γε.

ΣΩ. τοιοῦτον μέντοι καὶ ἐγὼ οἶδ' ὅτι πάθος πάθοιμι ἂν εἰσελθὼν εἰς δικαστήριον.

Gorgias 521 D.

Plato

Σωκράτης. "Ανυτος.

323. ΣΩ. πότερον δέ, ὦ "Ανυτε, ἡδίκηκέ τίς σε τῶν σοφιστῶν, ἢ τί οὕτως αὐτοῖς χαλεπὸς εἶ;

ΑΝ. οὐδὲ μὰ Δία ἔγωγε συγγέγονα πρόποτε αὐτῶν οὐδενί, οὐδ' ἂν ἄλλον ἐάσαιμι τῶν ἐμῶν οὐδένα.

ΣΩ. ἄπειρος ἄρ' εἶ παντάπασιν τῶν ἀνδρῶν;

ΑΝ. καὶ εἶην γε.

ΣΩ. πῶς οὖν ἂν, ὦ δαιμόνιε, εἰδείης περὶ τούτου τοῦ πράγματος, εἴτε τι ἀγαθὸν ἔχει ἐν ἑαυτῷ εἴτε φλαῦρον, οὐ παντάπασιν ἄπειρος εἶης;

ΑΝ. ῥαδίως. τούτους γοῦν οἶδα οἷοί εἰσιν, εἴτ' οὖν ἄπειρος αὐτῶν εἰμὶ εἴτε μή.

ΣΩ. μάντις εἶ ὥσως, ὦ "Ανυτε, ἐπεὶ ὅπως γε ἄλλως οἶσθα τούτων πέρι, ἔξ ὧν αὐτὸς λέγεις, θαυμάζοιμ' ἂν.

Meno 92 B.

Διοτίμα.

324. εἶ ἴσθι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὅτι ἀθανασίας χάριν παντὶ αὕτῃ ἢ σπουδῇ· ἐπεὶ γε καὶ τῶν ἀνθρώπων εἰ ἐθέλεις εἰς τὴν φιλοτιμίαν βλέψαι, θαυμάζοις ἂν τῆς ἀλογίας περὶ ἃ ἐγὼ εἶρηκα, εἰ μὴ ἐννοεῖς ἐνθυμηθεὶς ὥς δεινῶς διάκεινται ἔρωτι τοῦ ὀνομαστοῦ γενέσθαι καὶ κλέος εἰς τὸν αἰὲ χρόνον ἀθάνατον καταθέσθαι, καὶ ὑπὲρ τούτου κινδύνους τε κινδυνεύειν ἔτοιμοί εἰσι πάντας ἔτι μᾶλλον ἢ ὑπὲρ τῶν παίδων, καὶ χρήματα ἀναλίσκειν καὶ πόρους πονεῖν οἷστίνασθαι καὶ ὑπερμποθνήσκειν· ἐπεὶ οἷσι σὺ, ἔφη, "Αλκηστιν ὑπὲρ Ἀδμήτου ἀποθανεῖν ἂν, ἢ Ἀχιλλέα Πατρόκλη ἐπαποθανεῖν, ἢ προαποθανεῖν τὸν ὑμέτερον Κόδρον ὑπὲρ τῆς βασιλείας τῶν παίδων, μὴ οἰομένους ἀθάνατον μνήμην ἀρετῆς πέρι ἑαυτῶν ἔσσεσθαι, ἣν νῦν ἡμεῖς ἔχομεν; πολλοῦ γε δεῖ, ἔφη, ἀλλ' οἶμαι, ὑπὲρ ἀρετῆς ἀθανάτου καὶ τοιαύτης δόξης εὐκλειοῦς πάντες πάντα ποιοῦσιν, ὅσῳ ἂν ἀμείνους ὦσι, τοσοῦτω μᾶλλον· τοῦ γὰρ ἀθανάτου ἐρώσιν. *Symposium 208 C.*

Ἀλκιβιάδης.

325. καὶ φημι αὖ εἰκέναι αὐτὸν τῷ Σατύρῳ, τῷ Μαρσύᾳ. ὅτι μὲν οὖν τό γε εἶδος ὁμοιος· εἰ τοῦτοις, ὦ Σώκρατες, οὐδ' ἂν αὐτὸς δῆπου ἀμφισβητήσῃας· ὥς δὲ καὶ τὰλλα εἰσικας, μετὰ τοῦτο ἄκουε. ὑβριστῆς εἶ· ἢ οὐ; ἐὰν γὰρ μὴ ὁμολογῇς, μάρτυρας παρέξομαι. ἀλλ' οὐκ αὐλητής; πολὺ γε θαυμασιώτερος ἐκείνου· ὁ μὲν γε δι' ὀργάνων ἐκῆλει τοὺς ἀνθρώπους τῇ ἀπὸ τοῦ στόματος δυνάμει· σὺ δ' ἐκείνου τοσοῦτον μόνον διαφέρεις, ὅτι ἄνευ ὀργάνων ψιλοῖς λόγοις ταῦτ' ἐν τοῦτο ποιεῖς. ἡμεῖς γοῦν ὅταν μὲν τοῦ ἄλλου ἀκούωμεν λέγοντος καὶ πάννυ ἀγαθοῦ ῥήτορος ἄλλους λόγους, οὐδὲν μέλει, ὥς ἔπος εἰπεῖν, οὐδενί· ἐπειδὴ δὲ σοῦ τις ἀκούῃ ἢ τῶν σῶν λόγων, ἄλλου λέγοντος, καὶ πάννυ φαῦλος ἢ ὁ λέγων, ἐάν τε γυνὴ ἀκούῃ ἐάν τε ἀνὴρ ἐάν τε μειράκιον, ἐκπεπληγμένοι ἐσμέν καὶ κατεχόμεθα. ἐγὼ γοῦν, ὦ ἄνδρες, εἰ μὴ ἔμελλον κομιδῇ δόξειν μεθύειν, εἶπον ὁμόσας ἂν ὑμῖν οἶδα δὴ πέπονθα αὐτὸς ὑπὸ τῶν τούτου λόγων καὶ πάσχω ἔτι καὶ νυνί. ὅταν γὰρ ἀκούω, πολὺ μοι μᾶλλον ἢ τῶν κορυβαντιώντων ἢ τε καρδία πηδᾷ καὶ δάκρυα ἐκχεῖται ὑπὸ τῶν λόγων τῶν τούτου. ὁρῶ δὲ καὶ ἄλλους παμπόλλους τὰ αὐτὰ πάσχοντας. Περικλέους δὲ ἀκούων καὶ ἄλλων ἀγαθῶν ῥητόρων εἴ μὲν ἡγούμεν λέγειν, τοιοῦτον δ' οὐδὲν ἔπασχον, οὐδὲ τεθορύβητό μου ἢ ψυχὴ οὐδ' ἡγανάκτει, ὥς ἀνδραποδωδῶς διακειμένον. ἀλλ' ὑπὸ τουτοῦ τοῦ Μαρσύου πολλάκις δὴ οὕτω διετέθην, ὥστε μοι δόξαι μὴ βιωτὸν εἶναι ἔχοντι ὥς ἔχω. καὶ ταῦτα, Σώκρατες, οὐκ ἐρεῖς ὥς οὐκ ἀληθῆ.

Symposium 215 B.

Plato

Σωκράτης. Κέβης.

326. ἔὰν δέ γε, οἶμαι, μεμιασμένη καὶ ἀκάθαρτος τοῦ σώματος ἀπαλλάττηται, ἄτε τῷ σώματι αἰεὶ συνοῦσα καὶ τοῦτο θεραπείουσα καὶ ἐρώσα καὶ γεγοητευμένη ὑπ' αὐτοῦ, ὑπὸ τε τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ ἡδονῶν, ὥστε μηδὲν ἄλλο δοκεῖν εἶναι ἀληθές ἀλλ' ἢ τὸ σωματοειδές, οὗ τις ἂν ἄφαιτο καὶ ἴδοι καὶ πίοι καὶ φάγοι, οὕτω δὲ ἔχουσιν οἷε ψυχὴν αὐτὴν καθ' αὐτὴν εἰλικρινῇ ἀπαλλάξεσθαι; οὐδ' ὁπωστιοῦν, ἔφη. ἀλλὰ διειλημμένην γε οἶμαι ὑπὸ τοῦ σωματοειδοῦς, ὃ αὐτῇ ἢ ὁμιλία τε καὶ συνουσία τοῦ σώματος διὰ τὸ αἰεὶ συνεῖναι καὶ διὰ τὴν πολλὴν μελέτην ἐνεποίησε σύμφυτον. πάνυ γε. ἐμβριθὲς δέ γε, ὦ φίλε, τοῦτο οἶεσθαι χρὴ εἶναι καὶ βαρὺ καὶ γεῶδες καὶ ὁρατόν· ὃ δὲ καὶ ἔχουσα ἢ τοιαύτη ψυχὴ βαρύνεται τε καὶ ἔλκεται πάλιν εἰς τὸν ὁρατὸν τόπον, φόβῳ τοῦ αἰδοῦς τε καὶ Ἄιδου, ὥσπερ λέγεται, περὶ τὰ μνήματά τε καὶ τοὺς τάφους κυλινδουμένη, περὶ ἃ δὲ καὶ ὥφθη ἅττα ψυχῶν σκιοειδῆ φαντάσματα, οἷα παρέχονται αἱ τοιαῦται ψυχαὶ εἶδωλα, αἱ μὴ καθαρῶς ἀπολυθεῖσαι, ἀλλὰ τοῦ ὁρατοῦ μετέχουσιν, διὸ καὶ ὀρῶνται. εἰκός γε, ὦ Σώκρατες. εἰκὸς μέντοι, ὦ Κέβης, καὶ οὐ τί γε τὰς τῶν ἀγαθῶν ταύτας εἶναι, ἀλλὰ τὰς τῶν φαύλων, αἱ περὶ τὰ τοιαῦτα ἀναγκάζονται πλανᾶσθαι δίκην τίνουσιν τῆς προτέρας τροφῆς, κακῆς οἴσης. καὶ μέχρι γε τούτου πλανῶνται, ἕως ἂν τῇ τοῦ συνεπακολουθοῦντος τοῦ σωματοειδοῦς ἐπιθυμίᾳ πάλιν ἐνδεθῶσιν εἰς σῶμα. ἐνδοῦνται δέ, ὥσπερ εἰκός, εἰς τοιαῦτα ἦθη, ὅποῖ' ἅττ' ἂν καὶ μεμελετηκυῖαι τύχωσιν ἐν τῷ βίῳ.

Phaedo 81 B.

Σωκράτης. Κέβης.

327. ὁ οὖν Σωκράτης συχνὸν χρόνον ἐπισχὼν καὶ πρὸς ἑαυτὸν τι σκεψάμενος, οὐ φαῦλον πρᾶγμα, ἔφη, ὦ Κέβης, ζητεῖς· ὅλως γὰρ δεῖ περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς τὴν αἰτίαν διαπραγματεύσασθαι. ἐγὼ οὖν σοι δίδειμι περὶ αὐτῶν, ἐὰν βούλη, τά γ' ἐμὰ πάθη· ἐγὼ γάρ, ἔφη, ὦ Κέβης, νέος ὢν θαυμαστῶς ὥς ἐπεθύμησα ταύτης τῆς σοφίας, ἣν δὴ καλοῦσι περὶ φύσεως ἱστορίαν. ὑπερήφανος γάρ μοι ἑδόκει εἶναι, εἰδέναι τὰς αἰτίας ἐκάστου, διὰ τί γίγνεται ἕκαστον καὶ διὰ τί ἀπόλλυται καὶ διὰ τί ἔστι· καὶ πολλάκις ἐμαυτὸν ἄνω κάτω μετέβαλλον σκοπῶν πρῶτον τὰ τοιάδε, πότερον τὸ αἷμά ἐστιν ᾧ φρονοῦμεν, ἢ ὁ ἀήρ, ἢ τὸ πῦρ, ἢ τούτων μὲν οὐδέν, ὁ δὲ ἐγκέφαλός ἐστιν ὁ τὰς αἰσθήσεις παρέχων τοῦ ἀκούειν καὶ ὁρᾶν καὶ ὁσφραίνεσθαι, ἐκ τούτων δὲ γίγνοιτο μνήμη καὶ δόξα, ἐκ δὲ μνήμης καὶ δόξης ἐπιστήμη. καὶ αὖ τούτων τὰς φθορὰς σκοπῶν, καὶ τὰ περὶ τὸν οὐρανόν τε καὶ τὴν γῆν πάθη, τελευτῶν οὕτως ἐμαυτῷ ἔδοξα πρὸς ταύτην τὴν σκέψιν ἀφυῆς εἶναι ὥς οὐδὲν χρήμα.

Phaedo 95 E.

Θρασύμαχος. Σωκράτης.

328. εἰπόντος δ' ἐμοῦ ταῦτα, ὃ τε Γλαῦκων καὶ οἱ ἄλλοι ἐδέοντο αὐτοῦ μὴ ἄλλως ποιεῖν. καὶ ὁ Θρασύμαχος φανερὸς μὲν ἦν ἐπιθυμῶν εἰπεῖν, ἵν' εὐδοκιμήσειεν, ἡγούμενος ἔχειν ἀπόκρισιν παγκάλην· προσεποιεῖτο δὲ φιλονεικεῖν πρὸς τὸ ἐμὲ εἶναι τὸν ἀποκρινόμενον. τελευτῶν δὲ συνεχώρησε, κᾶπειτα, αὕτη δὴ, ἔφη, ἢ Σωκράτους σοφία, αὐτὸν μὲν μὴ ἐθέλειν διδάσκειν, παρὰ δὲ τῶν ἄλλων περιϋόντα μαρθάνειν, καὶ τούτων μὴδὲ χάριν ἀποδιδόναι. ὅτι μὲν, ἦν δ' ἐγώ, μαρθάνω παρὰ τῶν ἄλλων, ἀληθῆ εἶπες, ὦ Θρασύμαχε· ὅτι δὲ οὐ με φῆς χάριν ἐκτίνειν, ψεύδῃ. ἐκτίνω γὰρ ὅσῃ δύναμαι. δύναμαι δὲ ἐπαινεῖν μόνον· χρήματα γὰρ οὐκ ἔχω· ὥς δὲ προθύμως τοῦτο δρῶ, ἐάν τις μοι δοκῇ εὖ λέγειν, εὖ εἴσῃ ἀντίκα δὴ μάλα, ἐπειδὰν ἀποκρίνη· οἶμαι γὰρ σε εὖ ἐρεῖν.

Respublica 338 A.

Plato

Γλαύκων.

329. εἶναι μὲν γὰρ Γύγην φασι ποιμένα θητεύοντα παρὰ τῷ τότε Λυδίας ἄρχοντι, ὄμβρου δὲ πολλοῦ γενομένου καὶ σεισμοῦ ῥαγῆναί τι τῆς γῆς καὶ γενέσθαι χάσμα κατὰ τὸν τόπον ἧ ἔνεμεν. ἰδόντα δὲ καὶ θαυμάσαντα καταβῆναι καὶ ἰδεῖν ἄλλα τε δὴ μυθολογοῦσι θαυμαστὰ καὶ ἵππον χαλκοῦν κοῖλον, θυρίδας ἔχοντα, καθ' ἃς ἐγκύψαντα ἰδεῖν ἐνόντα νεκρόν, ὥς φαίνεσθαι, μείζω ἢ κατ' ἄνθρωπον· τοῦτον δὲ ἄλλο μὲν οὐδὲν ἔχειν, περὶ δὲ τῇ χειρὶ χρυσοῦν δακτύλιον, ὃν περιελόμενον ἐκβῆναι. συλλόγου δὲ γενομένου τοῖς ποιμέσιν εἰωθότος, ἴν' ἐξαγγέλλοιεν κατὰ μῆνα τῷ βασιλεῖ τὰ περὶ τὰ ποίμνια, ἀφικέσθαι καὶ ἐκείνον ἔχοντα τὸν δακτύλιον. καθήμενον οὖν μετὰ τῶν ἄλλων τυχεῖν τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου περιαγαγόντα πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ εἶσω τῆς χειρός· τούτου δὲ γενομένου ἀφανῇ αὐτὸν γενέσθαι τοῖς παρακαθημένοις, καὶ διαλέγεσθαι ὥς περὶ οἰχομένου. καὶ τὸν θαυμάζειν τε καὶ πάλιν ἐπιψηλαφῶντα τὸν δακτύλιον στρέψαι ἔξω τὴν σφενδόνην, καὶ στρέψαντα φανερόν γενέσθαι. καὶ τοῦτο ἐννοήσαντα ἀποπειράσθαι τοῦ δακτυλίου, εἰ ταύτην ἔχοι τὴν δύναμιν, καὶ αὐτῷ αἰεὶ οὕτω συμβαίνειν, στρέφοντι μὲν εἶσω τὴν σφενδόνην ἀδήλω γίγνεσθαι, ἔξω δὲ δήλῳ. αἰσθόμενον δὲ εὐθὺς διαπράξασθαι τῶν ἀγγέλων γενέσθαι τῶν παρὰ τὸν βασιλέα. ἐλθόντα δὲ καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ πείσαντα, μετ' ἐκείνης ἐπιθέμενον τῷ βασιλεῖ, ἀποκτείνει καὶ τὴν ἀρχὴν κατασχεῖν. εἰ οὖν δύο τοιοῦτω δακτυλίῳ γενοίσθην, καὶ τὸν μὲν ὁ δίκαιος περιθείτο, τὸν δὲ ὁ ἄδικος, οὐδεὶς ἂν γένοιτο οὕτως ἀδαμάντινος, ὃς ἂν μένειεν ἐν τῇ δικαιοσύνῃ καὶ τολμήσειεν ἀπέχεσθαι τῶν ἀλλοτρίων καὶ μὴ ἄπτεσθαι, ἔξδν αὐτῷ καὶ ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἀδεῶς ὃ τι βούλοιο λαμβάνειν, καὶ εἰσιόντι εἰς τὰς οἰκίας συγγίγνεσθαι ὅτῳ βούλοιο καὶ ἀποκτινύναι καὶ ἐκ δεσμῶν λύειν οὔστινας βούλοιο, καὶ τὰλλα πράττειν ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἰσόθεον ὄντα.

330. γίγνεται τοίνυν, ἣν δ' ἐγώ, πόλις, ὡς ἐγῆμαι, ἐπειδὴ τυγχάνει ἡμῶν ἕκαστος οὐκ αὐτάρκης ἀλλὰ πολλῶν ἐνδεής. ἢ τίς οἶε ἀρχὴν ἄλλην πόλιν οἰκίζειν; οὐδεμίαν, ἢ δ' ὅς. οὕτω δὲ ἄρα παραλαμβάνοντες ἄλλος ἄλλον ἐπ' ἄλλου, τὸν δ' ἐπ' ἄλλου χρεῖα, πολλῶν δεόμενοι, πολλοὺς εἰς μίαν οἴκησιν ἀγείραντες κοινωνοὺς τε καὶ βοηθοὺς, ταύτῃ τῇ συνοικίᾳ ἐθέμεθα πόλιν ὄνομα. ἢ γάρ; πάνν μὲν οὖν. μεταδίδωσι δὲ ἄλλος ἄλλῳ, εἴ τι μεταδίδωσιν, ἢ μεταλαμβάνει, οἰόμενος αὐτῷ ἄμεινον εἶναι. πάνν γε. ἴθι δὴ, ἣν δ' ἐγώ, τῷ λόγῳ ἐξ ἀρχῆς ποιῶμεν πόλιν. ποιήσει δὲ αὐτῇ, ὡς ἔοικεν, ἢ ἡμετέρα χρεῖα. πῶς δ' οὐ; ἀλλὰ μὴν πρώτη γε καὶ μεγίστη τῶν χρειῶν ἡ τῆς τροφῆς παρασκευὴ τοῦ εἶναί τε καὶ ζῆν ἔνεκα. παντάπασί γε. δευτέρα δὲ οἰκίσεως, τρίτη δὲ ἐσθήτης καὶ τῶν τοιούτων. ἔστι ταῦτα. φέρε δὴ; ἣν δ' ἐγώ, πῶς ἢ πόλις ἀρκέσει ἐπὶ τοσαύτην παρασκευήν; ἄλλο τι γεωργὸς μὲν εἰς, ὁ δὲ οἰκοδόμος, ἄλλος δέ τις ὑφάντης; ἢ καὶ σκυτοτόμον αὐτόσε προσθήσομεν ἢ τιν' ἄλλον τῶν περὶ τὸ σῶμα θεραπευτήν; πάνν γε. εἴη δ' ἂν ἢ γε ἀναγκαιοτάτη πόλις ἐκ τεττάρων ἢ πέντε ἀνδρῶν. φαίνεται. ἀλλὰ πλεόνων δὴ, ὦ Ἀδείμαντε, δεῖ πολιτῶν ἢ τεττάρων ἐπὶ τὰς παρασκευὰς ὧν ἐλέγομεν. ὁ γὰρ γεωργός, ὡς ἔοικεν, οὐκ αὐτὸς ποιήσεται ἑαυτῷ τὸ ἄροτρον, εἰ μέλλει καλὸν εἶναι, οὐδὲ σμινύην, οὐδὲ τᾶλλα ὄργανα, ὅσα περὶ γεωργίαν. οὐδ' αὖ ὁ οἰκοδόμος· πολλῶν δὲ καὶ τούτῳ δεῖ. ὡσαύτως δ' ὁ ὑφάντης τε καὶ ὁ σκυτοτόμος. ἀληθῆ. ἄρ' οὖν, ὦ Ἀδείμαντε, ἥδη ἡμῖν ἠϋξῆται ἢ πόλις, ὥστ' εἶναι τελέα; ἴσως. ποῦ οὖν ἂν ποτε ἐν αὐτῇ εἴη ἢ τε δικαιοσύνη καὶ ἢ ἀδικία; καὶ τίνι ἅμα ἐγγενομένη ὧν ἐσκέμεθα; ἐγὼ μὲν, ἔφη, οὐκ ἐννοῶ, ὦ Σώκρατες, εἰ μὴ που ἐν αὐτῶν τούτων χρεῖα τινὲ τῇ πρὸς ἀλλήλους. ἀλλ' ἴσως, ἣν δ' ἐγώ, καλῶς λέγεις· καὶ σκεπτέον γε καὶ οὐκ ἀποκνητέον.

Respublica 369 B.

Plato

Σωκράτης. Ἀδείμαντος.

331. τίς οὖν ἡ παιδεία; ἡ χαλεπὸν εὐρεῖν βελτίῳ τῆς ὑπὸ τοῦ πολλοῦ χρόνου ἡϋρημένης; ἔστι δέ που ἡ μὲν ἐπὶ σώμασι γυμναστική, ἡ δ' ἐπὶ ψυχῇ μουσική. ἔστι γάρ. ἀρ' οὖν οὐ μουσικῇ πρότερον ἀρξόμεθα παιδεύοντες ἢ γυμναστικῇ; πῶς δ' οὐ; μουσικῆς δ', εἶπον, τίθης λόγοις, ἢ οὐ; ἔγωγε. λόγων δὲ διττὸν εἶδος, τὸ μὲν ἀληθές, ψεῦδος δ' ἕτερόν; ναί. παιδευτέον δ' ἐν ἀμφοτέροις, πρότερον δ' ἐν τοῖς ψευδέσιν; οὐ μανθάνω, ἔφη, πῶς λέγεις. οὐ μανθάνεις, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι πρῶτον τοῖς παιδίοις μύθους λέγομεν; τοῦτο δέ που, ὡς τὸ ὅλον εἰπεῖν, ψεῦδος, ἐν δὲ καὶ ἀληθῇ. πρότερον δὲ μύθοις πρὸς τὰ παιδία ἢ γυμνασίοις χρώμεθα. ἔστι ταῦτα. τοῦτο δὴ ἔλεγον, ὅτι μουσικῆς πρότερον ἀπτεόν ἢ γυμναστικῆς. ὀρθῶς, ἔφη. οὐκοῦν οὕτ' ὅτι ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον, ἄλλως τε καὶ νέῳ καὶ ἀπαλῷ ὄψου; μάλιστα γὰρ δὴ τότε πλάττεται καὶ ἐνδύεται τύπος, ὃν ἂν τις βούληται ἐνσημῖναι ἐκάστω. *Respublica* 376 E.

332. οὐκ ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ἀποδεκτέον οὔτε Ὀμήρου οὔτ' ἄλλου ποιητοῦ ταύτην τὴν ἁμαρτίαν περὶ τοὺς θεοὺς ἀνοήτως ἁμαρτάνοντος καὶ λέγοντος, ὡς δοιοὶ πίθου

κατακείται ἐν Διὸς οὐδαι

κηρῶν ἔμπλειοι, ὁ μὲν ἐσθλῶν, αὐτὰρ ὁ δειλῶν·

οὐδ' αἶψά, ὡς Αἰσχύλος λέγει, ἑατέον ἀκούειν τοὺς νέους, οἱ

θεὸς μὲν αἰτίαν φύει βροτοῖς,

ὅταν κακῶσαι δῶμα παμπήδην θέλῃ.

ἀλλ' ἐάν τις ποιῇ ἐν οἷς ταῦτα τὰ ἱαμβεῖα ἔνεστι, τὰ τῆς Νιόβης πάθῃ ἢ τὰ Πελοπιδῶν ἢ τὰ Τρωϊκὰ ἢ τι ἄλλο τῶν τοιούτων, ἢ οὐ θεοῦ ἔργα ἑατέον αὐτὰ λέγειν, ἢ εἰ θεοῦ, ἐξευρετέον αὐτοῖς σχεδὸν ὃν νῦν ἡμεῖς λόγον ζητοῦμεν, καὶ λεκτέον, ὡς ὁ μὲν θεὸς δίκαιά τε καὶ ἀγαθὰ εἰργάζετο, οἱ δὲ ὠνίναντο κολαζόμενοι· κακῶν δὲ αἴτιον φάναι θεόν τινι γίγνεσθαι ἀγαθὸν ὄντα, διαμαχητέον παντὶ τρόπῳ μήτε τινὰ λέγειν ταῦτα ἐν τῇ αὐτοῦ πόλει, εἰ μέλλει εὐνομήσεσθαι, μήτε τινὰ ἀκούειν. *id.* 379 C.

333. ὄρα δὴ, εἶπον ἐγώ, εἰ τοῖόνδε τινὰ τρόπον δεῖ αὐτοὺς ζῆν τε καὶ οἰκεῖν, εἰ μέλλουσι τοιοῦτοι ἔσεσθαι· πρῶτον μὲν οὐσίαν κεκτημένον μηδεμίαν μηδένα ἰδίαν, ἂν μὴ πᾶσα ἀνάγκη· ἔπειτα οἴκησιν καὶ ταμιεῖον μηδενὶ εἶναι μηδὲν τοιοῦτον, εἰς δ' οὐ πᾶς ὁ βουλόμενος εἴσεισι· τὰ δ' ἐπιτήδεια, ὅσων δέονται ἄνδρες ἀθληταὶ πολέμου σῶφρονές τε καὶ ἀνδρεῖοι, ταξαμένους παρὰ τῶν ἄλλων πολιτῶν δέχεσθαι μισθὸν τῆς φυλακῆς τοσοῦτον, ὅσον μήτε περιεῖναι αὐτοῖς εἰς τὸν ἐνιαυτὸν μήτε ἐνδεῖν· φοιτῶντας δὲ εἰς συσσίτια, ὥσπερ ἐστρατοπεδευμένους, κοινῇ ζῆν· χρυσίον δὲ καὶ ἀργύριον εἰπεῖν αὐτοῖς ὅτι θεῖον παρὰ θεῶν αἰεὶ ἐν τῇ ψυχῇ ἔχουσι καὶ οὐδὲν προσδέονται τοῦ ἀνθρωπείου, οὐδὲ ὅσια τὴν ἐκείνου κτῆσιν τῇ τοῦ θνητοῦ χρυσοῦ κτήσει συμμιγνύντας μιαίνειν, διότι πολλὰ καὶ ἀνόσια περὶ τὸ τῶν πολλῶν νόμισμα γέγονε, τὸ παρ' ἐκείνοις δὲ ἀκήρατον· ἀλλὰ μόνοις αὐτοῖς τῶν ἐν τῇ πόλει μεταχειρίζεσθαι καὶ ἄπτεσθαι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου οὐ θέμις, οὐδ' ὑπὸ τὸν αὐτὸν ὄροφον ἵεναι οὐδὲ περιάψασθαι οὐδὲ πίνειν ἐξ ἀργύρου ἢ χρυσοῦ. καὶ οὕτω μὲν σφάζοιτό τ' ἂν καὶ σφάζοιεν τὴν πόλιν· ὁπότε δ' αὐτοὶ γῆν τε ἰδίαν καὶ οἰκίας καὶ νομίσματα κτήσονται, οἰκονόμοι μὲν καὶ γεωργοὶ ἀντὶ φυλάκων ἔσονται, δεσπότες δ' ἐχθροὶ ἀντὶ συμμάχων τῶν ἄλλων πολιτῶν γενήσονται, μισοῦντες δὲ δὴ καὶ μισούμενοι καὶ ἐπιβουλεύοντες καὶ ἐπιβουλευόμενοι διάξουσι πάντα τὸν βίον, πολὺ πλείω καὶ μᾶλλον δεδιότες τοὺς ἔνδον ἢ τοὺς ἔξωθεν πολεμίους, θέοντες ἤδη τότε ἐγγύτατα ὀλέθρου αὐτοὶ τε καὶ ἡ ἄλλη πόλις. τούτων οὖν πάντων ἕνεκα, ἦν δ' ἐγώ, φῶμεν οὕτω δεῖν κατεσκευάσθαι τοὺς φύλακας οἰκισέως τε πέρι καὶ τῶν ἄλλων, καὶ ταῦτα νομοθετήσωμεν, ἢ μή; πάνν γε, ἦ δ' ὅς ὁ Γλαύκων.

Respublica 416 D.

334. τί δὲ δὴ; ἔφη· ἦν σὺ πόλιν οἰκίζεις, οὐχ Ἑλληνὶς ἔσται; δεῖ γ' αὐτήν, ἔφη. οὐκοῦν καὶ ἀγαθοὶ τε καὶ ἡμέροι ἔσονται; σφόδρα γε. ἀλλ' οὐ φιλέλληνες; οὐδὲ οἰκείαν τὴν Ἑλλάδα ἡγήσονται, οὐδὲ κοινωνήσουσιν ὧν περ οἱ ἄλλοι ἱερῶν; καὶ σφόδρα γε. οὐκοῦν τὴν πρὸς τοὺς Ἑλλήνας διαφοράν, ὥς οἰκείους, στάσιν ἡγήσονται καὶ οὐδὲ ὀνομάσουσι πόλεμον; οὐ γάρ. καὶ ὥς διαλλαγησόμενοι ἄρα διοίσονται; πάννυ μὲν οὖν. εὐμενῶς δὴ σωφρονιούσιν, οὐκ ἐπὶ δουλείᾳ κολάζοντες οὐδ' ἐπ' ὀλέθρῳ, σωφρονιστὰς ὄντες, οὐ πολέμιοι. οὕτως, ἔφη. οὐδ' ἄρα τὴν Ἑλλάδα Ἑλληνες ὄντες κερῶσιν, οὐδὲ οἰκήσεις ἐμπρήσουσιν οὐδὲ ὁμολογήσουσιν ἐν ἐκάστη πόλει πάντας ἐχθροὺς αὐτοῖς εἶναι, καὶ ἀνδρας καὶ γυναῖκας καὶ παῖδας, ἀλλ' ὀλίγους αἰεὶ ἐχθροὺς τοὺς αἰτίους τῆς διαφορᾶς. καὶ διὰ ταῦτα πάντα οὔτε τὴν γῆν ἐθελήσουσι κείρειν αὐτῶν, ὥς φίλων τῶν πολλῶν, οὔτε οἰκίας ἀνατρέπειν· ἀλλὰ μέχρι τούτου ποιήσονται τὴν διαφοράν, μέχρι οὗ ἂν οἱ αἵτιοι ἀναγκασθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀναιτίων ἀλγοῦντων δοῦναι δίκην.

Respublica 471 A.

Ἀδείμαντος.

335. καὶ ὁ Ἀδείμαντος, ὦ Σώκρατες, ἔφη, πρὸς μὲν ταῦτά σοι οὐδεὶς ἂν οἶός τ' εἶη ἀντειπεῖν· ἀλλὰ γὰρ τοιόνδε τι πάσχουσιν οἱ ἀκούοντες ἐκάστοτε ἃ νῦν λέγεις· ἡγοῦνται δι' ἀπειρίαν τοῦ ἐρωτᾶν τε καὶ ἀποκρίνεσθαι ὑπὸ τοῦ λόγου παρ' ἑκάστον τὸ ἐρώτημα σμικρὸν παραγόμενοι, ἄθροισθέντων τῶν σμικρῶν ἐπὶ τελευτῆς τῶν λόγων μέγα τὸ σφάλμα καὶ ἐναντίον τοῖς πρώτοις ἀναφαίνεσθαι, καὶ ὥσπερ ὑπὸ τῶν πεττεῦν δεινῶν οἱ μὴ τελευτῶντες ἀποκλείονται καὶ οὐκ ἔχουσιν ὅ τι φέρωσιν, οὔτω καὶ σφεῖς τελευτῶντες ἀποκλείεσθαι καὶ οὐκ ἔχειν ὅ τι λέγωσιν ὑπὸ πεττείας αὖ ταύτης τινὸς ἐτέρας, οὐκ ἐν ψήφοις ἀλλ' ἐν λόγοις.

id. 487 B.

336. τίνα δὴ οὖν, ἦν δ' ἐγώ, οὗτοι τρόπον οἰκοῦσι; καὶ ποία τις ἢ τοιαύτη αὖ πολιτεία; δῆλον γάρ, ὅτι ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ δημοκρατικός τις ἀναφανήσεται. δῆλον, ἔφη. οὐκοῦν πρῶτον μὲν δὴ ἐλεύθεροι, καὶ ἐλευθερίας ἡ πόλις μεστή καὶ παρρησίας γίγνεται, καὶ ἐξουσία ἐν αὐτῇ ποιεῖν ὃ τι τις βούλεται; λέγεται γε δὴ, ἔφη. ὅπου δέ γε ἐξουσία, δῆλον ὅτι ἰδίαν ἕκαστος ἂν κατασκευῇ τοῦ αὐτοῦ βίου κατασκευάζοιτο ἐν αὐτῇ, ἣτις ἕκαστον ἀρέσκοι. δῆλον. παντοδαποὶ δὴ ἂν, οἶμαι, ἐν ταύτῃ τῇ πολιτείᾳ μάλιστ' ἐγγίγνοιτο ἄνθρωποι. πῶς γὰρ οὐ; κινδυνεύει, ἦν δ' ἐγώ, καλλίστη αὕτη τῶν πολιτειῶν εἶναι. ὥσπερ ἱμάτιον ποικίλον πᾶσιν ἄνθεσι πεποικιλμένον, οὕτω καὶ αὕτη πᾶσιν ἡθεσι πεποικιλμένη καλλίστη ἂν φαίνοιτο. καὶ ἴσως μὲν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ταύτην, ὥσπερ οἱ παῖδες τε καὶ αἱ γυναῖκες τὰ ποικίλα θεώμενοι, καλλίστην ἂν πολλοὶ κρίνειαν.

Respublica 557 B.

337. οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ διαζῇ τὸ καθ' ἡμέραν οὕτω χαριζόμενος τῇ προσπιπτούσῃ ἐπιθυμίᾳ, τοτὲ μὲν μεθύων αἰσθῆς δὲ ὑδροποτῶν, τοτὲ δ' αὖ γυμναζόμενος ἔστι δ' ὅτε ἀργῶν καὶ πάντων ἀμελῶν, τοτὲ δ' ὡς ἐν φιλοσοφίᾳ διατρίβων. πολλάκις δὲ πολιτεύεται, καὶ ἀναπηδῶν ὃ τι ἂν τύχη λέγει τε καὶ πράττει. καὶ ποτὲ τινας πολεμικοὺς ζηλώσῃ, ταύτῃ φέρεται, ἢ χρηματιστικούς, ἐπὶ τοῦτ' αὖ. καὶ οὔτε τις τάξις οὔτε ἀνάγκη ἔνεστιν αὐτοῦ τῷ βίῳ, ἀλλ' ἡδύν τε δὴ καὶ ἐλευθέριον καὶ μακάριον καλῶν τὸν βίον τοῦτον χρήται αὐτῷ διὰ παντός. παντάπασιν, ἦ δ' ὅς, διελέλυθας βίον ἰσονομικοῦ τινὸς ἀνδρός. οἶμαι δέ γε, ἦν δ' ἐγώ, καὶ παντοδαπὸν τε καὶ πλείστον ἡθῶν μεστόν, καὶ τὸν καλόν τε καὶ ποικίλον, ὥσπερ τὴν δημοκρατουμένην πόλιν, τοῦτον τὸν ἄνδρα εἶναι. ὃν πολλοὶ ἂν καὶ πολλὰι ζηλώσειαν τοῦ βίου.

id. 561 C.

Plato

Σωκράτης. Γλαύκων.

338. οὐκοῦν ὃ γε νοῦν ἔχων πάντα τὰ αὐτοῦ εἰς τοῦτο συντείνας βιώσεται, πρῶτον μὲν τὰ μαθήματα τιμῶν, ἃ τοιαύτην αὐτοῦ τὴν ψυχὴν ἀπεργάσεται, τὰ δὲ ἄλλ' ἀτιμάζων; δῆλον, ἔφη. ἔπειτα δ', εἶπον, τὴν τοῦ σώματος ἕξιν καὶ τροφὴν οὐχ ὅπως τῇ θηριώδει καὶ ἀλόγῳ ἡδονῇ ἐπιτρέψας ἐνταῦθα τετραμμένος ζήσει, ἀλλ' οὐδὲ πρὸς ὑγίειαν βλέπων, οὐδὲ τοῦτο πρεσβεύων ὅπως ἰσχυρὸς ἢ ὑγιὴς ἢ καλὸς ἔσται, ἐὰν μὴ καὶ σωφρονήσῃν μῆλλ' ἀπ' αὐτῶν, ἀλλ' αἰεὶ τὴν ἐν τῷ σώματι ἁρμονίαν τῆς ἐν τῇ ψυχῇ ἕνεκα συμφωνίας ἁρμοττόμενος φανείται. παντάπασιν μὲν οἶν, ἔφη, ἕανπερ μέλλῃ τῇ ἀληθείᾳ μουσικὸς εἶναι. οὐκοῦν, εἶπον, καὶ τὴν ἐν τῇ τῶν χρημάτων κτήσει σύνταξιν τε καὶ συμφωνίαν; καὶ τὸν ὄγκον τοῦ πλήθους οὐκ ἐκπληττόμενος ὑπὸ τῶν πολλῶν μακαρισμοῦ ἄπειρον αὐξήσει, ἀπέραντα κακὰ ἔχων; οὐκ οἶομαι, ἔφη. ἀλλ' ἀποβλέπων γε, εἶπον, πρὸς τὴν ἐν αὐτῷ πολιτείαν, καὶ φυλάττων μὴ τι παρακινήσῃ αὐτοῦ τῶν ἐκεῖ διὰ πλήθος οὐσίας ἢ δι' ὀλιγότητα, οὕτω κυβερνῶν προσθήσει καὶ ἀναλώσει τῆς οὐσίας καθ' ὅσον ἂν οἶός τ' ᾖ. κομιδῇ μὲν οἶν, ἔφη. ἀλλὰ μὴν καὶ τιμὰς γε, εἰς ταῦτόν ἀποβλέπων, τῶν μὲν μεθέξει καὶ γεύσεται ἐκόν, ὥς ἂν ἡγῇται ἀμείνω αὐτὸν ποιήσῃν, ὥς δ' ἂν λύσειν τὴν ὑπάρχουσαν ἕξιν, φεύξεται ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ. οὐκ ἄρα, ἔφη, τὰ γε πολιτικὰ ἐθελήσει πράττειν, ἕανπερ τοῦτου κήδηται. ἰὴ τὸν κύνα, ἦν δ' ἐγώ, ἔν γε τῇ ἑαυτοῦ πόλει καὶ μάλα, οὐ μέντοι ἴσως ἔν γε τῇ πατρίδι, ἐὰν μὴ θείᾳ τις συμβῇ τύχη. μανθάνω, ἔφη· ἐν ᾗ νῦν δὴ διήλθομεν οἰκίζοντες πόλει λέγεις, τῇ ἐν λόγοις κειμένῃ, ἐπεὶ γῆς γε οὐδαμοῦ οἶμαι αὐτὴν εἶναι. ἀλλ', ἦν δ' ἐγώ, ἐν οὐρανῷ ἴσως παράδειγμα ἀνάκειται τῷ βουλομένῳ ὁρᾶν καὶ ὁρῶντι ἑαυτὸν κατοικίζειν. διαφέρει δὲ οὐδὲν εἴτε πον ἔστιν εἴτε ἔσται· τὰ γὰρ ταύτης μόνης ἂν πράξειεν, ἄλλης δὲ οὐδεμιᾶς. εἰκὸς γ', ἔφη.

Respublica 591 c.

Plato

Σωκράτης.

339. ὅτι μὲν τοίνυν ἀθάνατον ψυχή, καὶ ὁ ἄρτι λόγος καὶ οἱ ἄλλοι ἀναγκάσειαν ἄν· οἷον δ' ἐστὶ τῇ ἀληθείᾳ, οὐ λελωβημένον δεῖ αὐτὸ θεάσασθαι ὑπὸ τε τῆς τοῦ σώματος κοινωνίας καὶ ἄλλων κακῶν, ὥσπερ νῦν ἡμεῖς θεώμεθα, ἀλλ' οἷόν ἐστι καθαρὸν γιγνόμενον, τοιοῦτον ἱκανῶς λογισμῷ διαθεατέον· τεθεάμεθα μέντοι διακείμενον αὐτό, ὥσπερ οἱ τὸν θαλάττιον Γλαῦκον ὀρώντες οὐκ ἂν ἔτι ῥαδίως αὐτοῦ ἴδοιεν τὴν ἀρχαίαν φύσιν, ὑπὸ τοῦ τὰ τε παλαιὰ τοῦ σώματος μέρη τὰ μὲν ἐκκεκλάσθαι, τὰ δὲ συντετρίφθαι καὶ πάντως λελωβῆσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἄλλα δὲ προσπεφυκέναι, ὅστρεά τε καὶ φυκία καὶ πέτρας, ὥστε παντὶ μᾶλλον θηρίῳ εἰκέναι ἢ οἷος ἦν φύσει· οὕτω καὶ τὴν ψυχὴν ἡμεῖς θεώμεθα διακειμένην ὑπὸ μυρίων κακῶν.

Respublica 611 B.

Σωκράτης. Γλαῦκον.

340. οὕτως ἄρα ὑποληπτέον περὶ τοῦ δικαίου ἀνδρός, ἐάν τ' ἐν πειρίᾳ γίγνηται ἐάν τ' ἐν νόσοις ἢ τινι ἄλλῃ τῶν δοκούτων κακῶν, ὡς τούτῳ ταῦτα εἰς ἀγαθόν τι τελευτήσῃ ζῶντι ἢ καὶ ἀποθανόντι. οὐ γὰρ δὴ ὑπὸ γε θεῶν ποτὲ ἀμελεῖται ὃς ἂν προθυμῆσθαι ἐθέλῃ δίκαιος γίγνεσθαι καὶ ἐπιτηδεύων ἀρετὴν εἰς ὅσον δυνατὸν ἀνθρώπῳ ὁμοιοῦσθαι θεῷ. εἰκὸς γ', ἔφη, τὸν τοιοῦτον μὴ ἀμελεῖσθαι ὑπὸ τοῦ ὁμοίου. οὐκοῦν περὶ τοῦ ἀδίκου τὰναντία τούτων δεῖ διανοεῖσθαι; σφόδρα γε. τὰ μὲν δὴ παρὰ θεῶν τοιαῦτ' ἂν εἴη νικητήρια τῷ δικαίῳ. κατὰ γοῦν ἐμὴν δόξαν, ἔφη. τί δέ, ἦν δ' ἐγώ, παρ' ἀνθρώπων; ἂρ' οὐχ ὧδε ἔχει, εἰ δεῖ τὸ ὄν τιθέναι; οὐχ οἱ μὲν δεινοί τε καὶ ἄδικοι δρῶσιν ὅπερ οἱ δρομῆς, ὅσοι ἂν θέωσιν εὖ ἀπὸ τῶν κάτω, ἀπὸ δὲ τῶν ἄνω μή; τὸ μὲν πρῶτον ὀξέως ἀποπηδῶσι, τελευτῶντες δὲ καταγέλαστοι γίνονται, τὰ ὅτα ἐπὶ τῶν ὤμων ἔχοντες καὶ ἀστεφάνωτοι ἀποτρέχοντες. οἱ δὲ τῇ ἀληθείᾳ δρομικοὶ εἰς τέλος ἐλθόντες τὰ τε ἄθλα λαμβάνουσι καὶ στεφανοῦνται.

id. 613 A.

Σωκράτης.

341. ὁ μὲν δὴ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς ἐλαύνων πτηνὸν ἄρμα πρῶτος πορεύεται, διακοσμῶν πάντα καὶ ἐπιμελούμενος· τῷ δ' ἔπεται στρατιὰ θεῶν τε καὶ δαιμόνων κατὰ ἑνδεκα μέρη κεκοσμημένη· μένει γὰρ Ἑστία ἐν θεῶν οἴκῳ μόνη· τῶν δὲ ἄλλων ὅσοι ἐν τῷ τῶν δώδεκα ἀριθμῷ τεταγμένοι θεοὶ ἄρχοντες ἡγοῦνται κατὰ τάξιν ἣν ἕκαστος ἐτάχθη. πολλαὶ μὲν οὖν καὶ μακάριαι θεαὶ τε καὶ διέξοδοι ἐντὸς οὐρανοῦ, ὥς θεῶν γένος εὐδαιμόνων ἐπιστρέφεται, πρᾶττων ἕκαστος αὐτῶν τὸ αὐτοῦ. ἔπεται δὲ ὁ αἰὲ ἐθέλων τε καὶ δυνάμενος· φθόνος γὰρ ἔξω θείου χοροῦ ἴσταται. ὅταν δὲ δὴ πρὸς daίτα καὶ ἐπὶ θοίνην ἴωσιν, ἄκραν ὑπὸ τὴν ὑπουράνιον ἀψίδα πορεύονται. τὰ μὲν οὖν θεῶν ὀχήματα ἰσορρόπως εὐήνια ὄντα ῥαδίως πορεύεται, τὰ δὲ ἄλλα μόγισ' βρίθει γὰρ ὁ τῆς κάκης ἵππος μετέχων, ἐπὶ τὴν γῆν ῥέπων τε καὶ βαρύνων, ᾧ μὴ καλῶς ἢ τεθραμμένος τῶν ἡνιόχων. ἐνθα δὴ πόνος τε καὶ ἀγὼν ἔσχατος ψυχῇ πρόκειται. αἱ μὲν γὰρ ἀθάνατοι καλούμεναι, ἡνίκ' ἂν πρὸς ἀκρῷ γένωνται, ἔξω πορευθεῖσαι ἔστησαν ἐπὶ τῷ τοῦ οὐρανοῦ νώτῳ, στάσας δὲ αὐτὰς περιάγει ἡ περιφορά, αἱ δὲ θεωροῦσι τὰ ἔξω τοῦ οὐρανοῦ. τὸν δὲ ὑπερουράνιον τόπον οὔτε τις ὑμνησέ πω τῶν τῇδε ποιητῆς οὔτε ποθ' ὑμνήσει κατ' ἀξίαν.

Phaedrus 246 E.

Σωκράτης.

342. βασιλέως δ' αὖ τότε ὄντος Αἰγύπτου ὅλης Θαμοῦ περὶ τὴν μεγάλην πόλιν τοῦ ἄνω τόπου, ἣν οἱ Ἕλληνες Αἰγυπτίας Θήβας καλοῦσι, παρὰ τοῦτον ἔλθων ὁ Θεῦθ τὰς τέχνας ἀπέδειξε, καὶ ἔφη δεῖν διαδοθῆναι τοῖς ἄλλοις Αἰγυπτίοις. ὁ δὲ ἤρετο, ἦντινα ἐκάστη ἔχοι ὠφέλειαν. διεξιόντος δέ, ὅ τι καλῶς ἢ μὴ καλῶς δοκοίη λέγειν, τὸ μὲν ἔψεγε, τὸ δ' ἐπῆναι. πολλὰ μὲν δὴ περὶ ἐκάστης τῆς τέχνης ἐπ' ἀμφοτέρω Θαμοῦν τῷ Θεῦθ λέγεται ἀποφῆναι, ἃ λόγος πολὺς ἂν εἴη διελθεῖν· ἐπειδὴ δὲ ἐπὶ τοῖς γράμμασιν ἦν, “τοῦτο δέ, ὦ βασιλεῦ, τὸ μάθημα,” ἔφη ὁ Θεῦθ, “σοφωτέρους Αἰγυπτίους καὶ μνημονικωτέρους παρέξει· μνήμης τε γὰρ καὶ σοφίας φάρμακον ἡρέθη.” ὁ δ' εἶπεν· “ὦ τεχνικώτατε Θεῦθ, ἄλλος μὲν τεκεῖν δυνατὸς τὰ τῆς τέχνης, ἄλλος δὲ κρίναι, τίν' ἔχει μοῖραν βλάβης τε καὶ ὠφελείας τοῖς μέλλουσι χρῆσθαι. καὶ νῦν σύ, πατὴρ ὢν γραμμάτων, δι' εὐνοίαν τοῦναντίον εἶπες ἢ ἔστι. τοῦτο γὰρ τῶν μαθόντων λήθην μὲν ἐν ψυχαῖς παρέξει μνήμης ἀμελετησίᾳ, ἅτε διὰ πίστιν γραφῆς ἔξωθεν ὑπ' ἄλλοτρίων τύπων, οὐκ ἔνδοθεν αὐτοὺς ὑφ' αὐτῶν ἀναμιμνησκομένους. οὐκοῦν μνήμης ἀλλ' ὑπομνήσεως φάρμακον ἡῖρες. σοφίας δὲ τοῖς μαθηταῖς δόξαν, οὐκ ἀλήθειαν πορίζεις· πολυήκοοι γάρ σοι γενόμενοι ἄνευ διδαχῆς, πολυγνώμονες εἶναι δόξουσιν, ἀγνώμονες ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος ὄντες καὶ χαλεποὶ συνεῖναι, δοξόσοφοι γεγονότες ἀντὶ σοφῶν.”

Phaedrus 274 D.

Θεόδωρος. Σωκράτης.

343. ΘΕΟ. πῶς τοῦτο λέγεις, ὦ Σώκρατες ;

ΣΩ. ὥσπερ καὶ Θαλῆν ἀστρονομούντα, ὃ Θεόδωρε, καὶ ἄνω βλέποντα, πέσοντα εἰς φρέαρ, Θράττά τις ἐμμελῆς καὶ χαρίεσσα θεραπαινὶς ἀποσκῶψαι λέγεται, ὥς τὰ μὲν ἐν οὐρανῷ προθυμοῖτο εἰδέναι, τὰ δ' ἐμπροσθεν αὐτοῦ καὶ παρὰ πόδας λανθάνει αὐτόν. ταῦτόν δὲ ἀρκεῖ σκῶμμα ἐπὶ πάντας, ὅσοι ἐν φιλοσοφίᾳ διάγουσι. τῷ γὰρ ὄντι τὸν τοιοῦτον ὁ μὲν πλησίον καὶ ὁ γείτων λέληθεν, οὐ μόνον ὃ τι πράττει, ἀλλ' ὀλίγου καὶ εἰ ἄνθρωπός ἐστιν ἢ τι ἄλλο θρέμμα· τί δέ ποτ' ἐστὶν ἄνθρωπος καὶ τί τῇ τοιαύτῃ φύσει προσήκει διάφορον τῶν ἄλλων ποιεῖν ἢ πάσχειν, ζητεῖ τε καὶ πράγματ' ἔχει διερευνώμενος. μανθάνεις γάρ που, ὦ Θεόδωρε. ἢ οὐ ;

ΘΕΟ. ἔγωγε· καὶ ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. τοιγάρτοι, ὦ φίλε, ἰδίᾳ τε συγγιγνόμενος ὁ τοιοῦτος ἐκάστῳ καὶ δημοσίᾳ, ὅπερ ἀρχόμενος ἔλεγον, ὅταν ἐν δικαστηρίῳ ἢ που ἄλλοθι ἀναγκασθῇ περὶ τῶν παρὰ πόδας καὶ τῶν ἐν ὀφθαλμοῖς διαλέγεσθαι, γέλωτα παρέχει οὐ μόνον Θράτταις ἀλλὰ καὶ τῷ ἄλλῳ ὄχλῳ, εἰς φρέατά τε καὶ πᾶσαν ἀπορίαν ἐμπίπτων ὑπὸ ἀπειρίας, καὶ ἢ ἀσχημοσύνη δεινῇ, δόξαν ἀβελτερίας παρεχομένη. ἐν τε γὰρ ταῖς λαιδορίαις ἴδιον ἔχει οὐδὲν οὐδένα λαιδορεῖν, αἶτ' οὐκ εἰδὼς κακὸν οὐδὲν οὐδενὸς ἐκ τοῦ μὴ μεμελητηκέναι· ἀπορῶν οὖν γελοῖος φαίνεται· ἐν τε τοῖς ἐπαίνοις καὶ ταῖς τῶν ἄλλων μεγαλαυχίαις, οὐ προσποιήτως ἀλλὰ τῷ ὄντι γελῶν ἐνδηλος γιγνόμενος ληρώδης δοκεῖ εἶναι.

Theaetetus 174 A.

Demosthenes

344. Δημοσθένης γὰρ οὐμὸς πατήρ, ὃ ἄνδρες δικασταί, κατέλιπεν οὐσίαν μὲν σχεδὸν τεττάρων καὶ δέκα ταλάντων, ἐμὲ δ' ἔπτ' ἐτῶν ὄντα καὶ τὴν ἀδελφὴν πέντε, ἔτι δὲ τὴν ἡμετέραν μητέρα πεντήκοντα μνᾶς εἰς τὸν οἶκον εἰσενηνεγμένην. βουλευσάμενος δὲ περὶ ἡμῶν, ὅτ' ἔμελλε τελευτᾶν, ἅπαντα ταῦτα ἐνεχείρισεν Ἀφόβῳ τε τούτῳ καὶ Δημοφῶντι τῷ Δήμωνος νιέῃ, τούτοις μὲν ἀδελφιδοῖν ὄντοις, τῷ μὲν ἐξ ἀδελφοῦ, τῷ δ' ἐξ ἀδελφῆς γεγονότοις, ἔτι δὲ Θηριππίδῃ τῷ Παιανιεῖ, γένει μὲν οὐδὲν προσήκοντι, φίλῳ δ' ἐκ παιδὸς ὑπάρχοντι. κἀκείνῳ μὲν ἔδωκεν ἐκ τῶν ἐμῶν ἐβδομήκοντα μνᾶς καρπώσασθαι τοσοῦτον χρόνον, ἕως ἐγὼ ἀνὴρ εἶναι δοκιμασθείην, ὅπως μὴ δι' ἐπιθυμίαν χρημάτων χεῖρόν τι τῶν ἐμῶν διοικήσειε· Δημοφῶντι δὲ τὴν ἐμὴν ἀδελφὴν καὶ δύο τάλαντα εὐθὺς ἔδωκεν ἔχειν, αὐτῷ δὲ τούτῳ τὴν μητέρα τὴν ἡμετέραν καὶ προῖκα ὀγδοήκοντα μνᾶς, καὶ τῇ οἰκίᾳ καὶ σκεύεσι χρῆσθαι τοῖς ἐμοῖς, ἡγούμενος, καὶ τούτους ἔτι οἰκειότερους εἶ μοι ποιήσειεν, οὐκ ἂν χεῖρόν με ἐπιτροπευθῆναι ταύτης τῆς οἰκειότητός μοι προσγενομένης. λαβόντες δ' οὗτοι ταῦτα πρῶτον σφίσιν αὐτοῖς καὶ τὴν ἄλλην οὐσίαν ἅπασαν διαχειρίσαντες καὶ δέκα ἔτη ἡμᾶς ἐπιτροπεύσαντες, τὰ μὲν ἄλλα πάντα ἀπεστερήκασιν, τὴν οἰκίαν δὲ καὶ ἀνδράποδα τέτταρα καὶ δέκα καὶ ἀργυρίου μνᾶς τριάκοντα, μάλιστα σύμπαντα ταῦτα εἰς ἐβδομήκοντα μνᾶς παραδεδώκασιν.

c. Arphobum A § 4 (814).

Demosthenes

345. ὑμεῖς τοίνυν καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ βάσανον ἀκριβεστατην πασῶν πίστεων νομίζετε, καὶ ὅπου ἂν δοῦλοι καὶ ἐλεύθεροι παραγένωνται, δέη δ' εὐρεθῆναι τὸ ζητούμενον, οὐ χρήσθε ταῖς τῶν ἐλευθέρων μαρτυρίαις, ἀλλὰ τοὺς δούλους βασανίζοντες οὕτω ζητεῖτε τὴν ἀλήθειαν εὐρεῖν· εἰκότως, ὦ ἄνδρες δικασταί· τῶν μὲν γὰρ μαρτυρησάντων ἤδη τινὲς οὐ τάληθῃ μαρτυρῆσαι ἔδοξαν· τῶν δὲ βασανισθέντων οὐδένες πώποτ' ἐξηλέγχθησαν, ὥς οὐκ ἀληθῇ τὰ ἐκ τῆς βασάνου εἶπον.

c. *Onetorem* A. § 37 (874).

346. ἐπειδὴ τοίνυν εἰς Ἑλλήσποντον ἤλθομεν, καὶ ὁ τε χρόνος ἐξεληλύθει μοι τῆς τριηραρχίας καὶ μισθοὺς οὐκ ἀπεδόθη τοῖς στρατιώταις ἀλλ' ἢ δυοῖν μηνοῖν, ἕτερός τε στρατηγὸς ἦκε Τιμόμαχος καὶ οὗτος διαδόχους οὐκ ἄγων ἐπὶ τὰς ναῦς, ἀθυρήσαντές μοι πολλοὶ τοῦ πληρώματος ὥχοντο ἀπολείποντες τὴν ναῦν, οἱ μὲν εἰς τὴν ἡπειρον στρατευσόμενοι, οἱ δ' εἰς τὰς Θασίων καὶ Μαρωνειτῶν ναῦς, μισθῷ μεγάλῳ πεισθέντες καὶ ἀργύριον πολὺν προλαβόντες, καὶ τὰ μὲν παρ' ἐμοῦ ἐξανηλωμένα ἤδη ὀρώντες, τὰ δὲ τῆς πόλεως ἀμελῇ, τὰ δὲ τῶν συμμάχων ἄπορα, τὰ δὲ τῶν στρατηγῶν ἄπιστα, οὐδὲ διάδοχον ἤκοντα ἐπὶ τὴν ναῦν, παρ' οὗ ἂν τις ἡξιώσεν ὠφεληθῆναι. ὅσῳ γὰρ φιλοτιμούμενος ἄμεινον ἐπληρώσάμην τὴν ναῦν ἐρετῶν ἀγαθῶν, τοσούτῳ μοι πλείστη ἀπόλειψις ἐγένετο τῶν ἄλλων τριηράρχων. τοῖς μὲν γὰρ ἄλλοις, εἰ μὴ τι ἄλλο, οἳ γ' ἐκ καταλόγου ἐλθόντες ἐπὶ τὴν ναῦν παρέμενον τηροῦντες τὴν οἴκαδε σωτηρίαν, ὅποτε αὐτοὺς ἀφήσει ὁ στρατηγός· οἱ δ' ἐμοὶ ναῦται πιστεύοντες αὐτοῖς ἐπὶ τῷ δύνασθαι ἐλαύνειν, ὅπου ἔμελλον ἀργύριον πάλιν πλείστον λήψεσθαι, ἐνταῦθ' ἀπῆσαν, ἡγούμενοι τὴν ἐν τῷ παρόντι εὐπορίαν κρείττω εἶναι αὐτοῖς τοῦ μέλλοντος φόβου, εἴ ποτε ληφθεῖεν ὑπ' ἐμοῦ.

c. *Polyclem* § 14 (1210).

347. χρόνῳ δ' ὕστερον οὐ πολλῷ περιπατοῦντος, ὥσπερ εἰώθη, ἐσπέρας ἐν ἀγορᾷ μου μετὰ Φανοστράτου τοῦ Κηφισιεύς, τῶν ἡλικιωτῶν τινός, παρέρχεται Κτησίας ὁ υἱὸς ὁ τούτου, μεθύων, κατὰ τὸ Λεωκόριον, ἐγγὺς τῶν Πυθοδώρου. κατιδὼν δ' ἡμᾶς καὶ κραυγᾶσας καὶ διαλεχθείς τι πρὸς αὐτὸν οὕτως ὥς ἂν μεθύων, ὥστε μὴ μαθεῖν ὃ τι λέγοι, παρήλθε πρὸς Μελίτην ἄνω· ἔπειτα πολλοὺς τε καὶ ἄλλους ἐξαναστήσας ὁ Κτησίας ἐπορεύετο εἰς τὴν ἀγοράν. καὶ ἡμῖν συμβαίνει ἀναστρέφουσιν ἀπὸ τοῦ Φερρεφαττίου καὶ περιπατοῦσι πάλιν κατ' αὐτό πως τὸ Λεωκόριον εἶναι, καὶ τούτοις περιτυγχάνομεν. ὥς δ' ἀνεμίχθημεν, εἰς μὲν αὐτῶν, ἀγνῶς τις, Φανοστράτῳ προσπίπτει καὶ κατεῖχεν ἐκείνον, Κόνων δ' οὐτοσὶ καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ καὶ ὁ Ἀνδρομένους υἱὸς ἐμοὶ περιπεσόντες τὸ μὲν πρῶτον ἐξέδυσαν, εἴθ' ὑποσκελίσαντες καὶ ῥάξαντες εἰς τὸν βόρβορον οὕτω διέθηκαν ἐναλλόμενοι καὶ ὑβρίζοντες ὥστε τὸ μὲν χεῖλος διακόψαι, τοὺς δ' ὀφθαλμοὺς συγκλείσαι· οὕτω δὲ κακῶς ἔχοντα κατέλιπον ὥστε μήτε ἀναστῆναι μήτε φθέγξασθαι δύνασθαι. κείμενος δ' αὐτῶν ἤκουον πολλὰ καὶ δεινὰ λεγόντων. καὶ τὰ μὲν ἄλλα καὶ βλασφημίαν ἔχει τινά, καὶ ὀνομάζειν ὀκνήσαιμ' ἂν ἐν ὑμῖν ἔνια, ὃ δὲ τῆς ὑβρεῶς ἐστὶ τῆς τούτου σημεῖον καὶ τεκμήριον τοῦ πᾶν τὸ πρᾶγμα ὑπὸ τούτου γεγενῆσθαι, τοῦθ' ὑμῖν ἐρῶ· ἦδε γὰρ τοὺς ἀλεκτρυόνας μιμούμενος τοὺς νενικηκότας, οἱ δὲ κροτεῖν τοῖς ἀγκῶσιν αὐτὸν ἡξίουν ἀντὶ πτερύγων τὰς πλευράς. καὶ μετὰ ταῦτα ἐγὼ μὲν ἀπεκομίσθην ὑπὸ τῶν παρατυχόντων γυμνός, οἱτοὶ δ' ᾤχοντο θοιμάτιον λαβόντες μου. ὥς δ' ἐπὶ τὴν θύραν ἦλθον, κραυγὴ καὶ βοή τῆς μητρὸς καὶ τῶν θεραπαινίδων ἦν, καὶ μόλις ποτὲ εἰς βαλανεῖον ἐνεγκόντες με καὶ περιπλύναντες ἔδειξαν τοῖς ἰατροῖς.

c. Cononem § 7 (1258).

348. ἄξιον τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κακέينو ἐξετάσαι, τί δήποτε, ἂν τᾶλλα πάντα ἢ βουλή καλῶς βουλευῆται καὶ μηδεὶς ἔχῃ μηδὲν ἐγκαλέσαι, τὰς δὲ τριήρεις μὴ ποιήσῃται, τὴν δωρεὰν οὐκ ἔξεστιν αἰτῆσαι. εὐρήσετε γὰρ τοῦτο τὸ ἰσχυρὸν ὑπὲρ τοῦ δήμου κείμενον. οἶμαι γὰρ ἂν μηδένα ἀντειπεῖν ὥς οὐχ ὅσα πώποτε τῇ πόλει γέγονεν ἢ νῦν ἔστιν ἀγαθὰ ἢ θάτερα, ἵνα μηδὲν εἴπω φλαῦρον, ἐκ τῆς τῶν τριήρων τὰ μὲν κτήσεως, τὰ δ' ἀπουσίας γέγονεν. οἷον πολλὰ μὲν ἂν τις ἔχοι λέγειν καὶ παλαιὰ καὶ καινὰ· ἃ δ' οἷν πᾶσι μάλιστ' ἀκοῦσαι γνώριμα, τοῦτο μὲν, εἰ βούλεσθε, οἱ τὰ προπύλαια καὶ τὸν παρθενῶνα οἰκοδομήσαντες ἐκείνοι καὶ τᾶλλα ἀπὸ τῶν βαρβάρων ἱερὰ κοσμήσαντες, ἐφ' οἷς φιλοτιμούμεθα πάντες εἰκότως, ὥστε δήπου τοῦτο ἀκοῇ, ὅτι τὴν πόλιν ἐκλιπόντες καὶ κατακλεισθέντες εἰς Σαλαμίνα, ἐκ τοῦ τριήρεις ἔχειν πάντα μὲν τὰ σφέτερα αὐτῶν καὶ τὴν πόλιν, τῇ ναυμαχίᾳ νικήσαντες, ἔσωσαν, πολλῶν δὲ καὶ μεγάλων ἀγαθῶν τοῖς ἄλλοις Ἑλλησι κατέστησαν αἵτιοι, ὧν οὐδ' ὁ χρόνος τὴν μνήμην ἀφελέσθαι δύναται. εἶεν· ἀλλ' ἐκείνα μὲν ἀρχαῖα καὶ παλαιά. ἀλλ' ἃ πάντες ἐωράκατε, ἴσθ' ὅτι πρῶην Εὐβοεῦσιν ἡμερῶν τριῶν ἐβοηθήσατε καὶ Θηβαίους ὑποσπόνδους ἀπεπέμψατε. ἄρ' οἷν ταῦτ' ἐπράξατ' ἂν οὕτως ὀξέως, εἰ μὴ ναῦς εἴχετε καινὰς ἐν αἷς ἐβοηθήσατε; ἀλλ' οὐκ ἂν ἐδύνασθε. ἄλλα πολλὰ ἔχοι τις ἂν εἰπεῖν ἃ τῇ πόλει γέγονεν ἐκ τοῦ ταύτας κατεσκευάσθαι καλῶς ἀγαθὰ. εἶεν. ἐκ δὲ τοῦ κακῶς πόσα δεινὰ; τὰ μὲν πολλὰ ἐάσω· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Δεκελικοῦ πολέμου (τῶν γὰρ ἀρχαίων ἔν, ὃ πάντες ἐμοῦ μᾶλλον ἐπίστασθε, ὑπομνήσω) πολλῶν καὶ δεινῶν ἀτυχημάτων συμβάντων τῇ πόλει οὐ πρότερον τῷ πολέμῳ παρέστησαν, πρὶν τὸ ναυτικὸν αὐτῶν ἀπώλετο.

c. Androtionem § 12 (596).

Demosthenes

349. καὶ σκέψασθε πρῶτον μὲν εἴ τις ὑμῶν ἑώρακεν ἢ ἀκήκοε πῶποτε παρ' ὁδὸν χαράδραν οὔσαν. οἶμαι γὰρ ἐν πάσῃ τῇ χώρᾳ μηδεμίαν εἶναι· τοῦ γὰρ ἕνεκα, ὃ διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς δημοσίας ἔμελλε βαδιεῖσθαι φερόμενον, τοῦτ' αὖ διὰ τῶν ἰδίων χωρίων χαράδραν ἐποίησέ τις; ἔπειτα τίς ἂν ὑμῶν εἴτ' ἐν ἀγρῷ νῆ Δί' εἴτ' ἐν ἄστει τὸ διὰ τῆς ὁδοῦ ῥέον ὕδωρ εἰς τὸ χωρίον ἢ τὴν οἰκίαν δέξαιτ' ἂν αὐτοῦ; ἀλλ' οὐκ αὐτὸ τούναντίον, κἂν βιάσῃται ποτε, ἀποφράττειν ἅπαντες καὶ παροικοδομεῖν εἰώθαμεν; οὗτος τοίνυν ἀξιοῖ με ἐκ τῆς ὁδοῦ τὸ ὕδωρ εἰσδεξάμενον εἰς τὸ ἑμαυτοῦ χωρίον, ὅταν τὸ τούτου παραλλάξῃ χωρίον, πάλιν εἰς τὴν ὁδὸν ἐξαγαγεῖν. οὐκοῦν πάλιν ὁ μετὰ τοῦτόν μοι γεωργῶν τῶν γειτόνων ἐγκαλεῖ· τὸ γὰρ ὑπὲρ τούτου δίκαιον δῆλον ὅτι κακείνοις ὑπάρξει πᾶσι λέγειν. ἀλλὰ μὴν εἴ γε εἰς τὴν ὁδὸν ὀκνήσω τὸ ὕδωρ ἐξάγειν, ἢ που σφόδρα θαρρῶν εἰς τὸ τοῦ πλησίον χωρίον ἀφείην ἄν. ὅπου δὲ μήτ' εἰς τὴν ὁδὸν μήτ' εἰς τὰ χωρία ἀφείναι μοι τὸ ὕδωρ ἐξέσται δεξαμένῳ, τί λοιπόν, ὦ ἄνδρες δικασταί, πρὸς θεῶν; οὐ γὰρ ἐκπιεῖν γε δήπου με Καλλικλῆς αὐτὸ προσαναγκάσει.

c. Calliclem § 16 (1276).

350. ἐγὼ τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ταῦτά τε καὶ παραπλήσια τούτοις λογιζόμενος, λόγον μὲν οὐδέν' ἐβουλόμην θρασὺν οὐδ' ἔχοντα μάταιον μῆκος εὐρεῖν· τὴν μέντοι παρασκευήν, ὅπως ὥς ἄριστα καὶ τάχιστα γενήσεται, πάνυ πολλὰ πράγματ' ἔσχον σκοπῶν. οἶομαι δὲ δεῖν ἀκούσαντας ὑμᾶς αὐτήν, ἂν ἀρέσκη, ψηφίσασθαι. ἔστι δὲ πρῶτον μὲν τῆς παρασκευῆς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ μέγιστον, οὕτω διακείσθαι τὰς γνώμας ὑμᾶς, ὥς ἕκαστον ἐκόντα προθύμως ὃ τι ἂν δέῃ ποιήσονται. ὁρᾶτε γὰρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅτι, ὅσα μὲν πῶποτ' ἐβουλήθητε καὶ μετὰ ταῦτα τὸ πράττειν αὐτὸς ἕκαστος ἑαυτῷ προσήκειν ἡγήσατο, οὐδὲν πῶποθ' ὑμᾶς ἐξέφυγεν, ὅσα δ' ἐβουλήθητε μὲν μετὰ ταῦτα δ' ἀπεβλέψατ' εἰς ἀλλήλους, ὥς αὐτὸς μὲν οὐ ποιήσων τὸν δὲ πλησίον πράξοντα, οὐδὲν πῶποθ' ὑμῖν ἐγένετο.

de Symmoriis § 14 (181).

351. ὅτι τοίνυν οὐδ' ἐστὶν ὅλως, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦ ἥθους τοῦ ὑμετέρου κύριον ποιῆσαι τοιοῦτον νόμον, καὶ τοῦτο πειράσομαι δείξαι διὰ βραχέων, ἐν τι τῶν πρότερον πεπραγμένων τῇ πόλει διεξελθών. λέγονται χρήμαθ' οἱ τριάκοντα δανείσασθαι παρὰ Λακεδαιμονίων ἐπὶ τοὺς ἐν Πειραιεῖ. ἐπειδὴ δ' ἡ πόλις εἰς ἐν ἦλθε καὶ τὰ πράγματ' ἐκείνα κατέστη, πρέσβεις πέμψαντες οἱ Λακεδαιμόνιοι τὰ χρήματα ταῦτ' ἀπήτουν. λόγων δὲ γιγνομένων, καὶ τῶν μὲν τοὺς δανεισαμένους ἀποδοῦναι κελεύοντων, τοὺς ἐξ ἄστεως, τῶν δὲ τοῦτο πρῶτον ὑπάρξει τῆς ὁμονοίας σημεῖον ἀξιούντων, κοινῇ διαλῦσαι τὰ χρήματα, φασὶ τὸν δῆμον ἐλέσθαι συνευενεγκεῖν αὐτὸν καὶ μετασχεῖν τῆς δαπάνης, ὥστε μὴ λῦσαι τῶν ὁμολογημένων μηδέν. πῶς οὖν οὐ δεινόν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ τότε μὲν τοῖς ἡδικηκόσιν ὑμᾶς ὑπὲρ τοῦ μὴ ψεύσασθαι τὰ χρήματα εἰσφέρειν ἠθελήσατε, νῦν δ' ἐξὸν ὑμῖν ἄνευ δαπάνης τὰ δίκαια ποιῆσαι τοῖς εὐεργέταις, λύσασι τὸν νόμον, ψεύδεσθαι μᾶλλον αἰρήσεσθε; ἐγὼ μὲν οὐκ ἀξιῶ. τὸ μὲν τοίνυν τῆς πόλεως ἥθος, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ ἐπ' ἄλλων πολλῶν καὶ ἐφ' ὧν εἶπον ἴδοι τις ἂν τοιοῦτον, ἀψευδὲς καὶ χρηστόν, οὐ τὸ λισιτελέστατον πρὸς ἀργύριον σκοποῦν, ἀλλὰ τί καὶ καλὸν πράξαι. φημὶ τοίνυν ἐγὼ κάλλιον εἶναι τοῦτον ὑμῖν ἀκολουθῆσαι περὶ τοῦ λῦσαι τὸν νόμον ἢ ὑμᾶς τούτῳ περὶ τοῦ θέσθαι, καὶ λυσιτελέστερον εἶναι καὶ ὑμῖν καὶ τούτῳ τὴν πόλιν πεπεικέναι Λεπτίνην ὁμοίαν αὐτῇ γενέσθαι δοκεῖν ἢ αὐτὴν ὑπὸ τοίτου πεπεῖσθαι ὁμοίαν εἶναι τούτῳ· οὐδὲ γὰρ εἰ πάνυ χρηστός ἐσθ', ὥς ἐμοῦ γ' ἕνεκα ἔστω, βελτίων ἐστὶ τῆς πόλεως τὸ ἥθος.

c. *Leptinem* § 11 (460).

352. βούλομαι τοίνυν ὑμῖν κακέينو διηγῆσασθαι, ὃ φασί ποτ' εἰπεῖν Σόλωνα κατηγοροῦντα νόμον τινὸς οὐκ ἐπιτήδειον θέντος. λέγεται γὰρ τοῖς δικασταῖς αὐτὸν εἰπεῖν, ἐπειδὴ τᾷλλα κατηγορήσεν, ὅτι νόμος ἐστὶν ἀπάσαις ὥς ἔπος εἰπεῖν ταῖς πόλεσιν, εἴαν τις τὸ νόμισμα διαφθείρῃ, θάνατον τὴν ξημίαν εἶναι. ἐπερωτήσας δὲ εἰ δίκαιος αὐτοῖς καὶ καλῶς ἔχων ὁ νόμος φαίνεται, ἐπειδὴ φῆσαι τοὺς δικαστάς, εἰπεῖν ὅτι αὐτὸς ἡγείται ἀργύριον μὲν νόμισμ' εἶναι τῶν ἰδίων συναλλαγμάτων ἕνεκα τοῖς ἰδιώταις ἡϋρημένον, τοὺς δὲ νόμους ἡγοῖτο νόμισμα τῆς πόλεως εἶναι. δεῖν δὴ τοὺς δικαστὰς πολλῷ μᾶλλον, εἴ τις ὁ τῆς πόλεως ἐστὶ νόμισμα, τοῦτο διαφθείρει καὶ παράσημον εἰσφέρει, μισεῖν καὶ κολάζειν, ἢ εἴ τις ἐκείνο ὃ τῶν ἰδιωτῶν ἐστίν. προσθεῖναι δὲ τεκμήριον τοῦ καὶ μείζον εἶναι τὰδίκημα τὸ τοὺς νόμους διαφθεῖρειν ἢ τὸ ἀργύριον, ὅτι ἀργυρίῳ μὲν πολλὰ τῶν πόλεων καὶ φανερώς πρὸς χαλκὸν καὶ μόλυβδον κεκραμένῳ χρώμεναι σφύζονται καὶ οὐδ' ὅτιοῦν παρὰ τοῦτο πάσχουσι, νόμοις δὲ πονηροῖς χρώμενοι καὶ διαφθεῖρεσθαι τοὺς ὄντας ἐὼντες οὐδένες πώποτ' ἐσώθησαν. ταύτῃ μέντοι τῇ κατηγορίᾳ Τιμοκράτης ἔνοχος καθέστηκε νυνί, καὶ δικαίως ἂν ὑφ' ὑμῶν τοῦ προσήκοντος τύχοι τιμήματος. χρὴ μὲν οὖν πᾶσιν ὀργίλως ἔχειν, ὅσοι τιθέασι νόμους αἰσχροὺς καὶ πονηροὺς, μάλιστα δὲ τούτοις οἱ τοὺς τοιούτους τῶν νόμων διαφθεύρουσι, δι' ὧν ἔστιν ἢ μικρὰν ἢ μεγάλην εἶναι τὴν πόλιν. εἰσὶ δ' οὗτοι τίνες; οἱ τε τοὺς ἀδικοῦντας τιμωρούμενοι καὶ ὅσοι τοῖς ἐπικίεσι τιμὰς τινὰς διδόασιν. *c. Timocratē § 212 (765).*

353. οὐκοῦν οὐδ' ἂν εἰς ἀντίποι, ὥς οὐ συμφέρεи τῇ πόλει καὶ Λακεδαιμονίους ἀσθενεῖς εἶναι καὶ Θηβαίους τουτουσί. ἔστι τοίνυν ἔν τινι τοιούτῳ καιρῷ τὰ πράγματα νῦν, εἴ τι δεῖ τοῖς εἰρημένοις πολλάκις παρ' ὑμῖν λόγοις τεκμήρασθαι, ὥστε Θηβαίους μὲν Ὀρχομενοῦ καὶ Θεσπιῶν καὶ Πλαταιῶν οἰκισθειςῶν ἀσθενεῖς γενέσθαι, Λακεδαιμονίους δ', εἰ ποιήσονται τὴν Ἀρκαδίαν ὑφ' ἑαυτοῖς καὶ Μεγάλην πόλιν αἰρήσουσι, πάλιν ἰσχυροὺς γενήσεσθαι. σκεπτέον τοίνυν, μὴ πρότερον τούσδε γενέσθαι φοβεροὺς καὶ μεγάλους ἑάσωμεν ἢ κείνοι μικροὶ γεγενήσονται, καὶ λάθωσιν ἡμᾶς πλέονι μείζους οἱ Λακεδαιμόνιοι γενόμενοι ἢ ὅσῳ τοὺς Θηβαίους ἐλάττους συμφέρεи γενέσθαι. οὐ γὰρ ἐκείνῳ γ' ἂν εἴποιμεν, ὥς ἀνταλλάξασθαι βουλοίμεθ' ἀντιπάλους Λακεδαιμονίους ἀντὶ Θηβαίων, οὐδὲ τοῦτ' ἔσθ' ὁ σπουδάξομεν, ἀλλ' ὅπως μηδέτεροι δυνήσονται μηδὲν ἡμᾶς ἀδικεῖν· οὕτω γὰρ ἂν ἡμεῖς μετὰ πλείστης ἀδείας εἴμεν.

pro Megalopolitis § 4 (203).

354. θαυμάζω τοίνυν τῶν λεγόντων τοῦτον τὸν λόγον, ὥς εἰ συμμάχους ποιησόμεθ' Ἀρκάδας καὶ ταῦτα πράξομεν, μεταβάλλεσθαι δόξει καὶ οὐδὲν ἔχειν πιστὸν ἢ πόλις. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖ τοῦναντίον, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι. διὰ τί; ὅτι τῶν πάντων οὐδέν' ἂν ἀντειπεῖν οἶμαι, ὥς οὐ καὶ Λακεδαιμονίους καὶ πρότερον Θηβαίους καὶ τὸ τελευταῖον Εὐβοέας ἔσωσεν ἡ πόλις καὶ μετὰ ταῦτα συμμάχους ἐποιήσατο, ἔν τι καὶ ταῦτὸ βουλομένη πράττειν. ἔστι δὲ τοῦτο τί; τοῖς ἀδικουμένους σφάζειν. εἰ τοίνυν ταῦθ' οὕτως ἔχει, οὐκέτ' ἂν ἡμεῖς εἴμεν οἱ μεταβαλλόμενοι, ἀλλ' οἱ μὴ ἐθέλοντες τοῖς δικαίοις ἐμμένειν, καὶ φανήσεται τὰ πράγματ' αἰεὶ διὰ τοὺς πλεονεκτεῖν βουλομένους μεταβαλλόμενα, οὐχ ἡ πόλις ἡμῶν.

id. § 14 (205).

355. ἡμεῖς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Χαρίδημον ἐποιησάμεθα πολίτην, καὶ διὰ τῆς δωρεᾶς ταύτης μετεδώκαμεν αὐτῷ καὶ ἱερῶν καὶ ὁσίων καὶ νομίμων καὶ πάντων ὅσων περ αὐτοῖς μέτεστιν ἡμῖν. πολλὰ μὲν δὴ παρ' ἡμῖν ἔστι τοιαῦτα οἷα οὐχ ἑτέρωθι, ἐν δ' οὖν ἰδιώτατον πάντων καὶ σεμνότατον, τὸ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαστήριον, ὑπὲρ οὗ τοσαῦτ' ἔστιν εἰπεῖν καλὰ παραδεδομένα καὶ μυθώδη, καὶ ὧν αὐτοὶ μάρτυρές ἐσμεν, ὅσα περὶ οὐδενὸς ἄλλου δικαστηρίου· ὧν ὥσπερ εἰ δείγματος ἕνεκα ἄξιόν ἐστιν ἐν ἧ δύο ἀκοῦσαι. τοῦτο μὲν τοίνυν τὰ παλαιά, ὥς ἡμῖν ἀκούειν παραδέδοται, ἐν μόνῳ τούτῳ τῷ δικαστηρίῳ δίκας φόνου θεοὶ καὶ δοῦναι καὶ λαβεῖν ἡξίωσαν καὶ δικασταὶ γενέσθαι διενεχθεῖσιν ἀλλήλοις· λαβεῖν μὲν γὰρ ἡξίωσεν Ποσειδῶν ὑπὲρ Ἀλιρροθίου τοῦ υἱοῦ παρὰ Ἄρεως, δικάσαι δὲ Εὐμένισι καὶ Ὀρέστη οἱ δώδεκα θεοί. καὶ τὰ μὲν δὴ παλαιὰ ταῦτα, τὰ δ' ὕστερον· τοῦτο μόνον τὸ δικαστήριον οὐχὶ τύραννος, οὐκ ὀλιγαρχία, οὐ δημοκρατία τὰς φονικὰς δίκας ἀφελέσθαι τετόλμηκεν, ἀλλὰ πάντες ἀσθενέστερον ἢ τὸ δίκαιον εὑρεῖν ἡγοῦνται περὶ τούτων αὐτοὶ τοῦ παρὰ τούτοις ἡγούμενου δικαίου. πρὸς δὲ τούτοις τοιούτοις οὖσιν, ἐνταῦθα μόνον οὐδεὶς πώποτε οὔτε φεύγων ἀλοὺς οὔτε διώκων ἡττηθεὶς ἐξήλεγξεν ὥς ἀδίκως ἐδικάσθη τὰ κριθέντα.

c. Aristocratem § 65 (641).

356. ἄξιον τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κακείνῳ ἐξετάσαι πῶς ποθ' οἱ πάλαι τὰς τιμὰς ἔνεμον καὶ τὰς δωρεὰς τοῖς ὡς ἀληθῶς εὐεργέταις, καὶ ὅσοι πολίται τύχοιεν ὄντες καὶ ὅσοι ξένοι. καὶν μὲν ἴδητ' ἐκείνους ἄμεινον ὑμῶν, καλὸν τὸ μιμήσασθαι, ἂν δ' ὑμᾶς αὐτούς, ἐφ' ὑμῖν ἔσται τὸ πράττειν. πρῶτον μὲν τοίνυν ἐκείνοι Θεμιστοκλέα τὸν τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν νικήσαντα καὶ Μιλτιάδην τὸν ἡγούμενον Μαραθῶνι καὶ πολλοὺς ἄλλους, οὐκ ἴσα τοῖς νῦν στρατηγοῖς ἀγαθὰ εἰργασμένους, οὐ χαλκοὺς ἵστασαν οὐδ' ὑπερηγάπων. οὐκ ἄρα τοῖς ἐάντοῦς ἀγαθόν τι ποιοῦσιν χάριν εἶχον; σφόδρα γε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ ἀπεδίδουσάν γε καὶ αὐτῶν κακείνων ἀξίαν· ὄντες γὰρ πολλοῦ πάντες ἄξιοι προύκρινον ἐκείνους αὐτῶν ἡγέισθαι. ἔστι δὲ σῶφροσιν ἀνθρώποις καὶ πρὸς ἀλήθειαν βουλομένοις σκοπεῖν πολὺ μείζων τιμὴ τῆς χαλκῆς εἰκόνης τὸ καλῶν καγαθῶν ἀνδρῶν κεκρίσθαι πρώτους. καὶ γάρ τοι τῶν ἔργων τῶν τότε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐδενὸς ἀπεστέρησαν ἑαυτούς, οὐδ' ἔστιν οὐδεὶς ὅστις ἂν εἴποι τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν Θεμιστοκλέους, ἀλλ' Ἀθηναίων, οὐδὲ τὴν Μαραθῶνι μάχην Μιλτιάδου, ἀλλὰ τῆς πόλεως. νῦν δ', ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πολλοὶ τοῦτο λέγουσιν, ὡς Κέρκυραν εἴλε Τιμόθεος καὶ τὴν μόραν κατέκοψεν Ἰφικράτης καὶ τὴν περὶ Νάξον ἐνίκα ναυμαχίαν Χαβρίας· δοκεῖτε γὰρ αὐτοὶ τῶν ἔργων τούτων παραχωρεῖν τῶν τιμῶν ταῖς ὑπερβολαῖς αἷς δεδώκατ' ἐπ' αὐτοῖς ἐκάστῳ τούτων.

c. Aristocratem § 196 (686).

357. εἰ δέ τις ὑμῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δυσπολέμητον οἶεται τὸν Φίλιππον εἶναι, σκοπῶν τό τε πλῆθος τῆς ὑπαρχούσης αὐτῷ δυνάμεως καὶ τὸ τὰ χωρία πάντ' ἀπολωλέναι τῇ πόλει, ὀρθῶς μὲν οἶεται· λογισάσθω μέντοι τοῦθ' ὅτι εἴχομέν ποθ' ἡμεῖς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Πύδναν καὶ Ποτειδαίαν καὶ Μεθώνην καὶ πάντα τὸν τόπον τοῦτον οἰκεῖον κύκλῳ, καὶ πολλὰ τῶν μετ' ἐκείνου νῦν ὄντων ἔθνων αὐτονομούμενα καλέυθερ' ὑπῆρχε, καὶ μᾶλλον ἡμῖν ἐβούλετ' ἔχειν οἰκείως ἢ 'κείνῳ. εἰ τοίνυν ὁ Φίλιππος τότε ταύτην ἔσχε τὴν γνώμην, ὥς χαλεπὸν πολεμεῖν ἔστιν Ἀθηναίοις ἔχουσι τοσαύτ' ἐπιτειχίσματα τῆς αὐτοῦ χώρας ἔρημον ὄντα συμμάχων, οὐδὲν ἂν ὦν νυνὶ πεποιήκεν ἔπραξεν οὐδὲ τοσαύτην ἐκτήσατ' ἂν δύναμιν. ἀλλ' εἶδεν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦτο καλῶς ἐκείνος, ὅτι ταῦτα μὲν ἔστιν ἅπαντα τὰ χωρὶ ἄθλα τοῦ πολέμου κείμεν' ἐν μέσῳ, φύσει δ' ὑπάρχει τοῖς παροῦσι τὰ τῶν ἀπόντων καὶ τοῖς ἐθέλουσι πονεῖν καὶ κινδυνεύειν τὰ τῶν ἀμελούντων.

Phil. I. § 4 (41)

358. πότ' οὖν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πόθ' ἂ χρὴ πράξετε; ἐπειδὰν τί γένηται; ἐπειδὰν νῆ Δί' ἀνάγκη. νῦν δὲ τί χρὴ τὰ γιγνόμεν' ἡγείσθαι; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι τοῖς ἔλευθέροις μεγίστην ἀνάγκην τὴν τῶν πραγμάτων αἰσχύνην εἶναι. ἢ βούλεσθ', εἰπέ μοι, περιόντες ἀλλήλων πυνθάνεσθαι, “λέγεταί τι καινόν;” γένοιτ' ἂν τι καινότερον, ἢ Μακεδὼν ἀνὴρ Ἀθηναίους καταπολεμῶν καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων διοικῶν; “τέθνηκε Φίλιππος;” “οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ἀσθενεῖ.” τί δ' ὑμῖν διαφέρει; καὶ γὰρ ἂν οὗτός τι πάθῃ, ταχέως ὑμεῖς ἕτερον Φίλιππον ποιήσετε, ἅνπερ οὕτω προσέχγη τοῖς πράγμασι τὸν νοῦν· οὐδὲ γὰρ οὗτος παρὰ τὴν αὐτοῦ ρώμην τοσοῦτον ἐπηύξεται, ὅσον παρὰ τὴν ἡμετέραν ἀμέλειαν.

id. § 10 (43).

359. ὑμεῖς δ' οὔτε ταῦτα δύνασθε κωλύειν οὔτ' εἰς τοὺς χρόνους, οὓς ἂν προθῆσθε, βοηθεῖν. καίτοι τί δήποτ', ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νομίζετε τὴν μὲν τῶν Παναθηναίων ἑορτὴν καὶ τὴν τῶν Διονυσίων αἰεὶ τοῦ καθήκοντος χρόνου γίγνεσθαι, εἰς ἃ τοσαῦτ' ἀναλίσκετε χρήματα, ὅς' οὐδ' εἰς ἓνα τῶν ἀποστόλων, καὶ τοσοῦτον ὄχλον καὶ παρασκευὴν ὅσῃν οὐκ οἶδ' εἴ τι τῶν ἀπάντων ἔχει, τοὺς δ' ἀποστόλους πάντας ὑμῖν ὑστερίζειν τῶν καιρῶν, τὸν εἰς Μεθώνην, τὸν εἰς Παγασάς, τὸν εἰς Ποτεΐδειαν; ὅτι κείνα μὲν πάντα νόμῳ τέτακται, καὶ πρόοιδεν ἕκαστος ὑμῶν ἐκ πολλοῦ, τίς χορηγὸς ἢ γυμνασίάρχος τῆς φυλῆς, πότε καὶ παρὰ τοῦ καὶ τί λαβόντα τί δεῖ ποιεῖν, οὐδὲν ἀνεξέταστον οὐδ' ἀόριστον ἐν τούτοις ἡμέλῃται, ἐν δὲ τοῖς περὶ τοῦ πολέμου καὶ τῇ τούτου παρασκευῇ, ἅτακτ' ἀδιόρθωτ' ἀόρισθ' ἅπαντα. τοιγαροῦν ἅμ' ἀκηκόαμέν τι καὶ τριηράρχους καθίσταμεν καὶ τούτοις ἀντιδόσεις ποιούμεθα, καὶ περὶ χρημάτων πόρον σκοποῦμεν, καὶ μετὰ ταῦτ' ἐμβαίνειν τοὺς μετοίκους ἔδοξε καὶ τοὺς χωρὶς οἰκοῦντας, εἴτ' αὐτοὺς πάλιν ἀντεμβιβάζειν, εἴτ' ἐν ὅσῳ ταῦτα μέλλεται, προαπώλετ' ἐφ' ἃ ἂν ἐκπλέωμεν· τὸν γὰρ τοῦ πράττειν χρόνον εἰς τὸ παρασκευάζεσθαι ἀναλίσκομεν, οἱ δὲ τῶν πραγμάτων οὐ μένουσιν καιροὶ τὴν ἡμετέραν βραδυτῆτα καὶ εἰρωνείαν. ὥς δὲ τὸν μεταξὺ χρόνον δυνάμεις οἰόμεθ' ἡμῖν ὑπάρχειν, οὐδὲν οἰαί τε ποιεῖν ἐπ' αὐτῶν τῶν καιρῶν ἐξελέγχονται.

Phil. I. § 34 (50).

360. ἀκούω δ' ἐγὼ πολλάκις ἐνταυθὶ παρ' ὑμῖν τινῶν λεγόντων, ὡς ὅτ' ἡτύχησεν ὁ δῆμος, συνεβουλήθησάν τινες αὐτὸν σωθῆναι· ὦν ἐγὼ μόνων Ἀργείων ἐν τῷ παρόντι μνησθήσομαι βραχύ τι. οὐ γὰρ ἂν ὑμᾶς βουλοίμην, δόξαν ἔχοντας τοῦ σῶζειν τοὺς ἀτυχήσαντας αἰεὶ, χείρους Ἀργείων ἐν ταύτῃ τῇ πράξει φανῆναι, οἳ χώραν ὅμορον τῇ Λακεδαιμονίων οἰκοῦντες, ὀρώντες ἐκείνους γῆς καὶ θαλάττης κρατοῦντας, οὐκ ἀπώκνησαν οὐδ' ἐφοβήθησαν εὐνοϊκῶς ὑμῖν ἔχοντες φανῆναι, ἀλλὰ καὶ πρέσβεις ἐλθόντας ἐκ Λακεδαίμονος, ὥς φασιν, ἐξαίτησοντάς τινας τῶν φυγάδων τῶν ὑμετέρων, ἐψηφίσαντ', ἂν μὴ πρὸ ἡλίου δύντος ἀπαλλάττωνται, πολεμίους κρινεῖν. εἴτ' οὐκ αἰσχροί, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ τὸ μὲν Ἀργείων πλῆθος οὐκ ἐφοβήθη τὴν Λακεδαιμονίων ἀρχὴν ἐν ἐκείνοις τοῖς καιροῖς οὐδὲ τὴν ῥώμην, ὑμεῖς δ' ὄντες Ἀθηναῖοι βάρβαρον ἄνθρωπον, καὶ ταῦτα γυναῖκα, φοβήσεσθε; καὶ μὴν οἳ μὲν ἔχοιεν ἂν εἰπεῖν ὅτι πολλάκις ἡττηνται Λακεδαιμονίων, ὑμεῖς δὲ νενικήκατε μὲν πολλάκις βασιλέα, ἡττησθε δ' οὐδ' ἅπαξ οὔτε τῶν δούλων τῶν βασιλέως οὔτ' αὐτοῦ κείνου· εἰ γὰρ τί που κεκράτηκε τῆς πόλεως βασιλεὺς, ἢ τοὺς πονηροτάτους τῶν Ἑλλήνων καὶ προδότας αὐτῶν χρήμασι πείσας ἢ οὐδαμῶς ἄλλως κεκράτηκεν. ὁρῶ δ' ὑμῶν ἐνίους Φιλίππου μὲν ὡς ἄρ' οὐδενὸς ἀξίου πολλάκις ὀλιγωροῦντας, βασιλέα δ' ὡς ἰσχυρὸν ἐχθρὸν οἷς ἂν προέληται φοβουμένους. εἰ δὲ τὸν μὲν ὡς φαῦλον οὐκ ἀμυνοῦμεθα, τῷ δ' ὡς φοβερῷ πάνθ' ὑπείξομεν, πρὸς τίνας, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, παραταξόμεθα;

de Rhod. Lib. § 22 (196).

361. δῆλον γάρ ἐστι τοῖς Ὀλυνθίοις ὅτι νῦν οὐ περὶ δόξης οὐδ' ὑπὲρ μέρους χώρας κίνδυνος ἀλλ' ἀναστάσεως καὶ ἀνδραποδισμοῦ τῆς πατρίδος, καὶ ἴσασιν ἅ τ' Ἀμφιπολιτῶν ἐποίησε τοὺς παραδόντας αὐτῷ τὴν πόλιν καὶ Πυδναίων τοὺς ὑποδεξαμένους· καὶ ὅλως ἄπιστον, οἶμαι, ταῖς πολιτείαις ἢ τυραννίς, ἄλλως τε καὶ ὅμορον χώραν ἔχωσι. ταῦτ' οὖν ἐγνωκότας ὑμᾶς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ τᾷλλ' ἃ προσήκει πάντ' ἐνθυμουμένους, φημὶ δεῖν ἐθελῆσαι, καὶ παροξυνθῆναι, καὶ τῷ πολέμῳ προσέχειν εἴπερ ποτὲ καὶ νῦν, χρήματ' εἰσφέροντας προθύμως, καὶ αὐτοὺς ἐξιόντας καὶ μηδὲν ἐλλείποντας. οὐδὲ γὰρ λόγος οὐδὲ σκῆψις ὑμῖν τοῦ μὴ τὰ δέοντα ποιεῖν ἐθέλειν ὑπολείπεται. Ολ. 1. § 5 (10).

362. εἰ δὲ προησόμεθ', ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ τούτους τοὺς ἀνθρώπους, εἴτ' Ὀλυνθον ἐκεῖνος καταστρέψεται, φρασάτω τις ἐμοὶ τί τὸ κωλύον ἔτ' αὐτὸν ἔσται βαδίζειν ὅποι βούλεται. ἄρα λογίζεται τις ὑμῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ θεωρεῖ τὸν τρόπον δι' ὃν μέγας γέγονεν ἀσθενὴς ὢν τὸ κατ' ἀρχὰς Φίλιππος; τὸ πρῶτον Ἀμφίπολιν λαβὼν, μετὰ ταῦτα Πύδναν, πάλιν Ποτειδαίαν, Μεθώνην αὔθις, εἴτα Θετταλίας ἐπέβη· μετὰ ταῦτα Φερὰς Παγασὰς Μαγνησίαν πανθ' ὃν ἐβούλετ' εὐτρεπίσας τρόπον, ὥχετ' εἰς Θράκην· εἴτ' ἐκεῖ τοὺς μὲν ἐκβαλὼν τοὺς δὲ καταστήσας τῶν βασιλέων ἡσθῆνησε· πάλιν ῥήσας οὐκ ἐπὶ τὸ ῥαθυμεῖν ἀπέκλινεν ἀλλ' εὐθὺς Ὀλυνθίοις ἐπεχείρησεν. τὰς δ' ἐπ' Ἰλλυριοὺς καὶ Παίονας αὐτοῦ καὶ πρὸς Ἀρύββαν καὶ ὅποι τις ἂν εἴποι παραλείπω στρατείας. ιδ. § 12 (12).

363. φημὶ δὴ δεῖν ὑμᾶς τοῖς μὲν Ὀλυνθίοις βοηθεῖν—καὶ ὅπως τις λέγει κάλλιστα καὶ τάχιστα, οὕτως ἀρέσκει μοι—πρὸς δὲ Θετταλοὺς πρεσβείαν πέμπειν, ἣ τοὺς μὲν διδάξει ταῦτα, τοὺς δὲ παροξυνεῖ· καὶ γὰρ νῦν εἰσιν ἐψηφισμένοι Παγασὰς ἀπαιτεῖν καὶ περὶ Μαγνησίας λόγους ποιεῖσθαι. σκοπεῖσθε μέντοι τοῦτ' ὧς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅπως μὴ λόγους ἐροῦσιν μόνον οἱ παρ' ἡμῶν πρέσβεις ἀλλὰ καὶ ἔργον τι δεικνύειν ἔξουσιν ἐξεληλυθότων ἡμῶν ἀξίως τῆς πόλεως καὶ ὄντων ἐπὶ τοῖς πράγμασιν, ὥς ἅπας μὲν λόγος, ἂν ἀπόντ' ἔργ' ἔχῃ, μάταιόν τι φαίνεται καὶ κενόν, μάλιστα δ' ὁ παρὰ τῆς ἡμετέρας πόλεως· ὅσῳ γὰρ ἐτοιμότητ' αὐτῷ δοκοῦμεν χρῆσθαι, τοσούτῳ μᾶλλον ἀπιστοῦσι πάντες αὐτῷ.

OL. II. § 11 (21).

364. καίτοι ταῦτα, καὶ εἰ μικρά τις ἡγέται, μεγάλ' ὧς ἄνδρες. Ἀθηναῖοι δείγματα τῆς ἐκείνου γνώμης καὶ κακοδαιμονίας ἐστὶν τοῖς εὖ φρονοῦσιν. ἀλλ' οἶμαι νῦν μὲν ἐπισκοτεῖ τούτοις τὸ κατορθοῦν· αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι τὰ τοιαῦτ' ὀνειδῇ· εἰ δέ τι πταίσει, τότε ἀκριβῶς αὐτοῦ πάντ' ἐξετασθήσεται. δοκεῖ δ' ἔμοιγ', ὧς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δείξειν οὐκ εἰς μακράν, ἂν οἷ τε θεοὶ ἐθέλωσι καὶ ὑμεῖς βούλησθε. ὥσπερ γὰρ ἐν τοῖς σώμασιν, τέως μὲν ἂν ἐρρωμένος ἦ τις οὐδὲν ἐπαισθάνεται, ἐπὰν δ' ἀρρώστημά τι συμβῇ πάντα κινεῖται, καὶ ῥῆγμα, καὶ στρέμμα, καὶ ἄλλο τι τῶν ὑπαρχόντων σαθρῶν ᾗ, οὕτω καὶ τῶν πόλεων καὶ τῶν τυράννων, ἕως μὲν ἂν ἔξω πολεμῶσ' ἀφανῇ τὰ κακά ἐστιν, ἐπειδὰν δ' ὁμορος πόλεμος συμπλακῇ πάντ' ἐποίησεν ἔκδηλα.

id. § 20 (23).

365. εἰ δέ τις ὑμῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸν Φίλιππον εὐτυχοῦνθ' ὁρῶν φοβερὸν προσπολεμῆσαι νομίζει, σῶφρονος μὲν ἀνθρώπου λογισμῷ χρήται· μεγάλη γὰρ ῥοπή, μᾶλλον δ' ὅλον ἢ τύχην παρὰ πάντ' ἐστὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα· οὐ μὴν ἀλλ' ἔγωγ', εἴ τις αἴρεσίν μοι δοίη, τὴν τῆς ἡμετέρας πόλεως τύχην ἂν ἐλοίμην, ἐθελόντων ἂ προσήκει ποιεῖν ὑμῶν καὶ κατὰ μικρόν, ἢ τὴν ἐκείνου· πολὺ γὰρ πλείους ἀφορμὰς εἰς τὸ τὴν παρὰ τῶν θεῶν εὐνοίαν ἔχειν ὁρῶ ὑμῖν οὕσας ἢ 'κείνῳ. ἀλλ' οἶμαι καθήμεθ' οὐδὲν ποιοῦντες· οὐκ ἔνι δ' αὐτὸν ἀργοῦντ' οὐδὲ φίλοις ἐπιτάττειν ὑπὲρ αὐτοῦ τι ποιεῖν, μὴ τί γε δὴ θεοῖς. οὐ δὴ θαυμαστὸν εἰ πονῶν ἐκεῖνος καὶ παρὼν ἐφ' ἅπασι καὶ μήτε καιρὸν μήθ' ὥραν παραλείπων ἡμῶν μελλόντων καὶ ψηφισομένων καὶ πυνθανομένων περιγίγνεται. οὐδὲ θαυμάζω τοῦτ' ἐγώ· τούναντίον γὰρ ἂν ἦν θαυμαστὸν εἰ μηδὲν ποιοῦντες ἡμεῖς τοῦ πάντα ποιούντος περιῆμεν. ἀλλ' ἐκεῖνο θαυμάζω εἰ Λακεδαιμονίοις μὲν ποτε ὑπὲρ τῶν Ἑλληνικῶν δικαίων ἀντήρατε, καὶ πόλλ' ἰδίᾳ πλεονεκτῆσαι πολλάκις ὑμῖν ἐξὸν οὐκ ἠθελήσατε, ἀλλ' ἔν' οἱ ἄλλοι τύχῳσι τῶν δικαίων. τὰ ὑμέτερ' αὐτῶν ἀνηλίσκετ' εἰσφέροντες καὶ προεκινδυνεύετε στρατευσόμενοι, νυνὶ δ' ὀκνεῖτ' ἐξιέναι καὶ μέλλετ' εἰσφέρειν ὑπὲρ τῶν ὑμετέρων αὐτῶν κτημάτων, καὶ τοὺς μὲν ἄλλους σεσώκατε πολλάκις πάντας καὶ καθ' ἑν' αὐτῶν ἐν μέρει, τὰ δ' ὑμέτερ' αὐτῶν ἀπολωλεκότες κἀθησθε. *Ol. II. § 22 (24).*

366. οὐ μὴν οὐδ' ἐκείνó γ' ὑμᾶς ἀγνοεῖν δεῖ ὅτι ψήφισμ' οὐδενὸς ἄξιόν ἐστιν, ἂν μὴ προσγένηται τὸ ποιεῖν ἐθέλαιν τά γε δόξαντα προθύμως. εἰ γὰρ αὐτάρκη τὰ ψηφίσματ' ἦν ἢ ὑμᾶς ἀναγκάζειν ἃ προσήκει πράττειν ἢ περὶ ὧν γραφείῃ διαπράξασθαι, οὗτ' ἂν ὑμεῖς, πολλὰ ψηφιζόμενοι, μικρὰ μᾶλλον δ' οὐδὲν ἐπράττετε τούτων, οὔτε Φίλιππος τοσοῦτον ὑβρίκει χρόνον· πάλαί γάρ ἂν εἵνεκά γε ψηφισμάτων ἐδεδώκει δίκην. ἀλλ' οὐχ οὕτω ταῦτ' ἔχει· τὸ γὰρ πράττειν τοῦ λέγειν καὶ χειροτονεῖν ὕστερον ὢν τῇ τάξει, πρότερον τῇ δυνάμει καὶ κρεῖττόν ἐστιν. τοῦτ' οὖν δεῖ προσεῖναι, τὰ δ' ἄλλ' ὑπάρχει· καὶ γὰρ εἰπεῖν τὰ δέοντα παρ' ὑμῖν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πολλοὶ οἱ δυνάμενοι, καὶ γινῶναι πάντων ὑμεῖς ὀξύτατοι τὰ ῥηθέντα, καὶ πρᾶξαι δὲ δυνήσεσθε νῦν, ἐὰν ὀρθῶς ποιῇτε.
- OL. III. § 14 (32).

367. καὶ ταῦτ', οὐχ ἔν' ἀπέχθωμαί τισιν ὑμῶν, προήρημαι λέγειν· οὐ γὰρ οὕτως ἄφρων οὐδ' ἀτυχής εἰμ' ἐγώ, ὥστ' ἀπεχθάνεσθαι βούλεσθαι μηδὲν ὠφελεῖν νομίζω· ἀλλὰ δικαίου πολίτου κρίνω τὴν τῶν πραγμάτων σωτηρίαν ἀντὶ τῆς ἐν τῷ λέγειν χάριτος αἰρεῖσθαι. καὶ γὰρ τοὺς ἐπὶ τῶν προγόνων ἡμῶν λέγοντας ἀκούω, ὥσπερ ἴσως καὶ ὑμεῖς, οὓς ἐπαινοῦσιν μὲν οἱ παριόντες ἅπαντες μιμοῦνται δ' οὐ πάνν, τούτῳ τῷ ἔθει καὶ τῷ τρόπῳ τῆς πολιτείας χρῆσθαι, τὸν Ἀριστείδην ἐκείνον, τὸν Νικίαν, τὸν ὁμώνυμον τὸν ἔμαντοῦ, τὸν Περικλέα. ἐξ οὗ δ' οἱ διερωτῶντες ὑμᾶς οὔτοι πεφῆνασι ῥήτορες “τί βούλεσθε; τί γράψω; τί ὑμῖν χαρίσωμαι;”, προπέποται τὰ τῆς πόλεως πράγματα καὶ τοιαυτὴ συμβαίνει, καὶ τὰ μὲν τούτων πάντα καλῶς ἔχει τὰ δ' ὑμέτερ' αἰσχροῦς.
- id. § 21 (34).

368. ἔστι δ' ὑπερβολὴ τῶν μετὰ ταῦτα ἃ μέλλω λέγειν. τὴν γὰρ ἐσθῆτα τὴν ἱεράν—ἱερὰν γὰρ ἔγωγε νομίζω πᾶσαν ὅσῃν ἂν τις ἔνεκα τῆς ἑορτῆς παρασκευάζεται, ἕως ἂν χρησθῇ—καὶ τοὺς στεφάνους τοὺς χρυσοῦς, οὓς ἐποίησάμην ἐγὼ κόσμον τῷ χορῷ, ἐπεβούλευσεν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, διαφθεῖραί μοι νύκτωρ ἑλθὼν ἐπὶ τὴν οἰκίαν τὴν τοῦ χρυσοχόου. καὶ διέφθειρεν, οὐ μέντοι πᾶσάν γε· οὐ γὰρ ἐδυνήθη. καίτοι τοῦτό γ' οὐδεὶς πώποτε οὐδένα φησὶν ἀκκοεῖναι τολμήσαντα οὐδὲ ποιήσαντα ἐν τῇ πόλει. οὐκ ἀπέχρησε δ' αὐτῷ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τὸν διδάσκαλον, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, διέφθειρέ μοι τοῦ χοροῦ· καὶ εἰ μὴ Τηλεφάνης ὁ αὐλητῆς ἀνδρῶν βέλτιστος περὶ ἐμὲ τότε ἐγένετο, καὶ τὸ πρᾶγμα αἰσθόμενος τὸν ἄνθρωπον ἀπελάσας αὐτὸς διδάσκειν ᾤετο δεῖν τὸν χορόν, οὐδ' ἂν ἡγωνισάμεθα, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἀλλ' ἀδίδακτος ἂν εἰσῆλθεν ὁ χορὸς καὶ πράγματ' αἰσχιστ' ἂν ἐπάθομεν. καὶ οὐδ' ἐνταῦθ' ἔστι τῆς ὕβρεως, ἀλλὰ τοσοῦτον αὐτῷ περιῆν ὥστε τὸν ἐστεφανωμένον ἄρχοντα διέφθειρε, τοὺς χορηγοὺς συνῆγεν ἐπ' ἐμέ, βῶν, ἀπειλῶν, ὀμνύουσι παρεστηκὼς τοῖς κριταῖς, τὰ παρασκήνια φράττων, κακὰ καὶ πράγματα ἀμύθητά μοι παρέχων διετέλεσεν. καὶ τούτων, ὅσα γε ἐν τῷ δήμῳ γέγονεν ἢ πρὸς τοῖς κριταῖς ἐν τῷ θεάτρῳ, ὑμεῖς ἔστέ μοι μάρτυρες πάντες, ὦ ἄνδρες δικασταί. καίτοι τῶν λόγων τούτους χρὴ δικαιοτάτους ἡγεῖσθαι οὓς ἂν οἱ καθήμενοι τῷ λέγοντι μαρτυρῶσιν ἀληθεῖς εἶναι. προδιαφθείρας τοίνυν τοὺς κριτὰς τῷ ἀγῶνι τῶν ἀνδρῶν, δύο ταῦτα ὥσπερ εἰ κεφάλαια ἐφ' ἅπασι τοῖς ἐαυτῷ νεεανιευμένοις ἐπέθηκεν, ἐμοῦ μὲν ὕβρισε τὸ σῶμα, τῇ φυλῇ δὲ κρατούσῃ τὸν ἀγῶνα αἰτιώματος τοῦ μὴ νικῆσαι κατέστη. *c. Meidiam § 16 (520).*

369. ἀλλὰ νῆ Δία τριήρη ἐπέδωκεν· εἰ μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, φιλοτιμίας ἕνεκα ταύτην ἐπέδωκεν, ἣν προσήκει τῶν τοιούτων ἔχειν χάριν, ταύτην ἔχετε αὐτῷ καὶ ἀπόδοτε, ὑβρίζειν δὲ μὴ δῶτε· οὐδενὸς γὰρ πράγματος οὐδ' ἔργου τοῦτο συγχωρητέον. εἰ δὲ δὴ καὶ δειλίας καὶ ἀνανδρίας ἕνεκα δειχθήσεται τοῦτο πεποιηκώς, μὴ παρακρουσθήτε. πῶς οὖν εἴσεσθε; ἐγὼ καὶ τοῦτο διδάξω. ἐγένοντο εἰς Εὐβοίαν ἐπιδόσεις παρ' ἡμῖν πρῶται· τούτων οὐκ ἦν Μειδίας, ἀλλ' ἐγώ, καὶ συντριήραρχος ἦν μοι Φιλίνος ὁ Νικοστράτου. ἔτεραι δεύτεραι μετὰ ταῦτα εἰς Ὀλυνθον· οὐδὲ τούτων ἦν Μειδίας. καίτοι τόν γε δὴ φιλότιμον πανταχοῦ προσῆκεν ἐξετάζεσθαι. τρίται νῦν αὖται γεγόνασιν ἐπιδόσεις· ἐνταῦθα ἐπέδωκε. πῶς; ἐν τῇ βουλῇ γιγνομένων ἐπιδόσεων παρὼν οὐκ ἐπεδίδου τότε· ἐπειδὴ δὲ πολιορκεῖσθαι τοὺς ἐν Ταμύναις στρατιώτας ἐξηγγέλλετο, καὶ πάντας ἐξιέναι τοὺς ὑπολοίπους ἱππέας, ὧν εἷς οὗτος ἦν, προυβούλευσεν ἡ βουλή, τηνικαῦτα φοβηθεὶς τὴν στρατείαν ταύτην παρελθὼν ἐπέδωκεν. τῷ δῆλον, ὅτι τὴν στρατείαν φεύγων, οὐ φιλοτιμία, τοῦτ' ἐποίησεν; τοῖς μετὰ ταῦτα πραχθεῖσιν ὑπ' αὐτοῦ. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον οὐκ ἀνέβαινεν ἐπὶ τὴν ναῦν ἣν ἐπέδωκεν, ἀλλὰ τὸν μέτοικον ἐξέπεμψε τὸν Αἰγύπτιον, Πάμφιλον, αὐτὸς δὲ μένων ἐνθάδε τοῖς Διονυσίοις διεπράττετο ταῦτ' ἐφ' οἷς νυνὶ κρίνεται· ἐπειδὴ δὲ ὁ στρατηγὸς Φωκίων μετεπέμπετο τοὺς ἐξ Ἀργούρας ἱππέας ἐπὶ τὴν διαδοχὴν, τότε ὁ δειλὸς καὶ κατάρατος οὕτως λιπὼν τὴν τάξιν ταύτην ἐπὶ τὴν ναῦν ᾤχετο, καὶ ὧν ἱππαρχεῖν ἡξίωσε παρ' ἡμῖν ἱππέων, τούτοις οὐ συνεξήλθεν. εἰ δ' ἐν τῇ θαλάττῃ κίνδυνός τις ἦν, εἰς τὴν γῆν δῆλον ὅτι ᾤχετ' ἄν. *c. Meidiam § 160 (566).*

370. ταῦτα τοίνυν ἅπαντα, ὅσα φαίνομαι βέλτιον τῶν ἄλλων προορῶν, οὐδ' εἰς μίαν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὔτε δεινότητ' οὔτ' ἀλαξονείαν ἐπανοίσω, οὐδὲ προσποιήσομαι δι' οὐδὲν ἄλλο γιγνώσκειν καὶ προαισθάνεσθαι πλὴν δι' ἃν ἡμῖν εἴπω δύο, ἓν μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δι' εὐτυχίαν, ἣν συμπάσης ἐγὼ τῆς ἐν ἀνθρώποις οὔσης δεινότητος καὶ σοφίας ὁρῶ κρατοῦσαν, ἕτερον δέ, ὅτι προῖκα τὰ πράγματα κρίνω καὶ λογίζομαι, καὶ οὐδεὶς ἂν ἔχοι ἴδιον κέρδος πρὸς οἷς ἐγὼ πεπολίτευμαι καὶ λέγω δεῖξαι προσηρτημένον. ὅταν δ' ἐπὶ θάτερ' ὥσπερ εἰς τρυτάνην ἀργύριον προσενέγκῃς, οἷχεται φέρον καὶ καθείλκυσε τὸν λογισμὸν ἐφ' αὐτό, καὶ οὔκ ἂν ἔτ' ὀρθῶς οὐδ' ὑγιῶς ὁ τοῦτο ποιήσας περὶ οὐδενὸς λογίσαιτο.

de Pace § 11 (59).

371. καὶ ταῦτ' εἰκότως καὶ περὶ ἡμῶν οὕτως ὑπέιληφεν ὁ Φίλιππος καὶ κατ' Ἀργείων καὶ Θηβαίων ἐτέρως, οὐ μόνον εἰς τὰ παρόνθ' ὁρῶν ἀλλὰ καὶ τὰ πρὸ τούτων λογίζομενος. εὕρισκει γάρ, οἶμαι, καὶ ἀκούει τοὺς μὲν ἡμετέρους προγόνους, ἔξδν αὐτοῖς τῶν λοιπῶν ἄρχειν Ἑλλήνων ὥστ' αὐτοὺς ὑπακούειν βασιλεῖ, οὐ μόνον οὐκ ἀνασχομένους τὸν λόγον τούτον, ἡνίκ' ἦλθεν Ἀλέξανδρος ὁ τούτων πρόγονος περὶ τούτων κῆρυξ, ἀλλὰ καὶ τὴν χώραν ἐκλιπεῖν προελομένους καὶ παθεῖν ὅτιοῦν ὑπομείναντας καὶ μετὰ ταῦτα πράξαντας ταῦτα, ἃ πάντες αἰεὶ γλίσχονται λέγειν, τοὺς δὲ Θηβαίων καὶ Ἀργείων προγόνους τοὺς μὲν συστρατεύσαντας τῷ βαρβάρῳ, τοὺς δ' οὐκ ἐναντιωθέντας. οἶδεν οὖν ἀμφοτέρους ἰδίᾳ τὸ λυσitteλοῦν ἀγαπήσοντας, οὐχ ὃ τι κοινῇ συνοίσει τοῖς Ἑλλησι σκεψομένους. ἡγείτ' οὖν, εἰ μὲν ἡμᾶς ἔλοιτο, φίλους ἐπὶ τοῖς δικαίοις αἰρήσεσθαι, εἰ δ' ἐκείνοις προσθεῖτο, συνεργοὺς ἔξειν τῆς αὐτοῦ πλεονεξίας. διὰ ταῦτ' ἐκείνους ἀνθ' ἡμῶν καὶ τότε καὶ νῦν αἰρεῖται.

Phil. II. § 10 (68).

372. “πῶς γὰρ οἴεσθ’” ἔφην, “ὦ ἄνδρες Μεσσηνῖοι, δυσχερῶς ἂν ἀκούειν Ὀλυνθίους, εἰ τίς τι λέγοι κατὰ Φιλίππου κατ’ ἐκείνους τοὺς χρόνους, ὅτ’ Ἀνθεμουῖντα μὲν αὐτοῖς ἀφίει, οὗ πάντες οἱ πρότερον Μακεδονίας βασιλεῖς ἀντεποιοῦντο, Ποτεΐδαιαν δ’ ἐδίδου τοὺς Ἀθηναίων ἀποίκους ἐκβάλλων, καὶ τὴν μὲν ἔχθραν τὴν πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἀνειλήφει, τὴν χώραν δ’ ἐκείνοις ἐδεδώκει καρποῦσθαι; ἄρα προσδοκᾶν αὐτοὺς τοιαῦτα πείσεσθαι, ἢ λέγοντος ἂν τινος πιστεῦσαι οἴεσθε; ἀλλ’ ὅμως” ἔφην ἐγὼ “μικρὸν χρόνον τὴν ἀλλοτρίαν καρπωσάμενοι, πολὺν τῆς ἑαυτῶν ὑπ’ ἐκείνου στέρονται, αἰσχυρῶς ἐκπεσόντες, οὐ κρατηθέντες μόνον ἀλλὰ καὶ προδοθέντες ὑπ’ ἀλλήλων καὶ πραθέντες· οὐ γὰρ ἀσφαλεῖς ταῖς πολιτείαις αἱ πρὸς τοὺς τυράννους αἰτῶνται λίαν ὁμιλίας. τί δ’ οἱ Θετταλοί; ἄρ’ οἴεσθ’” ἔφην, “ὅτ’ αὐτοῖς τοὺς τυράννους ἐξέβαλλε καὶ πάλιν Νίκαιαν καὶ Μαγνησίαν ἐδίδου, προσδοκᾶν τὴν καθεστῶσαν νῦν δεκαδαρχίαν ἔσεσθαι παρ’ αὐτοῖς; οὐκ ἔστι ταῦτα. ἀλλὰ μὴν γέγονεν ταῦτα καὶ πᾶσιν ἔστιν εἰδέναι. ὑμεῖς δ’” ἔφην ἐγὼ “διδόντα μὲν καὶ ὑπισχνούμενον θεωρεῖτε Φίλιππον, ἐξηπατηκότα δ’ ἤδη καὶ παρακεκρουμένον ἀπεύχεσθ’, εἰ σωφρονεῖτ’, ἰδεῖν. ἔστι τοίνυν νῆ Δί’” ἔφην ἐγὼ “παντοδαπὰ ἡϋρημένα ταῖς πόλεσιν πρὸς φυλακὴν καὶ σωτηρίαν, οἷον χαρακώματα καὶ τείχη καὶ τάφροι καὶ τᾶλλ’ ὅσα τοιαῦτα. καὶ τὰ μὲν ἔστιν ἅπαντα χειροποίητα καὶ δαπάνης προσδεύεται· ἐν δέ τι κοινὸν ἢ φύσις τῶν εὖ φρονούντων ἐν αὐτῇ κέκτῃται φυλακτήριον, ὃ πᾶσι μὲν ἔστ’ ἀγαθὸν καὶ σωτήριον μάλιστα δὲ τοῖς πλήθεσιν πρὸς τοὺς τυράννους. τί οὖν ἔστι τοῦτο; ἀπιστία. ταύτην φυλάττετε, ταύτης ἀντέχεσθε· ἂν ταύτην σφύξητ’, οὐδὲν μὴ δεινὸν πάθητε.

Phil. II. § 20 (71).

373. ὅτι μὲν τοίνυν αἰσχυρῶς καὶ κακῶς πάντα ταῦθ' ὑπὸ τούτων ἀπόλωλε καὶ διέφθαρται, οἶμαι πάντας ὑμᾶς εἶδέναι. ἐγὼ δ', ὃ ἄνδρες δικασταί, τοσοῦτ' ἀπέχω τοῦ συκοφαντίαν τινὰ τοῖς πράγμασι τούτοις προσάγειν ἢ ὑμᾶς ἀξιοῦν, ὥστ' εἰ ταῦθ' ὑπ' ἀβελτερίας ἢ δι' εὐήθειαν ἢ δι' ἄλλην ἄγνοϊαν ἦντινοῦν οὕτω πέπρακται, αὐτός τ' ἀφίημι· Αἰσχίνην καὶ ὑμῖν συμβουλεύω. καίτοι τῶν σκήψεων τούτων οὐδεμί' ἐστὶ πολιτικὴ οὐδὲ δικαία. οὐδένα γὰρ τὰ κοινὰ πράττειν ὑμεῖς κελεύετε οὐδ' ἀναγκάζετε· ἀλλ' ἐπειδάν τις ἑαυτὸν πείσας δύνασθαι προσέλθῃ, πρᾶγμα ποιοῦντες χρηστῶν καὶ φιλανθρώπων, εὐνοϊκῶς δέχεσθε καὶ οὐ φθονερῶς, ἀλλὰ καὶ χειροτονεῖτε καὶ τὰ ὑμέτερ' αὐτῶν ἐγχειρίζετε. εἰ μὲν οὖν κατορθοῖ τις, τιμήσεται καὶ πλέον ἔξει τῶν πολλῶν κατὰ τοῦτο· ἂν δ' ἀποτυγχάνῃ, σκήψεις καὶ προφάσεις ἐρεῖ; ἀλλ' οὐ δίκαιον. οὐ γὰρ ἂν ἐξαρκέσειε τοῖς ἀπολωλόσι συμμάχοις οὐδὲ τοῖς παισὶν αὐτῶν οὐδὲ ταῖς γυναιξίν οὐδὲ τοῖς ἄλλοις διὰ τὴν ἀβελτερίαν τὴν ἐμήν, ἵνα μὴ τὴν τούτου λέγω, τοιαῦτα πεπονθέναι· πολλοῦ γε καὶ δεῖ.

de Falsa Legatione § 98 (373).

374. εὖ γὰρ εἶδέναι χρὴ τοῦθ' ὅτι οὐ καταφρονεῖ Φίλιππος, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῆς πόλεως τῆς ὑμετέρας, οὐδ' ἀχρηστοτέρους νομίσας Θηβαίων, ἐκείνους εἴλετ' ἀνθ' ὑμῶν, ἀλλ' ὑπὸ τούτων ἐδιδάχθη καὶ ταῦτ' ἤκουσεν, ἃ καὶ πρότερόν ποτ' εἶπον ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς ἐν τῷ δήμῳ καὶ τούτων οὐδεὶς ἀντείπεν, ὥς ὁ μὲν δημὸς ἐστὶν ἀσταθμητότατον πρᾶγμα τῶν πάντων καὶ ἀσυνθετώτατον, ὥσπερ θάλαττ' ἀκατάστατον, ὥς ἂν τύχη κινούμενον. ὁ μὲν ἦλθεν, ὁ δ' ἀπῆλθεν· μέλει δ' οὐδενί, οὐδὲ μέμνηται. δεῖ δέ τινας φίλους ὑπάρχειν τοῖς ἕκαστα πράξοντας ἐν ὑμῖν αὐτῷ καὶ διοικήσοντας, οἷον αὐτὸς δὴ· κἄνπερ αὐτῷ τοῦτο κατασκευασθῇ, πᾶν ὅ τι ἂν βούληται παρ' ὑμῖν ῥαδίως διαπράξεται.

id. § 135 (383).

375. φέρε δὴ καὶ ὅσους αὐτὸς ἐλυσάμην τῶν αἰχμαλώτων εἶπω πρὸς ὑμᾶς. ἐν ὅσῳ γὰρ οὐχὶ παρόντος πω Φιλίππου διετρίβομεν ἐν Πέλλῃ, ἔνιοι τῶν ἡλωκότων, ὅσοι περ ἦσαν ἐξηγυγημένοι, ἀπιστοῦντες, ὥς ἐμοὶ δοκεῖ, μὴ δυνήσεσθαι με ταῦτα πείσαι τὸν Φίλιππον, ἑαυτοὺς ἔφασαν βούλεσθαι λύσασθαι καὶ μηδεμίαν τούτου χάριν ἔχειν τῷ Φιλίππῳ, κἀδανείζοντο, ὃ μὲν τρεῖς μνᾶς, ὃ δὲ πέντε, οἱ δ' ὅπως συνέβαινεν ἐκάστῳ τὰ λύτρα. ἐπειδὴ τοίνυν ὁμολόγησ' ὁ Φίλιππος τοὺς λοιποὺς λύσεσθαι, συγκαλέσας ἐγὼ τούτους οἷς αὐτὸς ἔχρησα τὰργύριον καὶ τὰ πεπραγμέν' ὑπομνήσας, ἵνα μὴ δοκοῖεν ἔλαττον ἔχειν μὴδ' ἐκ τῶν ἰδίων λελυτρώσθαι πένητες ἄνθρωποι, τῶν ἄλλων ὑπὸ τοῦ Φιλίππου προσδοκωμένων ἀφεθήσεσθαι, ἔδωκα δωρεὰν τὰ λύτρα.

de Falsa Legatione § 169 (394).

376. συλλογίσασθαι δὴ βούλομαι τὰ κατηγορημένα, ἵν' ὅσ' ὑμῖν ὑπεσχόμην ἀρχόμενος τοῦ λόγου, δείξω πεποιηκώς. ἐπέδειξ' οὐδὲν ἀληθὲς ἀπηγγελκότα ἀλλὰ φενακίσανθ' ὑμᾶς, μάρτυσι τοῖς γεγεννημένοις αὐτοῖς οὐ λόγοις χρώμενος. ἐπέδειξ' αἴτιον γεγεννημένον τοῦ μὴ ἐθέλειν ὑμᾶς ἀκούειν ἐμοῦ τὰ ληθῆ, ταῖς ὑποσχέσεσιν καὶ τοῖς ἐπαγγέλμασι τοῖς τούτου καταληφθέντας, πάντα τὰναντία συμβουλεύσαντ' ἢ ἔδει, καὶ τῇ μὲν τῶν συμμάχων ἀντειπόντ' εἰρήνῃ, τῇ δὲ Φιλοκράτους συνηγορήσαντα, τοὺς χρόνους κατατρίψαντα, ἵνα μὴδ' εἰ βούλοισθε δύναισθ' ἐξελθεῖν εἰς Φωκέας, καὶ ἄλλ' ἐπὶ τῆς ἀποδημίας πολλὰ καὶ δαῖν' εἰργασμένον, προδεδωκότα πάντα, πεπρακότα, δῶρ' ἔχοντα, οὐδὲν ἐλλελοιπότα μοχθηρίας. οὐκοῦν ταῦθ' ὑπεσχόμην ἐν ἀρχῇ, ταῦτ' ἐπέδειξα.

id. § 177 (397).

377. νομίζω τοίνυν ὑμᾶς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐ καθ' ἓν τι μόνον τοὺς προγόνους μιμουμένους ὀρθῶς ἂν ποιεῖν ἀλλὰ καὶ κατὰ πάνθ' ὅσ' ἔπραττον ἐφεξῆς. ἐκείνοι τοίνυν, ὡς ἅπαντες εὖ οἶδ' ὅτι τὸν λόγον τοῦτον ἀκηκόατε, Καλλίαν τὸν Ἰππονίκου ταύτην τὴν ὑπὸ πάντων θρυλουμένην εἰρήνην πρεσβεύσαντα, ἵππου μὲν δρόμον ἡμέρας μὴ καταβαίνειν ἐπὶ τὴν θάλατταν βασιλέα, ἐντὺς δὲ Χελιδονίων καὶ Κυανέων πλοίῳ μακρῷ μὴ πλεῖν, ὅτι δῶρα λαβεῖν ἔδοξε πρεσβεύσας, μικροῦ μὲν ἀπέκτειναν, ἐν δὲ ταῖς εὐθύναις πεντήκοντ' ἐπράξαντο τάλαντα. καίτοι καλλίῳ ταύτης εἰρήνην οὔτε πρότερον οὔθ' ὕστερον οὐδεὶς ἂν εἰπεῖν ἔχοι πεποιημένην τὴν πόλιν. ἀλλ' οὐ τοῦτ' ἐσκόπουν. τούτου μὲν γὰρ ἡγούντο τὴν αὐτῶν ἀρετὴν καὶ τὴν τῆς πόλεως δόξαν αἰτίαν εἶναι, τοῦ δὲ προῖκ' ἢ μὴ τὸν τρόπον τοῦ πρεσβευτοῦ· τούτου οὖν δίκαιον ἡξίουں παρέχεσθαι καὶ ἄδωροδόκητον τὸν προσιόντα τοῖς κοινοῖς. ἐκείνοι μὲν τοίνυν οὕτως ἐχθρὸν ἡγούντο τὸ δωροδοκεῖν καὶ ἀλυσιτελὲς τῇ πόλει, ὥστε μήτ' ἐπὶ πράξεως μηδεμιᾶς μήτ' ἐπ' ἀνδρὸς εἶναι γίγνεσθαι· ὑμεῖς δ', ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὴν αὐτὴν εἰρήνην ἐωρακότες τὰ μὲν τῶν συμμάχων τῶν ὑμετέρων τείχη καθηρηκυῖαν τὰς δὲ τῶν πρέσβων οἰκίας οἰκοδομοῦσαν, καὶ τὰ μὲν τῆς πόλεως κτήματ' ἀφηρεμένην τούτοις δ' ἂ μὴδ' ὄναρ ἤλπισαν πώποτε κτησαμένην, οὐκ αὐτοὶ τοίτους ἀπεκτείνετε ἀλλὰ κατηγοροῦ προσδεῖσθε, καὶ λόγῳ κρίνετε ὧν ἔργῳ τὰδικήματα πάντες ὀρώσιν.

de Falsa Legatione § 237 (428).

378. ὁ δὲ πάντων μάλιστ' ἀγανακτῆσαι ἔφη—συντυχεῖν ἀπιῶν Ἀτρεστίδα παρὰ Φιλίππου πορευομένῳ, καὶ μετ' αὐτοῦ γύναια καὶ παιδάρι' ὡς τριάκοντα βαδίζειν, αὐτὸς δὲ θαυμάσας ἐρέσθαι τινὰ τῶν ὁδοιπόρων, τίς ἀνθρωπὸς ἐστὶ καὶ τίς ὄχλος μετ' αὐτοῦ, ἐπειδὴ δ' ἀκοῦσαι ὅτι Ἀτρεστίδας παρὰ Φιλίππου τῶν Ὀλυνθίων αἰχμάλωτα δωρεὰν ταῦτ' ἔχων ἀπέρχεται, δεινὸν αὐτῷ τι δόξαι καὶ δακρῦσαι καὶ ὀδύρασθαι τὴν Ἑλλάδ', ὡς κακῶς διάκειται, εἰ τοιαῦτα πάθη περιορᾷ γιγνόμενα. καὶ συνεβούλευεν ὑμῖν πέμπειν τινὰς εἰς Ἀρκαδίαν, οἵτινες κατηγορήσουσι τῶν τὰ Φιλίππου πραττόντων. ταῦτα μὲν τοίνυν τότε καὶ μάλ', ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καλὰ καὶ τῆς πόλεως ἄξι' ἐδημηγόρει. ἐπειδὴ δ' ἀφίκετ' εἰς Μακεδονίαν καὶ τὸν ἐχθρὸν εἶδε τὸν αὐτοῦ καὶ τῶν Ἑλλήνων, ἄρά γ' ὅμοι' ἢ παραπλήσια τούτοις; πολλοὺ γε καὶ δεῖ, ἀλλὰ εἶναι τὸν Φίλιππον αὐτόν, Ἡράκλεις, Ἑλληνικώτατον ἀνθρώπων, δεινότατον λέγειν, φιλαθηναϊότατον· οὕτω δ' ἀτόπους τινὰς ἐν τῇ πόλει καὶ δυσχερεῖς ἀνθρώπους εἶναι, ὥστ' οὐκ αἰσχύνεσθαι λοιδορουμένους αὐτῷ καὶ βάρβαρον αὐτὸν ἀποκαλοῦντας.

de Falsa Legatione § 305 (439).

379. νόσημα γάρ, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δεινὸν ἐμπέπτωκεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ χαλεπὸν καὶ πολλῆς τινὸς εὐτυχίας καὶ παρ' ὑμῶν ἐπιμελείας δεόμενον. οἱ γὰρ ἐν ταῖς πόλεσι γνωριμώτατοι καὶ προεστάναι τῶν κοινῶν ἀξιούμενοι, τὴν αὐτῶν προδιδόντες ἐλευθερίαν οἱ δυστυχεῖς, αὐθαίρετον αὐτοῖς ἐπάγονται δουλείαν, Φιλίππῳ ξενίαν καὶ ἑταιρίαν καὶ τὰ τοιαῦθ' ὑποκοριζόμενοι· οἱ δὲ λοιποὶ καὶ τὰ κύρι' ἅττα ποτ' ἔστ' ἐν ἐκάστη τῶν πόλεων, οὓς ἔδει τούτους κολάζειν καὶ παραχρῆμ' ἀποκτινύναι, τοσοῦτ' ἀπέχουσι τοῦ τοιοῦτόν τι ποιεῖν, ὥστε θαυμάζουσι καὶ ζηλοῦσι καὶ βούλονται αὐτὸς ἕκαστος τοιοῦτος εἶναι.

id. § 259 (424).

380. εἴτα φησὶν ὃς ἂν τύχῃ παρελθὼν “οὐ γὰρ ἐθέλεις γράφειν, οὐδὲ κινδυνεύειν, ἀλλ’ ἄτολμος εἶ καὶ μαλακός.” ἐγὼ δὲ θρασὺς μὲν καὶ βδελυρὸς καὶ ἀναιδὴς οὐτ’ εἰμὶ μήτε γενοίμην, ἀνδρείοτερον μέντοι πολλῶν πάνυ τῶν ἰταμῶς πολιτευομένων παρ’ ὑμῖν ἐμαυτὸν ἡγοῦμαι. ὅστις μὲν γάρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, παριδὼν ἃ συνοίσει τῇ πόλει, κρίνει δημεύει δίδωσι κατηγορεῖ, οὐδεμιᾷ ταῦτ’ ἀνδρεία ποιεῖ, ἀλλ’ ἔχων ἐνέχυρον τῆς σωτηρίας τὸ πρὸς χάριν ὑμῖν λέγειν καὶ πολιτεύεσθαι, ἀσφαλῶς θρασὺς ἐστίν· ὅστις δ’ ὑπὲρ τοῦ βελτίστου πολλὰ τοῖς ὑμετέροις ἐναντιοῦται βουλήμασι, καὶ μὴδὲν λέγει πρὸς χάριν ἀλλὰ τὸ βέλτιστον αἰεὶ, καὶ τὴν τοιαύτην πολιτείαν προαιρεῖται, ἐν ᾗ πλεόνων ἡ τύχῃ κυρία γίνεται ἢ οἱ λογισμοί, τούτων δ’ ἀμφοτέρων ἑαυτὸν ὑπεύθυνον ὑμῖν παρέχει, οὗτός ἐστ’ ἀνδρείος καὶ χρησίμος γε πολίτης ὁ τοιοῦτός ἐστιν, οὐχ οἱ τῆς παρ’ ἡμέραν χάριτος ἕνεκα τὰ μέγιστα τῆς πόλεως ἀπολωλεκότες, οὓς ἐγὼ τοσούτου δέω ζηλοῦν ἢ νομίζειν ἀξίους πολίτας τῆς πόλεως εἶναι, ὥστ’ εἴ τις ἔροιτό μ’ “εἰπέ μοι, σὺ δὲ δὴ τί τὴν πόλιν ἡμῖν ἀγαθὸν πεποιήκας;” ἔχων, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ τριηραρχίας εἰπεῖν καὶ χορηγίας καὶ χρημάτων εἰσφοράς καὶ λύσεις αἰχμαλώτων καὶ τοιαύτας ἄλλας φιλανθρωπίας, οὐδὲν ἂν τούτων εἴποιμι ἀλλ’ ὅτι δυνάμενος ἂν ἴσως, ὥσπερ καὶ ἕτεροι, καὶ κατηγορεῖν καὶ χαρίζεσθαι καὶ δημεύειν καὶ τᾶλλ’ ἃ ποιοῦσιν οὗτοι ποιεῖν, οὐδ’ ἐφ’ ἐν τούτων πώποτ’ ἐμαυτὸν ἔταξα οὐδὲ προήχθην οὐθ’ ὑπὸ κέρδους οὐθ’ ὑπὸ φιλοτιμίας, ἀλλὰ διαμένω λέγων ἐξ ὧν ἐγὼ μὲν πολλῶν ἐλάττων εἰμὶ παρ’ ὑμῖν, ὑμεῖς δ’, εἰ πείθοισθέ μοι, μείζους ἂν εἴτε.

de Chers. § 68 (106).

381. εἰ μὲν οὖν ἔξεστιν εἰρήνην ἄγειν τῇ πόλει καὶ ἐφ' ἡμῖν ἔστι τοῦτο, ἵν' ἐντεῦθεν ἄρξωμαι, φήμ' ἔγωγ' ἄγειν ἡμᾶς δεῖν, καὶ τὸν ταῦτα λέγοντα γράφειν καὶ πράττειν καὶ μὴ φενακίζειν ἀξιώ· εἰ δ' ἕτερος τὰ ὄπλ' ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων καὶ δύναμιν πολλὴν περὶ αὐτόν, τοῦνομα μὲν τὸ τῆς εἰρήνης ὑμῖν προβάλλει, τοῖς δ' ἔργοις αὐτὸς τοῖς τοῦ πολέμου χρήται, τί λοιπὸν ἄλλο πλὴν ἀμύνεσθαι; φάσκειν δ' εἰρήνην ἄγειν εἰ βούλεσθ', ὥσπερ ἐκείνος, οὐ διαφέρομαι. εἰ δέ τις ταύτην εἰρήνην ὑπολαμβάνει, ἐξ ἧς ἐκείνος πάντα τᾶλλα λαβὼν ἐφ' ἡμᾶς ἥξει, πρῶτον μὲν μαίνεται, ἔπειτ' ἐκείνῳ παρ' ὑμῶν, οὐχ ὑμῖν παρ' ἐκείνου τὴν εἰρήνην λέγει· τοῦτο δ' ἔστιν ὃ τῶν ἀναλισκομένων χρημάτων πάντων Φίλιππος ὠνεῖται, αὐτὸς μὲν πολεμεῖν ὑμῖν, ὑφ' ὑμῶν δὲ μὴ πολεμῆσθαι.

Phil. III. § 8 (112.)

382. ὅτι μὲν δὴ μέγας ἐκ μικροῦ καὶ ταπεινοῦ τοῦ κατ' ἀρχὰς Φίλιππος ἠύξηται, καὶ ἀπίστως καὶ στασιαστικῶς ἔχουσι πρὸς αὐτοὺς οἱ Ἕλληνες, καὶ ὅτι πολλῷ παραδοξότερον ἦν τοσοῦτον αὐτὸν ἐξ ἐκείνου γενέσθαι ἢ νῦν, ὅθ' οὕτω πολλὰ προείληφε, καὶ τὰ λοιπὰ ὑφ' αὐτῷ ποιήσασθαι, καὶ πάνθ' ὅσα τοιαῦτ' ἂν ἔχοιμι διεξελεθεῖν, παραλείψω. ἀλλ' ὁρῶ συγκεχωρηκότας πάντας ἀνθρώπους, ἀφ' ὑμῶν ἀρξαμένους, αὐτῷ, ὑπὲρ οὗ τὸν ἄλλον ἅπαντα χρόνον πάντες οἱ πόλεμοι γεγόνασιν οἱ Ἑλληνικοί. τί οὖν ἐστι τοῦτο; τὸ ποιεῖν ὃ τι βούλεται, καὶ καθ' ἓν οὕτως περικόπτειν καὶ λωποδυτεῖν τῶν Ἑλλήνων καὶ καταδουλοῦσθαι τὰς πόλεις ἐπιόντα. καίτοι προστάται μὲν ὑμεῖς ἐβδομήκοντ' ἔτη καὶ τρία τῶν Ἑλλήνων ἐγένεσθε, προστάται δὲ τριάκονθ' ἐνὸς δέοντα Λακεδαιμόνιοι· ἴσχυσαν δέ τι καὶ Θηβαῖοι τουτουσὶ τοὺς τελευταίους χρόνους μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην.

id. § 21 (116.)

383. ἀλλ' ἐκεῖς' ἐπανέρχομαι. τί τὴν πόλιν, Αἰσχίνη, προσῆκε ποιεῖν, ἀρχὴν καὶ τυραννίδ' ὀρώσαν τῶν Ἑλλήνων ἑαυτῷ κατασκευαζόμενον Φίλιππον; ἢ τί τὸν σύμβουλον ἔδει λέγειν ἢ γράφειν τὸν Ἀθήνησιν (καὶ γὰρ τοῦτο πλείστον διαφέρει), ὃς συνήδη μὲν ἐκ παντὸς τοῦ χρόνου μέχρι τῆς ἡμέρας ἀφ' ἧς αὐτὸς ἐπὶ τὸ βῆμ' ἀνέβην, αἰεὶ περὶ πρωτείων καὶ τιμῆς καὶ δόξης ἀγωνιζομένην τὴν πατρίδα, καὶ πλείω καὶ χρήματα καὶ σώματ' ἀνηλωκυῖαν ὑπὲρ φιλοτιμίας καὶ τῶν πᾶσι συμφερόντων ἢ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ὑπὲρ αὐτῶν ἀνηλώκασιν ἕκαστοι, ἐώρων δ' αὐτὸν τὸν Φίλιππον, πρὸς ὃν ἦν ἡμῖν ἀγών, ὑπὲρ ἀρχῆς καὶ δυναστείας τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένον, τὴν κλεῖν κατεαγότα, τὴν χεῖρα, τὸ σκέλος πεπηρωμένον, πᾶν ὃ τι βουληθείη μέρος ἢ τύχη τοῦ σώματος προῖέμενον, ὥστε τῷ λοιπῷ μετὰ τιμῆς καὶ δόξης ζῆν. καὶ μὴν οὐδὲ τοῦτό γ' οὐδεὶς ἂν εἰπεῖν τολμήσαι, ὡς τῷ μὲν ἐν Πέλλῃ τραφέντι, χωρίῳ ἀδόξῳ τότε γ' ὄντι καὶ μικρῷ, τοσαύτην μεγαλοψυχίαν προσῆκεν ἐγγενέσθαι, ὥστε τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀρχῆς ἐπιθυμῆσαι καὶ τοῦτ' εἰς τὸν νοῦν ἐμβαλέσθαι, ἡμῖν δ' οὖσιν Ἀθηναίοις, καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκάστην ἐν πᾶσι καὶ λόγοις καὶ θεωρήμασι τῆς τῶν προγόνων ἀρετῆς ὑπομνήμαθ' ὀρώσι, τοσαύτην κακίαν ὑπάρξαι, ὥστε τῆς ἐλευθερίας αὐτεπαγγέλτους ἐθελοντὸς παραχωρῆσαι Φιλίππῳ.

de Corona § 66 (247).

384. ἐσπέρα μὲν γὰρ ἦν, ἦκε δ' ἀγγέλλων τις ὥς τοὺς πρυτάνεις ὥς Ἑλάτεια κατείληπται. καὶ μετὰ ταῦθ' οἱ μὲν εὐθὺς ἐξαναστάντες μεταξὺ δειπνοῦντες, τοὺς τ' ἐκ τῶν σκηνῶν τῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν ἐξεΐργον καὶ τὰ γέρρ' ἐνεπίμπρασαν, οἱ δὲ τοὺς στρατηγοὺς μετεπέμποντο καὶ τὸν σαλπικτὴν ἐκάλουν· καὶ θορύβου πλήρης ἦν ἡ πόλις. τῇ δ' ὕστεραία, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, οἱ μὲν πρυτάνεις τὴν βουλὴν ἐκάλουν ὑμεῖς δ' εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐπορεύεσθε, καὶ πρὶν ἐκείνην χρηματίζειν καὶ προβουλεύσαι, πᾶς ὁ δῆμος ἄνω καθήτο. καὶ μετὰ ταῦθ' ὥς ἦλθεν ἡ βουλὴ καὶ ἀπήγγειλαν οἱ πρυτάνεις τὰ προσηγγελμέν' ἑαυτοῖς καὶ τὸν ἥκοντα παρήγαγον κάκεινος εἶπεν, ἡρώτα μὲν ὁ κήρυξ “τίς ἀγορεύειν βούλεται;” παρήει δ' οὐδεὶς. πολλάκις δὲ τοῦ κήρυκος ἐρωτῶντος, οὐδὲν μᾶλλον ἀνίστατ' οὐδεὶς, ἀπάντων μὲν τῶν στρατηγῶν παρόντων, ἀπάντων δὲ τῶν ῥητόρων, καλούσης δὲ τῆς πατρίδος τὸν ἐροῦνθ' ὑπὲρ σωτηρίας· καίτοι εἰ μὲν τοὺς σωθῆναι τὴν πόλιν βουλομένους παρελθεῖν ἔδει, πάντες ἂν ὑμεῖς ἀναστάντες ἐπὶ τὸ βῆμ' ἐβαδίζετε· πάντες γὰρ οἶδ' ὅτι σωθῆναι αὐτὴν ἐβούλεσθε· εἰ δὲ τοὺς πλουσιωτάτους, οἱ τριακόσιοι· εἰ δὲ τοὺς ἀμφοτέρωτα ταῦτα καὶ εὐνοὺς τῇ πόλει καὶ πλουσίους, οἱ μετὰ ταῦτα τὰς μεγάλας ἐπιδόσεις ἐπιδόντες· καὶ γὰρ εὐνοία καὶ πλούτῳ τοῦτ' ἐποίησαν. ἀλλ' ὥς ἔοικεν ἐκείνος ὁ καιρὸς οὐ μόνον εὐνοὺν καὶ πλούσιον ἄνδρ' ἐκάλει, ἀλλὰ καὶ παρηκολουθηκότα τοῖς πράγμασιν ἐξ ἀρχῆς καὶ συλλελογισμένον ὀρθῶς, τίνος εἵνεκα ταῦτ' ἐπραττεν ὁ Φίλιππος καὶ τί βουλόμενος· ὁ γὰρ μὴ ταῦτ' εἰδὼς μὴδ' ἐξητακῶς πόρρωθεν, οὐτ' εἰ εὐνοὺς ἦν οὐτ' εἰ πλούσιος, οὐδὲν μᾶλλον ἔμελλ' ὅ τι χρὴ ποιεῖν εἴσεσθαι, οὐδ' ὑμῖν ἔξειν συμβουλεύειν.
- de Corona* § 169 (284).

385. δύναμιν τοίνυν εἶχεν ἡ πόλις τοὺς νησιώτας, οὐχ ἅπαντας ἀλλὰ τοὺς ἀσθενεστάτους· οὔτε γὰρ Χίος οὔτε Ῥόδος οὔτε Κέρκυρα μεθ' ὑμῶν ἦν· χρημάτων δὲ σύνταξιν εἰς πέντε καὶ τετταράκοντα τάλαντα, καὶ ταῦτ' προεξιλεγμένα· ὀπλίτην δ' ἡ ἱππέα πλὴν τῶν οἰκείων οὐδένα. ὁ δὲ πάντων καὶ φοβερώτατον καὶ μάλισθ' ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν, οὗτοι παρεσκευάκεσαν τοὺς περιχώρους ἅπαντας ἔχθρας ἢ φιλίας ἐγγυτέρω, Μεγαρέας Θηβαίους Εὐβοέας. τὰ μὲν τῆς πόλεως οὕτως ὑπῆρχεν ἔχοντα, καὶ οὐδεὶς ἂν ἔχοι παρὰ ταῦτ' εἰπεῖν ἄλλ' οὐδέν· τὰ δὲ τοῦ Φιλίππου, πρὸς ὃν ἦν ἡμῖν ἀγών, σκέψασθε πῶς. πρῶτον μὲν ἦρχε τῶν ἀκολουθούντων αὐτὸς αὐτοκράτωρ, ὁ τῶν εἰς τὸν πόλεμον μέγιστόν ἐστιν ἀπάντων· εἴθ' οὗτοι τὰ ὅπλ' εἶχον ἐν ταῖς χερσὶν αἰεὶ· ἔπειτα χρημάτων ἡνῶρει, καὶ ἔπραττεν ἃ δόξειεν αὐτῷ, οὐ προλέγων ἐν τοῖς ψηφίσμασιν, οὐδ' ἐν τῷ φανερῷ βουλευόμενος, οὐδ' ὑπὸ τῶν συκοφαντούντων κρινόμενος, οὐδὲ γραφᾶς φεύγων παρανόμων, οὐδ' ὑπεύθυνος ὣν οὐδενί, ἀλλ' ἀπλῶς αὐτὸς δεσπότης ἡγεμὼν κύριος πάντων.

de Corona § 234 (305).

386. ἐγὼ δέ σοι λέγω, ὅτι τῶν πολιτευομένων παρὰ τοῖς Ἑλλησι διαφθαρέντων ἀπάντων, ἀρξαμένων ἀπὸ σοῦ, ἔμ' οὔτε καιρὸς οὔτε φιланθρωπία λόγων οὔτ' ἐπαγγελιῶν μέγεθος οὔτ' ἐλπίς οὔτε φόβος οὔτ' ἄλλ' οὐδὲν ἐπῆρεν οὐδὲ προηγάγετο ὧν ἔκρινα δικαίων καὶ συμφερόντων τῇ πατρίδι οὐδὲν προδοῦναι, οὐδ', ὅσα συμβεβούλευκα πώποτε τουτοισί, ὁμοίως ὑμῖν ὥσπερ τριτάνη ρέπων ἐπὶ τὸ ἴδιον κέρδος, ἀλλ' ἀπ' ὀρθῆς καὶ δικαίας κἀδιαφθόρου τῆς ψυχῆς, καὶ μεγίστων δὴ πραγμάτων τῶν κατ' ἐμαντὸν ἀνθρώπων προστάς, πάνθ' ἰγυῶς καὶ δικαίως πεπολίτευμαι. διὰ ταῦτ' ἀξιῶ τιμᾶσθαι.

id. § 297 (325).

Aeschines

387. οἱ μὲν καιροὶ τῆς πόλεως τοιοῦτοι ἦσαν, ἐν οἷς οἱ περὶ τῆς εἰρήνης ἐγένοντο λόγοι· ἀνιστάμενοι δὲ οἱ συντεταγμένοι ῥήτορες περὶ μὲν τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως οὐδὲν ἐνεχέιρουν λέγειν, ἀποβλέπειν δὲ εἰς τὰ προπύλαια τῆς ἀκροπόλεως ἐκέλευον ἡμᾶς καὶ τῆς ἐν Σαλαμῖνι πρὸς τὸν Πέρσῃν ναυμαχίας μεμνήσθαι καὶ τῶν τάφων τῶν προγόνων καὶ τῶν τροπαίων. ἐγὼ δὲ ἀπάντων μὲν τούτων ἔφην δεῖν μεμνήσθαι, μιμείσθαι μέντοι τὰς τῶν προγόνων εὐβουλίας, τὰ δὲ ἁμαρτήματα αὐτῶν καὶ τὴν ἄκαιρον φιλονεικίαν φυλάττεσθαι, τὴν μὲν ἐν Πλαταιαῖς πρὸς τοὺς Πέρσας πεζομαχίαν καὶ τοὺς ἀγῶνας τοὺς περὶ Σαλαμῖνα καὶ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην καὶ τὴν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχίαν καὶ τὴν Τολμίδου ξηλοῦν στρατηγίαν κελεύων, ὃς χιλίους ἐπιλέκτους ἔχων Ἀθηναίων διὰ μέσης Πελοποννήσου πολεμίας οὔσης ἀδεῶς διεξήει, τὴν δ' εἰς Σικελίαν στρατείαν φυλάττεσθαι, ἣν ἐξέπεμψαν Λεοντίνους βοηθήσοντες τῶν πολεμίων ἐμβεβληκότων εἰς τὴν χώραν ἡμῶν καὶ Δεκελείας ἐπιτετεχισμένης, καὶ τὴν τελευταίαν ἀβουλίαν φυλάξασθαι, ὅθ' ἡττημένοι τῷ πολέμῳ προκαλουμένων αὐτοὺς Λακεδαιμονίων εἰρήνην ἄγειν, τοῦτο μὲν οὐκ ἤθελον ποιεῖν, πολεμεῖν δὲ προηροῦντο οὐ δυνάμενοι, Κλεοφῶν δὲ ὁ λυροποιὸς ἀποκόψειν ἡπείλει μαχαίρᾳ τὸν τράχηλον εἰ τις τῆς εἰρήνης μνησθήσεται· τελευτώντες δὲ εἰς τοῦτο τὴν πόλιν προήγαγον, ὥστε ἀγαπητῶς τὴν εἰρήνην ποιήσασθαι ἀποστάντας πάντων καὶ τὰ τεῖχη καθελόντας καὶ παραδεξαμένους φρουρὰν καὶ Λακεδαιμονίων ἄρμωσθην καὶ τῆς δημοκρατίας τοῖς τριάκοντα ἀφεμένους, οἱ χιλίους καὶ πεντακοσίους ἀκρίτους τῶν πολιτῶν ἀπέκτειναν. τὴν μὲν τοιαύτην ἀβουλίαν ὁμολογῶ παραγγέλλειν φυλάττεσθαι, τὰ δ' ὀλίγῃ πρότερον εἰρημένα μιμείσθαι.

de Falsa Legatione § 74 (252).

388. τοιγάρτοι τί τῶν ἀνελπίστων καὶ ἀπροσδοκῆτων ἐφ' ἡμῶν οὐ γέγονεν; οὐ γὰρ βίον γε ἡμεῖς ἀνθρώπινον βεβιώκαμεν, ἀλλ' εἰς παραδοξολογίαν τοῖς ἐστομένοις μεθ' ἡμᾶς ἔφυμεν. οὐχ ὁ μὲν τῶν Περσῶν βασιλεύς, ὁ τὸν Ἄθω διορύξας, ὁ τὸν Ἑλλάσποντον ξεύξας, ὁ γῆν καὶ ὕδωρ τοὺς Ἑλληνας αἰτῶν, ὁ τολμῶν ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς γράφειν ὅτι δεσπότης ἐστὶν ἀπάντων ἀνθρώπων ἀφ' ἡλίου ἀνιόντος μέχρι δυομένοι, νῦν οὐ περὶ τοῦ κύριος ἐτέρων εἶναι διαγωνίζεται ἀλλ' ἤδη περὶ τῆς τοῦ σώματος σωτηρίας; καὶ τοὺς αὐτοὺς ὀρῶμεν τῆς τε δόξης ταύτης καὶ τῆς ἐπὶ τὸν Πέρσην ἡγεμονίας ἡξιωμένους, οἳ καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερὸν ἡλευθέρωσαν; Θῆβαι δέ, Θῆβαι, πόλις ἀστυγείτων, μεθ' ἡμέραν μίαν ἐκ μέσης τῆς Ἑλλάδος ἀνῆρπασται, εἰ καὶ δικαίως περὶ τῶν ὄλων οὐκ ὀρθῶς βουλευσάμενοι, ἀλλὰ τὴν γε θεοβλάβειαν καὶ τὴν ἀφροσύνην οὐκ ἀνθρωπίνως ἀλλὰ δαιμονίως κτησάμενοι. Λακεδαιμόνιοι δ' οἳ ταλαίπωροι, προσαψάμενοι μόνον τούτων τῶν πραγμάτων ἐξ ἀρχῆς περὶ τὴν τοῦ ἱεροῦ κατάληψιν, οἳ τῶν Ἑλλήνων ποτὲ ἀξιοῦντες ἡγεμόνες εἶναι, νῦν ὀμηρεύουσιν καὶ τῆς συμφορᾶς ἐπίδειξιν ποιησόμενοι μέλλονσιν ὥς Ἀλέξανδρον ἀναπέμπεσθαι, τοῦτο πεισόμενοι καὶ αὐτοὶ καὶ ἡ πατρίς ὅ τι ἂν ἐκείνῳ δόξη, καὶ ἐν τῇ τοῦ κρατοῦντος καὶ προηδικημένου μετρίότητι κριθήσονται. ἡ δ' ἡμετέρα πόλις, ἡ κοινὴ καταφυγὴ τῶν Ἑλλήνων, πρὸς ἣν ἀφικνοῦντο πρότερον ἐκ τῆς Ἑλλάδος αἱ πρεσβεῖαι, κατὰ πόλεις ἕκαστοι παρ' ἡμῶν τὴν σωτηρίαν εὐρησόμενοι, νῦν οὐκέτι περὶ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἡγεμονίας ἀγωνίζεται ἀλλ' ἤδη περὶ τοῦ τῆς πατρίδος ἐδάφους. καὶ ταῦθ' ἡμῖν συμβέβηκεν ἐξ ὅτου Δημοσθένης πρὸς τὴν πολιτείαν προσελήλυθεν.

c. Ctesiphontem § 132 (522).

389. ἀλλ' ἐπειδὴ τοῖς σώμασιν οὐ παρεγένεσθε, ἀλλὰ ταῖς γε διανοαῖς ἀποβλέψατ' αὐτῶν εἰς τὰς συμφοράς, καὶ νομίσαθ' ὄρῶν ἀλισκομένην τὴν πόλιν, τειχῶν κατασκαφάς, ἐμπρήσεις οἰκιῶν, ἀγομένας γυναῖκας καὶ παῖδας εἰς δουλείαν, πρεσβύτας ἀνθρώπους πρεσβύτιδας γυναῖκας ὅψε μεταμανθάνοντας τὴν ἐλευθερίαν, κλαίοντας, ἰκετεύοντας ὑμᾶς, ὀργιζομένους οὐ τοῖς τιμωρουμένοις ἀλλὰ τοῖς τούτων αἰτίοις, ἐπισκῆπτοντας μηδενὶ τρόπῳ τὸν τῆς Ἑλλάδος ἀλιτῆριον στεφανοῦν, ἀλλὰ καὶ τὸν δαίμονα καὶ τὴν τύχην τὴν συμπαρακολουθοῦσαν τῷ ἀνθρώπῳ φυλάξασθαι. οὕτε πόλις γὰρ οὗτ' ἰδιώτης ἀνὴρ οὐδεὶς πώποτε καλῶς ἀπήλλαξε Δημοσθένει συμβούλῳ χρησάμενος.

c. Ctesiphontem § 157 (544).

390. οἶμαι τοίνυν ἅπαντας ὁμολογήσειν ὑμᾶς τάδε δεῖν ὑπάρχειν τῷ δημοτικῷ, πρῶτον μὲν ἐλεύθερον αὐτὸν εἶναι καὶ πρὸς πατρός καὶ πρὸς μητρός, ἵνα μὴ διὰ τὴν περὶ τὸ γένος ἀτυχίαν δυσμενὴς ᾖ τοῖς νόμοις, οἳ σφύζουσι τὴν δημοκρατίαν, δεύτερον δ' ἀπὸ τῶν προγόνων εὐεργεσίαν τινα αὐτῷ πρὸς τὸν δῆμον ὑπάρχειν ἢ τό γ' ἀναγκαιότατον μηδεμίαν ἔχθραν, ἵνα μὴ βοηθῶν τοῖς τῶν προγόνων ἀτυχήμασι κακῶς ἐπιχειρῇ ποιεῖν τὴν πόλιν· τρίτον σῶφρονα καὶ μέτριον χρὴ πεφυκέναι αὐτὸν πρὸς τὴν καθ' ἡμέραν δίαίταν, ὅπως μὴ διὰ τὴν ἀσέλγειαν τῆς δαπάνης δωροδοκῇ κατὰ τοῦ δήμου, τέταρτον εὐγνώμονα καὶ δυνατὸν εἰπεῖν· καλὸν γὰρ τὴν μὲν διάνοιαν προαιρεῖσθαι τὰ βέλτιστα, τὴν δὲ παιδείαν τὴν τοῦ ῥήτορος καὶ τὸν λόγον πείθειν τοὺς ἀκούοντας· εἰ δὲ μή, τὴν γ' εὐγνωμοσύνην αἰεὶ προτακτέον τοῦ λόγου· πέμπτον ἀνδρεῖον εἶναι τὴν ψυχὴν, ἵνα μὴ παρὰ τὰ δεινὰ καὶ τοὺς πολέμους ἐγκαταλείπη τὸν δῆμον. τὸν δ' ὀλιγαρχικὸν πάντα δεῖ τὰναντία τούτων ἔχειν· τί γὰρ δεῖ πάλιν διεξιέναι; σκέψασθε δὴ· τί τούτων ὑπάρχει Δημοσθένει;

id. § 169 (559).

391. ὥσπερ γὰρ ἐν τῇ τεκτονικῇ, ὅταν εἰδέναι βουλόμεθα τὸ ὀρθὸν καὶ τὸ μὴ, τὸν κανόνα προσφέρομεν ᾧ διαγιγνώσκεται, οὕτω καὶ ἐν ταῖς γραφαῖς τῶν παρανόμων παρακείται κανὼν τοῦ δικαίου τουτὶ τὸ σανίδιον καὶ τὸ ψήφισμα καὶ οἱ παραγεγραμμένοι νόμοι. ταῦτα συμφωνοῦντα ἀλλήλοις ἐπιδείξας κατάβαινε· καὶ τί δεῖ σε Δημοσθένη παρακαλεῖν; ὅταν δ' ὑπερπηδήσας τὴν δικαίαν ἀπολογίαν παρακαλῇς κακοῦργον ἄνθρωπον καὶ τεχνίτην λόγων, κλέπτεις τὴν ἀκρόασιν, βλάπτεις τὴν πόλιν, καταλύεις τὴν δημοκρατίαν.
- c. Ctesiphontem* § 199 (589).

392. τὸ δὲ μέγιστον, ἐὰν ἐπερωτῶσιν ἡμᾶς οἱ νεώτεροι πρὸς ποῖον χρή παράδειγμα αὐτοὺς τὸν βίον ποιεῖσθαι, τί κρινεῖτε; εἰ γὰρ ἴστε, ὅτι οὐχ αἱ παλαιστραὶ οὐδὲ τὰ διδασκαλεῖα οὐδ' ἡ μουσικὴ μόνον παιδεύει τοὺς νεωτέρους ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον τὰ δημόσια κηρύγματα. κηρύττεται τις ἐν τῷ θεάτρῳ ὅτι στεφανοῦται ἀρετῆς ἕνεκα καὶ ἀνδραγαθίας καὶ εὐνοίας, ἄνθρωπος ἀσχημονῶν τῷ βίῳ καὶ βδελυρός· ὁ δέ γε νεώτερος ταῦτ' ἰδὼν διεφθάρη. δίκην τις δέδωκε πονηρός, ὥσπερ Κτησιφῶν· οἱ δέ γε ἄλλοι πεπαίδευνται. τάναντία τις ψηφισάμενος τῶν καλῶν καὶ δικαίων ἐπανελθὼν οἴκαδε παιδεύει τὸν υἱόν· ὁ δέ γε εἰκότως οὐ πείθεται, ἀλλὰ τὸ νουθετεῖν ἐνταῦθα ἐνοχλεῖν ἤδη καὶ δικαίως ὀνομάζεται. ὥς οὖν μὴ μόνον κρίνοντες ἀλλὰ καὶ θεωρούμενοι, οὕτω τὴν ψῆφον φέρετε, εἰς ἀπολογισμὸν τοῖς νῦν μὲν οὐ παροῦσι τῶν πολιτῶν, ἐπερησομένοις δὲ ἡμᾶς, τί ἐδιδάξετε. εἰ γὰρ ἴστε, ὦ Ἀθηναῖοι, ὅτι τοιαύτη δόξει ἡ πόλις εἶναι, ὁποῖός τις ἂν ᾗ ὁ κηρυττόμενος· ἔστι δὲ ὄνειδος μὴ τοῖς προγόνοις ἡμᾶς ἀλλὰ τῇ Δημοσθένους ἀνανδρίᾳ προσεικασθῆναι.
- id.* § 245 (637).

Lucian

393. ἄρτι μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσηβος ὢν, ὃ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μετὰ τῶν φίλων, ὅ τι καὶ διδάξαιτό με. τοῖς πλείστοις οὖν ἔδοξε παιδεία μὲν καὶ πόνου πολλοῦ καὶ χρόνου μακροῦ καὶ δαπάνης οὐ μικρᾶς καὶ τύχης δεῖσθαι λαμπρᾶς, τὰ δ' ἡμέτερα μικρά τε εἶναι καὶ ταχεῖάν τινα τὴν ἐπικουρίαν ἀπαιτεῖν· εἰ δέ τινα τέχνην τῶν βαναύσων ἐκμάθοιμι τούτων, τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκοῦντα παρὰ τῆς τέχνης καὶ μηκέτ' οἰκόσιτος εἶναι τηλικούτος ὢν, οὐκ εἰς μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν ἀποφέρων ἀεὶ τὸ γιγνόμενον. δευτέρας οὖν σκέψεως ἀρχὴ προυτέθη, τίς ἀρίστη τῶν τεχνῶν καὶ ῥάστη ἐκμαθεῖν καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέπουσα καὶ πρόχειρον ἔχουσα τὴν χορηγίαν καὶ διαρκῇ τὸν πόρον. ἄλλου τοίνυν ἄλλην ἐπαινοῦντος, ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὃ πατὴρ εἰς τὸν θεῖον ἀπιδῶν,—παρῆν γὰρ ὃ πρὸς μητρὸς θεῖος, ἄριστος ἔρμογλύφος εἶναι δοκῶν καὶ λιθοξόος ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκίμοις—“οὐ θέμις,” ἔφη, “ἄλλην τέχνην ἐπικρατεῖν σοῦ παρόντος, ἀλλὰ τοῦτον ἄγε”—δείξας ἐμέ—“καὶ δίδασκε παραλαβὼν λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι καὶ συναρμοστὴν καὶ ἔρμογλυφέα· δύναται γὰρ καὶ τοῦτο φύσεώς γε, ὡς οἶσθα, τυχὼν δεξιᾶς.” ἐτεκμαίρετο δὲ ταῖς ἐκ τοῦ κηροῦ παιδιαῖς· ὅποτε γὰρ ἀφεθείην ὑπὸ τῶν διδασκάλων, ἀποξέων ἂν τὸν κηρὸν ἢ βόας ἢ ἵππους ἢ καὶ νῆ Δ' ἀνθρώπους ἀνέπλαττον, εἰκότως, ὡς ἔδοκουν τῷ πατρί· ἐφ' οἷς παρὰ μὲν τῶν διδασκάλων πληγὰς ἐλάμβανον, τότε δὲ ἔπαινος εἰς τὴν εὐφυίαν καὶ ταῦτα ἦν, καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας ὡς ἐν βραχεὶ μαθήσομαι τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς πλαστικῆς.

Somnium I (I).

394. τοιγάρτοι ἐκεῖνα ὁρῶντι ἐδόκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος πομπῇ τινι μακρῇ προσεικέναι, χορηγεῖν δὲ καὶ διατάττειν ἕκαστα ἢ Τύχῃ διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς πομπευταῖς τὰ σχήματα προσάπτουσα· τὸν μὲν γὰρ λαβοῦσα, εἰ τύχοι, βασιλικῶς διεσκεύασε τιάραν τε ἐπιθείσα καὶ δορυφόρους παραδοῦσα καὶ τὴν κεφαλὴν στέψασα τῷ διαδήματι, τῷ δὲ οἰκέτου σχῆμα περιέθηκε, τὸν δὲ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε, τὸν δὲ ἄμορφον καὶ γελοῖον παρεσκεύασε· παντοδαπὴν γάρ, οἶμαι, δεῖ γενέσθαι τὴν θέαν. πολλάκις δὲ καὶ διὰ μέσης τῆς πομπῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων σχήματα οὐκ ἔωσα εἰς τέλος διαπομπεῦσαι ὥς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφίεσασα τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν οἰκέτου καὶ αἰχμαλώτου σκευὴν ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Μαιάνδριον τέως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα τὴν τοῦ Πολυκράτους τυραννίδα μετενέδυσσε καὶ μέχρι μέν τινος εἶασε χρῆσθαι τῷ σχήματι· ἐπειδὰν δὲ ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τηνικαῦτα ἕκαστος ἀποδοὺς τὴν σκευὴν καὶ ἀποδυσάμενος τὸ σχῆμα μετὰ τοῦ σώματος ὥσπερ ἦν πρὸ τοῦ γίγνεται, οὐδὲν τοῦ πλησίον διαφέρων. ἔνιοι δὲ ὑπ' ἀγνωμοσύνης, ἐπειδὰν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον ἐπιστᾶσα ἢ Τύχῃ, ἄχθονταί τε καὶ ἀγανακτοῦσιν ὥσπερ οἰκείων τινῶν στερισκόμενοι καὶ οὐχ ἂν πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο ἀποδιδόντες. οἶμαι δέ σε καὶ τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς πολλάκις ἑωρακέναι τοὺς τραγικοὺς ὑποκριτὰς τούτους πρὸς τὰς χρεῖας τῶν δραμάτων ἄρτι μὲν Κρέοντας, ἐνίοτε δὲ Πριάμους γιγνομένους ἢ Ἀγαμέμνονας· καὶ ὁ αὐτός, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς τὸ τοῦ Κέκροπος ἢ Ἐρεχθέως σχῆμα μιμησάμενος μετ' ὀλίγον οἰκέτης προῆλθεν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κεκελευσμένος.

Menippus 16 (477).

395. σὺ δὲ ἐσθῆτα καθαρὰν προχειρισάμενος καὶ σεαυτὸν ὡς κοσμιώτατα σχηματίσας λουσάμενος ἤκεις δεδιὼς μὴ πρὸ τῶν ἄλλων ἀφίκοιο· ἀπειρόκαλον γάρ, ὥσπερ καὶ τὸ ὕστατον ἦκειν φορτικόν. αὐτὸ οὖν τηρήσας τὸ μέσον τοῦ καιροῦ εἰσελήλυθας, καὶ σε πάνυ ἐντίμως ἐδέξαντο, καὶ παραλαβὼν τις κατέκλινε μικρὸν ὑπὲρ τοῦ πλουσίου μετὰ δύο που σχεδὸν τῶν παλαιῶν φίλων. σὺ δ' ὥσπερ εἰς τοῦ Διὸς τὸν οἶκον παρελθὼν πάντα τεθαύμακας καὶ ἐφ' ἐκάστῳ τῶν πραττομένων μετέωρος εἶ· ξένα γάρ σοι καὶ ἄγνωστα πάντα· καὶ οὔτε οἰκέται εἰς σὲ ἀποβλέπουσι καὶ τῶν παρόντων ἕκαστος ὃ τι πράξεις ἐπιτηροῦσιν, οὐδὲ αὐτῷ ἀμελὲς τῷ πλουσίῳ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ προεῖπέ τισι τῶν οἰκετῶν ἐπισκοπεῖν, εἰ πολλάκις εἰς τοὺς παῖδας ἢ εἰς τὴν γυναῖκα ἐκ περιωπῆς ἀποβλέψεις· οἱ μὲν γὰρ τῶν συνδείπνων ἀκόλουθοι ὀρώντες σε ἐκπεπληγμένον εἰς τὴν ἀπειρίαν τῶν δρωμένων ἀποσκώπτουσι, τεκμήριον ποιούμενοι τοῦ μὴ παρ' ἄλλῳ πρότερόν σε δεδειπνηκέναι καὶ τὸ καινὸν εἶναί σοι τὸ χειρόμακτρον τιθέμενον· ὥσπερ οὖν εἰκός, ἰδροῦν τε ἀνάγκη ὑπ' ἀπορίας καὶ μήτε διψῶντα πιεῖν αἰτεῖν τολμᾶν, μὴ δόξης οἰνόφλυξ τις εἶναι, μήτε τῶν ὀψων παρατεθέντων ποικίλων καὶ πρὸς τινα τάξιν ἐσκευασμένων εἰδέναι ἐφ' ὃ τι πρῶτον ἢ δεύτερον τὴν χεῖρα ἐνέγκης· ὑποβλέπειν οὖν εἰς τὸν πλησίον δεήσει κακῆϊνον ζηλοῦν καὶ μανθάνειν τοῦ δείπνου τὴν ἀκολουθίαν. *de Merced. Conduct.* 141 (670).

396. ἔστιν ἡ εἰκὼν ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ γὰρ εἶδον, ὥστε καὶ σοὶ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. θάλαμός ἐστι περικαλλῆς καὶ κλίνη νυμφική, καὶ ἡ Ῥωξάνη κάθηται, πάγκαλόν τι χρῆμα παρθένου, εἰς γῆν ὀρώσα, αἰδουμένη ἐστῶτα τὸν Ἀλέξανδρον· Ἐρωτες δέ τινες μειδιῶντες ὁ μὲν κατόπιν ἐφειστώσας ἀπάγει τῆς κεφαλῆς τὴν καλύπτραν καὶ δείκνυσιν τῷ νυμφίῳ τὴν Ῥωξάνην, ὁ δέ τις μάλα δουλικῶς ἀφαιρεῖ τὸ σανδάλιον ἐκ τοῦ ποδός· ἄλλος τῆς χλανίδος τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπειλημμένος, Ἐρως καὶ οὗτος, ἔλκει αὐτὸν πρὸς τὴν Ῥωξάνην πάνυ βιαίως ἐπισπώμενος, ὁ βασιλεὺς δὲ αὐτὸς μὲν στέφανόν τινα ὀρέγει τῇ παιδί, ἐταῖρος δὲ καὶ νυμφαγωγὸς Ἐφαιστίων συμπάρεσσι δῆδα καιομένην ἔχων, μειρακίῳ πάνυ ὡραίῳ ἐπεριδόμενος· Ὑμέναιος δ', οἶμαι, οὗτός ἐστιν· οὐ γὰρ ἐπεγέγραπτο τοῦνομα. ἐτέρωθι δὲ τῆς εἰκόνης ἄλλοι Ἐρωτες παίζουσιν ἐν τοῖς ὅπλοις τοῦ Ἀλεξάνδρου, δύο μὲν τὴν λόγχην αὐτοῦ φέροντες, μιμούμενοι τοὺς ἀχθοφόρους· ἄλλοι δὲ δύο ἕνα τινα ἐπὶ τῆς ἀσπίδος κατακείμενον, βασιλέα δῆθεν καὶ αὐτόν, σύρουσι τῶν ὀχάνων τῆς ἀσπίδος ἐπειλημμένοι· εἰς δὲ δὴ εἰς τὸν θώρακα εἰσελθὼν ὑπτιον κείμενον λοχῶντι ἔοικεν, ὥς φοβήσειεν αὐτούς, ὅποτε κατ' αὐτὸν γένοιτο σύροντες. οὐ παιδιὰ δὲ ἄλλως ταῦτά ἐστιν οὐδὲ περιείργασται ἐν αὐτοῖς ὁ Ἀετίων, ἀλλὰ δηλοῖ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τὸν εἰς τὰ πολεμικὰ ἔρωτα, καὶ ὅτι ἄμα καὶ Ῥωξάνης ἦρα καὶ τῶν ὅπλων οὐκ ἐπελέληστο.

Herodotus vel Aëtion 5 (835).

397. ὁρᾷς τὸν Κνίδιον ἐκείνον ἀρχιτέκτονα, οἶον ἐποίησεν ; οἰκοδομήσας γὰρ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, μέγιστον καὶ κάλλιστον ἔργων ἀπάντων, ὥς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτοῦ τοῖς ναυτιλλομένοις ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάττης καὶ μὴ καταφέροιντο εἰς τὴν Παραιτονίαν, παγχάλεπον, ὥς φασιν, οὔσαν καὶ ἄφυκτον, εἴ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἔρματα· οἰκοδομήσας οὖν αὐτὸ τὸ ἔργον ἔνδοθεν μὲν κατὰ τῶν λίθων τὸ αὐτοῦ ὄνομα ἔγραψεν, ἐπιχρίσας δὲ τιτάνῳ καὶ ἐπικαλύψας ἐπέγραψε τοῦνομα τοῦ τότε βασιλεύοντος, εἰδώς, ὅπερ καὶ ἐγένετο, πάνυ ὀλίγου χρόνου συνεκπεσούμενα μὲν τῷ χρίσματι τὰ γράμματα, ἐκφανησόμενον δέ, “Σώστρατος Δεξιφάνους Κνίδιος θεοῖς σωτήρσιν ὑπὲρ τῶν πλωῖζομένων.” οὕτως οὐδ' ἐκείνος εἰς τὸν τότε καιρὸν οὐδὲ τὸν αὐτοῦ βίον τὸν ὀλίγον ἑώρα ἀλλ' εἰς τὸν νῦν καὶ τὸν αἰεὶ, ἄχρι ἂν ἐστήκη ὁ πύργος καὶ μένη αὐτοῦ ἡ τέχνη. χρὴ τοίνυν καὶ τὴν ἱστορίαν οὕτω γράφεσθαι σὺν τῷ ἀληθεὶ μᾶλλον πρὸς τὴν μέλλουσαν ἐλπίδα ἢ περ σὺν κολακείᾳ πρὸς τὸ ἡδὺ τοῖς νῦν ἐπαινουμένοις. οὗτός σοι κανὼν καὶ στάθμη ἱστορίας δικαίας.

Quom. hist. conscrib. 62. (68).

398. συμμείξαντες δὲ ἐπειδὴ τὰ σημεῖα ἤρθη καὶ ὠγκήσαντο ἐκατέρων οἱ ὄνοι—τούτοις γὰρ ἀντὶ σαλπιγκτῶν χρῶνται—ἐμάχοντο. καὶ τὸ μὲν εὐώνυμον τῶν Ἑλιωτῶν αὐτίκα ἔφυγον οὐδ' εἰς χεῖρας δεξάμενοι τοὺς Ἱππογύπους, καὶ ἡμεῖς εἰπόμεθα κτείνοντες· τὸ δεξιὸν δὲ αὐτῶν ἐκράτει τοῦ ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ εὐωνύμου, καὶ ἐπεξήλθον οἱ Ἀεροκώνωπες διώκοντες ἄχρι πρὸς τοὺς πεξούς. ἐνταῦθα δὲ κακέινων ἐπιβοηθούντων ἔφυγον ἐγκλίναντες, καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἦσθοντο τοὺς ἐπὶ τῷ εὐωνύμῳ σφῶν νενικημένους. τῆς δὲ τροπῆς λαμπρᾶς γεγεννημένης πολλοὶ μὲν ζῶντες ἠλίσκοντο, πολλοὶ δὲ καὶ ἀνηροῦντο, καὶ τὸ αἷμα ἔρρει πολὺ ἐπὶ τῶν νεφῶν, ὥστε αὐτὰ βάπτεσθαι καὶ ἐρυθρὰ φαίνεσθαι.

Vera Hist. A 17 (84).

399. μετ' οὐ πολὺ δὲ εἰς πέλαγος ἐνέβαίνομεν, οὐχ ὕδατος ἀλλὰ γάλακτος· καὶ νῆσος ἐν αὐτῷ ἐφαίνετο λευκὴ πλήρης ἀμπέλων. ἦν δὲ ἡ νῆσος τυρὸς μέγιστος, πάνυ συμπεπηγώς, ὥς ὕστερον ἐμφαγόντες ἐμάθομεν, πέντε καὶ εἴκοσι σταδίων τὸ περίμετρον· αἱ δὲ ἄμπελοι βοτρύων πλήρεις, οὐ μέντοι οἶνον ἀλλὰ γάλα ἐξ αὐτῶν ἀποθλίβοντες ἐπίνομεν. ἱερὸν δὲ ἐν μέσῃ τῇ νήσῳ ἀνωκοδόμητο Γαλατείας τῆς Νηρηίδος, ὥς ἐδήλου τὸ ἐπίγραμμα. ὅσον δ' οἶον χρόνον ἐκεῖ ἐμείναμεν, ὅσον μὲν ἡ γῆ καὶ σιτίον ὑπῆρχε, ποτὶν δὲ τὸ γάλα τὸ ἐκ τῶν βοτρύων.

Vera Hist. B 3 (106).

400. τριταῖοι δ' ἐκέθην τῇ Ὠγυγία νήσῳ προσσχόντες ἐπεβαίνομεν. πρότερον δ' ἐγὼ λύσας τὴν ἐπιστολὴν ἀνεγίνωσκον τὰ γεγραμμένα. ἦν δὲ τοιάδε· “Ὀδυσσεὺς Καλυψοῦ χαίρειν. Ἴσθι με, ὥς τὰ πρῶτα ἐξέπλευσα παρὰ σοῦ τὴν σχεδίαν κατασκευασάμενος, ναυαγία χρησάμενον μόλις ὑπὸ Λευκοθέας διασωθῆναι εἰς τὴν τῶν Φαιάκων χώραν, ὑφ' ᾧ εἰς τὴν οἰκίαν ἀποπεμφθεὶς κατέλαβον πολλοὺς τῆς γυναικὸς μνηστῆρας ἐν τοῖς ἡμετέροις τρυφῶντας· ἀποκτείνας δὲ ἅπαντας ὑπὸ Τηλεγόνου ὕστερον τοῦ ἐκ Κίρκης μοι γενομένου ἀνηρέθην, καὶ νῦν εἰμι ἐν τῇ Μακάρων νήσῳ πάνυ μετανοῶν ἐπὶ τῷ καταλιπεῖν τὴν παρὰ σοὶ δίαιταν καὶ τὴν ὑπὸ σοῦ προτεινομένην ἀθανασίαν. ἦν οὖν καιροῦ λάβωμαι, ἀποδράς ἀφίξομαι πρὸς σέ.” ταῦτα μὲν ἐδήλου ἡ ἐπιστολή, καὶ περὶ ἡμῶν, ὅπως ξενισθῶμεν. ἐγὼ δὲ προελθὼν ὀλίγον ἀπὸ τῆς θαλάττης ἠῖρον τὸ σπήλαιον τοιοῦτον οἶον Ὅμηρος εἶπε καὶ αὐτὴν ταλασιουργοῦσαν. ὥς δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἔλαβε καὶ ἀνέγνω, πρῶτα μὲν ἐπὶ πολὺ ἐδάκρυνεν, ἔπειτα δὲ παρεκάλει ἡμᾶς ἐπὶ ξενίᾳ καὶ εἰστία λαμπρῶς καὶ περὶ τοῦ Ὀδυσσεύος ἐπυνθάνετο καὶ περὶ τῆς Πηνελόπης, ὅποια τε εἶη τὴν ὄψιν καὶ εἰ σόφρων, καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλαι περὶ αὐτῆς ἐκόμπαζε.

id. B 35 (130).

401. πρότερον δέ σοι εἰπεῖν βούλομαι ὃν τρόπον ποιούμεθα τοὺς φίλους, οὐκ ἐκ τῶν πότων, ὥσπερ ὑμεῖς, οὐδ' εἰ συνέφηβός τις ἢ γείτων τυγχάνει ὢν, ἀλλ' ἐπειδάν τινα ἴδωμεν ἀγαθὸν ἄνδρα καὶ μεγάλη ἐργάσασθαι δυνάμενον, ἐπὶ τοῦτον ἅπαντες σπεύδομεν, καὶ ὅπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις, τοῦτο ἡμεῖς ἐπὶ τῶν φίλων ποιεῖν ἀξιούμεν, ἐπὶ πολὺ μνηστευόμενοι καὶ πάντα ὁμοῦ πράττοντες, ὡς μὴ διαμαρτάνωμεν τῆς φιλίας μηδὲ ἀπόβλητοι δόξωμεν εἶναι. κάπειδ' ἂν προκριθεὶς τις ἤδη φίλος ᾖ, συνθηκαὶ τὸ ἀπὸ τούτου καὶ ὄρκος ὁ μέγιστος, ἥ μὴν καὶ βιώσεσθαι μετ' ἀλλήλων καὶ ἀποθανεῖσθαι, ἣν δέη, ὑπὲρ τοῦ ἐτέρου τὸν ἕτερον· καὶ οὕτω ποιούμεν. ἀφ' οὗ γὰρ ἂν ἐντεμόντες ἅπαξ τοὺς δακτύλους ἐνσταλάξωμεν τὸ αἷμα εἰς κύλικα καὶ τὰ ξίφη ἅκρα βάψαντες ἅμα ἀμφοτέρω ἐπισχόμενοι πίνωμεν, οὐκ ἔστιν ὃ τι τὸ μετὰ τοῦτο ἡμᾶς διαλύσειεν ἂν. ἐφέϊται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν εἰς τὰς συνθήκας εἰσιέναι· ὡς ὅστις ἂν πολύφιλος ᾖ, ὁμοίος ἡμῖν δοκεῖ αἰσχροῖς τισὶ γυναιξί.

Toxaris 37 (545).

402. καὶ Ἀρίστιππος μέντοι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον διέτριβεν ἐν Συρακούσαις παρασιτῶν Διονυσίῳ. πάντων γοῦν τῶν παρασίτων οὗτος μάλιστα ἠὺδοκίμει παρ' αὐτῷ· καὶ γὰρ ἦν πλεόν τι τῶν ἄλλων εἰς τὴν τέχνην εὐφυής, ὥστε τοὺς ὀψοποιοὺς ὁσημέραι ἔπεμπε παρὰ τοῦτον ὁ Διονύσιος ὡς τι παρ' αὐτοῦ μαθησομένους. οὗτος μέντοι δοκεῖ καὶ κοσμηῆσαι τὴν τέχνην ἀξίως. ὁ δὲ Πλάτων ὑμῶν ὁ γενναιοτάτος καὶ αὐτὸς μὲν ἦκεν εἰς Σικελίαν ἐπὶ τούτῳ, καὶ ὀλίγας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράννῳ ὡς εἰς τὸ παρασιτεῖν ἀφυγῆς ὢν ἐξέπεσεν· ὥστε αὕτη ἡ συμφορὰ Πλάτωνι περὶ Σικελίαν ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίου.

Parasit. 33 (861).

403. τοιαῦτ' ἄττα διεξιόντες ἀφικνούμεθα εἰς τὸ χωρίον ἔνθα ἔδει αὐτὸν καθεζόμενον διακοῦσαι τῶν εὐχῶν. θυρίδες δὲ ἦσαν ἐξῆς τοῖς στομίοις τῶν φρεάτων εἰκῦναι πώματα ἔχουσαι καὶ παρ' ἐκάστη θρόνος ἔκειτο χρυσοῦς. καθίσας οὖν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης ὁ Ζεὺς καὶ ἀφελὼν τὸ πῶμα παρείχε τοῖς εὐχομένοις ἑαυτόν· ἠῦχοντο δὲ πανταχόθεν τῆς γῆς διάφορα καὶ ποικίλα. συμπαρακύψας γὰρ καὶ αὐτὸς ἐπήκουον ἅμα τῶν εὐχῶν. ἦσαν δὲ τοιαῖδε, ὦ Ζεῦ, βασιλευσάί μοι γένοιτο· ὦ Ζεῦ, τὰ κρόμνιά μοι φῦναι καὶ τὰ σκόροδα· ὦ θεοί, τὸν πατέρα μοι ταχέως ἀποθανεῖν· ὁ δέ τις ἔφη, εἴθε κληρονόμος γενοίμην τῆς γυναικός, εἴθε λάθοιμι ἐπιβουλεύσας τῷ ἀδελφῷ, γένοίτο μοι νικῆσαι τὴν δίκην, στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. τῶν πλεόντων δὲ ὁ μὲν βορέαν ἠῦχετο ἐπιπνεῦσαι, ὁ δὲ νότον, ὁ δὲ γεωργὸς ἦται ὑετόν, ὁ δὲ κναφεὺς ἥλιον. ἐπακούων δὲ ὁ Ζεὺς καὶ τὴν εὐχὴν ἐκάστην ἀκριβῶς ἐξετάζων οὐ πάντα ὑπισχνεῖτο,

ἀλλ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατήρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε·

τὰς μὲν γὰρ δικαίας τῶν εὐχῶν προσίετο ἄνω διὰ τοῦ στομίου καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κατετίθει φέρων, τὰς δὲ ἀνοσίους ἀπράκτους αὖθις ἀπέπεμπεν ἀποφυστῶν κάτω, ἵνα μηδὲ πλησίον γένοιτο τοῦ οὐρανοῦ. *Icaromen. 25 (781).*

404. Δευκαλίων δὲ μῦθος ἀνθρώπων ἐλίπετο ἐς γενεὴν δευτέρην εὐβουλίας τε καὶ τοῦ εὖσεβέος εἵνεκα. ἡ δὲ οἱ σωτηρίῃ ἦδε ἐγένετο· λάρνακα μεγάλην, τὴν αὐτὸς εἶχεν, ἐς ταύτην ἐσβιβάσας παῖδάς τε καὶ γυναῖκας ἑωυτοῦ ἐσέβη· ἐσβαίνοντι δὲ οἱ ἀπίκοντο σῦες καὶ ἵπποι καὶ λεόντων γένεα καὶ ὄφεις καὶ ἄλλα ὅκοντα ἐν γῇ νέμονται, πάντα ἐς ζεύγεα. ὁ δὲ πάντα ἐδέκετο, καὶ μιν οὐκ ἐσίνοντο, ἀλλὰ σφίσι μεγάλη διόθεν φιλή ἐγένετο. καὶ ἐν μιῇ λάρνακι πάντες ἐπλευσαν, ἔστε τὸ ὕδωρ ἐπεκράτει. τὰ μὲν Δευκαλίωνος περὶ Ἑλλήνες ἱστοροῦσι. *de Syr. Dea 12 (458).*

Ἀνάχαρσις. Σόλων.

405. ANAX. ταυτὶ μέν, ὦ Σόλων, οὐ πάνυ συνήμι· λεπτότερα γὰρ ἢ κατ' ἐμὲ εἴρηκας, ἀκριβοῦς τινος φροντίδος καὶ διανοίας ὄξυν δεδορκνίας δεόμενα. ἐκείνο δέ μοι πάντως εἶπέ, τίνος ἔνεκα οὐχὶ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς Ὀλυμπίασι καὶ Ἰσθμοῖ καὶ Πυθοῖ καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅποτε πολλοί, ὥς φῆς, συνίασιν ὀψόμενοι τοὺς νεοὺς ἀγωνιζομένους, οὐδέποτε ἐν ὅπλοις ποι- εῖσθε τὴν ἄμιλλαν, ἀλλὰ γυμνοὺς εἰς τὸ μέσον παραγαγόντες λακτιζομένους καὶ παιομένους ἐπιδείκνυτε καὶ νικήσασι μῆλα καὶ κότινον δίδοτε; ἄξιον γὰρ εἶδέναι τοῦτό γε, ὅτου ἔνεκα οὕτω ποιεῖτε.

ΣΟΛ. ἡγούμεθα γάρ, ὦ Ἀνάχαρσι, τὴν εἰς τὰ γυμνάσια προθυμίαν οὕτως ἂν πλείω ἐγγενέσθαι αὐτοῖς, εἰ τοῖς ἀριστεύοντας ἐν τούτοις ἴδοιεν τιμωμένους καὶ ἀνακηρυτ- τομένους ἐν μέσοις τοῖς Ἑλλήσι. καὶ διὰ τοῦτο ὥς εἰς τοσούτους ἀποδυσόμενοι εὐεξίας τε ἐπιμελοῦνται, ὥς μὴ αἰσχύνοντο γυμνωθέντες, καὶ ἀξιονικότατον ἕκα- στος αὐτὸν ἀπεργάζεται. καὶ τὰ ἄθλα, ὥσπερ ἔμπροσθεν εἶπον, οὐ μικρά, ὃ ἔπαινος ὃ παρὰ τῶν θεατῶν καὶ τὸ ἐπισημώτατον γενέσθαι καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ ἀριστον εἶναι τῶν καθ' αὐτὸν δοκοῦντα. τοιγάρτοι πολλοὶ τῶν θεατῶν, οἷς καθ' ἡλικίαν ἔτι ἢ ἀσκήσις, ἀπίασιν οὐ μετρίως ἐκ τῶν τοιούτων ἀρετῆς καὶ πόνων ἐρασθέντες· ὥς εἰ γέ τις, ὦ Ἀνάχαρσι, τὸν τῆς εὐκλείας ἔρωτα ἐκβάλοι ἐκ τοῦ βίου, τί ἂν ἔτι ἀγαθὸν ἡμῖν γένοιτο; ἢ τίς ἂν τι λαμπρὸν ἐργάσασθαι ἐπιθυμήσειε;

Anacharsis 36 (916).

406. ὁ μὲν οὖν Πτολεμαῖος οὕτω λέγεται αἰσχυρῆναι ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν, ὥστε τὸν μὲν Ἀπελλῆν ἑκατὸν ταλάντοις ἔδωρῆσατο, τὸν δὲ Ἀντίφιλον δουλεύειν αὐτῷ παρέδωκεν. ὁ δὲ Ἀπελλῆς ὦν παρεκινδύνευσε μεμνημένος τοιαῦτά τινα εἰκόνι ἡμύνατο τὴν διαβολήν. ἐν δεξιᾷ τις ἀνὴρ κάθηται τὰ ὄτα παμμεγέθη ἔχων μικροῦ δεῖν τοῖς τοῦ Μίδου προσεικότα, τὴν χεῖρα προτείνων πόρρωθεν ἔτι προσιοῦσιν τῇ Διαβολῇ· περὶ δὲ αὐτὸν ἐστᾶσι δύο γυναῖκες, Ἄγνοια, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ Ὑπόληψις· ἐτέρωθεν δὲ προσέρχεται ἡ Διαβολή, γύναιον ἐς ὑπερβολὴν πάγκαλον, ὑπόθερμον δὲ καὶ παρακεκινημένον, οἶον δὴ τὴν λύτταν καὶ τὴν ὀργὴν δεικνύουσα, τῇ μὲν ἀριστερᾷ δᾶδα καιομένην ἔχουσα, τῇ ἐτέρᾳ δὲ νεανίαν τινὰ τῶν τριχῶν σύρουσα τὰς χεῖρας ὀρέγοντα εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ μαρτυρόμενον τοὺς θεούς. ἡγείται δὲ ἀνὴρ ὠχρὸς καὶ ἄμορφος, ὃς δὲ δεδορκὼς καὶ εἰκὼς τοῖς ἐκ νόσου μακρῶς κατεσκληκόσι. τοῦτον οὖν εἶναι τὸν Φθόνον ἂν τις εἰκάσειε. καὶ μὴν καὶ ἄλλαι τινὲς δύο παρομαρτοῦσι προτρέπουσαι καὶ περιστέλλουσαι καὶ κατακοσμοῦσαι τὴν Διαβολήν. ὥς δέ μοι καὶ ταύτας ἐμήνυσεν ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκότος, ἡ μὲν τις Ἐπιβουλή ἦν, ἡ δὲ Ἀπάτη. κατόπιν δὲ ἡκολούθει πάνυ πενθικῶς τις ἐσκευασμένη, μελανείμων καὶ κατεσπαραγμένη· Μετάνοια, οἶμαι, αὕτη ἐλέγετο· ἐπεστρέφετο γοῦν εἰς τοῦπίσω δακρύνουσα καὶ μετ' αἰδοῦς πάνυ τὴν Ἀλήθειαν προσιοῦσαν ὑπέβλεπεν. οὕτως μὲν Ἀπελλῆς τὸν ἑαυτοῦ κίνδυνον ἐπὶ τῆς γραφῆς ἐμήμησατο.

de calumnia 4 (130).

Φίλιππος.

407. εἰ δὲ μὴ Δημοσθένης εἰς ἐν Ἀθηναίοις ἐγένετο, ῥᾶον ἂν εἶχομεν τὴν πόλιν ἢ Θηβαίους καὶ Θετταλοὺς ἀπατῶντες, βιαζόμενοι, φθάνοντες, ὠνούμενοι· νῦν δὲ εἰς ἐκεῖνος ἐγρήγορε καὶ πᾶσι τοῖς καιροῖς ἐφέστηκε καὶ ταῖς ἡμετέραις ὁρμαῖς ἐπακολουθεῖ καὶ τοῖς στρατηγήμασιν ἀντιπαρατάσσεται. λανθάνομεν δὲ αὐτὸν οὐ τεχνάζοντες, οὐκ ἐπιχειροῦντες, οὐ βουλευόμενοι. τό γέ τοι κατ' αὐτὸν οὐκ Ἀμφίπολιν εἶλομεν, οὐκ Ὀλυνθον, οὐ Φωκέας καὶ Πύλας ἔσχομεν, οὐ Χερρονήσου καὶ τῶν περὶ τὸν Ἑλλησποντον κεκρατήκαμεν. ἀλλ' ἀνίστησι μὲν ἄκοντας οἶον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας τοὺς αὐτοῦ πολίτας, ὥσπερ τομῇ τινι καὶ καύσει τῆς ῥαθυμίας τῇ παρρησίᾳ χρώμενος, ὀλίγον τοῦ πρὸς ἡδονὴν φροντίσας. μετατίθησι δὲ τῶν χρημάτων τοὺς πόρους ἀπὸ τῶν θεάτρων ἐπὶ τὰ στρατόπεδα, συντίθησι δὲ τὸ ναυτικὸν νόμοις τριηραρχικοῖς ὑπὸ τῆς ἀταξίας μόνον οὐ τελέως διεφθαρμένον, ἐγείρει δ' ἐρριμμένον ἤδη πρὸς τὴν δραχμὴν καὶ τὸ τριώβολον τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα, πάλαι τούτους κατακεκλιμένους εἰς τοὺς προγόνους ἐπανάγων καὶ τὸν ζῆλον τῶν Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι κατειργασμένων, συνίστησι δ' ἐπὶ συμμαχίας καὶ συντάξεις Ἑλληνικάς. τοῦτον οὐ λαθεῖν ἔστιν, οὐ φενάκισαι, οὐ πρίασθαι οὐ μᾶλλον ἢ τὸν Ἀριστείδην ἐκεῖνον ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἐπρίατο. τοῦτον οἶν, ὦ Ἀντίπατρε, χρὴ δεδιέναι μᾶλλον ἢ πάσας τριήρεις καὶ πάντας ἀποστόλους· ὁ γὰρ Ἀθηναίοις τοῖς πάλαι Θεμιστοκλῆς καὶ Περικλῆς ἐγένετο, τοῦτο τοῖς νῦν ὁ Δημοσθένης, ἐφάμιλλος Θεμιστοκλεῖ μὲν τὴν σύνεσιν, Περικλεῖ δὲ τὸ φρόνημα.

Demosth. 35. (517).

408. προελθὼν δὲ τῆς σκηνῆς ὕμνον μὲν Ἀμφιτρίτης τε καὶ Ποσειδῶνος ᾗσε καὶ ᾠσμα οὐ μέγα Μελικέρτῃ τε καὶ Λευκοθέᾳ. ὀρέξαντος δ' αὐτῷ χρυσοῦν δίκελλαν τοῦ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτροπεύσαντος ἐπὶ τὴν ὀρυχὴν ᾗξε κιθαρίζων τε καὶ ᾄδων, καὶ πατάξας τὴν γῆν τρίς, οἶμαι, τοῖς τε τὴν ἀρχὴν πεπιστευμένοις παρακελευσάμενος συντόνως ᾄπτεσθαι τοῦ ἔργου ἀνῆει εἰς τὴν Κόρινθον τὰ Ἑρακλείους δοκῶν ὑπερβεβλήσθαι πάντα. οἱ μὲν δὴ ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου τὰ πετρώδη τε καὶ δύσεργα ἐξεπόνουν, ἡ στρατιὰ δὲ τὰ γεώδη τε καὶ ἐπίπεδα. ἐβδόμην δέ που καὶ πέμπτην ἡμέραν προσεξευγμένων ἡμῶν τῷ Ἰσθμῷ κατέβη τις ἐκ Κορίνθου λόγος οὕτω σαφὴς ὥς δὴ τοῦ Νέρωνος μετεγνώκτος τὴν τομὴν. ἔφασαν δὲ τοὺς Αἰγυπτίους γεωμετροῦντας τῆς ἐκατέρας θαλάττης τὰς φύσεις οὐκ ἰσοπέδοις αὐταῖς συντυχεῖν, ἀλλ' ὑψηλοτέραν ἡγουμένους τὴν ἐκ τοῦ Λεχαιοῦ περὶ τῇ Αἰγίνῃ δεδοικέναι· πελάγους γὰρ τοσούτου νήσω ἐπιχυθέντος κἂν ἀπενεχθῆναι τὴν Αἶγιναν. Νέρωνα δὲ τῆς μὲν τοῦ Ἰσθμοῦ τομῆς οὐδ' ἂν Θασῆς μετέστησεν ὁ σοφώτατός τε καὶ φυσικώτατος· τοῦ γὰρ τεμείναι αὐτὸν ἦρα μᾶλλον ἢ τοῦ δημοσίᾳ ἄδειν. ἡ δὲ τῶν ἐσπερίων ἔθνων κίνησις καὶ Βίνδαξ τις ἀποστὰς ἀπὴν ἄγαγεν Ἑλλάδος τε καὶ Ἰσθμοῦ Νέρωνα ψυχρῶς γεωμετρήσαντα· τὰς γὰρ θαλάσσας ἰσογαίους τε καὶ ἰσοπέδους οἶδα.

Nero 3. (638).

WORKS ON GREEK GRAMMAR AND COMPOSITION.

- The Elements of Greek.** A First Book. By F. K. Ball, Ph.D. Globe 8vo. 6s.
- Greek and English Dialogues for Use in Schools and Colleges.** By John Stuart Blackie, formerly Professor of Greek in the University of Edinburgh. Fcap. 8vo. 2s. 6d.
- A Greek Primer, Colloquial and Constructive.** By John Stuart Blackie, formerly Professor of Greek in the University of Edinburgh. Cr. 8vo. 2s. 6d.
- Syntax of the Moods and Tenses of the Greek Verb.** By W. W. Goodwin, LL.D., D.C.L., Professor of Greek in Harvard University. 8vo. 14s.
- A Greek Grammar.** By W. W. Goodwin, LL.D., D.C.L., Professor of Greek in Harvard University. Cr. 8vo. 6s.
- A Greek Grammar for Schools.** By W. W. Goodwin, LL.D., D.C.L., Professor of Greek in Harvard University. Cr. 8vo. 3s. 6d.
- A Greek Grammar for Schools and Colleges.** By James Hadley, late Professor in Yale College. Revised by F. de F. Allen, Professor in Harvard College. Cr. 8vo. 6s.
- First Steps to Greek Prose Composition.** By Blomfield Jackson, M.A. Pott 8vo. 1s. 6d. Key, for Teachers only. Pott 8vo. 3s. 6d. net.
- Second Steps to Greek Prose Composition, with Examination Papers.** By Blomfield Jackson, M.A. Key, for Teachers only. Pott 8vo. 3s. 6d. net.
- An Historical Greek Grammar, chiefly of the Attic Dialect, as written and spoken from Classical Antiquity down to the Present Time.** By A. N. Jannaris, Ph.D. 8vo. 25s. net.
- Exercises in the Composition of Greek Iambic Verse.** By Rev. H. Kynaston, D.D., Professor of Classics in the University of Durham. With Vocabulary. Ex. fcap. 8vo. 5s. Key, for Teachers only. Ex. fcap. 8vo. 4s. 6d. net.
- MACMILLAN'S GREEK COURSE.**—Edited by Rev. W. G. Rutherford, M.A., LL.D. Globe 8vo.
- First Greek Grammar—Accidence.** By the Editor. 2s.
- First Greek Grammar—Syntax.** By the Editor. 2s.
- Accidence and Syntax.** In one volume. 3s. 6d.
- Easy Exercises in Greek Accidence.** By H. G. Underhill, M.A., Assistant Master at St. Paul's Preparatory School. 2s.

MACMILLAN AND CO., LTD., LONDON.

WORKS ON GREEK GRAMMAR AND COMPOSITION—

Continued.

MACMILLAN'S GREEK COURSE.—*Continued.*

- A Second Greek Exercise Book.** By Rev. W. A. Heard, M.A., Headmaster of Fettes College, Edinburgh. 2s. 6d.
Key, for Teachers only, by Rev. W. G. Rutherford, M.A. 5s. net.
- Easy Exercises in Greek Syntax.** By Rev. G. H. Nall, M.A., Assistant Master at Westminster School. 2s. 6d.
- Greek Prose Composition.** By S. O. Andrew, M.A. 3s. 6d.
Key, for Teachers only. 5s. net.
- Macmillan's Greek Reader.**—Stories and Legends. A First Greek Reader, with Notes, Vocabulary, and Exercises. By F. H. Colson, M.A., Headmaster of Plymouth College. Globe 8vo. 3s.
- A Table of Irregular Greek Verbs,** classified according to the arrangement of Curtius's Greek Grammar. By J. M. Marshall, M.A., formerly Headmaster of the Grammar School, Durham. 8vo. 1s.
- Greek for Beginners.** By Rev. J. B. Mayor, M.A., late Professor of Classical Literature in King's College, London. Part I., with Vocabulary, 1s. 6d.
- An Introduction to Greek Prose Composition.** For use in Preparatory Schools and the lower forms of Public Schools. By H. Pitman, M.A., late Scholar of Oriel College, Oxford; Assistant Master at Eastbourne College; formerly First Classical Assistant Master at Cheam School, Surrey, and at Hampstead Preparatory School. Globe 8vo. 2s. 6d. Key, Globe 8vo. 5s. net.
- The New Phrynichus;** being a Revised Text of the Ecloga of the Grammarian Phrynichus. With Introduction and Commentary. By the Rev. W. G. Rutherford, M.A., LL.D. 8vo. 18s.
- First Lessons in Greek,** adapted to Goodwin's Greek Grammar, and designed as an introduction to the Anabasis of Xenophon. By John Williams White, Assistant Professor of Greek in Harvard University, U.S.A. Cr. 8vo. 3s. 6d.
- Attic Primer,** arranged for the Use of Beginners. By J. Wright, M.A. Ex. fcap. 8vo. 2s. 6d.

MACMILLAN AND CO., LTD., LONDON.

WORKS ON LATIN GRAMMAR AND COMPOSITION.

GRAMMAR.

- First Latin Grammar.** By M. C. Macmillan, M.A. Fcap. 8vo. 1s. 6d.
An Elementary Latin Grammar. By H. J. Roby, M.A., and Professor A. S. Wilkins, Litt.D. Globe 8vo. 2s. 6d.
School Latin Grammar. By H. J. Roby, M.A., Cr. 8vo. 5s.
Exercises on Latin Syntax and Idiom. Arranged with reference to Roby's School Latin Grammar. By E. B. England, Litt.D. Cr. 8vo. 2s. 6d.
Key, for Teachers only. 2s. 6d. net.
Latin Grammar. By Professor B. L. Gildersleeve and Gonzalez Lodge. Third Edition. Cr. 8vo. 6s.
A Grammar of the Latin Language from Plautus to Suetonius. By H. J. Roby, M.A. Part I. Sounds, Inflections, Word-formation, Appendices. Cr. 8vo. 9s. Part II. Syntax, Prepositions, etc. 10s. 6d.

TRANSLATION.

- Macmillan's Latin Reader.**—A Latin Reader for the Lower Forms in Schools. By H. J. Hardy, M.A. Globe 8vo. 2s. 6d.
Exercises in Unseen Translation in Latin. By the same. Pott. 8vo. 1s. 6d.
Latin Passages for Translation. For the use of Higher Forms in Schools and of Students working for Pass Degrees. Selected by M. Alford. Gl. 8vo. 3s.

PROSE COMPOSITION.

- Macmillan's Latin Course.**—First Part. By A. M. Cook, M.A., Assistant Master at St. Paul's School. Globe 8vo. 3s. 6d.
— Second Part. By A. M. Cook, M.A., and W. E. P. Pantin, M.A. New and Enlarged Edition. Globe 8vo. 4s. 6d.
— Third Part. By W. E. P. Pantin, M.A. Globe 8vo. 3s. 6d. **Key, for Teacher's only.** Globe 8vo. 4s. 6d. net.
Macmillan's Shorter Latin Course.—First Part. By A. M. Cook, M.A. Globe 8vo. 1s. 6d. **Key, for Teachers only.** 4s. 6d. net.
— Second Part. By A. M. Cook, M.A., and W. E. P. Pantin, M.A. Globe 8vo. 2s. **Key, for Teachers only.** 4s. 6d. net.
The Third Part of the **Latin Course** is also intended to form the concluding volume of the **Shorter Latin Course**.
Latin Accidence and Exercises, arranged for Beginners. By W. Welch and C. G. Duffield. Pott 8vo. 1s. 6d.
Short Exercises in Latin Prose Composition and Examination Papers in Latin Grammar. By Rev. H. Belcher, LL.D.
Part I. Pott 8vo. 1s. 6d. **Key, for Teachers only.** Pott 8vo. 3s. 6d. net.
Part II. On the Syntax of Sentences, with an Appendix, including Exercises in Latin Idioms, etc. Pott 8vo. 2s. **Key, for Teachers only.** Pott 8vo. 3s. net.

MACMILLAN AND CO., LTD., LONDON.

WORKS ON LATIN GRAMMAR AND COMPOSITION

PROSE COMPOSITION—*continued.*

- Sermo Latinus.** A Short Guide to Latin Prose Composition. By Prof. J. P. Postgate, Litt.D. Globe 8vo. 2s. 6d. **Key** to "Selected Passages." Globe 8vo. 4s. 6d. net.
- First Steps to Latin Prose Composition.** By Rev. G. Rust, M.A. Pott 8vo. 1s. 6d. **Key**, for Teachers only. By W. M. Yates. Pott 8vo. 3s. 6d. net.
- Latin Prose after the Best Authors: Caesarian Prose.** By F. P. Simpson, B.A. Ex. fcap. 8vo. 2s. 6d. **Key**, for Teachers only. Globe 8vo. 5s. net.
- Latin Prose Exercises based upon Caesar's Gallic War.** With a Classification of Caesar's Chief Phrases and Grammatical Notes on Caesar's Usages. By Clement Bryans, M.A. Globe 8vo. 2s. 6d. **Key**, for Teachers only. Globe 8vo. 4s. 6d. net.
- Hints towards Latin Prose Composition.** By A. W. Potts, M.A., LL.D., late Fellow of St. John's College, Cambridge. Ex. fcap. 8vo. 3s.
- Passages for Translation into Latin Prose.** Edited with Notes and References to the above. By the same. Ex. fcap. 8vo. 2s. 6d. **Key**, for Teachers only. 4s. 6d. net.
- Latin Phrase Book.** By C. Meissner. Translated by H. W. Auden, M.A. Globe 8vo. 4s. 6d.

VERSE COMPOSITION.

- Latin Elegiacs and Prosody Rhymes for Beginners.** By C. H. St. L. Russell, M.A. Globe 8vo. 1s. 6d.
- A First Latin Verse Book.** By W. E. P. Pantin, M.A. Globe 8vo. 1s. 6d. **Key**, for Teachers only. 4s. net.
- An Introduction to Latin Elegiac Verse Composition.** By J. H. Lupton, Sur-Master of St. Paul's School. Globe 8vo. 2s. 6d. **Key** to Part II. (XXV.-C.). Globe 8vo. 3s. 6d. net.
- An Introduction to Latin Lyric Verse Composition.** By the same. Globe 8vo. 3s. **Key**, for Teachers only. Globe 8vo. 4s. 6d. net.
- Exercises in Latin Verse of various kinds.** By Rev. G. Preston. Globe 8vo. 2s. 6d. **Key**, for Teachers only. Globe 8vo. 5s. net.

DICTIONARIES, etc.

- Macmillan's Elementary Latin-English Dictionary.** By Rev. G. H. Nall, M.A. 3s. 6d.
- English-Latin and Latin-English Dictionaries.** By Prof. C. D. Yonge. Each sold separately, 3s. 6d.; or complete, 7s. 6d.
- The Student's Companion to Latin Authors.** By George Middleton, M.A., and Thomas R. Mills, M.A. Cr. 8vo. 6s.
- A Short Manual of Comparative Philology for Classical Students.** By P. Giles, M.A. Second Edition. Cr. 8vo. 14s.

MACMILLAN AND CO., LTD., LONDON.

